

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. STRANGER

KİTAPIN KİTAPÇIKLAR ÜSTÜNÜNDEN, İNTERNET MÜHÜRLEMEK İÇİN KİTAP ARAYANLARI
TUTANLAR İÇİN ÖZEL OKUL YAKINLARINDA MİLLİ KİTAPLIĞI

SADECE

İŞ

İLİŞKİSİ

HER YILDIZ BİR ANI
GÖKÜZÜN DAİMA İŞİTİLİ OLSUN SEVGİLİM

LOLLA

Yatırımcılar, yöneticiler, çalışanlar, müşteriler, ortaklar, bizzat kendileri...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...

Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...
Herkesin katıldığı bir toplantı, bir konferans, bir seminer, bir kurs...

İki düşman

İki rakip

İş ilişkisi

Ve bir aşk

Kaçınılmaz sonları belki de dergileri gibi birleşmekti

Aşk hiç bu kadar rekabetçi olmamıştı

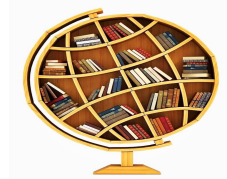
Yetişkin Okurlar içindir

SADECE İŞ İLİŞKİSİ

BİR ABRAMS ERKEKLERİ KİTABI

M. STRANGER

SADECE İŞ İLİŞKİSİ
M.STRANGER

Genel Yayın Yönetmeni: Funda Gül
Editör: Şeyda Uçkun
Son Okuma: Afşin Çakıcı
Kapak Tasarımı: İrem Zehra Nar
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Nisan 2024
ISBN: 978-625-98500-6-1
Sertifika No:74965

M.STRANGER © 2024

**Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN
DAĞITIM DİŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.**

ZM

Lolla Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL

Baskı ve Cilt

MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

Düzenleme
Ny.Ozlem

SADECE İŞ İLİŞKİSİ

BİR ABRAMS ERKEKLERİ KİTABI

M. STRANGER

*Bu kitap tüm kadınlara ithaf edilmiştir.
Bizler henüz tanışmamış kız kardeşleriz...*

Kathy

İşimi seviyordum. Yazmak vazgeçemeyeceğim bir şeydi ve bir kadına yardım eli uzatmak benim yaşamımın en önemli kısmıydı. İkisi birleşmiş ve bana hayallerimin işini vermişti. Tüm Yıl Kadın Dergisi, yardıma ihtiyaç duyan tüm kadınlar için faaliyete geçmiş ve bunun uğurunda çabalamaya devam etmişti. Birçok kadına istihdam sağlanmış, birçoğuna maddi ve manevi destek verilmişti. Kaç kadının hayata tutunmak için minik bir desteğe ihtiyaç duyduğunu öğrendiğimde yalnız olmadığımı anlamıştım. Şimdi ise onları yalnız olmadığına ikna etmeye çabalıyordum.

Her gün işe gelirken beni motive eden tamamen bu düşüncelerdi. Erkeklerle aram pek iyi sayılmazdı. Başarısız ilişkilerimin ardından genellikle onlardan uzak durmayı tercih ediyordum. İşimin güzel kısımlarından biri de buydu, çalışanlar sadece kadınlardan oluşuyordu. Tabii kaderin cilvesi dedikleri bir tesadüfle tam karşımızda faaliyetini sürdüren bir erkek dergisi vardı. Tüm çalışanları erkek olmasa da yayın yönetmenleri sinirimi bozmak konusunda uzmanlaşmış bir erkekti. Ondan uzak durmam için birçok sebep vardı. Mesela, aşırı uzun ve

kaslı bir adamdı. Ürkütücü görünüyordu. Tek bir darbesi beni yerle bir edebilirdi. *Tanrım, neden fiziksel olarak bu kadar ufak yaratılmıştım ki!* Ayrıca aptal bir espri anlayışı vardı ve beni nasıl kızdıracağını keşfetmişti.

Aaron Alfred Abrams, Erkek Gözüyle Dergisi'nin yayın yönetmeni ve benim ezeli rakibim. Her ay trajlarda kafa kafa ya gidiyorduk. Onların saçma sapan erkek fikirlerine karşılık Tüm Yıl Kadın Dergisi'nin kutsal bir amacı vardı. Onu ezip geçmek istiyordum. Sayfalarında kadınları bir cinsel obje olarak göstermekten başka işe yaramayan, kas yığını erkeklerin aptalca fantezileriyle dolu bir dergi nasıl olur da benim mükemmel dergime yetişebilirdi anlamıyorum.

Asansörün kapısının açılmasıyla birlikte içeriye adım attım. Henüz dış kapıya sırtım dönüktü ama izlendiğimi anlamıştım. İstemsizce gülümsedim. Şey, bu biraz sinsî bir gülüştü. Arkamı dönüp elimi asansör düğmesine götürürken dış kapıdan içeriye giren ezeli rakibim, gözlerini kısmış beni izliyordu. Bir adım attı ve sonra bir adım daha attı. Dudaklarım Joker'in boyları gibi yanaklarıma ulaşmıştı. İşte savaş başlıyordu. Her gün asansöre önce ulaşmak için erken kalkıyordum. Bazı günler kaçırırsam da asansör genellikle benim oluyordu ve o ukala her seferinde boş bir umutla kapıyı tutmamı bekliyordu.

Çok beklerdi!

Etrafta onca insan varken Bay Mükemmel koşmayı göze alamazdı. Elim asansörün düğmesine gitti ve kapı kapanmaya başladı. Yüzünün şekli değişmişti. Savaş boyası kullanmıyorduk ama ifadelerimiz her şeyi açığa çıkarıyordu. Merdivenlere yöneldiğini gördüğümde sesli şekilde gülmeye başladım. Günüm güzel geçecekti.

Aynı katta çalışmamız yetmiyormuş gibi adam odasını tam karşımdaki odayla değiştirmişti. Camımın çizgili buğuları kısmi bir mahremiyet tanısa da gözlerini çoğunlukla odamın

içini gezerken yakalıyordum. Anlaşılan onunla düşman olmamı hazmedememişti. Birçok kadını etkileyebildiğine emindim ancak işlerin her zaman böyle yürümediğini öğrenmeliydi. Kadınları bir sevgili, yatak arkadaşı ve istediği her an elde edilebilecek zayıf bireyler olarak görmekten vazgeçmeliydi. Bir kadın istediğinde her şey olabilirdi.

Asansörden çıkıp en yakın arkadaşım ve asistanım Sarah'ın masasına gidip kalçamı yasladım. Ellerimi göğsümde birleştirmiş Aaron'ın gelmesini bekliyordum. Sanırım bu da sözsüz bir kural hâlini almıştı. Asansöre yetişen diğerinin merdiven çıkışını bitirmesini bekliyordu. Aslında merdivenler yerine asansörün boşaltılmasını bekleyebilirdik ancak bu da tuhaf bir kuraldı işte.

Tek eli cebindeydi ve hiç yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Ben genellikle son dönemece kadar sürünüyor ve Aaron'ın beni göreceği kısımda dik durmaya çabalıyordum ama zayıf bacaklarımın yorgunluğu tüm bedenime yansıyor. Bu haksızlıktı. Saçları arkadan toplayacak kadar uzundu. Teni açık renkti ama saçları koyu sayılan bir renge sahipti ve parlıyorlardı, tıpkı gözleri gibi. Sakalları yanaklarını istila etmeye başlamıştı ama rahatsız edecek kadar uzun değillerdi. Takım elbisesi bugün koyu renkliydi. Daha ciddi zamanlarda giydiği türden bir takımdı. Geniş omuzları ceketini zorluyor gibi görünüyordu. Göze hitap eden bir adam olduğunu inkâr edemedim. Hem korkutucu hem de yakışıklı görünüyordu. Tuhaf bir çekim gücü vardı. Ancak her şeyden önemlisi sinir bozucu biriydi. Bitip tükenmeyen eleştirilerinden bıkip usanmıştım. Kendisini tüm dağların yaratıcısı olarak görürken bizler onun için zavallı fânilerdik sanki.

Son merdiveni de çıktığında, "Günaydın Bay Abrams." dedim. Sanki onun asansöre yetişmemesi için çaba göstermemiş gibi davranıyordum.

“Günaydın Bayan Hotson.” Tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. Evet, sabahları bu şekilde medeni bir selamlaşma ile geçiyor ve günün ilerleyen saatlerinde ise durum değişiyordu.

“Bugün harika bir gün öyle değil mi?”

Şansımı zorluyordum. Dudaklarını iki yana yasladı ve tek kaşını kavislendirerek gülmeye yakın bir ses çıkardı. “Evet, bugün harika olacak Kathy Hotson.”

Bu da neydi böyle? Asansöre ben yetişmiştim. Ben kazanmıştım. Onun günü kötü başlamalıydı. Topuklarımı yere vura vura tepinmek istiyordum.

Bana başıyla selam vererek odasına girdi. Tanrım, bu kasıntı heriften nefret ediyordum.

Sarah, bana bakıp şaşkınlıkla gözlerini açtı. “O tarafta her şey yolunda anlaşılan,” dedi.

Dergimiz yardım kuruluşlarına destek verecek kadar kazanç sağlıyordu ancak işin ticari kısmını yönetmek güçleşmişti. Bazı sorunlar baş göstermişti ve anlaşılan hödük erkekler dergisi için durum farklıydı.

“Muhasebecileri kim acaba?” dedim. Geçen ay muhasebecimiz tarafından dolandırıldığımızı öğrendiğimiz gerçeğini kendime bile hatırlatmaktan kaçınıyordum. Ne yazık ki tüm kadınlar dürüst değildi. Bunu acı şekilde öğrenmiştik.

“Bizimkinden iyi olduğu bir gerçek.”

“Sanırım.” diye cevapladım Sarah’ı. “Bugün Race bir açıklama yapacakmış. Biraz korkuyorum. Durum kurtaramayacağımız kadar kötü olamaz değil mi? Satışlarımız hâlâ çok iyi.”

“Öyle umalım.” dedi Sarah. Masasındaki kahve bardağını bana uzatıp “İstediğin dosyalar masanda, toplantıya gitmeden önce incelemek istersin diye düşündüm.” diye ekledi. Gördüğüm en harika asistan ve harika bir dosttu.

“Teşekkür ederim Sarah neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyorsun.”

Kahvemden bir yudum alarak odama yöneldim. Hemen öncesinde sadece bir saniyeliğine Abrams’ın odasına bakma hatasına düştüm. Bakışlarımız buluştuğu anda bunun berbat bir hareket olduğunu anlamıştım çünkü o kendini beğenmiş ifadesi bu uzaklıktan bile sinirimi bozmayı başarmıştı. *Tanrım, neden gülümsüyordu?* Kafamı hızla çevirip odama girdim. Odalarımız iki ayrı derginin sınır çizgisiydi. Onlar sağ koridoru biz de sol koridoru işgal ediyorduk. Sıklıkla karşılaşıyor olmamıza rağmen Abrams ve ekibiyle mümkün olduğunca az iletişime giriyordum.

Sarah, hemen ardından derin bir iç çekti. Abrams etkisi ne yazık ki en yakın arkadaşımı da çevrelemişti. Hoş bir erkekti, fiziksel kusursuzluğu cezbediciydi ama kendini beğenmiş, kasıtlı erkekler asla ilgi alanımda değildi. Özellikle bu kadar uzunsa.

Odama girip masamın başına geçtiğim anda Aaron ve onun dergisi aklımdan çıkmıştı. Şu an batışımızı izliyor gibi hissediyordum. Bir süre evrakları inceledim ama işin muhasebe tarafından ne yazık ki pek fazla anlamıyordum. Dolandırıldığımız kısmının ötesinde bir şey bildiğim söylenemezdi. Nasıl toparlayacağımız hakkında en ufak fikrim yoktu. Umuyorum ki Carmen toplantıyı nasıl düze çıkacağımızı söylemek için yapıyordur.

Bir süre yalnızlığımın içinde çaresizlikle bekledim. Toplantı saati geldiğinde ceketimi giydim ve toplantı odasına doğru yola çıktım. Toplantı odası teras katındaydı ve ne yazık ki odayı Erkek Gözüyle dergisinin ekibiyle paylaşmak zorunda kalıyorduk. İki ayrı derginin bu kadar iç içe olmasının tek sebebi ise dergi sahiplerinin sevgili olmasından geçiyordu. Bu benim için acı bir olaydı.

Carmen, odasından çıkıp benimle karşılaştığında gülümse-di. Bu iyi bir işaret olmalıydı öyle değil mi? O tanıdığım en iyi niyetli kadındı ve üzerindeki yükler onu giderek zorluyordu.

“Kathy, nasılsın?” diye sordu.

Vereceğin haberlere bağlı Race.

“İyi olmak için direniyorum Carmen.” dedim.

Yeniden gülümsedi. Kesinlikle güzel bir şeyler oluyordu. Öy-leyse içimdeki bu huzursuzca kıpırdanan his de neyin nesiydi?

“Sana destek olmak için buradayım canım.” dedi. “Hadi, gel ve kurtarıcımızı selamla.”

Kurtarıcımız? İşte bundan pek hoşlanmamıştım. Tüm enerjimin çekildiğini hissettim. Carmen, beni asansöre doğru çevirdiğinde “Sürpriz Kathy.” diye fısıldadı. “Birazdan öğrene-ceğin güzel bir sürpriz.”

Sürprizlerden nefret ediyordum.

Abrams, asansörün kapısını tutmuş bizi beklerken güzel başlayan günümün hızla kötü olma yoluna saptığını hissediyordum. Bana göz kırparak “Bayan Hotson.” dedi. “Genelde merdivenleri kullanırdınız.”

“Sizin bu sabah kullandığınız gibi mi Bay Abrams.” dedim.

“Sadece asansör doluydu ve merdivenler...” dedi ve durak-sadı. Gözlerini bacaklarıma çevirdiğinde iş yerinde pantolon ceket giyme kuralıma şükrettim, çünkü adamın bakışları aca-yipti. “Sizin kısa ve çelimsiz bacaklarınız için sorun olabilir ama benim için problem değil.”

Nasıl görüldüğünün ve gücünün farkındaydı ama beni he-nüz tanımamıştı.

“Hantal bir adam için de zor olmalı.” dedim.

Carmen, bakışlarını ikimiz arasında gezindirirken sürekli gülümsüyordu. Neden insanlar sürekli gülümserdi ki?

“Hey, asansör varken neden merdivenlerden çıkalım ki? Hepimiz sığıyoruz sonuçta.” dedi ve şuh bir kahkaha attı. Abrams ona eşlik ederken ben derin bir iç çekiyordum. Sabah asansörünü ben kapmıştım, günüm güzel geçmeliydi!

“Tabii.” diye mırıldandım, Carmen’in cevap bekleyen bakışlarına karşılık.

Abrams’ın sahiden iri olan bedeni her yanı kaplarken yeni bir hastalıkla sınanıyordum. Kapalı alan korkum hiç olmamıştı. Teşekkürler Abrams!

Ceketimi düzelterip elimi boğazıma götürdüm. Gömleğimi çekiştiriyordum ama zaten yeterince açık olan boynum nefes almama olanak sağlayan şey değildi. Asansör durduğunda derin bir nefes alıp ikisinin önüne geçtim ve kendimi hemen dışarıya attım. Geniş alana çıktığımızda Abrams’ın koca bedeninden de kurtulmuş oldum. Uzun ve iri erkekler beni gerçek anlamda korkutuyordu. Hani şu sürekli arkaya bakma ihtiyacı hissettiğiniz türden. Yıllar geçmişti ama üzerimden bazı korkuları gerçekten de atamamıştım. Hastaydım biliyorum ve bunu iyi saklıyordum. Geçmiş geçmişte kalmalıydı, zihnimin yüzeyinde değil. Yine de bazı travmalar asla tam olarak sizi terk etmiyordu. Evet, kötü bir geçmişe sahiptim ve hayır kendime acımıyordum.

Ona bakıp “İyi günler Bay Abrams.” dedim.

“Aslında aynı yere gidiyoruz.” dedi. “Toplantı bizimle yapılacak Hotson, yoksa bilmiyor musun?” Bakışları alaycı değildi ama dudaklarındaki kıvrımdan hoşlanmamıştım.

“Anlamadım. Neden kendi sorunlarımızı sizinle konuşmak isteyelim ki?”

“Çünkü artık sorunlarınız bizi de ilgilendiriyor.”

Carmen’e baktığımda gözlerini benden kaçırarak “Sürpriz.” diye geveledi.

“Onun bilip benim henüz öğrenemediğim bu şey de ne?” diye sordum.

“Birleşme.” dedi Abrams. “Şimdiye kadar haberinin olmamasına şaşırdım, Bayan Race’ın sağ kolu olduğunu sanıyordum.”

Carmen hemen atılıp “Daha fazlası.” dedi. Ama geç kalmıştı. Abrams haklıydı, böyle önemli bir konuyu benimle konuşmasını beklerdim. Bu dergi için sadece yayın yönetmeni değildim ya da öyle olduğunu sanıyordum.

“Onlarla mı birleşeceksin yani?” dedim. Carmen’e suçlarcasına bakıyordum. Kısa saçlarını düzelterip gözlerini kırıştırdı. “Lütfen bana emeklerimi çöpe atmadığını söyle Race, buna ihtiyacım var. Lütfen!”

“Başka yol bulamadım Kathy. Ayrıca ben değil hepimiz bir birleşmeden geçiyoruz. Bu dergi sadece benim değil. Thomas böyle bir şey teklif edi...”

“Seninle birleşmeliydi!” dedim. “Evlilik sadece iki kişi arasında kalmalıydı. Neden dergilerinizi birleştiriyorsunuz ki!”

“Çünkü batıyoruz.” dedi, tok bir sesle. “Bizden medet uman onca kadını yüzüstü bırakmayı mı tercih ederdin? Kurtulmanın tek şansı bu birleşme.” Elini uzatıp yanağıma dokundu. Bir anne kadar şefkatliydi. Derin bir nefes aldım. Aldığı kararın şokunu atlatmam için bana bu haberi aylar önce vermeliydi. Ancak o da çok iyi biliyordu ki asla kabullenmeyecektim. Bu yüzden yara bandı kuralını uyguladı ve bir anda çekip kurtuldu. Yanımdan yürüyüp giderken “Her şey düzelecek.” diye fısıldadı.

Kendimi bir boşluğa düşüyor gibi hissediyordum. Daracık, dipsiz, karanlık bir boşluk. Ellerim titrerken ceketimin önünü kapatmak güçleşiyordu. Abrams’ın varlığını bile unutturan haberin kötü bir kâbus olduğunu düşünmek isterken “Gerçekten hiç mi bir şey bilmiyordun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Tek kelime etmedi. Ben kurtuluş yolu ararken o ilk defa kolay yolu tercih etti.”

“Onun için de kolay değildir ama düşündüğün kadar kötü olmayacak.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Bana acıyor muydu? Hah hadsiz!

“Olacak. Bu birleşme Tüm Yıl Kadın’ı mahvedecek.”

“Çok karamsarsın.” dedi. Şaşkın görünüyordu. “Batmaktan iyidir.”

“Batmak mı? Biz dolandırıldık Bay Abrams. Eğer böyle bir şey olmasaydı asla bu duruma düşmezdik.”

“Ama bu durumdasınız. Şimdi tek çarene sıkıca tutunmalısın Bayan Hotson.”

Lanet adam haklıydı. Olmaz olsaydı!

“Büyütme, bu sadece bir iş. Ayrıca artık iyilerin arasındasın.” Göz kırptı. Gerçekten göz kırptı ve ben o kırılan gözü oymanın hayallerini kuruyordum. Vahşetten hoşlanmayan yarımı öldüren adama bakıp iç çektim.

“Bu zaten iyi bir işti Bay Abrams, siz işin içine girene kadar ben her zaman iyilerle çalıştım. Siz o iyiler kısmında yer almıyorsunuz.”

Ona sırtımı dönüp odaya doğru ilerledim. Carmen, benim için yanında bir yer ayırmıştı. Onun diğer tarafında Thomas Baker oturuyordu. Patron koltuğunu Carmen’e vermişti. Ne centilmen ama!

Normalden kalabalıktı. Artık böyle olacağını düşünüp irkildim. Thomas Baker, Abrams’ı görünce ona yanındaki sandalyeyi işaret etti. Benim yavaş adımlarımın aksine hızla yerine geçen adamın rüzgârı beni buldu. Kendime gelmek zorundaydım. Bir şeyler düşünmeliydim. Kurtuluş yolu mu? Öldür beni gitsin!

Carmen, ayağa kalkıp tıpkı görüntüsü gibi nahif ve kadifemsi bir sesle konuştu. “Hepinizi buraya toplama nedenimiz, güzel ve umut verici bir birleşmenin haberini vermek. Biliyorum şaşkınsınız.” Bu kısımda duraksayıp başını bana çevirdi. *Çok geç Carmen, bu yalnızca şaşkınlık değil bir hayal kırıklığı!* “Ancak beni anlamalısınız. Dolandırıldığımız gerçeği bizi dibe çekiyor. Tüm Yıl Kadın ve hepimiz için.” Elini kendi ekibinin oturduğu kısıma doğru uzattı. “Önemli. Biliyorum, onun yok olmasına asla izin vermezsiniz. Ben de öyle. Bu yüzden Bay Baker, birleşme teklifinde bulunduğunda kurtuluşumuzu gördüm.”

“Acaba.” diye araya girdim. Tüm gözler bana dönmüştü ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. “Yani diyorum ki Carmen, belki Bay Baker, birleşme teklifini dergiler yerine sizin için yapmıştır. Sen yanlış anlamış olabilir misin? Böylesi daha mantıklı olmaz mıydı? Siz birleşseniz ve dergileriniz ayrı kalmayı sürdürse nasıl olur?”

Birkaç kişi gülmeye başladı. Bay Baker, boğazını temizledi. Kibar bir adamdı, bu yüzden beni bozmak yerine ciddi bir açıklama yaptı.

“Zaten Carmen’e evlilik teklifinde bulunduktan sonra dergilerimiz için de aynısını yapmamız gerektiğini söyledim Bayan Hotson.”

İşte o dar ve karanlık boşluğun dipsiz olmadığını anladığım andaydım. Yere çakılmışım.

“Anlıyorum. Mutluluklar.” dedim.

Ne salakça ama!

Abrams, açıkça gülmeye başladığında ona öldürücü bakışlarımdan attım ama ne yazık ki hayal gücüm gerçeklere çarparak paramparça oldu. Abrams ölmedi ve pislik yapmaya devam etti.

“Bu bir evlilik Hotson, biraz mutlu görün.”

Güzelim dergim, hödük erkekler tarafından yağmalanacaktı. Buna nasıl mutlu olabilirdim ki?

“Şirket evlilikleri onayladığım bir şey değil.” dedim. Sonra yeni patronuma dönüp “Ama sizin adınıza çok mutluyum Bay Baker.” diye ekledim.

“Teşekkürler Bayan Hotson.” dedi Bay Baker. “Şaşkınsınız biliyorum ama birlikte daha güçlü olabiliriz.”

“Biz kadın dergisiyiz.” diye karşı çıktım. Madem bu lanet şey olacaktı o hâlde savaşmadan ölmeyecektim. “Okurlarımız çok farklı.”

“Onları bir araya getirmeyi planlıyoruz. Elbette iki tarafın vazgeçmeyeceği bazı kuralları olacaktır ama genele baktığımızda yepyeni bir dergiyle yayın hayatına devam edeceğiz.”

Yepyeni bir dergi mi? Amacımız ne olacaktı? Tüm sorularımı şimdilik kendime sakladım çünkü Carmen’i bir köşede sıkıştırıp hepsini aynı anda ona göndermeyi planlıyordum. Savaşı onunla verecektim, çünkü Abrams ve ekibinin vicdanına kalmak istemiyordum.

Ne yazık ki çok geç kalmıştım, birleşme için resmî bir adım atılmıştı bile. Ben sadece yıkılıp yakılan emeklerimi izlemekle yetiniyordum. Bu çok kötü bir gündü. Çin seddini tırmanmayı tercih ederdim, asansör Abrams’ın olabilirdi. Ben dergimi istiyordum!

Günün kalanında hiçbir şey yapamadım. İşlere bakamıyor, kendimi toparlayamıyordum bu yüzden doğruca Carmen’in odasına gittim. Burası bir tür arınma odası gibiydi. Her yanda tütsüler yanıyor, ışık hep doğru açıdan vuruyor ve mistik bir müzik kulağınıza uzanıyordu. Birçok taş masasını süslüyordu. Kötü enerjiden korunmayı bu kadar isterken şimdi o enerji tamamen üzerine akıtılacaktı.

Kapıyı istediğimden daha sertçe kapattım. “Konuşmalıyız.” dedim sert bir sesle.

Yorgun görünüyordu. “Ben de seni bekliyordum.” dedi. Elini koltuklardan birine uzatıp “Otur lütfen, senin için bir karışım hazırladım. Sakinleşmeni sağlar.”

Sehpanın üzerindeki içeceğe sanki içinde zehir varmış gibi baktım. *Gerçekten soluğu yanında alacağımı biliyormuş!* “Sakinleşmek istemiyorum.” dedim huysuzlukla. “Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Kurtulmaya çalışıyorum Kathy.”

“Bu çare değil. Bu yola çıktığımızda bir amacımız vardı Race. Sadece kadınların çalıştığı, elit bir dergi olacaktık. Şimdi ise o saçma sapan dergiyle birleşmeyi istiyorsun.”

“Saçma mı? Kathy, yapma. O dergiyi her ay alıp okuduğunu biliyorum.”

“Düşmanımı yakından takip ediyordum!”

Carmen anlayışla gülümsedi. “Abrams iyi bir baş editör ancak sen daha iyisin tatlım, neden onu rakip olarak görüyorsun ki?”

“Çünkü rakibim.”

“Artık değil.”

“Farklı dergilerde çalışırken bile yazılarımın üzerine konuşup eğlenen biri o!”

İnatla başını sallıyordu. “Sadece dâhil olmaya çalışıyordu.”

“Neden dergime dâhil olmak istesin ki?” dedim. “O sadece bir kadının başarılı olmasını istemiyor. Bu yüzden sürekli beni eleştirip duruyor.”

“Hayır, Kathy.” dedi. “Aaron’ın böyle düşündüğünü sanmıyorum. Bu yalnızca senin paronayan.”

Başımı geriye atıp ellerimle yüzümü kapattım. Aslında yapmak istediğim şey çılgılık atmaktı. Herkes erkeklerin kadınlara

olan bakış açısını nasıl tanımladığımı iyi biliyordu ve Abrams gibi adamlar çok daha beteri idi.

Carmen ne düşündüğümü anlamış gibi konuşmasını sürdürdü. “Bak canım, başlarda ben de Thomas’la pek anlaşılamazdım.” Bekledi. Sanırım onay vermemi istiyordu ama içimden geçen tek şey, *keşke hep öyle kalsaydı*, oldu. “Kavganın bizi bir yere götüreceği yoktu.”

“Bu yüzden savaşıma seviş felesfesini mi benimsediniz?” diye sordum. Kahkaha attı. İçim kan ağlarken neden gülüyordu ki!

“Neden olmasın.” dedi. “Aaron çok hoş bir adam ve yanında kimseyi görmedim. Eh, senin de bir yıldır yalnız olduğundan eminim.”

Ciddi olamazdı!

Ciddiydi!

“Ben sizden bahsediyordum.” dedim şaşkın bir kızgınlıkla. “Ellerim ona ancak onu boğmak için dolanabilir Carmen.”

Yine güldü.

“Enerjinize bayılıyorum.” dedi. “Daha önce görmediğim kadar mükemmel bir uyumunuz var.”

İşte şimdi saçmalamıştı. Çenem yere değecek kadar açıldı. Bir şey söylemeye çabaladığım her an kelimeleri bir türlü toparlayamadım.

“Nasıl da daha çok vaktimiz var.” dedi cevap veremediğimi fark ettiğinde. “Şimdilik kendimizi işlere verebiliriz.”

Omuzlarım çöktü. Gerçi Abrams ve Carmen’nın ima ettiği şeyi düşünmektense zavallı dergimi düşünmeyi tercih ederdim. “Gerçekten başka yol deneyemez miyiz?” Ona kedi bakışımı atmıştım. Bu bakış çok az insana nasip oluyordu; Ivy, Carmen ve Sarah. Ancak bu defa Carmen tam patron havasındaydı.

“Üzgünüm Kathy, dergiyi kurtarmak için en doğru yol bu. Artık onunla iş arkadaşısın.” Kaşlarını oynattı. Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

“İki yayın yönetmeni mi olacak yani? Ya da Bay Baker çok sevdiği Abrams’ı tutup bana yol verir.” İşte şimdi de vicdanına oynuyordum ve bundan zerre pişman değildim. Carmen’in bakışları yumuşamalıydı ama o daha çok kızgın görünüyordu.

“İşte şimdi saçmaladın Kathy, sen bu derginin her şeyisin.”

Gözlerim doldu. “Geride bize ait bir dergi kalmayacak ki.” dedim. “Abrams her şeyin üzerine çökecek.”

“Lütfen ona şans ver. Çok özverili bir çalışan ve başarılı. Neden arkadaş olmayı denemiyorsun?”

Abrams ile arkadaş olmak mı? Beni mümkün olsa bir kaşık suda boğar ve yeniden tek yayın yönetmeni olurdu.

“Lanet olsun.” dedim ayağa kalkıp parmağımı Carmen’e doğru salladım. “Bu bir kurtuluş değil, sen bizi yok ediyorsun.”

Dışarı çıkarken Carmen’in başını iki yana salladığını gördüm. Bir çalışan olarak haddimi aşmıştım ama onun da dediği gibi ben bu derginin her şeyiydim.

Mesaim dolmadan çantamı aldım. Carmen’e gittiğimi bile söyleme gereği duymadım. Sonuçta o da bana birleşmeden bahsetmemiştii. Şimdi aldığı kararın sonuçlarını tek başına düşünmeliydi. İşimi kaybetmeyeceğimden emindim. Carmen için iyi bir çalışan ve arkadaşım ama birçok kişi işinden olacaktı. Bu çok boktan bir işti.

Asansörden inip çıkışa doğru yürürken Abrams’ı asistanı ve arkadaşı Adam ile gördüm. Ellerindeki kahve bardaklarıyla binaya giriş yapıyorlardı. Beni ilk fark eden Adam oldu ve rahatsız edici şekilde olduğum tarafa bakmayı sürdürürken Abrams’ın karnına bir dirsek geçirerek dikkatini bana çevirmesini sağladı. Beni gördüğü an kaşları yukarıya kalkmıştı.

“Bayan Hotson, mesai saatleri içinde ofisten ayrılıyor. Kıyamet mi kopuyor? Peki, şu ceketini son saatlerinde çıkarmayacağından emin misin?”

Ona hırlamak istiyordum. Bir kurt köpeği gibi üzerine atlamak ve etlerini parçalamak istiyordum. Onun yerine gülümsemeye çalıştım. Dudaklarım daha önce bu eylemi hiç yapmamış gibi beceriksizdi. “Bay Abrams ise mesai saatleri içerisinde bir kez daha ofis dışında. Çalışmaktan bu kadar mı nefret ediyorsunuz?” Ceketimle ilgili söylediklerine cevap bile vermemiştim. Son zamanlarda sürekli bunu söyleyip duruyordu. Ne gıcık ama!

“İşimi seviyorum Hotson, peki ya sen?”

Ne ima ediyordu?

“Aramızdaki fark bu işte Abrams.” dedim. Ona yaklaştım. Bugün en yüksek topuklularımı giydiğim için şükreliyordum. Adam sahiden bir gökdelen gibiydi ve ben onun topladığı boydan kalan artıklarla yetinmek zorunda kalanlardandım. “Senin için iş olan bu yer, benim tüm hayatım, yaşam amacım. Bu yüzden o kadın tenine dokunmaya alışmış ellerini dergimin üzerinden çekeceksin.”

Ellerine bakıp gülümsemeye benzer bir ses çıkardı. Benim de dikkatim ellerinde yoğunlaşmıştı. Kocaman elleri vardı. Tanrım, güzeldi ama çok büyüktü. “Ellerimin nerelerde dolaştığıyla ilgilendiğini bilmiyordum.” dedi.

Sahiden o ellerin gezindiği yerleri düşünmek ürpermeme sebep olmuştu. Bir insanı ikiye bile ayırabilirdi! Paranoyak Kathy!

Pöh, Carmen’in saçma fantezileri anında solup gitmişti. Adamın beni öldürme ihtimali çok daha yüksekti.

“Dergimden uzak dur.” dedim sertçe. Adam’a dönüp “Sen de.” diye ekledim.

“Ben ne yaptım şimdi.” derken omzumu Abrams’ın koluna geçirip yanından yürümeye çalıştım ama adam bir dağ gibi dimdik dururken benim topuklu ayakkabılarım zayıf bedenimi sarsmıştı. Kolumu yakalayan Abrams dengemi sağlamama yardım ettikten sonra kulağıma doğru eğildi. “Belki yardım almak o kadar da kötü değildir Cat, düşmeni engeller.” diye fısıldadı.

Kanım çekilmişti. Kolumu ondan kurtarıp diğer elimle onun tuttuğu yeri ovaladım. Birkaç adım geriye çekildim. Bir darbe mi bekliyordum? Aş şunu artık Kathy! Elimi yüzüme siper etmekten son anda kurtulmuştum. “İyi günler Bay Abrams.” dedim.

“Nereye?” diye seslendi ardımdan. “Gerçekten ofisten bu saatte ayrılman şaşılacak bir şey. Senin için endişelenmeli miyim?”

Ne diye benim için endişelenecekti ki?

“Belki de iş aramaya gidiyorumdur.” dedim.

Gülmüş müydü?

Güldüyse bile arkamı döndüğümde ciddi görünüyordu. “Kendini kandırma Hotson, sen bu dergiyi benim ellerime bırakmazsın.”

Hah, nasıl da biliyordu! Sahi, nasıl biliyordu?

Ona son kez öfkeyle bakıp dışarıya çıktım. Kesinlikle bir içkiye ihtiyacım vardı. Keşke yalnız içmeme kuralını koymasaydım.

Kathy

Yağmurlu günleri seviyordum. Pencereme vuran her bir damlacığı izlemek büyük keyif veriyordu ya da o sesin eşlik ettiği bir çalışma muazzam keyifli geçiyordu. Evet, tam bir kış insanıydım ancak yağmurun yağmak için geciktiği o kapalı ve basık havalar sanıyorum beni bir bunalıma sürüklüyordu. Her an bir felaket haberi alacakmışım hissine kapılıyor ve olduğumdan daha çok sessizleşiyordum.

Sonunda o gün gelip çatmıştı. Belki de havayı boşuna suçluyordum. Tüm kurtuluş hayallerim yalan olmuştu ve bu benim için bir felaketti. Daha büyük felaket bir deprem olabilirdi, bir sel ya da bir yangın. Bombalı bir saldırı da neredeyse bu haberle eş değer sayılırdı pekâlâ.

Tanrım, bir kadın dergisini bir erkek dergisiyle birleştirmek kimin aklına gelirdi ki!

Tabii ki Race ve Baker ikilisinin.

Saygın bir dergiydik. Edebiyattan aşka, aşktan tutkuya, tutkudan varoluşa uzanan çizgimiz ne yazık ki kadın bedeni üzerinden prim kasan ego kokulu bir dergi müsveddesi ile

evliliğe gidiyordu. Evet, bu birleşme için en uygun anlatım gerçekten de bu olmuştu. Bir kadın yine bir erkek tarafından sömürülecekti. Yıllarımı verdiğim ve her bir sayısında emeklerim olan, baş editörlüğüne gelebilmek için didinip hayallerime kavuştuğum göz nurum, Tüm Yıl Kadın Dergisi, Erkek Gözüyle Dergisi'nin bir parçası olmaya hazırlanıyordu ya da Erkek Gözüyle, bizi parçalamak için geliyordu.

Baş editörü ile ölümüne bir rekabet içinde olduğumuz gerçeği bizi bir klişeye doğru yönlendirse de aramızdaki tek güç iticiydi. Lanet olası adam tam bir baş belasıydı. Girdiği her ortamda tüm ilgiyi üzerine çeken biriydi. O asık surata ve taş gibi duruşa neden ilgi gösterdiklerini anlamıyordum. Benim aksime Aaron Alfred Abrams ilgi görmeyi seviyordu anlaşılan.

Onunla düşman bile olmak istemiyordum. İşim konusunda endişelerim olsaydı belki rakibim olabilirdi ama Carmen, ikimizin de görevlerine devam edeceğini açıkça ifade etti. Yani Bay Zoraki Gülüş hâlâ hiçbir şeyimdi.

Şimdi tek endişem, bir erkek sürüsü tarafından idare edilen derginin benim bir sanat eseri gibi özenle hazırladığım dergiye dokunacak olmasıydı. Köklü bir değişime giriyorduk biliyorum. Vazgeçmem gereken bazı şeyler olacaktı, tıpkı korumakla görevli olduğum değişmez kurallarım olduğu gibi. Tüm Yıl Kadın'ı üzerine çevrilmiş erkek gözlerinden olabildiğince korumalıydım.

Dikkatimi gelen e-postaya çevirdim. Yalnızca yönetime gelen metin şu şekildeydi:

İçine girdiğimiz yeni süreç ile ilgili kaygılarınız olduğunu biliyorum. Tüm bu kaygılardan kurtulmak ve önümüzü görmek adına adımlar atıyoruz. Bu sebeple saat 17.00 de gerçekleştireceğimiz toplantıya eksiksiz katılımınız önemlidir.

Carmen Race.

Race, şimdiye kadar akli başında bir kadındı. Kurduğu dergi on yıldır en çok okunan kadın dergisi olmuş ve birçok başarı elde etmişti. Son zamanlarda tirajlardaki düşüş aşk yaşamına ters orantıdaydı. Klişe mi demiştik? Bayan Race ve Bay Baker tuhaf, sancılı ama tutkulu bir ilişkiye girmişti. İş dışında yatak odalarından çıkmadıklarından emin olduğumuz ikilinin, bu birleşmeye tam olarak hangi an karar verdiklerini düşünmek mideme kramp girmesine sebep oluyordu. Evlilik derken keşke dergileri yerine sadece kendileri evlenmiş olsaydı.

Tamam, aptal değildim. Ayrıca minnet duygusuna da sahiptim. Ancak neden sadece maddi destek sağlamak yerine dergileri birleştirmek istiyorlardı ki? Bu çok saçmaydı.

Aklımı toparlayamıyordum. İş hayatına başladığım ilk yıldan şimdiye kadar ilk kez bu kadar dağılmıştım. Birçok sorun baş göstermeye başlamıştı bile. Fazla personeller eritilmeli, evet yanlış duymadınız, eritilmeliydi. Bu tabiri kullanan Bay Baker, çok sevdiği baş editörüne aynen böyle söylemişti: “Fazla personeli eritmeye başlamalıyız Aaron. Ancak haksızlık olmasını istemiyorum, her iki derginin eşit sayıda personel çıkarmasına dikkat edelim.”

Tanrım, o lanet olası bir baş editördü! Bu tip işlerle ilgilenmemesi gerekiyordu. O herif yüzünden kendi dergimizde tüm gözler üzerime çevrilmişti. Birilerini kurtarabilirdim doğru ama bu aptalcaydı. Kim personellerine tereyağı muamelesi yapardı?

Kapım yavaşça tıklatıldığında kendimi yeniden işe odaklamaya çalıştım. Aralanan kapıdan görünen küçük yuvarlak bir yüz gülümsüyordu.

“Nasılsın?” diye sordu tedirginlikle.

“Pek iyi değil. Toplantı maili geldi Sarah.” dedim.

“Ah!” diye bir ses geldi ve ardından kapı kapandı. Yanıma gelip omuzlarıma masaj yapmaya başladığında omuzlarım bir anda çöktü. En azından o yanımdayken gardımı indirebilirdim.

“Çıkışlar için de konuşacağız biliyorsun.” dedim. “Yazar kadromu bile azaltmak zorundayım Sarah, bu çok kötü. Kimin çıkacağına karar veren ben olmamalıydım.”

“Sen bu derginin her şeyisin.”

Ah yine aynı söz. Bu hem hoşuma gidiyor hem de beni korkutuyordu. Dergimi nasıl kurtaracaktım şimdi?

“Hayır, tüm suç o kendisini ‘Buranın Her Boku Benim’ tarzı gezinen herif yüzünden.”

“Abrams birçok şey olabilir ama onu o kullandığın kötü kelimeyle yan yana düşünemiyorum. Adam bir Tanrı gibi değil mi?”

“Soğuk bir nevale.” dedim. Beni baştan aşağı süzüp dudaklarını büktü. Bu bakışı biliyordum. “Sakın.” dedim ancak erken davranmamıştım.

“Söyleyene de bakın. Tatlım sen dışarıdan nasıl göründüğünü biliyor musun? Daima takım elbise giyen, saçlarını bir kez bile açmayan, yüzünde bir gram makyaj bulunmayan, az gülen, sık emir veren ve ses tonu birkaç oktav yüksek olan bir kadınsın.”

“Hiç de bile.” dedim. “Ben sık gülerim.”

İki kaşı havaya kalktığında “Tamam.” diyerek teslim oldum. “Az gülerim ama güldüğümde içten oluyorum bunu inkâr edemezsin. O kendisini bir şey sanan adam ise bir kez bile içten gülümsemiyor. Sizi kandırıyor yahu!”

“Ben onun tarafından kandırılmaya razıyım. Şu birleşme sayesinde sıklıkla bizim tarafa geçtiklerini fark ettin mi? Bir sürü erkek!”

Omzumdaki elleri işini yapmaya devam ederken kıpırdanmaya cesaret edemiyordum. Sarah'ın elleri sihirliydi sanki.

“Hiç erkek görmemiş gibi davranmaya son vermeni istiyorum. Ve bu sessiz istilaya benimle birlikte göğüs gereceksin.”

“Göğüs germek mi? Aklıma hoş şeyler geliyor.”

Tanrım, Sarah bile durumdan memnundu. Zamanı gelmişti. Ayağa kalkıp ceketimi astığım askılıktan aldım. Üzerime giyerken Sarah bir kez daha konuştu. “Bence bugün bir elbise giymen uygun olurdu.” dedi.

“İş yerinde takım giydiğimi biliyorsun. Pantolon ve ceket-siz işe geldiğimi gördün mü?”

“Hayır, onu diyorum ya artık şunu kırsan mı? Harika bir kadınsın tatlım ve bunu göstermek için mükemmel bir fırsat çıktı. Erkeklerle çalışıyoruz.”

“Sadece kadınlarla çalışmaktan memnundum. Erkekler, bilemiyorum, onlarla çalışacağımı düşünmek gerilmeme sebep oluyor. Pek rahat değilim. Sürekli saçma sapan imalar, aptalca şakalar ve sevimsiz gülümsemeler. Sanırım katlanması zor bir sürece girdim.”

“Kadınlar bunlardan hoşlanır Kathy, artık bu sorunu aş-man gerekiyor.”

Konuşmaya şu anda son vermek istemiştım. Kimsenin beni anlamasını beklemiyordum ama erkekler söz konusu olduğunda içimde ortaya çıkan bir amazon savaşı hazırlanıyordu. Güçlü ve korkusuz görünebilirdim ancak içten içe korkuyordum. Özellikle ondan. O kadar uzun olması gerekli miydi gerçekten? Onu bir takıntı hâline getirmek istemiyordum. Bu negatif düşünceler birinden hoşlanmak kadar tehlikeliydi. Aklıma hiç gelmemeliydi.

“Çıkmam lazım Sarah. Lütfen bana şans dile.”

“İhtiyacın olan şans değil canım, sen hep istediğini almasını bildin. Şansla değil, çalışarak.”

Gerçekten öyleydi. Tatilsiz ve nefes almadan çalışmışım. Her şeyin kontrolümde olmasını istiyor ve hiçbir aksiliğin karşıma çıkmasına izin vermiyordum. Şimdi erkeklerden oluşan bir asalak topluluğu beni durduramayacaktı.

Masamın altından ayakkabılarımı alıp giydim. Topuklular boyumu biraz daha yükseltiyordu ve her ne kadar başkasına itiraf edecek olmasam da bugüne özel yüksek topuk seçtiğimi biliyordum. Abrams’ın karşısında biraz daha yukarılarda olmak istiyordum.

Sarah bana beğeniyle baktı. “Kırmızı ayakkabı.” dedi. “Oldukça kadınsı. Neyse ki kırmızı ayakkabılarından asla vazgeçmiyorsun.”

“Gördün mü bak, elbiseye pek de ihtiyacım yok. Kırmızı stiletto her şeyi hallediyor.”

“Tabii, üzerine oturan ve kalçalarını saran bu hoş pantolon da öyle. Tamam, sen kazandın, gayet kadınsı ve seksi görünüyorsun. Dişil enerji seni.” Gözlerini kısarak havayı ısırır gibi yaptı.

Gülümsedim. Biraz utangaç bir tebessümdü. Gerçekte kendimi asla seksi bulmazdım. Yine de bunu duymak hoşuma gitmişti. Ezilesi bir yanım fena hâlde o dişil enerjinin kurbanı oluyordu. Diğer yanım ise önce işleri düşünmem gerektiğini haykırıyordu.

Odamdan çıkıp Sarah’ı ardımda bıraktığımda yeniden tüm ciddiyetimi üzerime ceketimi giydiğim gibi giymiştim. Sanırım haklıydı, dışarıdan pek de sevimli görünmüyordum. Bilemiyorum belki de daima tetikte olduğum için böyleydi. Bir gün tüm tedirginliğimi geride bırakıp sadece gerçek Kathy Hotson’u gösterebilecek miydim ben bile merak ediyordum.

Asansöre doğru yürürken kapının kapanmaya başladığını gördüm. Elimi kaldırıp içeridekilere asansörü durdurmalarını isteyecektim ki Aaron Alfred'ın bana bakarken tek çizgi hâlini almış dudaklarındaki o sinsi gülümsemeyi yakaladım. Tabii ki benim için asansörü durdurmayacaktı. Bu topuklularla koşma ihtimalim de ne yazık ki yoktu. Yanındaki arkadaşı beni göstermiş olsa da adam sahiden benden hiç hoşlanmıyordu. Hızlanmıştım. Yine de koşup ona istediğini vermeyecektim. Kapı kapanırken o kadar çok yaklaşmıştım ki Aaron'un kahkahasını işitmiştim. Gerçekten gülüyordu!

Tanrım, adam tam bir pislikti.

Toplantı odasına girdiğimde en son gelen kişi olmanın rahatsızlığını yaşamıştım. Ancak beni çileden çıkaran Aaron Alfred'ın yüzüme sırtarak bakması oldu. Sandalyesinde rahatça oturuyor ve geriye attığı başını hafifçe yana eğmiş beni izliyordu. Gözlerinden ateş çıkaracak güce sahip olsaydı muhtemelen bana duyduğu nefretle kontrolünü kaybedip tüm odayı küle çevirirdi. Ancak itiraf etmek zorundaydım, üzerine tam oturan takım elbisesi ve hiçbir zaman eksik etmediği kravatıyla bir model gibi görünüyordu. Uzun saçlı erkeklerin bir çekici yanı vardı. Bunu inkâr edemezdim ki ona da fazlasıyla yakışıyordu. Yine de katı yüzü tüm hoş düşüncelerimi ezip geçiyordu. Sahiden içinde hiç mi duygu barındırmıyordu?

Onu tanımıyorsun ve tanımak istemiyorsun Kathy! Sakinleş kızım. İlgini çekemeyecek kadar uzun ve iri.

“Merdivenden mi çıktın yoksa Cat?” dedi. İsmimi bu denli değiştiren başka biri daha olmamıştı doğrusu. “Odanda dolanmak yerine doğrudan çıkmalıydın.”

Hah, beni gözlüyordu.

Odalarımızda değişiklik yapılmayacak olması ne yazıktı. Masama oturduğum zaman camdaki buğulu kalın çizgiler

yerine buğulu olmayan kısımlara denk geldiği için sanırım birbirimizi dikizleyebiliyorduk. Buradaki en önemli nokta ise onun bunu sürekli yapıyor olmasıydı. Kimin dinlediğine göre değişir, kulağa sapıkça ya da romantik gelebilir ama bunun tek açıklaması var sinir bozmak içindi. Abrams sinir bozucu bir adamdı.

Yüzüme yayılan sahte sırıtışla birlikte “Hayır.” dedim. “Asansöre benden önce binen haşaratların uzaklaşmasını bekledim.”

Cevap vermeden önce yerime doğru yürüdüm. İyi bir etki bırakmak niyetindeydim. Sakar biri de sayılmazdım ama Abrams’ın aptal arkadaşı ayaklarını ön tarafta toplayacağına yana doğru uzatmıştı. Elbette ona takıldım, birçok kısmı atlasak da bazı klişeler ne yazık ki beni buluyordu. Adam, belimden yakalayıp beni çekiştirdiğinde doğruca kucığına yığıldım. Şaşkındım. Kalkmaya yeltendiğim sırada Abrams’ın Adam’a ters bir bakış attığını gördüm.

“Onu kucığıma çekmek istemedim.” dedi Adam, hesap verir gibi. *Yanlış taraf aptal, ben buradayım!* İçimi okumuş gibi hemen bana döndü. “Kusura bakama Hotson, iyi misin?”

Üzerimi düzelterip “Evet.” dedim sadece. Bizi izleyen kalabalığa bakmak yerine Race’ın yanındaki boş sandalyeye oturup gerginliğini üzerimden atmaya çalıştım. Abrams, sert bakışlarını Adam’dan çekip benim üzerime diktiğinde ona meydan okuyarak baktım.

“Düşmek için biraz daha sağ yapmalıydın.” dedi masanın üzerinden eğilerek. Carmen ve Thomas onun imasına gülmeye başladığında ben kızarmıştım. Abrams, Adam’ın sağında oturuyordu!

“Ne saçmalıyorsun?”

“Bir daha asistanımın kucığına düşme diyorum Hotson.”

“O zaman asistanına oturma adabını öğret.”

“Ya da sen yürümeyi öğren.” dedi biraz fazla gürültülü şekilde. Sonra bizi izleyenlere bakıp “İncinmeni istemeyiz.” diye ekledi.

Carmen, elini omzuma koyduğunda benden sessizce durmamı istediğini anladım. Aksi takdirde bu ukala adamla akşama kadar tartışabilirdim. Derin nefes alıp Carmen’e odaklanmaya çalıştım. Patronum, zaman zaman akıl danıştığım hocam ve arkadaşım olarak gördüğüm Carmen Race, tüm şıklığıyla toplantıya katılmıştı. Mini etekli elbisesi sanıyorum Sarah’ın benden giymemi istediği tarzdaydı. Kırklı yaşlarında olan Carmen hâlâ çok güzeldi. Sanırım bu tarz kıyafetleri yirminin son basamağındaki benden daha iyi taşıyordu. Thomas Baker ile itiraf etmekten hoşlanmasam da yakıştıklarını belirtmeliydim. Adamın elli üç yaşında olduğunu düşünürsek gelişmiş harika vücudu bir on yıl daha genç göstermesini sağlıyordu. Sanırım spora falan başlasam iyi olurdu.

Bay Baker, bana doğru bakıp başıyla hafifçe bir selam verdi. Benden onun da pek hoşlandığını sanmıyordum ancak Bayan Race’ın en iyi personeli olduğum gerçeği sanırım bana tahammül etmesini sağlıyordu.

“Evet, Bayan Hotson da aramıza katıldığına göre toplantıya başlayabiliriz. Bu birleşme Tüm Yıl Kadın’ı kurtarmak gibi gözükse de bence her iki dergi için oldukça kârlı bir atılım. Carmen ve ben dergilerimizi tek bir isim altında birleştirmeyi düşündüğümüz andan itibaren sadece bir noktada üzgündük. Ne yazık ki bazı çalışanların aramızdan ayrılması gerekecek. Bugün bu toplantıya davet edilen sizler, her iki dergi için büyük emekleri olan birkaç kişisiniz. Yeni yolumuzda bize eşlik etmeniz büyük bir onur. Şimdi bu yolculukta hâlâ bizimle olacak çalışanları belirlemenizi istiyoruz. İnsan kaynakları bu konuda size bazı raporlar sunacak. İki derginin birleşmesi sebebiyle bir göreve birden fazla personel atanmış oldu.”

“Mesela baş editör gibi mi?” dedim gülümsemeye çalışarak. Ah sanırım Sarah haklıydı, gülümsemeyi başaramıyordum. Yüzümde çok eğrelti duruyordu.

Alfred Abrams rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı. İşte böyle pislik biraz rahatını bozma vakti geldi. Her ne kadar Bay Baker ondan vazgeçmeyecek olsa da Carmen’in benim yerimi koruyacağı konusundaki konuşmaları bana cesaret vermişti.

“Kathy.” dedi Carmen. “İşinden atılmak şöyle dursun, görevinden bile alınmayacaksın. Sen dergimiz için en kıymetli kişisin. Senin kadar özverili bir çalışan daha yok.”

“Tabii.” dedi Thomas Baker. “Ancak Aaron için de aynı şey geçerli. Bu sebeple ikinizin aynı görevde kalmanızı ve dergimizdeki yeni değişime ortak bir özveriyle katkı sağlamanızı bekliyoruz.”

Kravatını düzelterek bana göz kırpan devasa adama bakıp iç çektim. Bundan kurtulmanın bir yolu olmayacaktı. Sanırım biraz daha çaba göstermeli ve sorunlarımın üstesinden gelmeliydim. Başımı iki yana sallayıp yeni soruma geçtim.

“Çıkartılacaklar listesine baktım.” dedim. “Gönderdiğiniz listede kafamı kurcalayan birkaç şey var.”

“Sen de senin listeni gönderseydin keşke.” dedi Aaron. “Belki bizim de bazı sorularımız olurdu ne dersin?”

“Senin için kimleri çıkaracağımızın bir önemi var mı Alfred?” dedim. İkinci ismini kullanmamdan nefret ediyordu. Bunu bakışlarından anladığım o ilk andan beri yapıyordum. Üstelik etrafımızın kalabalık olduğundan emin olduğum zamanlarda. Rahatsız olmuştu ama hakkını yemek istemem, bunu gerçekten az belli ediyordu.

“Hayır, yine de göndermiş olmalıydın.”

Haklıydı. “Karar veremedim.” dedim samimiyetle. Üzerime gelmesini beklemiştim ama yapmadı. Gözlerinde gördüğüm anlayış mıydı yoksa ben ondan çok mu fazla şey bekliyordum?

“Sorun şu ki listenizde kadın isimleri fazlalıkta. Tüm Yıl Kadın Dergisi’nin en büyük özelliği çalışanlarının tamamının kadın olması. Doğal olarak bizim çıkaracağımız çalışanların tamamı kadınlardan oluşacak. En azından sizin listenizde bir azaltmaya gidersek dengeyi bulacağımıza inanıyorum.”

“Pozitif ayrımcılık mı yapmamızı istiyorsun?” diye sordu Aaron. Beni nereden vuracağını iyi biliyordu.

“Hayır!” *Ne aptal ama!* “Ben sadece cinsiyetçi davranmanı istiyorum.” Şimdi doğrudan onunla konuşuyordum. Kimi kandırıyorduk ki listeyi hazırlayan kendisiydi ve benim tüm sözlerim onaydı.

“Bunu hiç erkek çalıştırmayan biri mi söylüyor?”

“Bunu anlayabileceğini sanmıyorum Alfred ama yine de deneyeceğim. Tüm Yıl Kadın Dergisi; ezilen, öldürölen, toplum tarafından insan yerine bir malmış gibi davranılan kadınlar için kurulmuş bir yardım projesiyle yayın hayatına başladı. Buna cinsiyetçilik denmez, buna yardımlaşmak denir. Şimdi derginizin tüm hödük erkekleri bizim ellerimizle inşa ettiğimiz harika eseri alt üst etmeden önce felsefemizi anlamanızı bekliyoruz. Çaresiz ve umutsuzca.”

Sözlerim bittiğinde masanın üzerinden ona doğru eğildiğimi fark ettim. İşaret parmağım her bir kelimemle birlikte masaya vuruluyordu. Ah, sanırım kendimi fazla kaptırmıştım.

Aaron, beklediğim gibi hemen lafa atlamamıştı. Biraz düşündü. Hemen yanındaki yardımcısı ki onun yardımcısını getirebiliyorken benim neden Sarah’ı getiremediğim sinirimi bozan bir durumdu, eğilip kulağına bir şeyler söyledi. Asansörde beni beklemesi için onu uyardığında da aynı şekilde konuşmuştu. Neydi bu, her şeyleri gizemli olan bir ikili falan mıydı bunlar? Adam Fox, Aaron gibi görünüyordu. Kaslı, uzun ve aptal! Tamam, biraz da yakışıklıydı ama onlara karşı hoş şeyler düşünmem gardımı indirmeme sebep olabilirdi.

“Bizden istediğin anlayışa aynı şekilde talip olduğumuzu bilmeni isterim Cat.”

“Kathy.” dedim. “Cat değil.”

Güldü. O soğuk ve sahte gülüşle!

“Söylediğin gibi listeyi yeniden gözden geçireceğim ancak değişiklik konusunda söz vermiyorum. Çok ince bir çalışma yaptığıma emin olabilirsiniz. Hem dergi için hem de çalışanlar için en doğru kararı almaya gayret gösterdim.”

“Son listeyi attığında çıkarılacak kadınların bilgilerini de gönderebilir misin?” dedim.

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Bizim çıkaracağımız personellerle birlikte onların isimleri de yeni iş bulmalarına yardım etmek üzere ilgili birimimize iletilecek. Ayrıca hepsinin tazminatlarını ve geriye kalan tüm haklarını aldıklarından emin olmalısın.”

“Emredersin.” dedi alayla. Ancak bakışları soğumamıştı. Bu henüz benimle savaştığını gösteriyordu. “Gerçekten kadınlar konusunda fazla korumacısın Cat. Etkilendim. İçinde bir yerlerde savaşçı bir kadın mı var?”

Gözlerimi çekmek istemedim ama yüzümün aldığı ifadeyi tahmin edebiliyordum. Aaron, kaşlarını hafifçe çattı. Benimle ilgili doğru bir tele daha dokunduğunu anlamıştı. Tabii çoğu kez savaşmak yerine kaçmayı seçen biriydim. Bana dokunulmasın diye ağlayan ve kime dokunduğunu umursamayan.

Race, öyle bir neşeyle el çırpı ki bu konuştuğumuz konunun havasına uygun değildi. Aaron’ın dikkati hâlâ üzerimdeydi. “Birlikte çalışmaya alışıyorsunuz.”

Kendime gelmek için fazladan çaba sarf ettim. “Elbette.” dedim. “Söylediklerimi yaptığı sürece onunla bir derdim olmaz.”

“Sen de listelerini ve raporlarını zamanında iletirsen benim de seninle pek derdim olmaz.” dedi.

Toplantının kalanı ne yazık ki çok daha hararetli geçmişti. Yeni sayıyı çıkarmamız için sayılı günler kalmasına rağmen hâlâ tam anlamıyla içeriğimizi belirlemiş değildik. Aaron’ın erkeksi olarak belirttiği saçmalıkları dergiye koymak istemiyordum ve o da benim önerilerime sıcak bakmıyordu. Orta yol bulmak Race ve Baker’ın yatağından geçiyordu. Bu kesinlikle çok kötü bir birleşmeydi.

Toplantı tahmin edildiğinden bir saat daha uzun sürmüştü. Sonunda Aaron ile hâlâ bir karara varamadığımızı gören Race, sevgili nişanlısına doğru bakarak “Bence bu hafta Kathy ile Aaron bu konu hakkında detaylıca çalışıp kendi raporlarını bize sunsunlar. Böylece ortak bir noktada onları birleştirebiliriz.” dedi.

Thomas, “Bu harika fikir.” diyerek ona katılmıştı. Ayağa kalkan adam eliyle Race’a reverans yaptı.

Tanrım, sanırım gidiyorlardı. Olduğum yerde kalmayı sürdürdüm. Kaçmak için bile kendimde güç bulamıyordum. Ben onların çıkışını izlerken Abrams da beni izliyordu. Bakışlarımız buluştuğunda bana çapkınca göz kırptı. Tanrım, bu ne halt yapıyordu böyle?

İnsan kaynaklarından sorumlu olan Elizabeth, elini omzuma koydu. Bu dostça ben buradayım desteğiydi. Gerçekten şu an bir kadının desteğine ihtiyacım vardı.

“Bir yol bulacağına inanıyorum. Bence ruhu canlı tutacaksın.”

“Dergimizin en önemli özelliği erkeklerden arınmış olmasıydı Elizabeth. Şimdi her sayfasında ya erkek bedeni olacak ya da erkekler için ortaya saçılmış kadın bedenleri. Biz bu değiliz.

Amacımız kadın bedeninden daha fazlası. Erkekler dâhil olduğunda tüm büyü bozulacak.”

Elizabeth gülümsedi. “Hayır Kathy, ben her ay çıkan sayıyı okuduğumda erkeklerden arınmış bir dünyayı değil, onların da iyi olduğu bir dünyayı düşledim. Bence senaryoya onları eklemenin zamanı gelmişti. Harika bir iş çıkaracağınıza eminim. Çünkü sen batırmalarına asla izin vermezsin. Sana güveniyoruz.”

Elizabeth gitmek üzere ayağa kalktığında Aaron’ın hâlâ bana baktığını fark ettim. Toplantının başlarında yakaladığı o yüz ifademin sebebini deşmek istediğini biliyordum ama avucunu yalardı. Ona kendimle ilgili anlatacağım tek konu sadece işle ilgili olanlardı.

“Bütün hafta birlikte çalışacağız.” dedi. “Acaba şu takım elbiseden kurtulabilir misin? Gözlerim kanıyor.”

“Senin için ne giymemi istersin Alfred?” dedim isminin üzerine basarak.

Kollarını dizlerine yaslayarak öne eğildi. “Bilmem belki Victoria Secret’tan bir şeyler olabilir. Benim seçmemi istersen bunu büyük bir zevkle yaparım.”

Yüzümde gördüğü her neyse hemen alaycı sırıtışına son verdi. İyi bir seçimdi çünkü devam etmesi hâlinde korkuyla bu odadan kaçmam an meselesiydi.

“Sadece şaka yapıyordum Cat, sakın ol.” dedi. “Ceketini çıkarman bile büyük değişiklik olurdu. Kır artık şu resmî yanını. Tek derdim bu. Her an önemli bir toplantıya katılıyormuş gibi görünüyorsun. Kadınlar daha farklı giyinir.”

“Senin gözlerin için tarzımı değiştirecek değilim Alfred! Başka tarafa bakabilirsin.”

Gözlerini devirdi. “Artık iş arkadaşınız.”

“O hâlde, iş ilişkisine uyan en iyi kıyafetleri giyiyoruz Alfred. Şimdi beni ve ceketimi rahat bırak.”

Ayağa kalkıp benim oturduğum yere geldi. Sadece 163 cm boyunda biriydim ve adamın 2 metreyi bulduğundan eminim. Kendimi ezilmiş ufacık kalmış gibi hissetmişim.

“O ceket çıkaracaksın Kathy.” diye fısıldadı eğildiğinde. “Belki bu konuda sana yardımcı olurum. Biraz rahatlamalısın.”

Dalga geçiyor olmalıydı. Kesinlikle dalga geçiyordu. Rahatlamak mı? Bu adam etrafımdayken savaşa giden askerler gibiydim. Ne kadar çok teçhizat o kadar güven.

Aaron

Toplantı tam da düşündüğüm gibi geçmişti. Gerçi Kathy'nin girişi pek planladığım bir giriş olmamıştı. Ne vardı sanki sadece biraz daha sağa doğru yalpalasaydı. Saçmaladığımı biliyordum. Onunla tartışmak dışında pek konuşmuyorduk ama birkaç aydır -tamam bir yılı geçmişti- ilgimi fazlasıyla çekiyordu. Bakışlarındaki değişimi deli gibi merak ediyordum mesela. Hayatında iş dışında neler yaptığını, nasıl arkadaşlara sahip olduğunu, ailesini ve iç acıtmaya başlasa da ilişkilerini merak ediyordum. Başlarda onu kızdırmak sahiden hoşuma gidiyordu. Rakip sayılırdık ve tirajlar konusundaki takıntısı bana da bulaşmıştı. Onu sürekli takip etmemin sebebi tamamen onun suçuydu aslında.

Şimdi de iş çıkışını bekliyordum çünkü bugün günlerden cumaydı. Her cuma yaptığı gibi yine aynı yere gideceğini biliyordum. Onu neden izlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece yapıyordum.

Adam yanıma geldiğinde Kathy'nin odasını izliyordum. Nereye baktığımı fark ettiğinde gülmeye başladı. "Ona

tutulmuş olamazsın.” dedi. Cevap vermedim ki genellikle hemen cevap verirdim. Bu durum gözlerinin parlamasını sağladı. *Bravo beni yakalamıştı.* “Yoksa tutuldun mu?”

İçimdeki saçma ergen heyecanının anlamını tam olarak biliyor olsaydım belki bir şeyler söyleyebilirdim. Tutulma bu heyecanı karşılayan bir isim miydi emin değildim. “Saçmalama.” dedim. “Sadece ilgimi çekmeye başladı. Birazcık.”

“Birazcıkmış.” diyerek göz devirdi. “Şu anda bile Hotson’ı üzerinde oturduğu masaya yatırmak ve içine gömülmek istiyormuş gibi bakıyorsun Aaron.”

Gerçekten öyle mi görünüyordun?

Yeniden gözlerimi onun odasına diktim. Tek bacağı masanın üzerindeydi. Çok ince olmasa da kalın diyemeyeceğim beli camın buğulu kısmına denk gelmişti ama bacaklarını ve omuzlarını görebiliyordum. Ceketini çıkarmış, kırmızı bir kolsuz bluzla duruyordu. Onu masaya yatırmak? *Tanrım, hayır, bu herifin bana düşündürdüğü bu şeyi kafamdan atmalıydım.*

“Aptallaşma, sadece mesleki bir ilgi.”

“Öyle mi?” dedi. Ayağa kalkıp onu daha rahat göreceği bir yere geçti. “O hâlde kucağıma düştüğünde sinirlendiğini düşünmem bir hataydı. Çünkü dostum o tatlı kıcı aletimin üzerindeyken gerçekten de ereksiyon oldum.”

Ben de ayağa kalkmıştım ama benimki biraz fevri bir kalkış olmuştu. Kendimi son anda engellemiştim. Neredeyse Adam’ı yakasından tutup yüzüne sert bir kafa atmak üzereydim. Sanırım o da ne yapmak istediğimi anlamıştı. Hareketlerimle birlikte dilini şaklattı. “Biliyordum! Dostum sen bu kadından fena hâlde hoşlanıyorsun.”

Hoşlanıyor muyum? Çok geriden geliyorsun Adam. Bu hoşlantı ya da tutulmak değil. Bu çok daha başka bir şey.

“Tekrarlıyorum aptallaşma Adam ve bir daha onun hakkında konuşurken dikkatli ol.” Son kelimelerimi hızla söylemiştim çünkü Kathy çantasını almış dışarıya çıkıyordu. “Benim işim var Adam, yarın görüşürüz.” dedim.

“Tabii her cuma nereye gidiyorsan artık.” dedi. “Bir sapığa dönüşmenden korkuyorum.”

Güldüm. “Ben de.”

Kathy, binadan çıktığında belli bir mesafeden onu izlemeye başladım. Onu takip etmek çok kolaydı. Özellikle cuma akşamları. Dikkati dağınıktı ve fazlasıyla üzgündü. Onun duygularına tam olarak hangi kısımda önem vermeye başladığımı kaçırmıştım. Sadece bir anda üzgün olması benim de sorunun hâline gelmişti.

Her cuma, birkaç blok yürüyor ve bir evin önünde duruyordu. Çitlerin arasına gizlenmeye gayret ediyordu. Başlarda tuhafıma gitmişti ancak artık bu duruma alışmıştım. Yaşlı bir adam tekerlekli sandalyeyle bahçeye çıkıp sigara içiyordu ve Kathy onun sigara içişini seyrettikten sonra adamın içeriye girmesiyle birlikte oradan ayrılıyordu. Bazen ağlıyordu, bazen korkuyla biraz daha uzakta duruyordu ama her defasında daima aynı şeyleri söylüyordu: Bir amazon gibi güçlü ve cesur ol.

Bu anlarda onun yanına gidip neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Dergilerin birleşmesiyle birlikte belki beni rakip ya da düşman olarak görmek yerine arkadaşı varsayabilirdi. Ancak Kathy Hotson, erkeklerle iletişim kurmakta zorlanıyordu. Bundan emindim çünkü Adam korkularında haklı çıkıyordu. Bir sapık gibi onu takip ediyordum. Garson erkekse tedbirli davranıyordu, Erkek Gözüyle ekibine karşı daima tetikteydi ve ah konu ben olduğumda kesinlikle silahlarını kuşanıyordu.

Bir sevgilisi var mıydı? Ve bu düşünce neden beni uzun zamandır huzursuz ediyordu?

Kendimi kandırmayı bırakmıştım ama bir başkasına karşı henüz dürüst olamıyordum. En azından ailem dışında birilerine karşı. Sanırım onlara çoktan durumu anlatmış olabilirim.

Yeniden yürümeye başladığında ağladığını fark ettim. Kadınların ağlamasından hoşlanmıyordum, özellikle elimden bir şey gelmiyorsa. Ama ya elimden bir şey gelirse?

Hızlandım ve ara sokağa saptım. Adımlarımı büyük ve seri atıyordum. Amacım tam önüne çıkmaktı ki bunu başarmıştım. Henüz beni görmemişti. Telefonumu çıkarıp mesaj yazıyormuş gibi yaptım ve tam karşısına geçtim. Beni hâlâ fark etmemişti ve tam düşündüğüm gibi pat! Bana çarptı.

Tam özür dilemek üzereydi ki kime çarptığını anladığı anda gözyaşlarını silerek benden gizlemeye çalıştı. Ne yapacağımı sanıyordu? Ağlaması beni mutlu mu edecekti?

“Abrams.” dedi sert bir tonla ama yeterince sert olamamıştı, ağladığı için sesi çatallı çıkıyordu.

“Hey Hotson.” dedim keyifle. “Bu ne tesadüf böyle.”

Bana bakarken içinden küfürler savuruyor olabilirdi. Onu bu kadar öfkeliendirecek ne yapmış olabilirim ki diye düşünürken aklıma geldi. Tamam, bazen tam bir hıyar gibi davranıyordum ama tüm eleştirilerim çok daha iyisini yapması içindi ve bir de benimle sadece kavga ettiğinde konuşuyordu. Yani yine suç ondaydı.

“İş yerinde yeterince işkence çekmiyormuşum gibi.” dedi.

“Ben de seni gördüğüme sevindim Hotson.” dedim. Onun sessizliğini dinleyip gülmemi bastırdım. Onu dinliyormuş gibi kulağımı çevirip, “Ne, bir yerde bir şeyler mi içelim? Tabii neden olmasın?” dedim.

“Hastasın öyle değil mi?” diye sordu. Yüzündeki ciddiyet beni güldürecekti ama bir kez daha onu tartışma noktasına getirmek istemiyordum. Hayır, bu akşam değil.

“Aslında sanırım biraz başım ağrıyor.” dedim. “Hadi ama Cat, bir yerde oturup şu işleri planlamalıyız. Odana geldim ama çoktan çıkmıştın.” Tam bir yalancıydım ve kendimle gurur duyuyordum. “Hangi günler ve ne kadar sürelerde birlikte çalışmalıyız karar vermemiz gerekiyor. Tamam, iş yerinin dışında kendine güvenmiyor olabilirsin ama söz üzerime atlamak istediğinde sana engel olacağım.”

Hırladı mı o? *Tanrım, gerçekten bana tahammül edemiyordu.* Sanırım bu durumu artık değiştirmem gerekecekti.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. “Sadece bu akşamlik bir ateşkes öneriyorum. Bir kahve ve iş planlaması. Sonra istersen seni evine bırakırım.”

Biraz düşündü. Yüzünden geçip giden çaresizlik, istek, kararsızlık, karmaşa, her birini okuyabilmişim.

“Sadece bu akşamlik.” dedi. “Tek kahve ve kimse kimseyi evine bırakmayacak.”

“Anlaştık Bayan Hotson.” dedim ve elimi öne doğru uzatıp yürümesini bekledim.

Seçme şansım yoktu. Kathy vazgeçmeden önce karşıma çıkan ilk kafeye girdim. İçerisi havadar ve iyi ışıklandırılmıştı. Gerideki masalardan birine doğru gidip Kathy’nin oturması için sandalyesini çektim. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Neden şaşırmıştı ki? Her zaman kibar bir adamdım, sadece o göstermeme izin vermiyordu o kadar. Tedbirli şekilde yavaşça oturdu. Ne sanıyordu acaba sandalyeyi altından çekeceğimi ve onu düşüreceğimi mi? Tanrım, evet kesinlikle öyle sanıyordu.

Tam karşısına oturdum. “Bir şeyler yemek ister misin?” dedim ama hemen başını iki yana salladı.

“Yemeğe falan çıkmış değiliz Abrams sadece kahve içeceğiz ve iş konuşacağız.”

Benim için fark etmiyordu. Önemli olan yeniden işi düşünmeye başlamıştı ve artık ağlamıyordu.

Garson yaklaştığında bakışlarımı Kathy'den çekmeden siparişlerimizi verdim. "Bir espresso ve bir americano." dedim. Kathy'nin gözleri irileşmişti. Garson yanımdan ayrıldığında "Espresso daha yoğun ve güzel." diye ekledim. "Diğeri su gibi."

"Seyreltilmiş şekilde içmeyi daha çok seviyorum." dedi. Bana bakarken onun kahvesini nasıl içtiğini bildiğim üzerine düşündüğünü anlamıştım. Eh, istediği senaryoyu kurabilirdi. Ben geriye doğru yaslandım ve karşımdaki manzaranın tadını çıkardım.

Lanet olsun Adam bir kez daha haklıydı.

"Ortak noktada buluşmak zorundayız." dedi. Yeniden güvendiği alana yöneliyordu. İş, Kathy'nin kaçış yeri idi. Ne zaman işten bahsetse bir kaplana dönüşüyordu ama iş dışında ufacık bir kediye benziyordu.

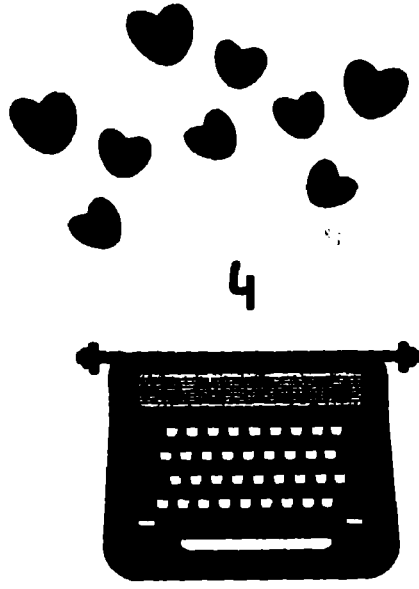
"Bundan kaçamayacağım, yani seninle çalışmak zorundayım çünkü Tüm Yıl Kadın benim için çok önemli. İsmi değişse de işlevi aynı kalmalı. Artık birlikteyiz, mümkün olduğunca iyi bir şeyler çıkarmamız gerekiyor. Sen ve ben." dedi ve sözleriyle nefes alışım bile değişmişti. Ne zamandır sadece kelimelerde bile yan yana olmak beni bu denli etkiler olmuştur. "Eğer biz bir şeyler yapmazsak ekip asla bir arada çalışmaz."

"Çok haklısın." dedim. Kahvelerimiz gelmişti. Fincanımı kaldırıp ona doğru uzattım. "Bu yüzden buradayız ve birimiz diğerini öldürmeye bile çalışmadı."

İlk kez gözlerini bu kadar uzun süre üzerimde tutmuştu, tabii benim görmediğimi sandığı zamanlar hariç. Kathy, benim kadar başarılı bir gizli sapık değildi.

"Ya tabii." dedi alaycı bir ifadeyle, "Henüz kahveyi içmedik öyle değil mi?"

Neredeyse ağızımdaki kahveyi püskürtecektim. Bu kadın gerçek anlamda benimle eğleniyordu!

Kathy

Masamda oturmuş Erkek Gözüyle Dergisi'nin son sayısını inceliyordum. İlk sayfada beni karşılayan şey bikinili bir güzelin fotoğrafıydı. Erkekler ve onların kadın takıntıları asla değişmiyordu. Kadın, sarı saçlarını savurmuş bir şekilde sahilde koşuyordu. Ayaklarından etrafa saçılırken fotoğraf sayesinde donmuş kumlara bakıp iç çektim. Şu an bir tatile o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Çalışmaya başladığım günden beri bunu ilk defa istiyordum. Belki Ivy'i görmeye gitmeliydim. Onunla konuşmak daima iyi geliyordu bana ama izne çıkmam bu birleşme yüzünden pek mümkün değildi. Neyse ki *Karabasan Günü*'ne az kalmıştı. Yakında Ivy beni ziyarete gelecekti. Belki bir gece bende kalması için ısrar edebilirdim. *Ablalar bugünler için vardı öyle değil mi?*

Sayfaları çevirdikçe sinirden kaşınmaya başlamıştım. Bu öfke anlarında neden alerjik bir reaksiyon gösteriyordum sanki? Kaşırmaktan boynumu kıpkırmızı yaptığıma emindim.

Bir Kadını Elde Tutmak mı Yoksa Ondan Kurtulmak mı Daha Zor?

Tanrım, başlık bile sinirimi zıplatmıştı. İçeriğini okuyarak kendime işkence etmek istememiştim. Kapım tıklatıldığında cevabımı beklemeyen aceleci içeriye daldı. Elimdeki dergiyi görüp genişçe dudaklarını iki yana yasladi. Bir gülümseme olduğunu düşünmeyin çünkü bu öyle bir şey değildi. Kesinlikle amacı gülümsemekten daha farklıydı.

“Beğendin mi?” diye sordu Aaron. Tek elini cebine koymuştu diğeriyle ceketinin yakasını tutuyordu. Kravatı yoktu. Düğmelerini açmıştı. Dağılmış görünüyordu ve geniş göğsü dikkat çekiyordu.

Dergiyi sertçe kapatıp “Hayır.” dedim. “Bu saçmalığı bastığına inanamıyorum Aaron. İyi bir baş editör değilsin. Buna nasıl onay verdin?”

Kaşları yukarıya kalktı. Gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Seni bu kadar öfkeliendiren ne oldu?”

“Her şeyin sizin için yaratıldığını düşündüğünüzü gösteren aptal sayınızı okumak.”

İçeriye doğru ilerleyip iznimi bile istemeden masamın önündeki koltuğa oturdu. Orta sehpanın üzerindeki Tüm Yıl Kadın’ın son sayısını aldı. Hızla sayfalarını çevirip son kısımda durdu.

Birlik Olma Vakti. Lütfen Bize Yazın

aramizakatil @ hotmail.com

E-posta adresi ilk sayımızdan beri son sayfamızda yayımlanıyordu. Anlatacak hikâyesi olan kadınların bize yazmasını istemiştik. Aynı hikâyeler, farklı kahramanlar tarafından yaşanıyordu. Kimisi hüznü bitiyor kimi ise bir cesaret örneği hâline geliyordu.

“Gerçekten e-posta atan kadınlar var mı?” diye sordu önceki konuşmamızı sonlandırmaya karar vererek.

“Kaç tane olduğunu bilsen aklın şaşar.” dedim. Sakin görünmeye çalışıyordum. Tamam, bir karar anındaydım. Bu adamla çalışmak zorunda olduğumu kabullenmiştim. Onun fikirlerini dinlemeli ve kendi fikirlerimi anlatmalıydım. Buna dün akşam ateşkes saatlerinde karar vermiştik. Onun da onayına ihtiyaç duyacağım projelerim vardı. Zora sokmanın anlamı yoktu. “Bunu değiştirmeyi istemiyorum. Bize yazmaları için onları teşvik edecek bir yazım her sayının sonunda yer almayı sürdürmeli. Bu konuda bana pislik çıkartmazsın değil mi Alfred?”

“Duyamadım tatlım, ne dedin?” Elini kulağına götürüp bana doğru çevirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan derin bir nefes aldım. Bir ejderhaya dönüştüğümü hayal ederek ağzımı açtım ama alevler yerine sadece kelimelerim vardı.

“Bana pislik çıkartmazsın değil mi Aaron?” diyerek değiştirdim.

Gülümsemeye yaklaştı ama elbette daha fazla ileriye gitmedi. “Bu konuda düşündüm. Bana haksızlık yapıyorsun Hotson, derginizin en sevdiğim kısmı son sayfası. Her ay önce senin yazını okuyorum. Bence harika bir fikir. Derginin son sayfasına Tüm Yıl Kadın için ayrı bir kapak görseli oluşturabiliriz. Senin yazın ve bilgilendirmelere yer veririz. Böylece kendi alanın olur ve mevcut okurlarınızı da tutmayı başarırız.”

Etkilenmişim ve bunu belli etmemek için uğraş veriyordum. Bana iyilik mi yapıyordu bu? Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydi de aynı şeyi önerir miydi merak ediyordum.

“Peki.” dedim ihtiyatla. “Karşılığı?”

Evet, işte şimdi yüzünde gerçek bir tebessüm belirmişti. Demek ki istediğinde soğuk da olsa tebessüm edebiliyordu. “Bunu saklı tutsam olur mu? Belki bir gün benim de sana işim düşer.”

Pek emin değildim. Bu adama açık çek vermek biraz riskliydi. Yine de gerçekten yazılarımı okumuş ve bu geleneği sürdürmeyi istemişti. “Beni aptal fantezilerine ortak etmediğin bir iyilik olması şartıyla bunu yapabilirim.” dedim. “Şimdi içerikle ilgili çalışmaya başlayabilir miyiz?”

“Önce senin bildiğin ama benim henüz haberdar olmadığım fantezilerim hakkında konuşsaydık.”

“İçerik! Şimdi!”

Ellerini yukarıya kaldırıp “Tamam, sakın ol ve şu katil bakışlarını üzerimden çek. İstedğin an başlayabiliriz.” dedi. Ayağa kalkıp ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına özenle taktı. Bana baktığında tek kaşı havaya kalkmıştı. “Ceket? Lütfen bana mesai saatlerinden sonra da o ceketle duracağını söyleme.”

“Hâlâ iş yerindeyim Alfred ve yanımda ezeli bir rakibim var. Silahlarımdan vazgeçemem.”

Gözleri bluzuma doğru kaydı. Sanki kıyafetlerimden içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. “Tatlım, sen o ceketle silahlarını saklıyorsun.”

Seni adi sapık!

Koca bir hafta içerikle ilgili derin tartışmalar ve fikir ayrılıklarıyla geçti. Aaron, derginin mizahi yönünü artırmak isterken ben daha edebi bir dil için resmen yalvarıyordum. Yazar kadromuz oldukça başarılıydı. Hatta Erkek Gözüyle ekibinin yazım dilini çok sevdiğimi şaşkınlıkla fark ettim. Ancak doğru bir yönelim şarttı.

“Erkekleri neden sevmiyorsun?” diye sordu bir gün Aaron. “Ne zaman erkek yaşamından bir fikirle gelsem reddediyorsun. Artık bir kadın dergisi editörü değilsin Kathy, bunu kabullen.”

Erkek düşmanı gibi göründüğümün farkındaydım ancak onların her şakası, her iması içinde cinsellik barındıran saçma bir konuya gidiyordu.

“Erkek düşmanı değilim.” dedim. Rahat görünmeye çalışıyordum. Gerçekten tüm erkeklerle karşı düşmanlık beslemiyordum elbette ancak yeni tanıştığım her erkek potansiyel düşmanımdı. Bunu değiştirmek sanırım onların elindeydi. Eh, bu kısımda aldıkları aile terbiyesinden, arkadaş çevrelerine kadar koca bir ağın etkisi vardı.

“Öyle mi? Bana erkekleri bodrumuna çekip onları öldüren biri gibi göründün.”

Güldüm. “Alfred, eğer söylediğin gibi olsaydı şu an bu koca bedenin bodrumumda çürüyor olurdu.”

“Yani beni bodrumuna götürmek istiyorsun.” dedi. Kaşları yukarıya kavislenmiş ve gözlerindeki haylaz parıltı gün yüzüne çıkmıştı. İşin kötü tarafı ben de heyecanlanmıştım.

Neden heyecanlanmıştım?

“Öldürmek için!” dedim aceleci bir öfkeyle.

Güldü. Bana güldü.

“Bodrumun var mı?” diye sordu birkaç dakika sonra. Neden konuyu kapatmıyordu ki? Galiba ne kadar sabırlı olduğumu ölçüyordu. Gerçekten bir bodrumum olmadığı için şanslıydı.

“Hayır.”

“Peki, erkeklerden gerçekten nefret etmiyor musun?”

Ona bakmayı reddediyordum. Şu an sadece iş konuşuyor olmalıydık ama o sürekli beni güvenli alanımdan uzaklaştırıyordu. Başımı iki yana salladım.

“Öyleyse erkeklerden hoşlanıyorsun.”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. “Hepsinden değil.” dedim.

“Benden hoşlanıyorsun.” dedi.

Kahkaha atma sırası bendeydi. “Alfred, senden hoşlanmıyorum, senden nefret ediyorum.”

“İnce çizginin üzerinde yürüyorsun Cat. Nefreti çok yukarılarda yaşıyorsun, bir adım sonrasına dikkat et.” Göz kırıp kâğıtlarına döndü. *Tanrım, onu bodrumuma götürmek istiyordum!*

Yorulmuştum.

Ve bugün Karabasan Günü’ydü. Bir an önce işimi bitirip Ivy ile buluşmak istiyordum.

Mesai bitiminde çalan telefonumu düşük bir moralle açtım.

“Kathy Hotson.”

“İsminin tamamını söylediğinde aşırı seksi oluyorsun biliyor musun?”

“Aaron! Tanrım neden iç hattı kullanmıyorsun!”

“O zaman benim aradığımı anlıyor ve telefonu kontrollü açıyorsun.” dedi. “Neden bugün benim odamda çalışmıyoruz.”

İç çektim. “Mecbur muyum?”

“Sanırım evet, haksızlığa tahammül edemediğini sanıyordum. Kaç gündür senin odanda zavallı bedenime işkence ediyorsun.”

“Anlamadım.”

“Odan fazla küçük tatlım, ben de fazla büyük biriyim. Bekliyorum Cat, gelirken o şekerlerinden de getirmeyi unutma.”

Telefon yüzüme kapanmıştı. Bir süre ellerimle yüzümü kapatıp bekledim. Kendime geldiğimde gördüğüm ilk şey ise Aaron’un bana bakan gözleriydi. Şu buğulu çizgi neden bir tık daha üstte değildi ki! Ona dil çıkarma dürtümle savaş verdim.

Şaka değildi, beynimdeki tüm çarklar ona dil çıkarmam için dönmeye başlamıştı ki son anda onları engelleyen yetişkin Kathy devreye girdi. Sanırım ne yapmak istediğimi anlamıştı. Adam beni açık kitap gibi okuyordu. Çok büyük bir sorun.

Hazırladığım dosyaları ve bilgisayarımı aldım. Kapiya yaklaştığımda bir süre duraksadım. Kendimle savaş hâlindeydim. Her iki ihtimalde de kaybeden nasılsa ben olacaktım. Pes edip çekmecemdeki açılmamış şekerleme paketini kaptım.

Umarım dişlerin çürür Alfred!

Sarah, beni gördüğünde bilgisayarını kapatarak ayağa kalktı. Her akşam Aaron ile çalışmam boyunca masasında oturup bizi bekliyordu. Onu bir bekçi gibi kullandığım gerçeği biraz can sıkıcıydı ama başka çarem yoktu. Gerçi bugün bakışlarındaki suçluluk kalbimi durdurabilirdi.

“Gidiyorsun.” dedim çaresizlikle. “Sarah sana ihtiyacım var.”

“Hayır, yok.” dedi. “Kaç gündür çalışırken dünyayı unuttuyorsun Kathy, ayrıca onun sana zarar vermeyeceğini de biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Çok büyük, aşırı iri biri. Görmüyor musun boynunu? Ona bakarken boynum tutuluyor, çünkü o kadar yakınıma gelip duruyor. Sarah anlamıyorsun. Bir hareketle beni öldürebilir.” Tamam, son kısım fazla dramatiklik katmak için söylediğim öylesine bir şeydi. Abrams’ın beni öldüreceğini falan düşünmüyordum.

Sarah bana delirmişim gibi baktı. “Adam seni öldürmek istemiyor. Belki başka bir şey yapmak istiyor olabilir ama bu öldürme isteği değil.”

“Beni anlamıyorsun.” dedim surat asarak. İçimdeki korku sadece geçmiş yüzünden değildi. Artık değildi. Korkuyordum çünkü *ona* fiziksel olarak çok fazla benzeyen birine karşı iyi hisler taşımaya başlıyordum. Neyse ki Aaron’ın haylazlığı

kendisine özgü hava veriyordu. O Aaron'dı. O başkası değildi. *O asla sana zarar vermez!*

Erkekler ne düşünür biliyor musun Kathy? Onlar sadece tatlı kızları sever. Sen tatlı mısın?

Sarah, beni durdurup kollarını belime doladı. “Anlıyorum, inan bana anlıyorum. Seni bir tehlike karşısında asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun Kathy.” Geriye çekilip yüzüme baktı. Ellerim dolu olduğu için onun sarılışına karşılık verememiştim ama şu an en çok istediğim şey ona sıkıca tutunmaktı. “Tehlike yok. Bunu aslında biliyorsun canım. Eğer bir tehlike olursa o iri adam seni korur.”

“Ya tehlike onun ta kendisiyse. Ne demek istediğimi biliyorsun. Yapamam, bu koca binada onunla yalnız kalamam.”

Kastettiğim kesinlikle Abrams'ın bana zarar verme ihtimali değildi. En azından fiziksel bir şiddet şeklinde. Diğer kısım çok karmaşıktı. Bu adam fazla kendine güveni olan, ukala, şımarık ama aşırı etkileyiciydi. Yani benim karşılaştığım anda topuklarımı kıcıma vura vura kaçmam gereken cinstendi. Bu adam beni fena harcardı ve koca katta onunla yalnız kalacaktım. Üstelik Karabasan Günü'ydü ve ben kendime hiç güvenmiyordum.

“Güvenlik görevlileri var.” dedi Sarah.

Bugün çok fazla pes ediyordum. Bir hafta boyunca Aaron ile çalışırken gerçekten zamanın farkına varmamıştım. Yine aynısı olacaktı ve Sarah beni bir kez daha boşu boşuna bekleyecekti.

Omuzlarım çöktü. “Eğer sana telefon edersem hemen polisi arayıp buraya koş.” dedim.

Gülmeye başladı ama artık bana bakmıyordu. Hızla çantasını toplayıp “Seni seviyorum ve eminim yarın tek parça hâlinde olacaksın.” dedi. Gitmek üzereyken bir anda durdu.

Kaşlarını çatmıştı. *Tanrım, neyi unutmuştum?* “Birleşme partisine hazırlanıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Neyine hazırlanmalıyım anlamadım.”

“Kıyafet.” dedi kaşlarını yukarıya kaldırarak. “Seni biliyorum. Takım elbise giymek yok! Bir elbise istiyorum.”

“Hee, o iş tamam.” dedim. Bana inandığını sanmıyordum ama anlaşılan benimle tartışacak vakti yoktu. Beni öpüp uzaklaşırken aklımda saçma partide ne giyeceğim yoktu. Aaron ve ben yalnız kalmıştık. Ateş ve barut ikilisiydik. Yalnızken ve yakinken tehlike teşkil ediyorduk. Tanrım, sanırım heyecanlanmıştım.

Onun odasında çalışmayı kabul ettiğim için kendime aşırı kızgındım. Hangi akla hizmet kendi güvenli alanımdan uzaklaştığımı bilmiyordum. Odasına geldiğimde kapıyı çaldım. Genellikle onun yaptığı gibi cevap vermesini beklemeden içeriye daldardım ama bu ofis dolu olduğu zamanlar için geçerliydi.

“Gelsene Kathy.” dedi biraz şaşkınca.

İçeriye girerken omuzlarım çöküktü. Daha önce onun karşısında dik duran baş editör yerine korku dolu Kathy vardı. Gözleri bana çevrilmişti. “Neler oluyor Kathy, iyi misin?” diye sordu.

“Evet.”

Eğilip ardına kadar açık kapıdan dışarıya baktı. “Sarah bugün seni beklememiş.” dedi.

Neden bunu fark etmişti ki?

“Gitmesi gerekiyordu.”

Sandalyesinden kalktığı anda yere sürtünen metal sesiyle irkildim. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Kendimi kaybediyordum. Yeniden kontrolümü sağlamalıyım. Derin nefesler aldığımı fark edememiştim bile. Aaron bana yaklaşmak

yerine pencerelere gitti ve birini ardına kadar açtı. Temiz hava bana ulaştığında kendimi bir nebze daha iyi hissediyordum.

Bana neden iyi davranıyordu?

Bana yaklaşmamaya özen gösteriyor gibiydi. Masasına tek bacağına atıp elindeki kalemle oynamaya başladı. “İyi görünüyorsun.” dedi. “İstersen bugün çalışmayabiliriz. Biraz dinlen. Yoğun bir hafta geçirdin Kathy.”

“Hayır.” dedim. Hiçbir şeyin işimin önüne geçmesine izin vermemiştim. Vermemeye devam edecektim. “Ben iyiyim sadece biraz...”

“Gerginsin.” diye tamamladı beni. “Bu benimle yalnız kaldığın için olabilir mi?” Sorusundan sonra biraz bekledi ama verecek cevap bulamamıştım. “Tanrım, Kathy, Sarah bu yüzden mi seni bekliyordu? Benden mi korkuyorsun?”

Hayır

Hayır

Hayır

“Öyle değil.” dedim.

“Bunu sana ne düşündürdü merak ediyorum. Şakalarım mı? Eğer ciddi...”

“Seninle ilgili bir şey değil!” diye bağırdım. Şaşkınlığı giderek artıyordu. En son bir erkekle bu kadar uzun zaman geçirmemin üzerinden aylar geçmişti. Aslında tam olarak on bir ay. Şimdi sadece alışma evresindeydim. Üstelik Aaron’la aramda yalnızca iş ilişkisi vardı. Bu zor olmamalıydı. “Çok üzgünüm.” dedim daha kontrollü şekilde. “Sadece kötü bir gün geçirdim. İnan bana gergin olmamın sebebi çok daha farklı bir şey. Şakalarının şaka olduğunun farkındayım ve korkmuyorum. Sadece hemen işe geçip unutmaya çalışmak istiyorum. Mümkünse tabii.”

Şu an onun bam teline vurup benimle inatlaşmasını istemiyordum. Kibar olduğum zamanlarda ilginç bir şekilde karşılığını daha kibar veriyordu. Elimdeki şekerleme poşetini kaldırıp salladım. Biraz beni izledi. Sonra bakışları ayaklarımda takıldığında dudaklarının seğirdiğini gördüm. Gülmemek için çaba harcıyor gibiydi.

“Ayakkabıların nerede?” diye sorduğunda gözlerimi kapattım.

“Topuklular beni yoruyor. Bu yüzden mesai bitimi genellikle çıkarıyorum. Sen gelmeden önce giyiyordum ama sanırım unutmuşum. Söyledim sana bugün kötü günümdeyim.”

“Çıplak ayaklar. Tahrik edici.” dedi. Bana meydan okuyarak bakıyordu. Ondan korkup korkmadığımı anlamaya çalıştığına kalıbımı basardım. İnatçı adam, anlamak istiyordu... Peşini bırakmayacaktı.

“Ayak fetişi olduğunu düşünmezdim. Şimdi gözlerini oradan çekip yüzüme çevirmeni istiyorum seni sapık.”

Odası benim odamdan daha büyüktü. Pencerenin yakınındaki koltuklara yönelip bilgisayarımı sehpanın üzerine yerleştirdim. O da dosyalarını alarak yanıma gelmişti.

“Aslında omuzlar.” dedi sohbeti devam ettiren bir sesle.

“Anlamadım. Omuzlar derken?”

“Beni gerçekten etkileyen yeri söylüyorum. Kadınların omuzlarını çok çekici bulurum.”

“Hah, omuz fetişi!” dedim.

Güldü. Gerçekten güldü. Buna ilk kez şahit oluyordum. Gözlerine kadar ulaşan gülümsemeye bakarken hayretler içindeydim. Gülümsemek ona yakışıyordu.

“Aslında liste uzayabilir.” dedi. “Neden ceketini çıkarmıyorsun? İçindeki bluzun kolsuz bir model olduğuna neredeyse eminim. Haydi, onları görmek istiyorum.”

“Çok beklersin Alfred!” dedim. Sesim bir oktav yukarıda çıkmıştı ama ilginç şekilde iması beni ürkütmemişti. Sarah haklıydı, Aaron’ın bana zarar vereceğine inanmıyordum ya da inanmak istemiyordum. Topluma karışmak bunu gerektiriyordu. Güvenmeye başlamalıyım.

“Ayakkabılar çıktı tadım. Sırada ne var dersin?” Göz kırparak dosyalarına döndü. Onu izlemek için birkaç saniye vaktim olmuştu. Yüzü, sert hatlara sahipti. Sakalları her zaman yeni yeni çıkmaya başlamış gibi görünürdü. Dudağının altında biraz daha fazla biriken sakallarıyla oynuyordu. İşe konsantre olduğunda genelde böyle yapıyordu. Ayağını dizinin üzerine atmış geriye doğru yaslanmıştı. Bedeni iriydi evet ancak vücudu kilodan çok kastan oluşuyor gibiydi. Bu bir farklılık yaratabilir ve ondan korkmamı engelleyebilirdi belki de. Düşünme, diye emrettim kendime ama kısıp nefesler sanki kulaklarıma dolmuştu. Bir ağırlık hissettiğim an ayağa kalkıp pencereye yaklaştım.

Düşünme!

Kahrolası düşünceler inat eder gibiydi.

“Gerçekten iyi misin Kathy?”

Ona dönmeden önce gözlerimi sıkıca kapatıp “*Sen iyisin, iyi olacaksın. Her şeyi senin için ablan halledecek. Şimdi git ve saklan!*” diye tekrarladım.

Ivy, diye inledim. Biraz daha erken gelmeyi başarmasını istiyordum. Bu durumum Aaron ile ilgili değildi. Sadece bugün Karabasan Günü’ydü! Bu yüzden etkileniyordum.

“Katyh.” dedi. Sesi çok yakınımdaydı. Nefesi enseme vurduğunda olduğum yerde kaldım. Kıpırdayamıyordum. Elini omzuma koyduğunda yerimden sıçramamak için kendimi zorladım. Ona bakmadan yeniden yerime dönüp “İyiyim.” dedim. “Sadece bu akşam kardeşimin geleceğini sana söylemeyi

unuttum. Çalışmaya çok vaktimiz olmayacak. İstersen erteleyelim.”

“Kardeşin nereye gelecek?”

“Burada olduğumu söyledim.”

“O zaman nasılsa onu bekleyeceksin. Neden o gelene kadar çalışmıyoruz?” Düşünceliydi. Bana olan şeyler hakkında fikir yürüttüğünden emindim. Yine de beni rahatsız eden o bilmediği gizemden uzaklaştırmak için işi kullandığını anlamıştım. “En son kapak konusunda bir karara varmıştık ancak biraz düşündüm de sen haklısın galiba. Kapak maliyet düşürmek için iyi bir seçenek değil. En azından yeni kitlemizi oluşturma kadar.”

“Yani?” dedim. Her şey bir anda silinmiş ve ben iş dünyasına çekilmiştim. Sanki bunu bilerek yapmıştı. Beni neyin rahatlatacağını biliyor ve ona göre davranıyordu ya da ben Aaron’ı kafamda aşırı büyötmeye başlamıştım.

“Kapak senin istediğin gibi olsun. Ben yeni bir çalışma hazırladım sen de baktıktan sonra tasarıma gönderebiliriz.”

Bilgisayarında bir şeyler yapmaya başladığında kendimi geçmiş sıkıntılardan arındırıp olduğum ana döndüm ve bir kez daha Aaron Alfred Abrams ile zaman akıp gitti.

Birkaç anlaşmazlığın üzerinde durduk. Epey yol katettiğimiz kaliteli bir çalışma olmuştu. Ayaklarımı toplayıp kollarımı öne uzatarak esnedim. Gardımı indirmiştim. Aaron, “Yorulduk ama değdi.” dedi.

“Epeyce ilerledik.” dedim.

“İki akşamımız daha var. Sonra ara vermemiz gerekecek.”

Gözlerimi devirdim. “Birleşme partisinden mi bahsediyorsun?” diye sordum.

“Bir partiden değil de sıkıcı bir iş yükünden bahseder gibisin.”

“Gereksiz bir organizasyon.”

“Saçmalama.” dedi. “Bu her iki derginin çalışanlarını yakınlaştıracak bir organizasyon. Birlikte çalışmadan önce birbirlerine alışmaları lazım Cat.”

Yanaklarımı şişirip nefesimi yavaşça bıraktım. Haklı olmasından nefret ediyordum. “Tamam, belki haklı olabilirsin.”

“Ben her zaman haklıyım tatlım.” dedi. Yüzüne yerleşen haylaz ifadeyi gördüğümde ardından gelecek yaramazlığı korkuyla bekledim. “Belki benimle dans edersin. Sonuçta onlara örnek olmalıyız.”

“Çok beklersin.” dedim gülerek. *Gülerek!*

Bana cevap vermeden önce -ne kadar ses beni ürkütse de buna minnettardım- kapı çalındı. Yerimden sıçradığımı gören Aaron bir kez daha kaş çattı. “Tanrı aşkına sana bugün neler oluyor?”

Başımı iki yana sallayıp elime rastgele bir dosya aldım. Aaron, “Gelin.” diye seslendiğinde kibar ama net bir şekilde konuşan Ivy’yi duydum.

“İyi akşamlar. Kardeşimi almak için gelmiştim. Güvenlik burada olduğunu söyledi.” Beni fark ettiğinde neşeyle “Kathy, geciktim üzgünüm canım.” diye ekledi. Gözleri Aaron ve benim aramda gidip gelmiş sonunda çıplak ayaklarımda durmuştu. *Sadece bir ayakkabı, neden bu kadar büyütüyorlardı anlamıyorum.*

“Sorun değil.” dedim onun yanına giderken. “Tam vaktinde geldin. Seni Alfred ile tanıştırayım.”

Aaron, elini Ivy’ya uzatırken “Aaron.” diyerek düzeltti beni. “Lütfen Aaron de Ivy. Tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de öyle. Eğer sorun olmazsa kardeşimi çalmak istiyorum.”

Aaron tatlı tatlı gülümserken “Hiç sorun değil nasılsa yarın sabah yeniden bana gelmiş olacak.” dediğinde şaşkınlıkla inledim. Ablamın buraya gelmesi belli ki Aaron’ın hoşuna gitmişti. “Hey Ivy, belki onun hakkında bilmediğim birkaç şey söylersin. Elime koz verirsen beni dünyanın en mutlu erkeği yapabilirsin.”

“Onun dünyanın en mutlu erkeği yaptığı biri var zaten Alfred. Lütfen zorlama.”

“Yani aslında bir şeyler fısıldayabilirdim.” dedi Ivy. “Eskiden saçlarını çok kısa keserdi. Hatta onu asker falan sanabilirdin. Şimdilerde uzatıyor. Keşke toplamaya da son verse.” Ivy son sözleri hüznle söyledi. Ne düşündüğünü biliyordum. İkimiz de elimizi saçlarımıza götürüp acısını hissettik. Kökleri sızlamaya başladığında konuyu değiştirmek istedim.

“Steve aşağıda mı?” diye sordum. “Hani şu dünyanın en mutlu erkeği yapman gereken tek adam.”

Yüzü değişti. Ah, lanet olsun. Kısılan sesi gevelemeyle bana ulaşıyordu. “Sende kalmamı isteyince ona gelmemesini söyledim. Biz hall...”

“Halledemeyiz! Tanrım aklın nerede Ivy! Lütfen onu hemen çağır.”

“Yapamam Kathy, arkadaşlarıyla çıktı bile. Belki de son vermeliyiz. Bu akşam doğrudan eve gidip iki kardeş sadece anılardan -güzel anılardan- bahsedelim. Onu böyle analım artık Kathy, aramıza kimsenin girmesine izin vermeyelim. Unut bu günü!”

Ellerimi saçlarımın arasına götürdüm. Başım ağrıyordu. Gözlerim kararmaya başladı. “Hayır.” dedim. “Oraya gideceğiz.”

“Çok geç oldu. Eve gidip...”

“Oraya gideceğiz. Sen ve ben.” dedim.

Aaron gözlerini benden ayırmıyordu. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. “Ben yardımcı olabilir miyim? Sizi istediğiniz yere bırakabilirim.”

“Evet.”

“Hayır.”

Ivy’ye hayal kırıklığı içinde baktım. Beni yarı yolda bırakmazdı. Hayatımız boyunca bugünü yaşayacaktık. Aaron’ın şaşkınlığını tahmin bile edemezdim. Dosyalarımı toparlarken “Üzgünüm Aaron.” dedim. “Bir aile meselesi ve bunu yanında tartıştığımız için çok özür dilerim. Bir an önce çıkmam gerekiyor. Zaten bitirmiştik. Yarın görüşürüz.”

“Dediğim gibi nasılsa yarın sabah bana gelmiş olacaksın Cat.”

Başımı iki yana salladım. Ivy’yi ardımda sürükleyerek odama geçtim ve kapımı sıkıca kapattım. Konuşmamız gereken şeyler vardı. O günü kutlamalı, yas tutmalı, sevinmeli ve üzülmeliydik. O ve ben bu aptal günden asla kaçamayacaktık.

İlk yıllarda Karabasan Günü’nde çok fazla ağlıyorduk. Bazen kendimizi kaybediyor ve geçmişin sancılı gerçekleri bir kez daha bizi darmaduman ediyordu. Sonraki yıllarda daha sakindik. Yavaşça süzülen gözyaşları ve bol küfürler eşliğinde yâd ediyorduk geçmişi. Biraz daha büyüdüğümüzde ise derin bir sessizlikle sonlandırıyorlardık.

Bugün farklılık yaptık.

Dergiden çıktığımızda sessizdik ancak bir kez daha bu yanmış evi ziyaret ettiğimizde artık üzerine konuşabiliyorduk. Bugün başarmıştık.

“Her anını hatırlıyorum.” dedi Ivy. “En çok canımı yakan ise her zaman senin ağladığın anlardı. Seni koruyamadığım için üzgünüm Kathy. Eğer daha başarılı bir abla olsaydım, şu an bu durumda olmazdın. Hâlâ ürkeksin.”

Güldüm. Histeri bir gülüştü. Bir sinir anında ağlamak yerine tercih edilen eylem.

“Kendini suçlamayı kes.” dedim. “Sen olmasaydın hayata asla tutunamazdım. Benim için yeterince uğraştın. Bugün bile buraya sadece benim için geldin öyle değil mi? Bazen kendimi bencil bir sürtük gibi hissediyorum. Sen geçmişini arkada bıraktın ve ben bu lanet günde seni o geçmişe çeviriyorum.”

Derin bir nefes aldı ve bana sıkıca sarıldı. “Ben iyileştim Kathy. Steve sayesinde hayata tutundum. Ona yaşadıklarımızı anlattığımda hafiflediğimi hissettim. Sen henüz bu kısmı geçemedin. Saklamak iyileştirmiyor. Yalvarırım profesyonel bir yardım al.”

“Ben iyiyim.”

“En son ne zaman bir erkek arkadaşın oldu? Yakınlık kurmakta hâlâ zorlanıyorsun Kathy.” dedi. Duraksayıp dudaklarını aşağı sarkıttı. “Gerçi Aaron denen şu yakışıklının odasında yalnızdınız. Sarah etrafta yoktu. Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Bilmen gereken tek şey benim de bir şeyleri aşıyor olduğum. Aaron’a gelince, sadece iş ilişkisi içindeyiz Ivy. Onunla ben, öyle bir durum yok. O fazla...”

“Evet, fark ettim.” dedi Ivy. “Steve da uzun boylu bir adam biliyorsun. Gerçi Aaron’ın taş gibi olduğuna yemin edebilirim.” Kıkırdadı. Gözleri benim üzerimdeydi. Ben de gülümsedim ve yanaklarıma kızarıklığın bastığını hissettim. Ne oluyordu böyle yahu! Bunun beni rahatsız etmesi gerekiyordu.

Heyecanlanmak gerçekten benim için çok yeni bir duyguydu. Aaron beni heyecanlandırıyor muydu? Hay içine!

Birkaç dakika boyunca yıllarımızı geçirdiğimiz eve baktık. Ivy, ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben “Ya hâlâ o evde olsaydık.” diye düşünüp ürperdim. Yeniden savunmasız Kathy olmak istemiyordum. Buradan nefret ediyordum. Bu ev, daima bir lütuf gibi gösterilmişti bize. Şimdi ise bir karabasandı.

“Eve gitmeye hazır mısın?” dedim.

İkimiz de son kez yıkık binaya bakıp iç çektik. Sırtımızı döndüğümde irkildim. Ivy’nın de öyle hissettiğini biliyordum. Geriye dönüp bakmak isteyen yanıma dizginledim. Geçmişimi arkamda bırakmalıydım. Ancak hâlâ oradan fırlayan bir el saçlarıma ulaşıyor ve beni çekiştiriyordu.

Uzaklaşmaya başladığımızda neşemiz de yavaş yavaş bizi buldu. Ivy koluma girmiş başını omzuma yaslamıştı. Yürümemiz onun yüzünden savsaklaşmış olsa da bu harika bir histi.

“Umarım gerekli tüm abur cuburları almışsındır.”

“Hepsini aldım.”

“Küçük ev DVD’leri tamam mı?”

“Maratona hazır ol bebek.”

Aaron

Gerçekten takıntılı bir sapık gibi hissediyordum kendimi. Ama bunu yapmazsam kesinlikle günler boyunca kafama takılacak ve o şeytan Kathy, bana tek bir açıklama yapmayacaktı. Gerçi izbe bir evin önünde harcadıkları yirmi dakikanın ne anlama geldiğini hâlâ merak ediyordum ve sanıyorum yine böyle bir Sherlock kılığında öğrenebilme ihtimalim vardı. Onu takip etme fikri kulağa çılgınca geliyordu, biliyorum ama bunu alışkanlık hâline getirmiştım. Ayrıca korkuyordu ve bir yanım onu yalnız bırakmamak için her yolu deniyordu.

Konuşurken ciddi görünüyorlardı, sanırım biraz da ürkmüş gibilerdi. Bu akşam gerçekten de benimle yalnız kaldığı için korkuyor muydu yani? Bu tuhaftı. Daima sert görünen, hırslı kadın benden mi korkmuştu? İyi de neden?

Kafamı toplayabilmek için belki biraz içmeliydim. Adam'a mesaj atarak buluşacağımız yere doğru yöneldim ama bir dürtü beni Kathy'nin eve girdiğini görmem konusunda uyarıyordu. Bu yüzden bir süre daha kendimi sapık gibi hissetmeye tahammül ettim. Birkaç sokak yürüdükten sonra yüksek bir

binaya girdiler. Demek buzlar kraliçesi burada yaşıyordu. Ben daha çok bir şato falan beklemiştim sanırım. Apartmanın ışığı yandı. Gözüm pencerelere doğru kaydığında hangi dairede oturduğunu öğrenmek için gizli bir heyecana kapıldığımı anlamıştım.

Ve ışıklar yandı.

İşte buradasın huysuz kadın.

O artık güvendeydi. Korktuğu her neyse ondan uzaklaştığını düşünüyordum. Kardeşiyle birlikte güvenli bölgesindeydi. Sanırım gitme vaktim gelmişti.

Adam beni beklerken içmeye başlamıştı bile. Yanına oturup barmene viski istediğimi söyledim.

“Zor bir gün müydü?” diye sordu Adam. “Kathy seni çileden çıkarmış sanırım.”

Başımı iki yana sallayıp içkimi yudumladım. “Yok, öyle değil. Çok tuhaf şeyler oluyor dostum.”

“Nasıl tuhaf?” Şimdi açık açık sırtıyordu. Tanrım bu adamın aklı başka yere çalışmaz mıydı? “Baş başa çalışmalar başka şeye mi evrildi yoksa?”

“Hayır, tabii ki! Burada Hotson’dan bahsediyoruz Adam, beni çiğ çiğ yer yine de o ima ettiğin şeyi asla yaptırmazdı.”

Keşke izin verseydi!

Adam, gülmeye başladı. “Eh, sanırım birileri ne istediği konusunda artık daha net. Sadece karşı taraf sıkıntı çıkarıyor. Ancak demedi deme Aaron, Hotson soğuk görünebilir, belki alışkın olduğumuz seksi kıyafetler tercih etmiyor olabilir ama o ceket ve pantolonun içinde acayip ateşli bir hatun var ve sen elini çabuk tutmazsan, o ceketi başkası çıkaracak.”

Birinin Kathy’ye yaklaştığını düşündüm. Yeniden gizlediği o ürkek yanıyla yerinden sıçırıyordu. Gözleri korkuyla

bakarken herifin biri ona yaklaşıyordu. Nefesim daralmaya başlamıştı. Onu biriyle düşünmek bile rahatsız ediciydi.

“Bu akşam tahammül sınırimi aştım Adam, bu yüzden sınırimi bozacak düşüncelere yönelmem senin için sıkıntı yaratabilir.”

Erkek erkeğe takılmak güzeldi ama içimdeki gizemli duygular yalnızlığı çekiyordu. Duygular yalnızlığa çekiyor ama dış etkenler buna izin vermiyordu. Bir süre barın diğer köşesindeki gerçekten hoş bir kadının bakışlarına maruz kaldım. Normalde bu durumdan hoşlanabilirdim ama şimdi tam da Kathy ile ilgili düşüncelerim netleşmişken sanırım bunu kendime yapmak istemiyordum.

Bir viski daha istemek için barmene döndüm. Yeniden doldurulan kadehimi elime aldığımda omzumda zayıf bir elin varlığını hissettim.

“Selam.” dedi beni izleyen hoş kadın. “Belki bakışmayı iletmeliyiz.”

Bakışmayı!

Adam, gözlerini açmış bizi izliyordu. Nasıl görüldüğünü biliyordum ve bundan pek hoşlanmamıştım. Tamam, kadınlarla birlikte olmak güzeldi ama özel birine ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca tek gecelik ilişki adamı olmamıştım. Bunu denemiştim ama eksik kalan kısımlar zevkin sadece bir noktada kalmasına neden oluyordu. Ben dokunmaktan hoşlanıyordum, görünmeyen izler bırakmak ve iyi anılara sahip olmak paha biçilemezdi.

“Aslında sana bakmıyordum.” dedim. “Böyle düşünmene sebep olduğum için üzgünüm.”

Kadın, dudaklarını büzdü ama çabuk pes etmeyecekti. “Ama yalnızsın, hâlâ bunu sonlandırabilirim.”

Yalnız görünüyordum, aslında öyle de kalmak istiyordum ama içten içe yanımda olmasa da sanki biriyle birlikteymişim gibi hissediyordum.

İçimden geçenleri pek tartmadan dile getirdim. “Aslında yalnız değilim.” dedim. Kadın, Adam’a baktığında gülmeye başladım. “Hayır, o değil tabii ki. Yalnız değilim çünkü aklımı meşgul eden bir kadın var.”

Şaşırmıştı. Eh, genelde reddedilmediğinden emindim. Gerçekten mükemmel bir fiziğe sahipti. Kalçasını saran dar elbisesi kısacıktı. Davetkâr ifadesi ve güzelliği birçok erkeğin aklını çelebilirdi ama akli zaten dolu olanlar için yapacağı bir şey yoktu.

Elimdeki kadehi alıp kafasına dikti. Boş bardağı, bar tezgâhına koyarken göğüslerini bilerek koluma sürttü. Erkekliğin bir kısmı bazen kendi başına hareket ediyor, anlık olarak aklım ve kalbim farklı düşünüyordu. Yine de her kıpırdanma bana karşımdakini değil aklımdakini düşündürüyordu. Benden beklediği tepkiyi alamamıştı.

“Şanslı kadınmış.” dedi. “Umarım bunun kıymetini biliyordur.”

“Henüz değil.” dedim. *Çok yakında ama henüz değil.*

Kadının gideceğini düşünmüştüm ama bir anda üzerime eğilip dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Öpüşmekte oldukça iyiydim ama istediğim dudaklar bunlar değildi. İleriye gitmesine izin vermeden tabureden kalkıp aramızdaki mesafeyi artırdığımda şuh bir kahkaha atıp uzaklaştı.

Ne bok yapmaya beni öpmüştü ki!

Adam, “Bu fırsatı teptiğine inanamıyorum. Harika bir gecen olabilirdi.” dedi şaşkınca.

Evet, olabilirdi, diye düşündüm. Eğer Kathy yanımdan daha mutlu ayrılıydı.

Bir süre onu düşünmemeye çalıştım ama bunu denemem bile başarısız olacağımı kanıtlıyordu. Her çaba sonrası, onunla ilgili başka bir anıyı anımsıyordum. Şimdi de o evin karşısında duran iki kadının görüntüsü belirdi gözlerimin önünde.

Ve şu an belki de ağlıyordu.

Tadım kaçmıştı. Adam'ın sohbetleri genelde eğlenceli olurdu ama bu gece sanırım ikimiz de pek konuşkan değildik. Kadını reddettiğim için bana takıldıktan bir süre sonra telefonunda biriyle yazışmaya başlamıştı ve yüzündeki sırıtışa bakılırsa o da birine fena hâlde tutulmuşa benziyordu. Geceyi erken sonlandırmaya karar verip evin yolunu tuttum. Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kathy Hotson, o yıkık evle arandaki bağı öğreneceğim.

Eve ulaştığımda midemde tuhaf bir sancı vardı. Bir şeyler içmek istesem de yapamadım. Evimi seviyordum. Sadece yalnız yaşamaktan pek hoşlanmıyordum ve şu an evim olduğundan daha boş görünüyordu.

Oyalanmadan aklımı kurcalayan bilgiye ulaşmalıydım. Doğrudan bilgisayarımı açıp adresi yazdım ve işte karşımdaydı!

Başarılı Avukat Geard Delon'un evinde facia.

Avukat Geard, eşi tarafından katledildi.

Evi ateşe veren kadın eşini öldürme girişiminde bulundu.

İki küçük kız her şeyden habersizdi. Şoka giren kardeşler devletin koruması altında.

Kahretsin!

Yüreğim ağırlaşmıştı.

Bu ne biçim bir işti böyle. Kathy neler yaşamıştı!

Ekranada çıkan dört kişilik aileyi inceledim. İki küçük kız mutsuz görünüyordu. Anneleri gülümsemişti ama bakışları boştu. Sanki bedenlen orada olan kadın, aslında başka bir

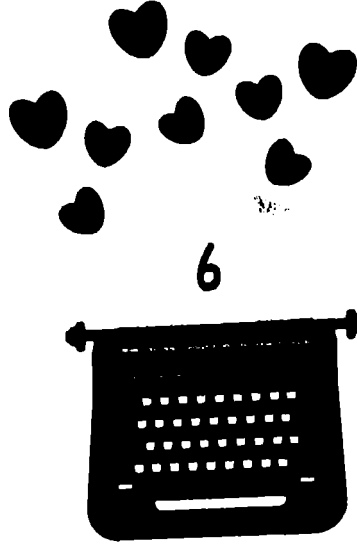
yerdeydi. Ancak yüzü çok tanıdık gelmişti. Kathy yüz hatlarını kesinlikle annesinden almıştı. Ayrıca o zamanlar aşırı zayıf olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Saçları kısacık kesilmişti ama kimi yerler daha uzundu. Saçları için kesilmiş yerine kırpılmış demek sanırım yanlış olmazdı. Ivy ise Kathy'ye göre daha yapılı bir çocuktü. Onda dikkatimi çeken en önemli şey, sahiplenici bir tavırla kardeşine sarılmasıydı.

Ve adam. Heybetli bir yapısı vardı. Bakışları sertti. Otoritenin zorbalığa dönen o çirkin kokusunu almıştım.

Kathy her ne yaşıadıysa kesinlikle bundan hoşlanmayacaktım.

Korkusu anlam kazanmaya başlamıştı ama hâlâ açıkta kalan kısımlar vardı. Ne kadar araştırma yaparsam yapayım başka bir bilgiye ulaşamamıştım. Daha önce bu kadar meraklı bir adam değildim ama Kathy'ye dair ne varsa aç bir kurt gibi hazırda bekliyordum.

Bana her şeyi anlatmasını istiyordum. Bir yanımd feci şekilde bunu istiyordu!

Kathy

İşe gelmek için her zaman can atan biriydim. Sanırım sevdiğim işi yaptığım için şanslı azınlıktandım. Ancak bela olan bir baş ağrısı yüzünden kendimi pek iyi hissetmiyordum. Yine de kendimi tamamen işe vermeye çalıştım. Bugünü sadece çok sevdiğim bir işe ayırmıştım. Yazmak. Yeni çıkacak sayı için kararlaştırdığımız Tüm Yıl Kadın bölümü için esaslı bir şeyler ortaya çıkarmalıydim. Bir süredir üzerinde çalıştığım “Kadın Olmazsa” isimli yazımı düzenlemeye başladım. Kendimi tamamen yazıya verdim. Üzerinde birkaç değişiklik yapmam gerekti ama iyi olduğuna kanaat getirdiğimde çalışmaya son verdim.

E-postamı kontrol ettim. Henüz istediğim kapak çalışmaları mailime düşmemişti. Bu birilerinin işini yapmadığını gösteriyordu. Kate, tasarımdaki tek ‘Tüm Yıl Kadın’ çalışanıydı. Erkek Gözüyle ekibini küçümsediğimden değildi ama bu kız tam olarak bu iş için yaratılmıştı. İlk defa geciken bir işi vardı ve ben sebebini gerçekten merak ediyordum.

Aaron'ı henüz görmemiştim ve bunu aklıma getirdiğim için kendimden nefret edebilirdim. Ne demeye onu düşünüyordum ki? Adımlarımı hızlandırdıkça topuklarım zemini daha sert dövüyordu. Belki bu sertlik yüzüme falan da çarpar-
dı ve ben akıllanırdım. Aaron Alfred Abrams, düşünmekten kaçınacağım türden bir erkekti.

Güvenli bölgemdeydim. İşi düşünmek daima iyi geliyordu. Dikkatimi tamamen kapağa odakladım. Benim için iş disiplini oldukça önemliydi ve istediğim bir çalışma mutlaka zamanında gönderilmeliydi.

İçeriye girdiğim an klimaların sebep olduğu bir serinlikle karşılaştım. Tanrım, hava o kadar da sıcak değildi.

“Buz gibi.” dedim.

Diğer ekipten olduğunu anladığım -çünkü erkekti- biri “Senin ekibinin işi.” dedi. “Donuyoruz.”

Gülmemeye çalıştım. Kate'in bunu bilinçli yaptığından emindim. Daima kalın kıyafetlerle gezen kadın, sanırım erkeklerin incecik gömlekleriyle zatüre olmalarını falan istiyordu. Üstelik kendisi de etrafta görünmüyordu. Bu yüzden benimle konuşan adama yöneldim.

“İsmi hatırlayamadım.” dedim.

“Jake.”

Biraz kelimeleri yayarak konuşuyordu. Sanırım bunu beni sinir etmek için yapmıyordu ama nedense sinirime dokunmuştu.

“Peki, Jake kapak örnekleri istemiştin. İşi Kate mi almıştı?”

“Hayır, kapak çalışmalarını biz yapıyoruz.”

Biz! Sanırım Kate'yi ekipten biri gibi görmüyorlardı. Bu birleşme düşündüğümünden daha da zorlayıcı olacaktı. Ayrıca gecikmenin sebebini de tam olarak öğrenmiştim. Kate

verdiğim işi vaktinde bitirmesi gerektiğini biliyordu ama Erkek Gözüyle henüz öğrenememişti.

“O hâlde çalışma nerede Jake?”

“Kapak mı?” dedi. Ne salak ama! Hâlâ kelimeleri yayıyor, ağzını tuhaf bir şekle sokuyordu. Ceketini sandalyesinde asılmış kravatı çıkmış ve ön düğmeleri göğsünü ortaya çıkaracak kadar açılmıştı. Erkeklerin dağınıklığı kendi bedenlerine de bu şekilde yansıyor işte.

“Evet.” dedim yavaşça. Bir aptala anlatır gibi konuşuyordum. “Hani şu bugün elimde olması gereken.”

“Henüz bitmedi.”

Hadi ya, şu şansızlığa da bakın.

“Bana sebepleri hakkında detaylı bir rapor hazırla Jake ve akşam mesai bitiminden önce istediğim dosya bilgisayarımda olsun, raporunla birlikte. Yetiştiremezsen fazla mesai yapacaksın ve çalışma diğer güne geçmeden önce bana ulaşmış olacak. Anlaştık mı ahbap?”

Adam şaşkınca gözlerini kırptırdı. Sert mi olmuştu? Eh o zaman bu harikaydı. Çıkmak için arkamı döndüğümde esaslı bir vedaya hazırdım ancak Bay Çok İri tam arkamda sinsice beni izliyordu. Yüzüm sert göğsüne çarptığında geriledim. Beni bileğimden yakalayıp çekerken alaylı bir ifadeyle bakıyordu.

Lanet olası Abrams yüzünden az önce benden korkan adamlar tarafından eğlence hâline gelmiştim. Aaron’a ters bir bakış atıp Jake’in ifadesini yeniden korkuya çevirecek şekilde seslendim. “Rapor ve tasarım Jake! Mesai bitimine şurada ne kaldı. Çalışsan mı acaba?”

Kendi katıma çıkarken Aaron’un arkamdan geldiğini duydum. “Çok üzgünüm bir anda arkamı döneceğini hesap edemedim.”

“Sinsi misin sen Alfred? Neden sessizce beni izliyorsun?”

Bir anda sanki onu yanlış bir şey yaparken yakalamışım gibi bakışlarını kaçırdı. Yeniden bana baktığında başını yana eğdi. Bir an elini kaldırıp alnıma doğru uzattı ama yarı yolda vazgeçmişti. “İyi misin? Solgun görünüyorsun.” dedi.

“İyiyim.” dedim. Aslında değildim. Sabahtan beri mideme giren kramplar ve berbat bir baş ağrısıyla uğraşıyordum ama o bunu nasıl anlamış olabilirdi?

“Bana pek öyle gelmedi Kathy. Belki biraz dinlenmelisin.”

“İyiyim dedim Alfred. Neden buradasın?”

“Tasarıma bakmak için geldim.” dedi. Başka ne için olabilir der gibi bakmıştı ama takip edilme hissi bir kez aklıma girmişti. Sinsi Alfred!

“Hazır değilmiş. Ekibin çok yavaş. Benim ekibimden Kate dışındakiler bizimle olmadığı için işler istediğim hızda gitmiyor.”

“Biraz sakinleşemez misin? Fazla gerginsin.”

Şu an bir dağın zirvesinden var gücümle bağırmak istiyordum. “Sebebi sensin Alfred! Beni geriyorsun.”

Gözlerindeki çekingen tavır bir anda kaybolmuştu. İki elini ceplerine koyarak üzerime doğru yürüdü. Onun her bir adımına karşılık ben iki adım geriye kaçıyordum. Başını aşağıya doğru eğdi. “Dün akşam ki korkaklığından sıyrılmışsın Cat.”

“Korku mu?”

“Benden korkuyordun.”

“Hayır.”

Tek elini cebinden çıkardığında yüzümü çevirdim. Parmakları hafifçe saçlarıma değip yeniden aşağıya indi. “Sahiden korkuyorsun.” dedi. “Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun

Kathy, bu belki de bana alışmaya başladığın için duyduğun bir korkudur.”

Bana daha fazla yaklaşmak için eğilmesi gerekiyordu ve bunu yapmayacağına güveniyordum. Ne kokuyordu böyle? *Tanrım başkaları odunsu erkek kokusundan ne kastediyor bilmiyorum ama Aaron’un kokusu bence onun karşılığıydı.* Sertçe yutkundum. Neler oluyordu böyle.

“Çok beklersin.” diye fısıldadım.

“Beklemekle ilgili bir sorunum yok.” dedi. Ayak sesleri işittiğinde bir adım geriye çekilip bana nefes almak için alan açmıştı. Odama dönmek için can atıyordum ancak kolumu yavaşça tutup “Ivy ile benziyorsun.” dedi. “Özellikle gözleriniz aynı amber rengi. Söylesene babana mı yoksa annene mi benziyorsun?”

Boş bulunmuştum. Ailemle ilgili Sarah dışında kimseye bir şey anlatmazdım ama onu cevaplandırdım. “Daha çok anneme ama gözlerim babama. Gözlerimiz ona benziyor. Aslında baskın renk değil ama ikimizin de göz rengi babamla aynıymış.”

“Aynıymış?” dedi. “Ben de babama benziyorum. Sadece gözlerim değil, her şeyimle onun aynısıyım.”

Duraksadığında “Eee.” dedim. “Ne bu? Şimdi de birbirimize ailelerimizi mi anlatacağız? Bunu arkadaşlar yapar Alfred. Sen benim arkadaşım değilsin!”

“Olmayı da istemiyorum zaten.” dedi kaşlarını çatarak. “Planım arkadaşlık değil.”

“Ne saçmalıyorsun? Git ve alışkın olduğun kadınlarla uğraş Alfred!”

Öfkeyle baktı. “Nasıl kadınlara alışkınım Kathy?” diye sordu. “Hakkımda ne biliyorsun ki beni yargılıyorsun?”

Sonra başını sallayarak benden uzaklaştı. Odasına girdiğinde kapıyı kapatırken bile dönüp bakmamıştı. Neler oluyordu böyle?

Sarah, bana sırtarak bakarken ona başımı iki yana sallayarak şu an zamanı olmadığını anlatmaya çalıştım.

Mesai saatimin bitimine iki saat vardı. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Aaron haklıydı, sanırım hastalanıyordum ve onun beklenmedik tavırları beni tedirgin ediyordu. Bu birleşimden pek hoşlanmamıştım. Belki de bugün sadece eve gidip biraz uyumalıydım. Carmen'i arayarak izin istediğimde şaşır-mış ama hemen kendisini toparlayarak dinlenmemi istemişti. Sanırım bu ondan istediğim ilk izindi ve ofisten erken çıktığım ikinci gündü.

Eşyalarımı toparlarken yanıma aldığım bilgisayarımı geriye bıraktım. Bu akşam gerçekten çalışmak istemiyordum. Aaron, odasındaydı. Ona akşam olmayacağımı nasıl söylemem gerektiğinden emin değildim. Numarası bende vardı, daha önce hiç kullanmamış olsam da oradaydı işte. Mesaj atabilirdim. Evet, kesinlikle mesaj atacaktım.

Sarah'a dinlenmek istediğimi söyleyip iyi olduğumu temin ettikten sonra hızla binadan ayrıldım.

Eve girince kendime meyveli soda aldım. Genelde içki içmezdim ama şu vişneli soda ben de kesinlikle kafa yapıyor olmalıydı. Bir yandan sodamı içerken bir yandan kıyafetlerimi değiştirmiştım. Aaron'a mesaj atmak için birkaç dakika daha düşündüm. Bunda büyütülecek bir şey yoktu.

Mesaj kısmına girip yazdım.

Ben: Bu akşam çalışmasak sorun olmaz umarım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Cevap beklememiştım. Aaron, konu iş olduğunda genellikle olay anlaşılana kadar konuşup susan tiplerdendi ancak

telefonumun mesaj sesini duyunca içimde tuhaf bir sancı oluştu.

Alfred : Hasta mısın? Sana söyledim!

Ben: Sanırım, biraz. Midem iyi değil.

Akşam Ivy ile fazla sağlıksız beslendik. Yarına iyi olurum.

Alfred: Gelip sana çorba yapmamı ister misin?

Gülmeye başladım. Ciddi olamazdı değil mi?

Ben: Çorba yapabilecek birine benzemiyorsun.

Alfred: Beni hep hafife aldın tatlım.

İstersen harika bir akşam yemeği bile yapabilirim.

Ben: Kendimi bir şey sanmaya başlıyorum.

yüce Aaron bana yemek mi yapmayı teklif ediyor?

Kendimi telefonumu izlerken buldum. Ne yapıyordum böyle? Bir dakika geçmişti, iki, üç neden geçen zamanın farkındaydım? İkinci sodamı açtım ve kendimi yatağa bıraktım. Telefonumu masanın üzerine bırakmıştım ki zamana bakıp durmayayım. Ancak mesaj sesi geldiğinde telefonu alma hızıma ben bile şaşırmıştım.

Alfred: Adam birkaç iş getirdi.

Ne? Bana açıklamamı yapıyordu? Lanet olsun bana neden iyi davranıyordu? Belki de dergide benim onay vermeyeceğim bazı değişiklikler yapmak istiyordu ve bana yapacağı iyiliklerle ona evet demek zorunda kalmamı planlıyordu. Paranoyaklaşıyordum.

Alfred: Kendini bir şey sanabilirsin, bence birçok şeysin.

Şimdi söyle bakalım yemek işine tamam mı diyorsun?

Ben: İşten kafanı kaldırabileceğini sanmıyorum. Ben

dışarıdan söyleyerek hallederim ama teklifin için teşekkürler.

Alfred: Ne söyleyeceksin?"

Ben: Belki pizza.

Alfred: Saçmalama! Midenin kötü olduğunu söyledin.

Ben ayarlarım. Sadece bekle.

Sadece bekle mi? Tanrım, bu adam kafayı yemiş olmalı. Kendimi yeniden yatağa sürükleyip gözlerimi kapatmaya zorladım. Yüzümdeki şu aptal sırtıştan bir an önce kurtulmalıydım. Uyumak istiyordum. Son on gündür hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordum kendimi. Belki de fazla çalışma ve Aaron'ın tavırları beni kötü etkilemişti. Uyumanın en iyi yanı, düşüncelerden sıyrılıyor olmaktı ama rüyalar işte o kısmı fena hâlde unutmuştum.

Aaron, evimdeydi. Ceketini çıkarıp koltuğumun üzerine attı. Eli kravatına gitmişti. Onu da çekip çıkardı. Gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Bunları yaparken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Beni baştan aşağıya süzdüğünde kendimi görmek için üzerime baktım. Ah, bir Victoria Secret ürünü giyiyor gibiydim. Beyaz bir kıyafet giyiyordum. Üzerimde iç çamaşırlarımın olmadığına emindim. Göğüslerimin sızladığını hissediyordum. Karnımın içindeki baskılar artıyordu. Ona baktığımda bana yaklaşmış olduğunu gördüm.

“Kendimizi doyurmalıyız Kathy.”

Bunu istiyordum. Başımı salladım. Daha çok yaklaştı. İri bedeni benim zavallı ufak bedenime çarptığında elektriklenmeyi hissetmiştim. “Şimdi sana yapacaklarımı asla unutmayacaksın ve öyle hoşuna gidecek ki sürekli bunu arzuluyor olacaksın.”

Baskılar arttı. Onu hissedebiliyordum. Kasıklarına vuran sancılar canımı yakmıyordu, hayır bundan hoşlanmaya başlamıştım.

Koca elleri tenimde gezinmeye başladığında artık ben de kendimi çok aç hissetmeye başladım. Dudaklarını hissetmiştim daha fazlasını arzularken bir anda uyandım.

Gözlerimi açtığımda nefes nefese kalmıştım. Boktan bir rüyaydı! Sadece boktan bir rüya! Ancak beni neyin uyandırdığını geç fark ettim. Zil çalıyor bir yandan da kapım yumruklanıyordu.

Yataktan atlayıp kapıya doğru gittim. Giderken üzerime bakmayı ihmal etmemiştim. Yaşasın bol tişörtler!

Midem bulanmayı sürdürüyor ve başım dönüyordu. Yine de ayakta kalmayı başarmıştım.

Kapıyı açtığımda yüzüme uzatılan poşetlerle birlikte geriye sıçradım. Poşetler aşağıya indiğinde geleceğini söylese de Aaron'ın yüzüyle karşılaşmak beni hazırlıksız yakalamıştı. Sanırım bir yanım geleceğine inanmamıştı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum. Evet, tamam hâlâ ona karşı sert konuşabiliyordum. Bu rüya değildi.

“Yemek işini halledeceğimi söylemiştim. Uyudun galiba. Kapıyı çok geç açtın. Endişelenmeye başladım.”

“Evet, uyumuşum.” dedim. “Gerçekten burada ne arıyorsun Aaron?”

Sorumla birlikte duraksadı. Ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. “Kötü görünüyordun Cat. Sadece yemek yediğinden emin olmak istedim.”

Lanet olsun, bu çok tatlıydı ama midem bir şeylerin tadını çıkarmama izin vermeyecekti. Adamın suratına kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

“İçeriye gir.” diye seslenip banyoya doğru koştum. Bir süre midemdeki kalıntıları kustuktan sonra yüzümü yıkayıp aynadaki berbat yansıma baktım. İçgüdülerim biraz kendime çeki düzen vermem gerektiğini söylüyordu ama elimi saçlarımda gezdirmeye bile dermanım kalmamıştı. Bu yüzden hasta ve bakımsız Kathy ile karşılaşmak zorundaydı.

Beni ayakta bekliyordu. Onu salonumda öylece beklerken görünce aklıma rüyam gelmişti. “Evimi nasıl buldun pis sapık?” dedim.

“Aynı yerde çalışıyoruz.” dedi. “Bulması zor olmadı.”

Gözlerimi devirdim. Personel bilgileri bu tür işler için kullanılmamalıydı.

“Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum Aaron. Geldiğin için sağ ol ama bence boşuna uğraşma.”

Poşetleri mutfağımın tezgâhına bırakırken bir yandan da etrafı inceliyordu. Evimin beklediği gibi olmadığını anlamıştım ama ona ne beklediğini soracak durumda değildim. Sandalyeye çöküp bekledim. Ceketini çıkarıp koltuğuma atarken dudaklarımdan minik bir inilti koptu. Lanet olsun, şimdi soyunmaya başlayacakmış gibi duruyordu. Kaşları çatılsa da dudakları ardından iki yana kıvrıldı.

“Bu da neydi?” diye sordu. “Bu iniltiyi neye borçluyuz.”

“Hiçbir şey. Sadece, bilmiyorum iyi değilim.”

“O zaman yatağına git ve dinlen.”

Kravatını çıkarıp, üstten iki düğmesini açtı. Sıcaklamıştım. Tuhaf bir duygu selindeydim. Midemin bulantısına şükrediyordum çünkü bu rahatsızlık dikkatimi istediğim yönde dağıtıyordu.

“Seni takım elbisen dışında göreceğimi söylemiştim.” dedi. Kıyafetlerime bakıp yüzümü astım. “Golden State öyle mi?”

Omzumu silkerek “Stephen Curry hayranıyım.” dedim. “Biraz fanatik olabilirim.”

“Basketbolu sevdiğini bilmiyordum.”

İçinde bulunduğumuz duruma hâlâ anlam veremiyordum. Aaron evimdeydi ve ne sevip sevmediğimi öğrenmeye çalışıyordu. Üstelik biraz sonra bana yemek yapacaktı.

“Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Tıpkı benim seninle ilgili bir şeyler bilmediğim gibi.” dedim. “Rakip dergilerde çalışıyorduk. Unuttun mu?”

“Nasıl unutabilirim, Cat? Sürekli tirajlarımı kontrol ettiğine eminim.” Gülümsedi. Tanrım, gerçekten gülümsedi. Bu iki olmuştu. İçten gülümsemesini gördüğüm ikinci andı. “Ancak artık aynı gemideyiz.”

“Evet, iş arkadaşıyız. Şu an bu yüzden buradasın öyle değil mi? Yalnızca iş ilişkini iyi tutuyorsun ki benden isteyeceğin iyilik için birikim yapabilesin.”

Yanıma gelip beni sandalyeden kaldırdı. Üzerime geldiğinde yeniden iriliğinden dolayı ürkmüştüm. Buna son vermeliydim, o yalnızca Aaron’dı.

“Çok zeki bir kadınsın Cat. Küçük iyiliklerimi biriktirip seni iyilik tepeme çıkarıyorum ki senden isteyeceğim devasa iyiliğime hayır deme ihtimalin olmasın. Bu arada belirtmeliyim, henüz ne isteyeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden rahatla ve tadını çıkar. Şimdi uyumaya gidiyorsun.”

“Asla, sen evimde gezinirken uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

Gözlerime baktığında ciddi olduğumu anladığını anlamıştım. Biraz bozulmuş olsa da üstelemedi. Sonuçta o henüz bir yabancıydı. “O zaman yastığını alıp koltuğuna kurul ve sadece dinlen.” diye önerdi. Hayır, düzeltiyorum resmen emretti.

Onunla inatlaşmak istesem de bu söylediğini yapacaktım. Midem ve başım beni zorluyordu. Koltuğa uzanıp, salonumla bir olan mutfağımdaki adamı izlemeye koyuldum. Keyifliydi. Gerçekten onu izlemek keyif veriyordu. Ayrıca güven de verdiğini düşünüyordum çünkü kısa bir süre sonra yeniden uykuya daldım.

Gözlerimi araladığımda loş bir ışıkla karşılaştım. Sadece mutfak tarafındaki lambam yanıyordu ve nefis kokular alıyordum. Neler olduğuna dair görüntüler zihnimde canlandığında Aaron'ın evimde olduğu gerçeğini hatırlamıştım. Tam kalkıp yanma gidecekken kısık sesle bir şeyler konuştuğunu duydum.

“Hayır, hayır merak etme şu an iyi. Geldiğimde kusmuştu ama bu bir daha olmadı. Zaten henüz bir şey yemedi.”

Biraz bekledi ve telefonun karşısındaki her kimse onu dinledi.

“Elbette yemek yediğinden emin olacağım. Eğer durumu düzelmezse sana haber vereceğim Ivy.”

Ivy! Tanrım, benim telefonumu mu cevaplamıştı? Ne zamandan beri bu kadar yakın olmuştuk böyle?

“Onu yalnız bırakmayacağım Ivy, lütfen planınızı bozma. Gerçekten sorun olursa seni arayacağıma söz veriyorum. İki kardeş çok fazla endişe taşıyorsunuz. Bu kalbe zarar.”

Sözlerinden sonra kıkırdadı. Aaron kardeşime mi kıkırdadı? Peki, ne zamandan beri kardeşimle bu kadar yakın olmuştu?

“Anlayamıyorum Ivy, daha açık konuşur musun?

Yeni bir sessizlik.

“Tamam, dikkatli olacağım ve aksi bir durum olursa seni arayacağım. Peki, nedenini söyleyebilir misin?”

“Ah, seni anlıyorum. Üstelemeyeceğim. Merak etme, ona iyi bakarım. Görüşürüz.”

Ivy, ondan tam olarak ne istemişti? Nedenini söyleyemeyeceği konu tüylerimi ayağa kaldırmıştı. İçimden bir ürperti geçti. Aaron asla gerçeği öğrenmemeliydi. Lanet olsun! Kimse gerçeği öğrenmemeliydi. Ivy, Steve'i bulmuş ve her şeyi geride bırakmış olabilirdi ama benim için öyle bir adam yoktu. Ayrıca yaşadığım her şey tam karşımda duruyordu!

Aaron, mutfak tarafına geçtiğinde doğrulup başımın dönmesini bekledim ama fena durumda değildim. Sadece kendimi çok aç hissediyordum o kadar.

Gömleğinin kollarını dirseğine kadar katlamıştı. Yaptığı yemeğin üzerine eğilip tadına baktı.

Imm, sesini işittiğimde gülümsedim.

“Uyanmışsın.” dedi. “Bir an sabaha kadar uyuyacaksın sandım.”

“Sanırım dinlenmeye ihtiyacım vardı. Harika kokuyor ne yaptın?”

“Sana iyi gelecek bir çorba ve harika ötesi patates püresi.”

Yüzümü astım. “Midem kötü diye mi yoksa sadece bunları mı biliyorsun?” diye sordum.

“Seni küçük ukala.” dedi gözlerini kısarak. “İyileştiğin bir gün seni kendi evime davet ediyorum. Neler yapabildiğimi gördüğünde harika bir erkek olduğumu anlayacaksın.”

Sadece şaka yapıyordu ama sözleri beni heyecanlandırmıştı. Ne olursa olsun şu an kendisini bana beğendirmeye çalıştığından oldukça emindim.

“Otur bakalım. Harika çorbamın tadına bak.”

Çorba kâselerimi ve yemek tabaklarımı bulmuştu. Mutfakımı kurcalamış olması tuhaf geliyordu. Hâlâ bu duruma alışmamıştım. Çorbadan bir kaşık içtiğimde beni dikkatle izliyordu. Gülümsedim ve “Harika.” dedim. Bunda ciddiydim bu adam mutfakta benden daha iyi iş çıkarıyordu.

“Afiyet olsun.” dedi. “Aslında sana harika tatlılar da yapabiliirdim ama hastasın. Bu yüzden onu da sonraya erteleyeceğiz.” Ona baktığımı görünce devam etti. “Ne? Tatlı sevdiğini biliyorum.”

“Evet, karamelli olan her tatlıyı severim.”

Gözlerini devirip çorbasından bir kaşık içti. Benim evimde, tam karşımda oturup çorba içiyordu. Bunu iki hafta önce söyleselerdi hayatta inanmazdım.

“Bu şekerlemelerinin neden hep karamelli olduğunu açıklıyor.”

“Sen sevmez misin?” diye sordum.

Sorum basitti. Evet ya da hayır ama Aaron her şeyi karmaşıktırmayı severdi. Gözleri dudaklarımda durdu. Nasıl bir oyun oynuyordu bilmiyorum ama ben çok yakında oyun dışı kalacaktım. “Artık seviyorum.” dedi. Yeniden gözlerime baktığında dağılmış bir Kathy gördüğüne emindim. Kendini beğenmiş tek çizgi tebessümü bunu gösteriyordu.

Hey, ben sadece hastaydım!

Bir süre sessizlik içinde çorbalarımızı içtik. Ardından Aaron aklına yeni gelmiş gibi “Bu arada tasarım tamam. Jake’i nasıl korkuttuysan hem raporu hem de tasarımı istediğin zamanda hazırlamış.”

Başımı elime yaslayarak gülmeye başladım. “Sadece bana karşı nasıl davranması gerektiğini öğrenmesini istemiştin.”

“Sanırım öğrendi.” Masanın üzerinden eğilip bana yaklaştı. “Ancak ben hâlâ sana nasıl davranmam gerektiğini çözemedim Kathy. Şu hâle bak, iş yerindeyken zaman zaman seni boğmak istiyorum ama şu an evindeyim ve senin için yemekler yapıyorum.”

Benim bir şey söylemeyeceğimi anladığında başını tabaklarıma çevirip yerinden kalktı. Yanıma gelmişti. Tek elini masaya yaslamış diğeriyle sandalyemi tutuyordu. Tam üzerimdeydi. Bana küçük bir alan tanımış olsa da kendimi kapana kısılmış gibi hissetmiştim.

“Kathy.” diye fısıldadı. Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzümüz birbirine çok yakındı. Biraz daha yaklaştı. Gözlerini bir

süreliğine kapatıp yeniden açtığında derin nefesler alıyordu. Sanırım ben de aynı durumdaydım. “Biraz daha dinlensen iyi olur.”

“Ben iyiyim.” dedim.

“İnan bana şu an iyi olmayı istemezsin çünkü beni durduran tek şey hasta olman.”

Heyecanlandım mı korktum mu yoksa ikisini birden mi hissettim emin değildim. Şu an ne hissettiğim hakkında en ufak fikrim yoktu. Otururken bile dengemin bozulduğunu anlayabiliyordum ama o bu şekilde tepemde dikilirken kendimi ne ona verebiliyor ne de ondan alabiliyordum. Bu tuhaf bir çarpışma gibiydi. İçgüdülerim korkmam gerektiğini söylüyordu ama zavallı kalbim çoktan bu heyecana kapılmıştı.

Birden ayağa kalktım. O da doğrulmuştu. Sanırım başım ancak göğsüne erişiyordu. Bu durumdan faydalanıp beni görmemesini sağlamaya çalıştım ama parmakları çenemi yakalamış ve başımı kendisine doğru kaldırmıştı. Siyah gözleri beklenti içinde parlıyordu sanki.

“Kendini hasta mı hissediyorsun Kathy? Anlamalısın, vereceğin cevap çok önemli.” Sessizliğimi koruduğumda gülmek ve sinirlenmek arasında gidip gelmişti. “Bu çok saçma. Ben, üzgünüm. Gidip dinlensen iyi olur. Buraları toparlayacağım.”

“Hayır, yapma.” dedim. “Ben hallederim. Her şey için teşekkür ederim Aaron. Yarın işte görüşürüz.”

“Gitmeyeceğim seni küçük baş belası. Ivy’ye bir söz verdim.” Kaşlarımı çatığımı gördüğünde açıklama gereği duymuştu. “Seni aradı, tam üç kez. Sonunda açmak zorunda kaldım. İyi olduğundan emin olmamı ve bu akşam seni yalnız bırakmamam gerektiğini söyledi. Benim düşündüğümün aksine sık hastalanıyormuşsun. Hastayken işe gitmek gibi aptallıklar yaptığını da söyledi. Ayrıca...” diyerek hızla devam etti.

“Beni göndermek için pislik çıkaracağını ama sana yenilmem gerektiğini de özellikle belirtti. Steve ile birlikte bana borçlandıklarını ve bir akşam ikimizi yemeğe çağırdığını da eklediğini söylemek isterim. Hafta sonu boşum, seni kaç gibi almamı istersin.”

“Aman Tanrım, bunları tek seferde söylediğine inanamıyorum.” dedim. “Ivy her şeyi abartmayı sever Aaron, lütfen kendini buna mecbur hissetme. Her zaman kendi başımın çaresine baktım. Lütfen git ve sen de dinlen. Ayrıca Ivy’nin davetine kibarlık olsun diye katılmak zorunda değilsin. Onu ben hallederim.”

Beni zorla sırtımdan iterek salonda ilerletti. “Yatakta yatmanı tercih ederim ama hâlâ ben yanıdayken oraya gitmekten endişe ediyorsan ki sebebini anlamaya başlıyorum.” durup sırtıtarak bana baktı. “Koltukta da yatabilirsin ama mutlaka yatacaksın.”

Söylenmemeye çalışarak koltuğuma geri döndüm. Pike-min içine girerek başıma kadar çektim. Gitmesini umuyordum ama adam tam bir inat küpü çıkmıştı.

“Ivy’nin davetini kibarlık olsun diye değil, gerçekten istediğim için kabul ettim baş belası. Burada olacağım rahat uyu tamam mı? Sana saldırmayacağıma söz veriyorum, az önce yaşadığım gibi kontrolümü kaybetmeyeceğime de emin olabilirsin. Eğer seni almaya gelen devasa yaratıklar olursa da onlara karşı durup seni koruyacağım.”

Örtüyü kafamdan çekip ona baktım. Gözlerimi kısmıştım. Benimle dalga geçiyordu. Dilimi bir çocuk gibi çıkartıp örtüyü yeniden başıma çektim. Kıkırdadığını duydum. “Korkmana gerek yok ben kocamanım.” diye fısıldadı.

Kocaman. Gerçekten öyleydi ama birini kendi anılarından korumak pek kolay değildi. Aaron gibi koruyucu birine

sanırım yıllar önce ihtiyaç duyuyordum. Anıları kurcalamak iyi değildi özellikle Aaron evimdeyken ve uykuya dalmak üzereyken kapıldığım girdaptan kurtulamadım. Bu defa rüya olduğunu biliyordum ama acıyı yine de hissetmişim. Saç diplerimdeki sancılarla birlikte ağlamaya başladım. Beni bırakmasını istiyordum. Gözlerimi açsam belki uyanacaktım ama ona bile iznim yoktu. Beklediğim ses konuşmaya başlamamıştı. Genellikle onun sesiyle girerdim kâbusun içine. Önce ne olduğunu anlayamadım. Daha önce anılarımda olmayan bir ses sürekli “Bir kâbus, sadece kötü bir kabus Kathy. Her şey düzelecek.” diyordu. Sonra ellerini hissettim, az önce acıyan saç diplerim dokunuşuyla birlikte acıyı yok saymıştı. Bu ilk defa oluyordu. Neredeyse kâbusumun orta yerinde gülümseyecektim.

“Geçti.” diye fısıldadı. “Sadece berbat bir kâbus. Hiçbiri gerçek değil.”

Gerçekti!

Gözlerimi araladım. Aaron hemen yanımda diz çökmüştü. Eli saçlarımda gezinirken korkumun dalgalar hâlinde uzaklaşıp yeniden yaklaştığını hissedebiliyordum. Aynı anda hem korkum hem koruyucum oluyordu bu adam.

“Hâlâ buradasın.” dedim. Gerçekten kötü olmalıydım. Konuşmak için bile güç bulamıyordum.

“Sana gitmeyeceğimi söylemişim. Seni korumak için burada olacağım Cat. Kâbuslarına bile sızıp seni oradan çıkarabilirim.”

“Yapabilirsin.” dedim. Neyim vardı böyle? Lanet çenemi açmak için onca zorluğa katlanıyordum ve üstelik söylemem gereken şeyler söylüyordum. “Beni kâbusumun içinden gerçekten çıkarabildin.”

“Bana baksana Kathy. Ben kocaman bir adamım şimdi gözlerini kapat ve uykuna devam et. Söz veriyorum bu defa kâbus görmeyeceksin.”

Yeniden uyumuş olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda Aaron’ı ayak ucumda oturur hâlde buldum. Aslında otururken uyur hâlde demem daha doğru olurdu. Ayaklarımı kucağına çekmiş elleri bacaklarımı sarmıştı. Normal şartlarda bu durumda uyandığımda çığlık atmam gerekirdi ama sanırım onun varlığına alışıyordum. Bu çok çabuk olmuştu. Yanımda kalmış ve söz verdiği gibi kâbuslarımdan bile beni koruyabilmişti. Yakınlığından hoşlanıyordum. Bacaklarımı çekmedim ve yeniden gözlerimi kapattım.

Sabaha kadar bir daha uyanmamıştım. Aydınlık günle birlikte gözlerimi araladığımda Aaron’ı olması gerektiği yerde bulamadım. Bacaklarım onun sıcaklığından ne kadar süredir mahrum kalmıştı merak ediyordum. Kendimi buz gibi hissediyordum. Ayağa kalktığımda hafif bir baş dönmem vardı biraz da midem kötüydü ama düne göre gayet sağlıklıydım.

Aaron’ı evimin içinde aramak biraz tuhaftı. Gözlerim onu bulmak isterken masanın üzerindeki kahvaltıya takıldı. Benim için kahvaltı hazırlaması ne kadar da tatlıydı. Kendimi genç kızlar gibi hissederken duygularımın devam etmesine izin vermemek adına onunla aramdaki tek ilişkinin iş ilişkisi olduğunu hatırlattım. Hastaydım ve bana yardım etti, sadece kendisine bir iyilik istemek için o kadar.

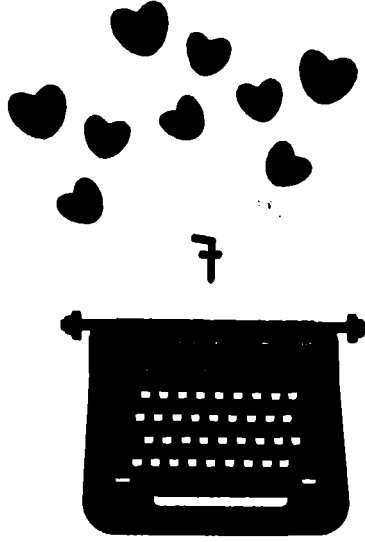
Masanın üzerindeki kâğıdı son anda fark etmiştim.

Uyurken, harika görünüyorsun. Saçlarını evde bile topladığına inanamıyorum. Bir gün onları salık görebilecek miyim merak ediyorum. Ceket çıktığına göre neden olmasın :) Bugün dinlenmelisin. Carmen’e haber verdim. Seni işe en erken yarın bekliyoruz. Eğer beni özlersen haber ver, iş çıkışı gelebilirim.

Alfred!

Tanrım Alfred olarak mı imzasını atmış bu? Telefonuma bakıp yüzümü astım. Onu nasıl kaydettiğime baktığına emindim ve ilk fırsatta durumu eşitlemek zorundaydım. Telefonum çalmaya başladığında o olduğuna neredeyse emindim ancak Carmen'in ismini gördüğümde acıyla inledim. Başta fark etmem gereken şey kafama şimdi dank ediyordu. Lanet herif onu arayarak benim için izin istemişti. Benimle kaldığını patronuma söylediğine inanamıyordum.

Alfred, seni pislik!

Kathy

E vde geçirdiğim sıkıcı bir günün ardından -evet onu arama-
mıştım- sonunda işe gitmek için hazırlanıyordum. Bana
birkaç kez mesaj atmıştı ancak aramızdaki karmaşık iş iliş-
kisini düğüm hâline getirmemek için genellikle uyuduğumu
düşünmesini sağlamıştım. Gerçek ise tam bir felaketti. San-
dalyemin üzerinden bana eğildiği anı sanırım yüzlerce kez ya-
şamamı sağlayan saçma sapan hayaller kurmuştum. Aslında
yaşadıklarına anlam veremiyordum. Bir erkeğin bana bu ka-
dar yaklaşabilmesi için aylar geçmesi gerekiyordu ancak Aaron
bir anda hayatımın tam ortasına atlayıvermişti. Gerçi onun o
devasa bedeniyle hoplayıp zıpladığını hayal etmek biraz güçtü.
Ancak bazı görüntüler zihnimi doldurmuştu. Ceketini çıkarıp
“Kendimizi doyurmalıyız Kathy.” diyen bir Aaron gereğinden
fazla çekici görünüyordu.

Aynadan kendime bakarken bir an için sadece küçük bir
an için kıyafetimi değiştirmeyi düşündüm. Bir etek giyebi-
lirdim ya da ceketini üzerimden çıkarabilirdim ama yapma-
dım çünkü ben iflah olmaz bir takıntılıydım. Bunu kimsenin

anlamayacağını biliyordum ama pantolonum ve ceketimle kendimi güvende hissediyordum.

Binaya girdiğimde asansörlere doğru hızla yürümeye başladım. Geldiğimi gördüklerinde kapıyı benim için tutmuşlardı. İçeriye girip asansördeki kişiye teşekkür edecekken Aaron'ın yüzüyle karşılaşmak beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu defa asansörü tuttuğu gerçeği ise sanırım onun için de bir şeylerin değiştiğini gösteriyordu.

Sanırım artık benden hoşlanmaya başlamıştı. Yani belki birazcık.

“Bu büyük bir değişiklik oldu. Beni bekletmeyi çok severdin sen.” dedim.

“Fazla alışma tatlım. Sadece hasta olduğun için.”

Sinir bozucu adam. Evimdeyken neredeyse beni öpeceği gerçeğini yüzüne vurabilirdim. Aklımdan geçenleri okuduğuna emindim. Dudaklarını yalayıp kolunu koluma değdirdi. Neydi bu, ben de aynı şeyleri düşünüyorum mesajı mı? Ve neden kızarmıştım?

Pislik!

İçimde kıpırdanan kadın, daha fazla teması arzuluyordu. Bunun gerçek olabileceğini düşünemezdim. Bu kadar çabuk alanıma kabul ettiğim biri daha olmamıştı. Tamam, tüm tuhaflığıma rağmen erkek arkadaşlarım olmuştu ancak uzun süren sancılı bir süreçten sonra bedenim bir çekime kapılıyordu. Söz konusu Aaron olduğunda ise beynim kadınlık hormonlarım tarafından ele geçiriliyordu.

Asansörde olduğunu belli etmek isteyen Adam, öksürüp dikkatimizi çektiğinde en az arkadaşı kadar pislik bir ifadeyle baktı.

“Hasta olman dergide olay yarattı Kathy.” dedi. “Kimse bu duruma inanmadı ya da senin ölümcül bir hastalığa tutulduğunu düşündü.”

“Pek izin almam.” dedim. “Aslında gereksiz bir izin oldu. İzin almama sebep olanların gizli planlarını anlamaya çalışıyorum. Sevgili baş editörünüz yokluğumda bazı şeyler karıştırmış olabilir.”

Hıh, Aaron’ın dudaklarından yalnızca bu ses çıkmıştı: *Hıh!*

Günü yoğun bir şekilde çalışarak geçirdim. Bu iyi gelmişti çünkü Aaron’ı gereğinden fazla düşünmeye başladığımı fark ettim. Yeni dergi dizaynı konusunda Aaron ile ortak bir karara varmamız gerekiyordu ancak şu an onu görmeye pek hazır değildim. Bu yüzden çıkacak sayıdaki belirlenen yazıları incelemeye karar verdim. Önce Aaron’ın onayından geçen yazılara baktım. Tamam, hata bulmak için can atıyordum ama hiçbir şey yoktu. Beni rahatsız eden tek şey içeriklerdi. Kadın dergisi yönetimindeyken bir anda erkekleri de ilgilendiren yazılara sanırım hazır değildim. Bu işi Aaron’a bırakmaya karar verip kendi yazarlarımın yazılarına döndüm. Etkili birkaç konu belirlemiştik.

Edebiyatta kadının yeri.

Ne harikaydı ama. Jane Austen, Charlotte Brontë ve Brontë kardeşler. Ancak en önemlisi Virginia Woolf benim favori yazarımdı. Eski zamanlardan bugüne kadar gelen bu kadınların yaşam öyküleri beni her zaman etkiliyordu. Erkek egemenliğine karşı yazdıklarıyla ayakta durmak şimdiye oranla daha zor olmalıydı. Onlar başarmıştı, neden ben pes edecektim ki?

Bu sayı çıkması planlanan Erkek Gözüyle ekibinin onaylamak istemediğim yazısıyla ilgili belki minik bir kavga verebilirdim. *Tanrım, onlara şatomu yıktırmayacaktım.*

Odasına baktım ama masasında değildi. Buğulu çizgiden geçip giden bir karaltı gördüğümde odasında olduğunu son anda fark etmiştim. Elime Erkek Gözüyle ekibinin yazılarını alıp dışarıya çıktım.

Sarah, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sorduğunda gözlerindeki parıltıdan bana başka bir şeyler soracağını anlayabilmişim.

“Dökül.” dedim sert olmaya çalışarak.

Gülmeye başladı. “Şey, dergi Aaron ve seni konuşuyor. Yani o Carmen’i aradı ve şey, senin hasta olduğunu söyledi. Yani, ben değil o söyledi. Bu durumda yanında benim yerime onun olduğunu düşündük, düşündüler. Ben değil onlar düşündü.”

“Bu çok aptalca.” dedim. “Carmen’i aramamalıydı.”

“Yanında mıydı?”

“Evet, yanımdaydı ama bana öyle bakma lütfen Sarah. Sadece bana yemek hazırladı o kadar. Yani bir de kahvaltı. Off, bilemiyorum tamam mı? Benimle ilgilendi ama nedenini anlayamıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Anlamıyorum.” dedim. Onun sırttan yüzüne bakıp gülmemek için kendimi zor tuttum. “Kes şunu Sarah. Tasarımla görüştün mü? Ufak bir iki değişiklik istemişim. Hata olmasın lütfen.”

“Olmuş bil.”

Aaron’ın odasına doğru giderken Sarah “Misafirleri var.” demişti ancak bunu kapıyı çalmamla aynı anda söyledi ve artık geri dönmek için çok geç kalmıştım. Ondan cevap gelmeden kapıyı açarak içeriye daldığımda merakın nasıl insanı istila ettiğine şahit olmuşum. Masasında değildi. Bizim birlikte çalıştığımız koltuklarda oturmuş üç erkek ve bir kız vardı.

Aaron, kızın oturduğu koltuğun koluna yaslanmıştı. Kolu kızın omuzlarında mıydı?

Ah, siktir!

“Özür dilerim, rahatsız etmek istemedim. Misafirlerin olduğunu bilmiyordum.”

“Rahatsız etmiyorsun.” dedi bana doğru gelirken. Elimdeki dosyalara şöyle bir bakıp bıkkın bir tavırla başını iki yana salladı. “Sanırım buraya kavga etmeye geldin.”

“Hem de sağlam bir kavga. Çünkü az önce Tüm Yıl Kadın ekibiyle yeni konumuz üzerinde çalıştık. Edebiyatta Kadının Yeri.”

“Tabii bu seni harekete geçirdi.”

“Hem de nasıl. Erkeklerle yenilmeyen kadınlar hakkında düşününce erkeklerle kafa tutma isteği artıyor.”

Arkalardan gülme sesleri geldiğinde ikimiz de onlara baktık. Aaron’la aynı boylarda biri ayağa kalkmış ve yanımıza gelmişti. Elini Aaron’ın omzuna koyup keyifle gülümsedi. “Bu o mu?” diye sordu.

Bu o mu?

“Muhtemelen evet, ben oyum. İş yerinde yenemediği baş editör Kathy Hotson.”

Adam bana elini uzattığında biraz gerilmiştim ama aşamayacağım bir şey değildi. “Ben de Jason. İnan bana çok memnun oldum Kathy.” Elini sıkıp geriye çekildiğimde oda bir an için bana küçülmüş gibi geldi. Diğerleri de ayağa kalkıp yanımıza geldiklerinde kendimi dibe batmış gibi hissettim. Tanrım hepsinin boyu neden bu kadar uzundu.

“Şey kendimi küçücük hissediyorum.” dedim istemsizce.

Aaron, arkadaşına dönüp “Boy kompleksi var.” diye mırıldandı. “Uzun boylulara karşı doğuştan nefret yüklü.”

“Sadece bazılarına.” dedim. Sesim istemediğim kadar soğuk çıkmıştı. Aaron’ın irkildiğini hissettim. “Her neyse kavga için çok uygun değilsin.”

“Birazdan çıkacaktım ama akşam çalışmamız için döneceğim.”

Kız, kendisine Aaron ve Jason arasında yer bulup iki erkeğe de sarıldı. Başını Aaron’ın koluna yasladığında sanırım bu bana yapılmış bir işaretti. Öyle miydi yoksa ben mi çok abartıyordum? Aaron’ın iş arkadaşıydım, eğer o sevgilisiyse ki kızın yakınlığı bunu gösteriyordu, bana gözdağı verme isteğini anlayabilirdim. Ondan uzak dur demesi için nedenleri bile vardı üstelik.

“Akşam da gelme. Ben çalışıp sana raporları gönderirim. Daha sonra üzerinde konuşuruz. Günün ve akşamın tadını çıkar. Bunu hak ettin Alfred.” dedim.

Jason, gülmeye başladı. “Tanrım, bu kızı çok sevdim kardeşim. Bence babam da ona bayılacak.”

Anlamaya çalışırken “Siz...” dedim. Aaron bilmeceyi benim için açığa çıkardı. “Jason Abrams, kardeşim.”

Tabii ya! Böylesi devasa bir boy, aynı saç ve göz rengi, benzeyen yüz şekilleri, arkadaş olamayacak kadar çok benziyorlardı birbirlerine.

“Vay canına, bir ucube ailesi değilmişsiniz. Kardeşin epey yakışıklı Alfred. Senin genler kime çekmiş acaba?”

Gülümsedi ama çenesini sıkıyordu. “Tanrım, bu adam her hâliyle mükemmel olmayı nasıl başarıyordu?”

“Akşam burada olacağım Cat. Altı uygun mu?”

Başımı salladım. Demek tek başıma karar almamdan endişe ediyordu. Rakip değilmişiz gibi görünse de hâlâ öyleydik.

Aaron, diğerlerine dönüp benimle tanıştırdı. “David ve Bob, baba tarafından kuzenlerim.” dedi. Kıza doğru döndüğünde kalbimin tekleliğini hissetmiştim. Hadi, bir kardeş ya da hiç olmazsa kuzen olsun, derken buldum kendimi. “Natalie, Colorado’dan eski bir arkadaşım.”

Lanet olsun! Arkadaşlıklar aşka çok kolay evrilebilirdi özellikle eski bir arkadaşlıksa.

Natalie’nin de elini sıkarak tanıştığımıza memnun oldum tarzı bir şeyler söylemişim. Yani umuyorum öyle yapmışım çünkü içinde bulunduğum bu tuhaf anda pek kendimde değildim.

“Her sayınızı takip ediyordum.” dedi Natalie neşeyle.

“Colorado’da mı? Bu harika.”

“Evet. Aaron, Erkek Gözüyle sayısını gönderirken her seferinde Tüm Yıl Kadın’ı da gönderirdi. Yazılarınızı çok severdim. Özellikle sizin yazılarınızı.”

“Teşekkür ederim.” dedim. Samimi olmaya çaba harcıyordum ama kolunu yeniden Aaron’a dolamıştı. Kiskanmamalıydım. Akşam yaşananlar sadece anın etkisiydi o kadar. “Dergi mi erkeklerin saçmalıklarından korumaya çalışıyorum.”

Kahkaha attı. *Tanrım, benim asla başaramayacağım şu bir kahkahaydı bu.* Çok kadınsıydı. Sarı saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Üzerine giydiği dar bluzunun kolları yoktu. “Omuzlar.” diye geçirdim içimden. Altında dizlerinin çok üzerinde bir etek vardı. Güzel bir kadındı. Aaron’la yakışıklılarını acıtan bir keskinlikle fark ettim. Zaten biz *sadece iş ilişkisi* içindeydik öyle değil mi?

“Aaron’ın hakkını yemek istemem elbette ama benim favorim sizsiniz.”

“Duydun mu Alfred sevgilin bile benim tarafımda.” dedim. Ne söylediğimi fark ettiğim an dosyaları onun eline tutuşturup

ona fırsat tanımadan devam ettim. “Hepinizle tanıştığıma sevindim. Acil bazı durumlar için gitmeliyim. İyi eğlenceler.”

Jason, “Bize katılamaz mısın?” diye sordu. “Eğlenceli olurdu.”

Aaron’ın yüzü asılmıştı. Biraz düşünceli görünüyordu. Zaten tanımadığım insanlarla dışarıda dolaşmazdım. Ben takıntılıydım işte. Tuhafliklarımdan kolay kolay vazgeçemiyordum.

“İşi bırakamam ama nazik davetin için teşekkür ederim.” dedim. Kapıya doğru yürümeye başladığımda aklıma Ivy gelmişti. Beni sabah aramış ve Aaron’ı hafta sonu misafir edeceğini söylemişti. Buna mecbur değildi. Ona dönüp “İnsanlar nazik davetlerde bulunabilir Alfred ama hepsini kabul etmek zorunda değilsin.” dedim. “Ben Ivy ile konuşacağım. Hafta sonu için lütfen kendi planlarını bozma. Zaten çok meşgul görünüyorsun.”

Konuşmak için aralanan dudaklarına bakmak için bile izin vermedim kendime. Sarah, yüzümdeki ifadeyi gördüğünde ayağa kalkmıştı ama elimle onu durdurdum. Odama girip çantamı ve bilgisayarımı aldım. Asansörlere doğru giderken “Carmen’a dışarıda çalışacağımı söyler misin? Akşam geri gelirim.” dedim. Tanrım, yoldan çıkmıştım. İşi ekiyordum, üstelik erken çıkmaya alışmıştım. Bana neler oluyordu böyle?

Aaron’ın kapısı açılmıştı ama asansörün düğmesine tüm yaşamım buna bağlıymış gibi hızla dokundum. Kapı kapanırken kısacık bir an onu görebilmiştim. Tek eli cebinde başını yana eğmiş beni izliyordu.

Tanrım, ben ne yapmıştım!

Yakınlarda bir kafeye girip oturdum. Bilgisayarımı hemen açmıştım. Çalışmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Düşünmemi engelliyor ve kendi yaşamımdan çıkıp dergiyle bütün oluyordum. Şimdiye kadar ilk kez çalışmakta bu kadar zorlanıyordum. Arkadaşım demiş olmasına rağmen ben

sevgilin kelimesini kullanmıştım. Açıkça onu kıskandığımı belli etmiş oldum. Bu çok ezikçe bir hareketti. Zamanı geriye alabilmeyi dilerdim ya da hayır, tekrar o anları yaşamayı asla istemiyordum. Bir şeyleri düzeltmek için bile ikinci kez Natalie'nin Aaron'a sarıldığını izlemek istemiyordum.

Bir iş ilişkisi içindeydik. Bana yemek yapmış, benimle ilgilenmişti. Tamam, belki de neredeyse beni öpecekti ancak bunların altında duygusal bir şeyler aramamalıydım. Aaron gibiler kadınlarla eğlenirdi.

Bir süre kendimi kahveye boğdum. Düşünmekten kaçınmaya çalışırken dikkatimi dağıtacak bir şey oldu. Ve şey... Sanırım kötü bir şeydi.

Benjamin, yanıma gelirken şaşkın ama mutlu görünüyordu. Yüzündeki ifade eskiden olsaydı mutlu olmamı sağlardı ama şimdi mutlu olmamı sağlayacak kişi o değildi. Benjamin, bana en uzun katlanan erkekti. On bir ay önce benden ayrılmıştı ama onu kim suçlayabilirdi ki benimle uğraşmak pek de kolay bir şey değildi. Ancak neden bugün... Onu neden bugün tekrar görmüştüm. Evrenin benimle kafa bulduğuna emindim. Tüm duygularımı bir mikserin içine koymuş ve karıştırmıştı.

“Hey, Kathy.” dedi gülerek. Ayağa kalkmama izin vermeden oturduğum yerden bana sarıldı ki bunu yapmasından hoşlanmadığımı defalarca söylemiştim. “Seni gördüğüme sevindim. Nasılsın?”

“İyi. Çalışıyorum.” dedim bilgisayarımı göstererek. Bu gitmesi gerektiğini anlaması için yapılmış ufak bir uyarıydı. Kendisine bir sandalye çekip oturduğunda yenilgiyle birlikte bilgisayarımın kapağını aşağı indirip “Sen nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim, yollarda gidip geliyorum hâlâ.” dedi. İş gereği sıklıkla Panama'ya gidiyordu. Sanıyorum beni oradaki bir

kadınla aldatmıştı ve bunu ayrılık konuşmasını yaparken itiraf etti. Ne salak ama!

“Harika.” dedim.

“Aslında seni aramak istedim.” dedi. Kesinlikle yalan söy-
lüyordu. Muhtemelen beni burada görene kadar aklına bile
getirmemişti. “Belki bir ara takılabiliriz.”

Güldüm. “Benjamin, ben hâlâ aynı kadınıym. Hiç değişme-
dim. Korkularım yerli yerinde duruyor. Sekste iyi ve istekli de-
ğilim.” Bu kısımda yenilikler olduğunu kendime itiraf ediyor-
dum ama Benjamin’in bunu bilmesine gerek yoktu. Aaron’ın
küçük oyunu içimdeki uyuyan kadını sarsmıştı anlaşılan. “Be-
nimle takılmak istemediğinden eminim.”

Masanın üzerine koyduğu elleri bir yılan gibi hareket edi-
yordu. Parmakları benim parmaklarıma dokunduğunda ir-
kildim. Bunu yakalamıştı. “Ben sana haksızlık ettim Kathy,
biliyorum.” dedi.

Ah, sanırım yalnız kalmıştı.

“Gitmem gerekiyor.” dedim. Ayağa kalktığımda o da be-
nimle birlikte kalktı. Masanın etrafından dolaşıp yanıma gel-
di. Eli kolumu yakalamıştı. İstemediğim dokunuşlardan fena
hâlde nefret ediyordum. Bir yıldan fazla birlikte olmamıza
rağmen hâlâ aynı hataları yapıyordu. “Bırak beni.” dedim. Se-
sim nasıl zavallıca çıkmıştı. O Benjamin’di. Bana en fazla bir
kez daha görüşmek için ısrar ederdi o kadar ama endişelerim
gün yüzüne çıkmıştı bile. “Benjamin bırak beni.” dedim. Yü-
zünü bana yaklaştırmıştı. Burnu neredeyse boynuma değecek-
ti. Neden böyle kaskatı kesilmiştim ki?

Çıglık atamazdım, kimseye söyleyemezdim! *Yardım gelme-
yecekti. Ivy yanımda değilse bundan asla kurtulamazdım.*

Benjamin benden uzaklaşırken gözlerimi kapattığımı fark ettim. Açtıgımda Aaron'ı Benjamin'in hemen yanında gördüm. Onun kolunu tutmuş, benden uzağıa doğru çekiyordu.

“Duymadın mı?” diye sordu ona. “Sana beni bırak dedi.”

Benjamin, kaşlarını çattı ama öfkeli olmaktan çok şaşkıındı. “Ben, onun sevgilisiyim.”

Sevgilisi!

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Aaron bana kısaca bakıp yeniden ona doğru döndü. “Bu neyi değıştirir? Sana beni bırak dedi. Sevgilin diye her boku yapabileceğini mi sanıyorsun?”

Kendime gelebilmek için derin nefesler aldım. Jason'da hemen Aaron'ın arkasında duruyordu. Her an bir kavga çıkacakmış gibi tetikteydi. Benim durumumu fark edip yanıma geldi. “İyi misin Kathy?” diye sordu.

“Evet, iyiyim sadece biraz sarsıldım. Benjamin sevgilim değil.” Bunu söylerken Aaron'a bakmıştım. *Salak Kathy!* “Yani on bir aydır öyle. On bir aydır artık sevgilim değil.”

Aaron, onun kolunu hâlâ bırakmamıştı. Üzerinde ceketi yoktu. Gömleğinin kollarını evimdeki gibi dirseklerine kadar sıvamıştı. Benjamin'i tutan kolu gerilmişti. Onu gerçekten güç uygulayarak sıkıyor olmalıydı. Benjamin birkaç kez kolunu kurtarmaya çalıştıysa da bunu başaramadı. Aaron'a bakarken başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Benim için kısa sayılmayan adam, Aaron karşısında oldukça kısa görünüyordu.

“Onu bırak Aaron.” dedim. Sözlerimle bir anda parmaklarını gevşetmişti. Beni korkutmak istemediğini anlayabiliyordum ve bunun için ona minnettardım. “Sen de artık gitsen iyi olur Benjamin. Ayrıldığımız gün dediğin gibi ben uğraşmaya değmem, çünkü ödülünü asla alamayacaksın.”

Benjamin, Aaron'dan uzak durmaya çalışıyordu. "Üzgünüm Katyh, onlar sadece bir anlık sözlerdi. Biz iyi bir çiftik."

"Evet, bu yüzden on bir aylık ilişkimizin yedi ayında beni Panamalı bir güzelle aldatmıştın. Her neyse şu sıralar geçmişim arkamda bırakmaya çalışıyorum. Sanırım seninle başlayacağımı."

Benjamin bana yaklaşmaya yeltendiğinde Aaron önüme geçti. Beni bir duvar gibi arkasına almıştı. Kollarını göğsünde birleştirdi. Sanırım Benjamin'e vurmamak için böyle yapmıştı çünkü vücudu aşırı gergin duruyordu. Ben, doğru kararı vermişti. "Üzgünüm tamam mı?" dedi. "Seni görmek yine de çok güzeldi." Aaron'a kısa bir bakış atıp arkasını döndü.

Benjamin gittiğinde sandalyeme yeniden oturdum. Aslında tam anlamıyla yığılıp kaldım. Büyük bir sakinlik içinde bilgisayarımı çantasına koydum. Yanımıza gelen garsona kahve istediğimi söyledim. Sanırım Aaron ve Jason da kahve sipariş etmişti.

"Gerçekten bu aptalla mı çıktın Cat?" diye sordu Aaron. Jason onu uyarmıştı ama Aaron'ın durmaya niyeti yoktu. "Sahiden kısa erkeklerden hoşlanıyormuşsun ama boyun yanında zekâdan da kısa olanları tercih edeceğini düşünmemiştim."

"Pek alternatifim yoktu Aaron. Herkes senin gibi gösterişli ve çekici olamıyor. Kendime çekebildiklerim ancak bunlar." Yüzüne bakmadan konuşuyordum. "Benjamin benim gibi bir kadın için bile ulaşılması zor biri."

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi. Kızgın konuşuyordu. "Kendine bir bak Katyh, çekicisin. Şu takımların içinde bile acayip iyi görünüyorsun. Her erkeğin topladığın şu saçlarını elleriyle açmayı hayal ettiğine eminim."

Ona baktım. Sanırım bu bir hataydı ama yaptım. Söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamam gerekiyordu. Ben

Natalie gibi görünmüyordum. Onun gibi işveli davranamaz ve etkileyici olamazdım. Kendisine acıyan biri olmamıştım ama erkekleri benden uzak tutan fiziğim değil, davranışlarımdı. Özen isteyen biri idim, benimle birlikte olmak isteyen erkeğin aşırı sabırlı olması gerekiyordu ve bu meziyet birçoğunda yoktu. Ancak Aaron, ciddi görünüyordu. Gözleri saçlarım, boyum ve dudaklarım arasında dolaştı. Ah, onun da bahsettiği erkeklerden biri olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu?

Aaron Alfred Abrams, benimle mi ilgileniyordu?

“Teşekkür ederim, harika bir arkadaşsın.” dedim.

“Harika bir arkadaşmışım.” dedi tükürürcesine. “Söylediği lafa bak. Duydun mu Jason? Harika bir arkadaşmışım!”

Jason, kıkırdamıştı. Eğleniyor gibi görünüyordu. Ona baktığımda bana göz kırptı. Bu Aaron’ın göz kırpmasından farklı bir anlama geliyor gibiydi. Onu sevmiştim. Eğlenceli biriydi. Aaron elleriyle yüzünü kapatmıştı. Sanırım bana bakmak istemiyordu. Onu öfkeli görmekten pek hoşlanmamıştım ama bu korkudan değildi. Onunla birkaç haftadır daha fazla görüşüyorduk ve yeni yeni fark etmiştim ki Aaron yanımdayken daima kontrollüydü.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu. Soruyu sorarken bile bakmamıştı. Vay canına, sanırım gerçekten onu kızdırmıştım.

“Evet, iyiyim.” dedim. “Akşam çalışması için mi döndünüz?”

“Evet, Jason arkadaşlarıyla buluşacak. Buraya taşınıyor. Bir hukuk bürosunda çalışacak.”

“Vay canına avukat mısınız?” diye sordum.

“Evet.” dedi. “Buralarda olacağım, davalık bir işin olursa hiç çekinme.”

Adalete inancım yoktu. Bu yüzden işlerimi dava yoluyla çözeceğim kadar batırmamaya gayret ediyordum. Yine de ona

teşekkür ettim. “Gördün mü Alfred, kibar erkek böyle oluyor.” dedim biraz keyfini yerine getirebilmek için.

Jason, gülererek ayağa kalktı, elini Aaron’ın omzuna yerleştirdi. “Haftaya gelmen gerektiğini biliyorsun. Bizi birkaç gün önce istiyor. O zamana kadar mutlu olduğuna dikkat et ve bence onu da getirmek için elinden gelen her şeyi yap.” dedi başıyla beni gösterip. “Hem mutlu olduğundan emin olmak için hem de eminim herkes ona bayılacak.”

Bu da neydi şimdi?

Başımı hemen masaya çevirdim. İki kardeşe konuşmaları için fırsat verirken konuşmaya konu değilmişim gibi davranmaya özen gösteriyordum.

“Erken geleceğim elbette. Tüm aile toplanmışken bu eğlenceyi kaçırmıyım?”

“Peki, o?” dedi Jason ama ben hâlâ saf numarası yapmayı sürdürüyordum. Sanırım bu işte de oldukça başarılıydım.

“Biraz daha iyilik biriktirmeliyim.” dedi Aaron gülererek.

“Bunu başar kardeşim. Colorado’da görüşürüz.”

Jason’ın ardından Aaron da ayağa kalkıp hesabı ödedi. Ona benim halledebileceğimi söylemek istemiştım ancak bana baktığında bunu yapmamam gerektiğini anlamıştım. Neye bu kadar öfkeliydi, anlayamıyordum. Masaya döndüğünde bilgisayar çantamı ve kol çantamı aldı. Onun kadınların çantalarını taşıyacak kibar bir adam olarak düşünmemiştim ama şu an tam olarak bunu yapıyordu. Çantalarımı tek eline almış, diğerini ise bana uzatmıştı.

Elini tutmamı istiyordu!

Bu biraz zordu ancak imkânsız görünmemişti. Bacaklarım onun kucığında uyumuştum sonuçta. Eline uzanıp ayağa kalktım. Yürümeye başladığımızda elimi çekmek istedim ama

bırakmadı. Asansörlere kadar öylece yürüdük. Birinin görüp görmediğini anlamak için gözlerim etrafı tarıyordu.

Asansör düğmesine basabilmek için elimi bıraktığında ellerimi hemen arkamda birleştirdim. Bunu fark ettiğinde gülümsedi. “Natalie sevgilim değil, Cat.” dedi birdenbire. “En azında on beş yıldır öyle. On beş yıldır artık sevgilim değil.”

Benim sözlerimi söylüyordu ama aradaki süre çok daha uzundu. Gözlerimi devirdim. Ne fark ederdi ki sonuçta sevgilisi olmuştu ve kız ona sarılmakta bir sorun görmüyordu, tıpkı Benjamin gibi. Ancak Aaron benim gibi davranmamıştı. Onun sarılmasına izin vermiş, hâlâ görüşmeyi sürdürmüştü. Tuhaf olan kimdi şimdi, o mu ben mi?

Aaron

Kalabalık ve gürültülüydü. Genellikle bu iki kavramla ilgili sorunum olmazdı ama bugün ikisini de istemiyordum. Kathy ile birlikte geçirdiğim mesai sonrası çalışmalar bu partiden çok daha iyi hissettiriyordu bana. Carmen ve Thomas, yanıma geldiğinde dikkatimi ikisine vermem çok zor olmuştu. Bu akşam kesinlikle işten bahsetmeyecek ve sadece eğlenecektik ama Kathy beni giderek kendisine benzetiyordu. Onu düşünmemek için sürekli işten bahsediyordum. İki patronum da bana kızıp “Hotson seni bir işkoliğe mi çevirdi Aaron?” diye sormuştu.

Hotson...

Kathy...

Cat...

Nerede kalmıştı? Bu tip toplantılardan hoşlanmadığını söylemişti ama geleceğini sanıyordum. Birine onu sormayı göze alamadım. Ne hissettiğim ismini söylediğim an anlaşılacaktı sanki. Adam, ona karşı duyduğum hislerin takıntı boyutuna geldiğini düşünüyordu. Gizlice takip etmeler, sanırım

bu düşünceyi destekliyordu. Ona nedenlerden bahsedemezdim. Bunu anlayacağını sanmıyordum. Kathy'de bir şey vardı; hüznü bir yan, içten olmak istese de bunu yapamayacağı kadar kalın duvarlar ve ürkek küçük bir kız çocuğu. Onu keşfetmeliydim. Adım adım tüm yaşamını bilmeli ve sonunda o duvarları yıkmalıydim.

Gözlerim durmadan etrafı taradı. Zaman o olmadığında ağırlaşıyordu.

Birkaç arkadaşla lafladım, biraz içtim ve her şey yeniden ilgimi kaybetti.

Parti gitgide sıkıcı olmaya başladı.

Sonra kapı açıldı ve o geldi.

Kalabalık bir anda silindi, tüm sesler kesildi. Yalnızca onu görüyor onu duyuyordum. İçeri göz atarken çekingen görünüyordu. Sanki daha önce hiç gelmediği bir yerde ve hiç tanışmadığı insanlarla birlikteydi. Beni görmeden önce onu baştan aşağı süzdüm. Kendi kendime gülümsediğime inanamıyordum. Bu kadın gerçek anlamda beni çıldırtabilirdi. Kısa şortu pek işte tercih ettiği bir şey değildi ama üzerine giydiği blazer ceket kesinlikle beni sinir etmek için kurulmuş planın bir parçası gibi görünüyordu. Gözleri tanıdık bir iki kişiyi görünce parıldadı ve işte sonunda beni bulmuştu. Tabii aradığını sanmıyordum, en azından şimdilik böyle olduğunu biliyordum ama en kısa zamanda bu durumu değiştirmeyi planlıyordum. Kathy, bir şekilde hayatıma dâhil olmalıydı. Sanki sadece bu an için yaşamıştım.

Ona doğru yürürken gözlerini devirdiğini fark ettim ama dudakları iki yana kıvrılmıştı. Hah! Yakalanmıştı. Artık benden nefret etmiyordu.

“Hiç gelmeyeceksin sandım.” dedim. Elimi beline hafifçe değdirip yanağına ufacık bir öpücük bıraktım. Sonuçta iş arkadaşaydık öyle değil mi?

Kendisini hafifçe geri çekti ama tamamen uzaklaşmamıştı. Sanırım umut etmek için tüm kırıntıları topluyordum.

“Bir an gerçekten gelmemeyi düşündüm.” dedi. Yüzünde ona inanacağım kadar gerçekçi bir ciddiyet vardı.

“Ama bensiz yapamazsın ki Cat.” dedim keyifle.

Kızmıştı. Kaşlarını çatıp o her zamanki dik duruşuyla karşımda bekledi. “Unuttun mu Alfred, bodrum katı.” dedi. Sonra gözlerini, arkamdan yaklaşan birine çevirdi. Yüzü aydınlanmıştı. Bir an için gelenin kim olduğuna dair bir merak ve aynı zamanda kıskançlık hissettim ancak Sarah’ın her zamanki şen sesini duyduğumda bir kez daha keyifle içkimi yudumladım. Onun bakışlarını aydınlatan bir erkek sanırım beni içten içe çürütmeye başlayabilirdi.

Sarah, ona sıkıca sarılıp kıyafetine kısaca baktı. Sanırım pek memnun olmamıştı. Açıkçası bir kahve buluşması için harika görünüyordu ama bu parti için gerçekten fazla sade olmuştu. Bunu şikâyet ettiğim için söylemiyordum. Kathy, başkalarına benzemiyordu ve ben bu durumdan oldukça hoşnuttum.

Sarah onu benden çalmıştı. Bir süre ikisi bir köşede fısıldaşırken ben de onları izledim. Adam, yanıma gelip gözlerini iki kadına çevirdiğinde “Tamam, vur gitsin.” dedim.

“Bu çok ezikçe bir hareket dostum.” dedi. “Senin kadınlar konusunda tutuk olmadığına eminim, bu yüzden şu an yaptığın bu zıkkımı asla anlamayacağım.”

Gerçekten de anlamayacaktı. Eh bu benim için sorun değildi. Hayatım boyunca içgüdülerimi takip etmiştim ve onlar bana Kathy ile ilgili her şeyi ağırdan almam gerektiğini söylüyordu. Dedim ya, o başka kadınlara benzemiyordu.

“Kadınlar konusunda tutuk değilim ama bu şey çok başka.”

Yüzümü görebilmek için önüme geçti ve kısa bir süre için Kathy ile olan bağımı kopardı. İşte bu bile Adam’dan nefret etmeme sebep olabilirdi.

“Bu da ne demek?” diye sordu. “Ondan etkileniyorsun biliyorum ama bu sözler sadece âşık bir adamın sözleri olabilir.”

Derin bir nefes aldım. “Çok yakın.” dedim. “Sadece neler olduğunu düşünmem gerekiyor ve sonra bam! Aşk kapıda.”

Adam’ın bir şey söylemesini istememiştim. Karmaşık değildim. Sanırım sadece korkuyordum. Bu tuhaftı çünkü bir nişanın eşliğinden dönmüş olsam da asla böyle şeyler hissetmemiştim. Neydi bu? Filmlere konu olan bir aşk mı?

Benimle yan yana gelmemek için köşe kapmaca oynamıştı. Gözleri çoğunlukla üzerimdeydi. Sadece ona baktığım anda onları benden kaçırıyor ve sonra bir kez daha bakmak için fırsat kolluyordu. Sanırım aklını karıştırmıştım. Eh, bu hoşuma gidiyordu. Akli önce karışmalıydı ki bana duyduğu o saçma nefretinden uzaklaşabilsin.

Sarah, dans etmesi için ısrar etmişti ancak Kathy, pek parti kızı değildi. Dans etmiyor, içmiyor ve Tanrım, kahkaha bile atmıyordu. Aslında daha çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Sadece Carmen ile konuşurken hâinden memnundu ki patronuna bahsettiği her neyse kesinlikle işle ilgili olmalıydı. Bu kadın çalışmaya birkaç saat ara vermez miydi hiç?

Arkadaşlarının arasında pek merkezde değildi. Onunlayken istedikleri şekilde hareket edemeyen birkaç kadın, Erkek Gözüyle ekibinden birkaç erkekle dans etmeye başladılar. Adam ise beni şaşırtarak Sarah’ın yanına gitmiş ve onu dansa davet etmişti. Kız kabul etse de bunu sanki Adam’a bir lütuf olarak sunuyormuş gibi bir yüz ifadesi taşıyordu. Gülmeye başladım çünkü Adam için oldukça uygun bir kadındı.

Dikkatimi Adam ve Sarah'dan çektiğim an Kathy'nin yerinde olmadığını fark ettim. Tanrım, sadece birkaç saniye için gözlerimi üzerinden çekmiştim. Terasa doğru yürüyordu. Kaçmak için gerçekten çok uygun bir fırsattı. Onun için de bir şampanya alıp elbetteki yanına gittim. Ellerini kollarına sürterek ısınmaya çalışıyordu. Ceketimi çıkarıp omuzlarına atmak isterdim ama tanıdığım Kathy şu an bu iyiliği asla kabul etmezdi.

“Sana şal bulmamı ister misin?” diye sordum.

Hafifçe sıçradı. Bana doğru döndüğünde kısa süreliğine gözlerini kapatıp açtı. Amma da ürkekti. Bu hâlleri iş yerindeki kaplan Kathy'ye hiç uymuyordu.

“Bana ceketini vermeyecek misin Alfred?” diye sordu. “Yoksa bu numarayı başka kadınlara mı saklıyorsun?”

Yanına yaklaşıp onun gibi gökyüzüne baktım. “Aslında kabul etmeyeceğini düşündüğüm için teklif etmedim. Bu gece seni kızdırmak istemiyorum. Bu bir iş değil Kathy, partideyiz. Gardımızı indirsek olmaz mı?”

“Bir gecelik daha ateşkes teklifi mi?”

“Kesinlikle.” dedim ve elimdeki ikinci kadehi ona uzattım ama hiç vakit kaybetmeden başını iki yana salladı.

“İçkiyle aram pek yoktur Aaron. Ateşkesi kabul ediyorum ama içki için üzgünüm. Belki kendine başka arkadaş bulmalısın. Ben partilerden hoşlanan biri değilimdir.”

Gece soğuktu ama gökyüzü oldukça berraktı. Birkaç yıldız göz kırparken ay da kendisini açığa çıkarmıştı. Kathy ay ışığı altında inanılmaz görünüyordu. Ne oluyordu bana tam olarak bilmiyorum. Kendimi bir çekime kapılmış gibi hissediyordum. Sadece merkeze gidene kadar kontrolümü kaybetmiş gibiydim. Engel olamıyor ve asla uzaklaşamıyordum.

“Orada olmadıklarını biliyorum ama onları görüyorum.” dedi birdenbire. Bakışları yıldızlardan bana doğru döndü. “Madem benim arkadaşlığım için ısrarcısın yani yanımda olduğuna göre öyle olduğunu düşünüyorum, en azından sohbet edebiliriz.”

Gülümsedim. Benimle birlikte o da ilk kez gülümsemişti. Hem de laf dalaşı olmadan, ufak ama gerçek bir tebessümle ödüllendirildiğim için mutluydum.

“Yıldızlar bana anılar gibi geliyor. Artık orada değiller ama görebiliyorsun.”

“Bu iyi bir şey mi?” diye sordum. “Hâlâ görebiliyor olmak yani?”

Dudaklarını iki yana sarkıttı. Neredeyse yeniden aynı sıcak tebessümü alabilmek için parmağımı orada gezdirecektim. Tabii bu ters de tepebilirdi. Gözlerimi dudaklarından çekmek için çaba sarf etmem gerekti.

“Bazen kötü olduğunu düşünüyorum. Anılarım silinse daha mı iyi olurdu, bazı zamanlar kararsız kalıyorum.”

“Sil Baştan filmindeki gibi mi?”

İşte olmuştu. Yine gülümsedi. *İkinci defa bana gülümsedin Cat, artık kaçamazsın.*

“Evet, ama unutmak istediğim biri değil, unutmak istediğim koca bir dönem var.”

Hafifçe öksürdüm. Detay vermese bile benimle çok önemli bir şey paylaştığını anlayabiliyordum. Bu anı mahvetmek istemedim ama konuşmak zorundaydım. Çünkü bunları söylerken sanki yardım isteyen minik bir kız çocuğu gibi gözüküyordu.

“O zaman karanlıkta kalırdın.” dedim. Bana şaşkınca bakarken gözlerini kırptırıyordu. Kırpikleri nasıl da uzundu. Üstelik yüzünde makyaja dair hiçbir belirti yoktu. “Anıları

yıldızlara benzettin Kathy. Yıldızlar olmazsa gökyüzü karanlıktan ibaret olurdu.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Haklı olabilirsin.” dedi.

“Ben her zaman haklıyım.”

“Hoş geldin Alfred.” dedi alayla. Yeniden gökyüzünü izlemeye başladığında ellerini kollarının üzerinde daha hızlı hareket ettirdi. Bardağını bırakıp ceketimi çıkardım. Son anda ne yapacağımı fark etmişti. Bir an için öyle baktı ki cesaretim neredeyse kırılacaktı. Sonra bir kez daha yıldızlara yöneldi ve ben de ceketimi usulca omuzlarına bıraktım.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı. “Bu iyiliği bana karşı kullanırsan öğle yemeğine müsil atarım.”

“Ne kadar da tatlısın Cat. İyiliklere verdiğin karşılık gerçekten gözlerimi yaşartıyor.”

“Sadece sana güvenmiyorum.”

Bu incitmişti. Her zaman atışsak bile onun güvenini sarsacak bir şey yapmamıştım ama onun yüzüne baktığımda bunun sadece benimle ilgili olmadığını anladım. Kathy kimseye güvenmiyordu ve altında yatan neden, gökyüzünü karartmak istemesine sebep olmuştu.

Bu yüzden bir gün o güveni kazanacağıma dair kendime söz verdim.

Minik bedeni ceketimin içinde kaybolmuştu. Bu hoşuma gitmişti. Daha önce hiç Kathy kadar kısa biriyle birlikte olmamıştım ancak dolgun yapısıyla uzun kadınlardan çok daha harika ve iştah açıcı görünüyordu. Ona dokunma arzumu beni ele geçirmişti.

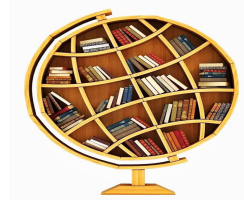
“Hotson, benimle dans eder misin?” diye sordum. Hayır diyeceğini biliyordum ama bana alışması için milyonlarca hayır cevabına göğüs gerebilirdim.

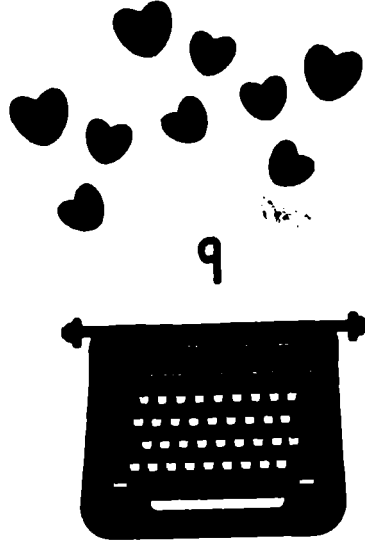
“Seninle dans etmek mi? Hayır Alfred, ben dans edemem.”

“Bir gece bir dans.” diye ısrar ettim.

Bana doğru dönüp başını kaldırdı. “Bunun seninle bir ilgisi yok Aaron, ben dans etmem.” dedi.

Yani dans ediyor olsaydı, bana hayır demezdi. Bu da yavaş yavaş alıştığını gösteriyordu. Üzerinde benim ceketimle içeriye girdi. Bu oldukça hoşuma gitmişti. Bu parti düşündüğümünden çok daha fazla yakınlaşmamızı sağladı. Benimle sorunun kendisine değinmese de sorununun varlığına değindi, dans ediyor olsaydı, benimle edebileceğini ima etti ve üzerinde ceketimle dergi çalışanlarının yanına girdi. Muhtemelen şu an ceketimin varlığıyla içten içe çılgınlık atıyordu. Ona getirdiğim kadehi yıldızlara doğru kaldırıp, “Yeni anılara.” diye fısıldadım.

Kathy

Parti gecesinden beri Aaron'a sinirliydim. Onun ceketini üzerimde gören herkesin alaycı bakışlarına maruz kalmıştım. Bu tamamen onun suçuydu. Aklımı başımdan alıyor ve düşünmemi engelliyordu. Hah! Çok eğlendiğine de emindim. Yeni ismimizle Erkek Gözünde Tüm Yıl Kadın, ekibinin tamamı da eğleniyor gibiydi. Birkaç kişinin Aaron'm beni yatağına atmayı başaracağı hususunda iddiaya girdiğini bile duymuştum. Lanet olsun, sanırım kızgınlıktan başımdan dumanlar çıkmasına az kalmıştı. Aaron ise her zamanki rahat tavırlarıyla alaycı konuşmalarını sürdürüyordu.

Bunu sen istedin Alfred!

"O yazıyı kaldırmamız gerekecek." dedim inatla. Oturduğum koltukta geriye yaslanıp ellerimi göğsümde birleştirdim.

Onun odasıdaydık. Bir kez daha masası yerine sehpanın bulunduğu yerde çalışıyorduk. Bana uyum sağlaması hoşuma gidiyordu. Ancak beni ikna etmesine izin vermeyecektim. Partiden sonraki her akşam bu yazının kavgasını yapmıştık. Tamam, harika bir konuşmacıydı ve ikna kabiliyeti de yüksekti

ancak bana sökmezdi. O ceketin sonuçlarına yalnız başıma katlanmayacaktım.

“Neden inat ettiğini anlamıyorum Cat. Yazının nesi varmış?”

“Cinsellik?”

“Bu sizde de var.” dedi hemen. “Neden erkekler söz konusu olduğunda hep bir adım geri çekilip uzaktan dikleniyorsun anlamıyorum. Yazı formata uygun, bence hiçbir sorunu yok.” Ellerini birleştirip parmaklarını birbirinin içinden geçirdi. Ciddi kalmaya gayret ediyordu ama birazdan işi sululuğa vuraacağından emindim. Her zaman böyle yapıyordu.

“Erkek üstünlüğünü anlatan bir yazı. Senin hoşuna gitmesini anlıyorum çünkü sen bir erkeksin.”

“Hımm, evet hem de en az o yazıdaki kadar kontrol sahibi bir erkeğim Cat.” Gözleri beni baştan aşağı süzüp kızarmama sebep oldu. Yazıdaki erkeklerin kontrol sahibi olmalarından ziyade bahsi geçen konu beni karşısında utandırmıştı. Sanırım ikimizi düşündüğümü o da anlamıştı. “Acaba birazcık gevşeyemez misin?”

“Kes şunu Alfred!”

Ayağa kalkıp masasından Tüm Yıl Kadın’ın eski bir sayısını getirdi. Tepemde dikilmiş bir sayfayı arıyordu. Bulduğunda eliyle sayfaya vurup “İşte.” dedi. “Aynı yazının kadın versiyonu.” Dergiyi bana uzatıp yeniden yerine oturdu. “Senin için kötü olan erkeklerin üstünlüklerini okumak. Yoksa eşitlik senin için bir zırva. Elinde tuttuğun yazıyı hatırlıyor olmalısın ki hiçbir yazı senin onayından geçmeden bu dergide yerini alamazdı öyle değil mi? Şimdi bana söyle Kathy, kadınların üstünlüklerini onaylıyor ve etrafa seriyorken neden konu erkekler olduğunda böyle geri kafalı davranıyorsun. İstedığın bir ayrıcalıksa bunu açık yüreklilikle dile getirmelisin.”

Sinirlenmeye pek hakkım yoktu belki de çünkü temel bazı noktalarda haklıydı. Yine de beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladığını sanmıyordum. Ayrıcalık istemiyordum sadece ataerkil toplumu yerle bir etmenin peşindeydim. Üstünlükleri sorun değildi, bu üstünlükleri kullanma biçimlerinden hoşlanmıyordum.

“Olay erkeğin üstün olduğu konular değil. Bazı işleri kadınların yapamayacağını kabul ediyorum tıpkı sizin bazı işlerde bizim gerimizden geldiğinizi kabul ettiğim gibi. Ancak olay bizim patronculuk oynamak yerine duruma adapte olmamızken sizin bizim üzerimizde hâkimiyet kurabileceğinizi düşünmeniz. Bu sekste de böyle. Her boku en iyi siz bilmiyorsunuz Aaron!”

“Neler bildiğimi göstermeme neden izin vermiyorsun? Sonrasında karar verirsin.”

Saçımı başımı yolmak istiyordum. Bu aptalca sözleri karşısında kızarıyor olmaktan da ayrıca nefret ediyordum. “Olay sen ve ben değiliz Alfred. Hiçbir zaman da olmayacağız.”

Dudaklarını aşağı sarkıtıp “Bir deney gibi düşün.” dedi.

“Sen bir pisliksin!” diye inledim.

Gülmeye başladığında onu boğmak istiyordum. Ellerimi boğazına sarmak ve tüm gücümle sıkmak. Tabii bunun ona zarar vermeyeceğinden emindim. Benim cılız kollarım için fazla büyük bir boyna sahipti.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu. “Bir şey planlıyor gibisin.”

Ah, beni nasıl da tanıyordu. Aslında sahiden beni iyi tanıyordu. Benim onun hakkında bir yorum yapmam bu kadar zorken onun bir bakışımla düşüncelerimi okuyor olması büyük haksızlıktı.

“Seni boğmayı düşünüyordum.” dedim en dürüst şekilde. Bana bakmayı sürdürürken dürüstlüğün iyi olduğuna karar vermiştim. “Neden bunu yapıyorsun?” diye sordum. “Neden benimle sahte bir flört içine giriyorsun?”

Sorum onu şaşırtmıştı. Sanırım benden bu kadar açık bir soru beklememişti. Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Elini yanağından boynuna götürdü ve ensesini ovalamaya başladı. Sıkıntılı gibiydi. “Bunun sahte olduğunu nereden çıkardın Cat?”

“Sahte olmalı.” dedim. “Sen, benden hoşlanmazdın. Yani birleşme öncesinde beni ne zaman görsen...”

Kaşlarını yukarı kaldırıp “Evet.” dedi, devam etmemi isteyerek. “Seni ne zaman görsem?”

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Bazı şeyleri karmaşık hâle getiriyordu. Şimdi o karmaşıklığı nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Ondan nefret ederken hayat daha sıkıcı ama daha kolaydı. “Biz genellikle tartışırdık. Sen küçük dağlar şöyle dursun kocaman olanları bile ben yarattım havasında gezerken bana laf sokuşturmadan rahat edemezdin.”

“Ve sen de bana sıklıkla haddimi bildirirdin.” dedi. Gülmüsedti. Minicik bir tebessümün insanın yüzünü bu denli aydınlatabilmesi ne şaşılacak bir şeydi. “Bundan hoşlanıyorum. Asla geri çekilmiyorsun.”

Dudaklarımı kemirmeye devam ediyordum. Bu konuşmadan sağ çıkabileceğimi sanmıyordum. Gözlerini ilk çeken olmak istemiyordum ama onun içimi okuyan bakışlarından kaçmak için başka şansım yoktu.

“Şimdi de geri çekilmiyorum.” dedim işe sığınarak. “O yazıyı sayıdan kaldıracağız Alfred.”

Ona bakmadan konuşurken kararlı olmak biraz zordu. Gerçi ona bakarken konuşmakta da pek başarılı değildim.

Bedenimdeki değişimin farkındaydım, onun çekimine kapılıyordum ama daha da önemlisi kafamdaki değişimdi. Uzun boyu artık o kadar korkutucu gelmiyordu. Sanki beni geçmişimden bile koruyabilirdi. Evimde dediği gibi o kocamandı ve beni devasa yaratıklardan koruyabilirdi.

“Bu defa değil baş belası. O yazı için ısrar edeceğim. Bence bir kez daha okumalısın. Sadece erkekleri yüceltmek için değil, kadınları da yüceltmek için yazılmış. Sonuçta seksin en iyi yanı iki kişilik olması.”

Seks ve Aaron’ı aynı oda içinde düşünmek ensemden gelen yakıcı bir ısıyla irkilmeme sebep olmuştu. Yutkundum ve lanet olsun ki gözlerimi onun yüzünden bedenine çevirdim. Yeniden yüzünü bulduğumda bana bilmiş bir bakış attığını gördüm. Dudakları aralandı. Nasıl bir oyun oynuyordu bilmiyorum ama âdeta beni davet ediyor gibi görünüyordu. Oyun mu oynamak istiyordu? Sanırım kaçmama o kadar alışmıştı ki konuyu sürekli beni mağlup edeceği bir yere çekiyordu.

Bu defa değil!

“Tek kişi de oluyor.” dedim birdenbire. “Bir banyo, vibratör ya da parmaklar.” Lanet! Çenemi tutmalıydım. “Tabii senin için her zaman en az iki kişilik bir eğlence olduğundan eminim. Yüce Alfred!”

Oturduğu yerden hafifçe doğrulup üzerini düzelttiğinde gözlerim biraz daha aşağılara kaymıştı. *Tanrım, bu olamazdı!* Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa ki o şeyi gerçekten hayal etmiş olamazdım, Aaron sertleşmişti.

“Yalnız gecelerden pek hoşlanmam ama bu her önüme geleni köşelerde sıkıştırdığım anlamına da gelmez. Sevişmeyi seviyorum Kathy, ama kimin içine gömüldüğüm önemli. Herkes olmaz. Artık değil. Ben kendini kontrol edebilen bir erkeğim.”

Gülmemek için direnebilirdim ama yapmadım. “Buradan bakınca pek de kontrol edebiliyormuş gibi görünmüyorsun Alfred.” dedim. Gözlerim şişkinliği ve yüzü arasında bir iki kez gidip gelmişti.

Konuşmadan hemen önce zafer kazanmış bir ifadeyle baktı. Neyin geleceğini bilmiyordum ama o kendisinden oldukça emin görünüyordu. “Evet, çünkü şu an seni lanet bir vibratör ile hayal ediyorum.”

Aman Tanrım! Hiç lafını sakınmaz mıydı bu?

“Sapıklık yapma.”

“Yapmıyorum. Banyo, vibratör ve parmaklar önce senin dudaklarından döküldü.” Duraksayıp kendi dudaklarını yaladı. “Vay canına hayal gücüm inanılmaz gelişmiş biliyor musun?”

Ona elimdeki kalemi fırlatıp “Sen bir sapıksın Alfred!” dedim. Ancak gülüyordum. Neden gülüyordum?

Telefonu çaldığında onun göz hapsinden kurtulup ayağa kalktım. Devasa olanın sadece boyu olmadığını anladığım andan beri ben de kendimi pek iyi hissetmiyordum. Banyo ve vibratör sanırım gecemi süsleyecekti ve bir de hayaller. *Lanet olası Aaron.*

Bilgisayarımı ve dosyalarımı toparlayıp bir an önce burada sığışmayı planlıyordum.

“Evet, baba orada olacağım.” dedi. “Hayır, Jason haklı. Bu sorun olmaz. Annem nasıl. Bir dakika hatta kal lütfen.”

Elini telefonun üzerine kapatıp “Bir şey unutmadın mı?” diye sordu. Gözleri parıldıyor ve dudaklarında sapıkça bir sırırtıyla beni izliyordu.

Sehpanın üzerine bakıp başımı iki yana salladım. O ise parmağını yanağına koyup sanki onu öpmeyi unutmuşum gibi davranıp bir kez daha kızarmama sebep oldu. “Sakin ol, sadece

ayakkabıların Kathy, burada kalmasında bir sorun yok ama çıplak ayakla dolaşmanı istemem. Etrafta sapıklar olabilir.”

“Sadece ayak.” diye fısıldadım. “Hayallerin onlarla mı sınırlı?” Öyle olmasını umuyordum.

“Bir bilsen.” dedi gülerek. “Ancak hatta babam beklerken beni daha fazla zorlama güzelim, alfa erkek ses tonumun babama her şeyi anlatacağından eminim. Şimdi arkanı dön ve tatlı kıcını odamdan çıkar. Hayallerim daha fazla kabında duramaz.”

Ayakkabılarımı alarak kapıdan çıkarken gözlerinin *tatlı kıcında* olduğundan neredeyse emindim ve ben gülümsüyordum.

Birleşmeden sonraki ilk sayımızın çıkmasına çok az kalmıştı. Dergide herkes fazla mesai yapıyor ve büyük bir özveriyle çalışıyordu. Bina boşalmaya başladığında sandalyeme yığılmama az kalmıştı. Ayrıca Aaron’ın son zamanlarda üzerime gelmesi de bana fazladan efor sarf ettiriyordu. Sapıkça imalara karşılık verdiğime inanamıyordum. Adam benimle flört ediyordu ve ben de...

Tanrım, ondan hoşlanıyor olamazdım.

Ivy beni aradığında, “Çalışmaktan bitap düşmüş Kathy Hotson konuşuyor.” diye cevapladım onu.

Kıkırdadı. “Seni çok çalıştırdıkları için onlara kızardım ama senin nasıl iflah olmaz bir çalışma aşkın olduğunu biliyorum. Bu konudaki en büyük suçlu sensin.”

“Tamam, teslim oluyorum.” dedim gülerek. “Eee nasılsın bakalım?”

“Tembelim canım, senin aksine hiç çalışmadan günler geçiriyorum. Biraz sıkıcı ama neyse ki hafta sonu için hazırlıklara başladım. Beni biraz oyalıyor. Steve de Aaron geldiği için mutlu. Bizimle ilk kez bir arkadaşını tanıştırıyorsun.”

“Sarah duymasın.” dedim kederle.

“Ne demek istediğimi biliyorsun canım. Onunla geleceğin için çok mutluyum biliyor musun? Kabul etmesen de Aaron sana iyi gelmiş gibi görünüyor. En azından diğerleri gibi değil, bence o sabırlı bir adam.”

“Onunla aramda bir şey yok Ivy. Olacağını da sanmıyorum tamam mı? Sadece iş arkadaşınız.”

Seks konuştuğum bir iş arkadaşı! Kimi kandırıyordum ki?

“Bence o adam özel. Şimdi çok konuşma ve hafta sonu erkeğinle birlikte burada ol.”

“Ah, Tanrım erkeğinle mi dedin gerçekten.”

“Aynen öyle dedim. Yarın görüşürüz. Harika bir kardeş toplantısı olacak. Yaşasın kız kardeşler! Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum ve yaşasın kız kardeşler!” dedim en az onun kadar heyecanlıymışım gibi göstermeye çalışarak.

Bitmiştim ben!

Telefonu kapattığımda başımı masaya yaslayıp Aaron’a vazgeçtiğimi ve benimle Ivy’lere gelmesini çok istediğimi nasıl söyleyebilirdim onu düşünüyordum. Bana delirmişim gibi bakacaktı. Zavallı küçük kararsız Kathy!

Ivy’i üzmemek istemiyordum. Eğer Aaron’ın benimle birlikte gelmesi onu bu kadar mutlu ediyorsa bunu yapabilirdim. Tamam, bir yanım hafta sonunu onunla geçirme fikrinden hoşlanmıştı. Eski sevgilisinin buralarda olduğunu ve onu görmek için fırsat kolladığını sanıyordum. Bu rahatsız edici bir düşüncedydi. Aaron’ın benimle vakit geçirmek istediğini anlayabiliyordum. Henüz neden bunu istediğini çözebilmiş değildim tabii. Ben onun hoşlanacağı türden biri değildim. *Değildim!*

Kapım hızla açılıp Aaron içeriye daldığında sevinçle gülümsedim. Şans ayağıma mı gelmişti? Yüzünde benden bir

şeyler istediğinde takındığı o ifade vardı. Sanırım bunu kullanacaktım. İyi kız olacak ve ondan kibarca rica edecektim ancak benden hızlı davranıp masama koca bir koli koyduğunda “Bu da ne be?” diye sordum, pek de kibar olmayan bir sesle.

“Baksana.” Gözleri parıldamıştı. Bu da bana tedbirli olmamı hatırlatmıştı.

Koliyi dikkatle açıp içindekileri görebilmek için ayağa kalktım. Bir sürü şekerleme paketiyle doluydu. Karamelli şekerlemeler. Paketlerden birini elime alıp şaşkınca ona baktım. “Ne bu Alfred, şekerlemelerimi bitirdiğin için vicdan mı yaptın yoksa?”

“Hayır, tatlı, küçük ve sevimli kadın. Bekle ve devamını gör.” Elini masamın üzerine koydu ve geri çekildiğinde Golden State bileti tüm ihtişamıyla masamı süslüyordu. Yüzünü bana yaklaştırdı. Sürekli erkekler için çizdiğim sınırı aşıyordu ama erkek arkadaşlarımda bile rahatsızlık verirken Aaron söz konusu olduğunda çok alışıldık geliyordu. Sesine gizemli bir hava katarak konuştu: “Şekerlemeler şimdi, biletler iş sonu. Kabul ediyor musun?”

Gülmeye başladım. Tüm gizemli olma çabaları ve rüşvet verirken takındığı tavırlar sanırım fazla tatlıydı. Yine de söz konusu Aaron olduğunda ihtiyatlı davranmam gerektiğini öğrenmiştim. Benden isteyeceği şey çıkacak sayıda kadın kelimesini kaldırmak bile olabilirdi!

“Ne saçmalıyorsun Alfred?”

“Bir hafta sonra benimle birlikte Colorado’ya gelmeni istiyorum. Kardeşimin nişanı var ve sen de davetlisin.”

İşte buna şaşırmıştım. Jason’ın beni de yanına almasını istediğini söylerken duymuştum ama bunu pek de ciddiye almadığım söylenemezdi. Onun ailesinin yaşadığı yere gitmek mi? *Hey, bu çok hızlı değil mi?*

“Kardeşinin nişanına katılmam için bana rüşvet mi veriyorsun Alfred?” diye sordum.

“Evet. Gerek yok muydu yoksa?” Kaşları çatıldı ve gözü şekerlemelerle bilete çevrildi. İkisini de kendimi doğru çekerken “Hayır.” dedim. “Gerek vardı ama bence bunlar yetersiz rüşvetler. Yine de en azından düşünmeme degecek kadar kıymetliler. Dur bakayım biraz, tamam düşündüm, hayır.”

“Ah yapma Kathy.” dedi. Kızgın görünmeye çalışıyordu ama eğlendiğini biliyordum. Sanırım sonunda beni ikna edeceğine emindi. “O yazıyı kaldırırım. Hani Erkek Gücü olan, içinde cinsellik barındıran ve...”

“Hangisi olduğunu anladım, kes. Tamam.”

“Tamam mı? Harika. Kolay oldu.”

“Geleceğimi söylemedim, hangi yazı olduğunu anladığımı ima ettim sadece.” Yüzü düştü. Parmaklarımı masaya vurup tempo tutarken düşünüyordu. “Neden gelmem bu kadar önemli?”

İç çekti. “Jason aptalı senden anneme bahsetmiş ve onun akli biraz karışıktır. Şimdi yalnız gidersem bir kez daha terk edild...” Durdu. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Aaron Alfred Abrams terk mi edilmişti? Onu süzüp harika görünümüne baktım. Hangi aptal onu bırakırdı ki? Üstelik harika vücudunu saymasak bile, iyi bir aşçı ve ilgili bir erkekti. Arkadaşlarıyla bile bu denli ilgiliyse bence sevgili olayında başarılı biriydi. Aman Tanrım, artık onu böyle mi görüyordum yani: MÜKEMMEL!

“Tamam.” dedi ellerini yukarıya kaldırıp. Sanki yakalanmıştı. “Bundan bahsetmeyeceğim. Sadece annemin her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini istiyorum, anlıyor musun?”

“Sahte sevgilin falan olmayacağım!” dedim. “Bu çok saçma. Gerçekte böyle şeyler olmaz.”

“Sahte sevgili mi?” dedi. “Aklın fikrin nerelerde senin Cat!”

Kızgınlıkla ayağımı yere vurdum. “Senin aklın başka yerlerde.” dedim.

“Mesela, şu an sence aklım nerede?” diye sordu bana hafifçe yaklaşarak. Gözleri dudaklarımın üzerinde durmuştu. Evet, aptal değildim, tam olarak ne düşündüğünü anlayabiliyordum ve bunu istiyordum. Derin bir nefes alıp “Sapıtma.” dedim. “Senin sahte sevgilin olmayacağım. Oyunlarına alet olacak başkasını bul.”

Kaşları çatıldı. “Ben oyun oynamam Kathy.” Bunu söylerken oldukça ciddiydi. “Sadece bana arkadaşım olarak eşlik edeceksin o kadar. Arkadaşlığımın iyi olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Ona yardım etmeyi gerçekten istiyordum ama yapamazdım. Yapmamalıydım. “Orası çok uzak Aaron, Ivy’den o kadar uzaklaşamam.”

Biliyorum, sözlerim çok saçma geliyordu. Ancak ben buydum işte, her an Ivy’ye ihtiyaç duyabilirdim.

“Ama ondan ayrı yaşıyorsun. Bak, hatırlatmak istemiyorum ama beni mecbur bırakıyorsun. Sana bir sürü iyilik yaptım ve karşılığını sonra almak üzere üzerini kapattım. Şimdi tam sırası. Gerçekten sana ihtiyacım var Kathy.”

Ne bitmez bir gündü. Belli ki ikimizin de birbirimize ailelerimizi mutlu etmek için ihtiyacımız vardı. Kesinlikle pişman olacaktım ama bir şey beni oraya doğru itiyordu. “Pekâlâ, söyle yapıyoruz.” dedim. “Sen benimle birlikte Ivy’ye geliyorsun. Bu durumu onunla da konuşmalıyım. Ayrıca bana daha önce gelmemeni istediğimi asla hatırlatmayacaksın. Sonra oradayken beni sinir etmeden saatler geçiriyorsun ki bu kısımda zorlanacağını düşünüyorum. Gece orada kalacağız ve aklını sapıkça düşüncelerden uzak tutacaksın çünkü Steve benim için

bir aile büyüğü demektir. Ivy'nin evini terk ederken sana kararımı bildireceğim. Ayrıca şekerlemeler bende kalıyor. Bilet ise işi kabul edersem bittiğinde benim olacak.”

Önemli bir iş hakkında konuşuyor gibiydik. Aslında aramızdaki iş ilişkisini bozmamak adına böyle yaptığımızı ve buna tutunduğumuzu düşünüyordum. Sanırım kontrolümüzü bu şekilde elimizde tutabiliyorduk.

“Yarın seni kaçta almamı istersin?” diye sordu hiç düşünmeden.

“Saat beşte gelebilirsin. Ivy, geç kalırsak ikimizi de öldürür.”

Gülümsedi. Odadan çıkmak üzereyken duraksayıp yeniden bana doğru döndü. “Dün akşamın nasıl geçti?” diye sordu.

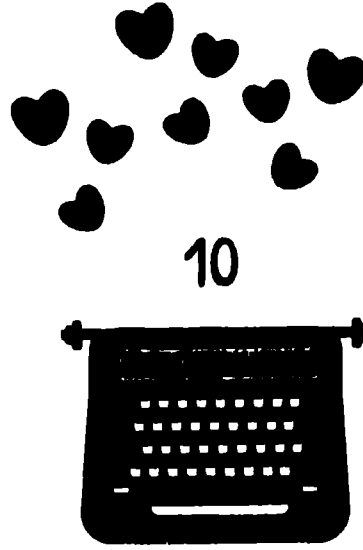
Kaşlarımı çattım. “İyi.” Sonra o sarsılmaz ifadesiyle beni süzmeye devam etti ve ben anladım. “Tanrım!” diye bağırdım. “Bana ne soruyorsun?”

“O konuşmanın üzerine gerçekten kendine dokundun mu merak ediyorum.” dedi. “Ve kimi hayal ettiğini.”

Seni, geri zekâlı!

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Hımm, peki sanırım cevabımı aldım. Yarın görüşürüz, Cat.”

Aaron

İşim olmadığı zamanlarda genellikle Adam'la buluşur ve bir şeyler içerdik. Ancak birleşmeden beri her anım Kathy ile geçiyordu. Akşamları çalışma fikri benden çıkmıştı, sanırım sebebini biliyordum ama şimdilik bunu Kathy ile paylaşmama gerek yoktu. Onunla iş dışında takılacak olmak çok tuhaftı. Sanki sadece dergide yaşayan hayali biri gibiydi. Onu tanıdıkça daha fazlası olduğunu anlıyor ve o fazlalık için açlık duyuyordum. Daha önce hoşlandığım kadınları bu denli sık düşündüğüm olmamıştı. Kathy'yi farklı kılan tam olarak neydi emin değildim. Sanırım, onun sert duruşunun altında gizlediği gerçek Kathy'ye ilgi duyuyordum. Onu deli gibi merak ediyor ve her bir zerresini keşfe çıkmak için çıldırıyordum. Bedenim tıpkı zihnim gibi Kathy'le doluydu. Bana karşı değişmişti ve bu değişimi ne kadar istesem de artık işimin bittiğini biliyordum. Gözlerinde gördüğüm o arzuya karşılık vermek çok güçtü. Şu an için sadece beğenisini kazanmış olsam da devamında istediğim tamamen benim olmasıydı.

Üzerime siyah bir kot ve beyaz tişört giydim. Resmi olmak istemiyordum. Kathy'nin takım elbiselerini çıkarıp

çıkarmayacağını merak ederken bulmuştum kendimi. Gü-lümsedim. Yanımda değilken bile beni gülümsetebiliyordu.

Saçlarımı gelişi güzel topladım. Çok özensiz görünmek istemediğim gibi bu ana hazırlanmış gibi de görünmek istemi-yordum. Tuhaf bir durumdu. Bir randevu değildi ama öyle gibi hissediyordum.

Saat dördü geçiyordu. Geç kalmamak için çıkıp evinin yolunu tuttum. Bir ıslık tutturmuş, radyodaki şarkıya eşlik ediyordum. Kendi kendime bunun bir randevu olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum. Onun tabiriyle bu bir *iş iliş-kisiydi*. Onunla anlaşma yapmıştık. Ben kız kardeşi konusunda ona destek olacak ve Kathy'nin arkadaşı olarak yerimi alacak-tım ve o da benim ailemin karşısına iş arkadaşım olarak çıka-caktı. Öyle sanıyordu... Sanırım planım tıkırında ilerliyordu.

Kapısına geldiğimde zili çalıp geriye çekildim. Megafon-dan konuşmasını beklerken camdan bağırmaya başladığında şaşırmıştım.

“Hemen geliyorum.”

Gerçekten altını deştikçe farklı biriyle karşılaşıyordum. Kathy gerçekte nasıl biriydi? Öğrenmek için can atan, şapşal bir adama dönmüştüm.

Sırtımı arabama yaslayıp apartmanı gözlemeye başladım. Kapı açılmış ve dışarı biri çıkmıştı. Biri değil Kathy çıkmıştı. Siyah renkli bol etek pantolonu, içine giydiği beyaz crop blu-zu ve üzerindeki uzun siyah gömleğiyle farklı görünüyordu. Gözlerimi bluzun kapatamadığı kısımdan zorlukla çekmek zorunda kalmıştım. Teni güneşten uzak kalmıştı ama bu rengi sevmiştim. Pürüzsüz ve yumuşak o tene dokunmayı arzular-ken kendime hâkim olmaya çalışarak ona baktım.

“Takım elbise çıkmış.” Sırıttım. Şakalarımın karşılık veriyordu ama işi ciddiyete bindirdiğimde beni sapıklıkla suçlayıp kendi duygularını da bastırarak geri çekiliyordu.

“İşe gitmiyorum çok bilmiş. Ablamı ziyaret ederken takım elbise giyecek kadar kasıntı değilim.”

“Farklı görünüyorsun.” dedim. “Vay canına, farklı ve güzelsin.”

Utanmıştı. Tanrım, bu harika kadına iltifat eden birçok erkek olmalıydı ama ne zaman bunu yapsam gözlerime bakamaz oluyordu. “Teşekkür ederim. Sen de fena değilsin.” Gülerken başını yere çevirdi. Onun için arabanın kapısını açıp içeri girmesini bekledim. Kapıyı kapattıktan sonra kendi tarafıma resmen koşarak geçmiştim.

Uzun bir yolculuk olmayacaktı ama Colorado için minik bir test sürüşü sayılabilirdi. Kathy ile geçecek uzun bir uçak yolculuğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Yine de o an için heyecanlıydım. Onun ailemle tanışacağını düşünmek ise ellerimi titretiyordu ki ablasının karşısına çıkacak olmak çok daha büyük bir etkiye sahipti. Kendimi onlara beğendirmeye mi çalışıyordum?

“Araban güzelmiş.” dedi gülerek.

“Bir erkeğe söyleyebileceğin en iyi iltifat bu biliyor muydun?”

“Erkekler.” diye geveledi. “Arabalardan ne anlıyorsunuz bilmiyorum.”

Gerçekten erkekler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sanırım bunun sebebi öğrenmek istememesiydi. Garip şekilde bu durumdan memnundum.

Bir süre sonra camı açıp aşağı doğru eğildi. Onu izlerken araba kullanmak oldukça güçtü. Dikkatimi yola çevirdiğim zamanlarda yüzünün aldığı şekli merak ediyor ve elimde

olmadan ona bakıyordum. Neyse ki Ivy pek uzakta oturmuyordu. Kısa süre sonra Kathy bana yolu tarif etmeye başlamıştı. Döneceğimiz yerleri biraz geç söylemesi dışında bir sorunla karşılaşmamıştık.

“Bana biraz bilgi versene.” dedim. “Ivy ve Steve hakkında.”

“Ah!” dedi. Yüzüne gülümseme yayılmıştı. “Ivy, hayat doludur, hareketli ve neşeli biridir. Sürekli şaka yapar, bu yüzden lütfen onu çok ciddiye alma.” Bu uyarı tuhaf gelmişti. Sanırım Ivy’nin şakalarından hoşlanacaktım. “Steve, Ivy’e ayak uydurmaya çalışır. O daha ağırdır. Bilmiyorum belki de sorumlulukları yüzünden böyle davranıyordur. Yani, Ivy ile evlendikten sonra benimle de ilgilenmek zorunda kaldı. Sanırım, aileyi koruyan kollayan kişi Steve.”

Neden Kathy ile ilgilenmek zorunda olduğunu merak etsem de şu an bunu bana açıklamayacağına emindim. Anı bozmak istemedim.

“Steve önemli yani, onu etkilemeliyim.” dedim. Bir anda başını bana doğru çevirdiğini gördüm ama dikkatimi yola verdim. “Onu nasıl etkileyebilirim?”

“Onu neden etkilemek istiyorsun ki?”

“Senin için önemli biri.”

Hemen bir şey söylemedi. Şu an ona bakmasam da yine dudaklarını kemirmeye başladığına emindim. “Yine yapıyorsun.” dedi. “Yine aklımı karıştırıp beni geriyorsun.”

“Aklın mı karışıyor? Bu iyi bir şey.”

“Değil! Sağa dön, ilerideki büyük bina.”

Ivy, sakın bir yerde oturuyordu. Arabayı park ettikten sonra arka koltuktan yiyecek poşetlerini ve şarap şişesini aldım. Kathy gördüğünde şaşkınlıkla bana baktı. “Şekerlemeler de var merak etme.” dedim.

Gülümsemişti. Yeniden onu gülümsetmek için tonlarca şekerleme alabilirdim.

“Senden harika bir kız arkadaş olurmuş.” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “Bu bir erkeğe söylenecek en boktan şeydi tatlım, bir daha mı denesen acaba?”

“Hımm, tamam. Senden harika bir...”

“Erkek arkadaş olur, evveet bildiniz. Hangi kat?” diye sordum ona beni bozacak zaman vermeden. Onun sözünü yarım bıraktırdığım için öfkeliydi ama imalarımından artık o kadar da rahatsız olmadığına emindim.

Ivy, kapıyı büyük bir neşeyle açtı. Onun hemen ardında duran adam karısına sarılmış bizi karşılarken ne kadar mutlu olduğunu gözler önüne seriyordu. Uzun boyluydu. Kathy’nin korkusunu anımsayınca demek ki bu durumu istediğinde aşabildiğini düşündüm. Önce Steve’e sarıldı. Ona gerçekten değer veriyor olmalıydı. Adam neredeyse benimle aynı boyutlardaydı. Sanırım onun yanında ufak olmayı dert etmiyordu. Ivy ise beni kendisine çekmişti. Yakınlık konusunda sorun yaşamıyordu ama Ivy’nin de bakışlarında bir ürkeklik vardı. Bu kız kardeşleri gerçekten de merak ediyordum.

Ivy ve Kathy sanki uzun zamandır görüşmemiş gibi sıkıca sarıldılar. Kendilerini bir sağa bir sola sallarken belli bir ritim tutar gibi görünüyorlardı.

Henüz kapının önündeydik. Onların sarılmasının son bulmasını beklemek uzun sürecekti bu yüzden Steve’e elimi uzatıp kendimi tanıttım.

“Aaron.”

“Biliyorum.” dedi tok bir sesle. “Burada olduğuna sevindim. Uzun bir gece olacak Aaron.”

Sonunda içeri girmeyi başarmıştık. Ivy, elimdeki poşetleri alırken ne kadar kibar olduğumu söyleyerek Kathy’ye

bakmıştı. Kardeşler konusunda sanırım aynı şansa sahiptik. Onları böyle görmek hoşuma gitmişti.

“Ne tatlı öyle değil mi Steve? Şarap mı bu?” dedi Ivy. Gözleri büyümüş ve Kathy’ye bakmıştı. “Bu gece harika olacak.”

Evin içi salaş bir görünüme sahipti. Koltukların üzerinden sarkan otantik örtüler ve her yerde rengârenk çiçekler vardı. Duvarlar tuhaf resimlerle kaplıydı. Yabancıların evinde pek rahat edemezdim ama burası bana tanıdıklık hissi veriyordu. Belki de içindeki huzur misafirlerine de yansiyordu. Tıpkı ailemin evi gibi.

“Eviniz harika.” dedim içtenlikle.

Steve, hemen bize içecek bir şeyler koyarken “Teşekkürler.” diye seslendi. “Eşyayla kafayı bozan tipler değiliz pek. İhtiyacımız olanlar ve biz. Bira?”

“Olur, teşekkür ederim.”

“Siz şarapla başlarsınız değil mi hanımlar?” dedi gülerek. Bana döndüğünde “İkisi de şarap canavarı.” diye ekledi. Buna şaşırmıştım. Kathy’nin içmediğinden neredeyse emindim. Partide ona getirdiğim içkiyi içmediğini söyleyerek reddetmişti.

“Harika olur.” dedi Kathy. “Steve sen en sevdiğim eniştemsin.”

“Canım, ben senin tek eniştenim.”

“Biliyorum ve en sevdiğimsin doğal olarak.”

Kathy’ye bakarken şaşırp kalmıştım. Ne kadar rahat görünüyordu. Tüm gerginliği silinmiş, ara sıra ortaya çıkan korkuları bir yerlere çekilmiş ve sevimli, bıcır bıcır bir kadına dönüşmüştü. Bunu da sevmiştim. Ona dair her şeyi sevdiğimi fark edip işimin sahiden bittiğini anlamıştım.

Ivy, sofrayı hazırlamaya başlarken Steve ayağa kalkıp ona yardıma gitmişti. Ancak kısa sürede geri postalandığını

söyledi. “Yardım etmediğimde çıldırıyor ama Kathy geldiğinde biraz rahat ediyorum.” dedi. “Şimdi sen de varsın diye azat edildim. Sanırım bize daha sık gelmelisiniz.”

Elinde tabaklarla masanın başına gelen Ivy, gözleri neredeyse dolmuş şekilde bana bakmaya başlamıştı. Neredeyse ağlayacaktı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Neden böyle davrandığını anlamak için Steve’e döndüm ama onun da en ufak bir fikri yokmuş gibiydi.

“Bebğim.” diye fısıldadı ona. Yanına gidip tabakları elinden aldı. “Neden Aaron’a her an ölecekmiş gibi bakıyorsun? Bence adamı korkutacaksın.”

“Steve, şunlara baksana, aynı giyinmişler.”

Ah! Kathy de mutfaktan geldiğinde gömleğini çıkarmış olduğunu gördüm. Üzerinde beyaz bluz ve siyah pantolonu vardı. İkimiz de gülmeye başlamıştık. Sanırım Steve ve Ivy de gülmenin bulaşıcı etkisine kapılmış ve bize eşlik etmeye başlamışlardı.

“Bu tamamen tesadüf Ivy.” dedi Kathy. “İnan bana ona ne giyeceğini söylemedim.”

“Ben olsam söylerdim ama tesadüfleri daha çok severim. Hadi gelin hemen yemeğe başlayalım.”

Ivy, beni Kathy’nin yanına oturtmuştu. Kendisi ve Steve de tam karşımıza geçtiler. Yemekle ilgili kendi aralarında bir şeyler konuşurken ben de bu fırsattan yararlanıp Kathy’ye doğru eğildim.

“Omuzlar.” diye fısıldadım. Bluzu kolsuzdu ve omuzlarının büyük bölümünü açıkta bırakmıştı. “Bence bunu bilerek yapıyorsun.”

“Neyi?”

“Beni çıldırtma işini.”

Bakışlarını kaçıracağını düşünmüştüm ama o bir kez daha bana meydan okuyarak baktı. Ne zaman utangaç olup ne zaman kendisini aşacağını kestiremiyordum. “Belki.” diye fısıldadı. “Seni neyin ne kadar etkilediğini anlamaya çalışıyorum ve...” Duraksayıp gülümsedi. “Gözlerini omuzlarımdan çeker misin?”

“Yapabileceğimden emin değilim çünkü harikalar. Başka neler saklıyorsun Cat?”

“Sapıklık yapma.” dedi yine kısık sesle ve dikkatini yeniden masaya verdi. Beni ne hâle soktuğunu tam olarak anladığını sanmıyordum. Karşımda kız kardeşi ve onun kocası varken Kathy’nin sadece omuzlarını görüp sertleşmezdim. Hayır, ben kontrol sahibi bir erkektim. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Steve, Ivy ve Kathy için şarap koymuştu. Kathy, dudaklarına götürdüğü bardağı önce koklayıp sonra bir yudum içti. Tadına varıyordu. “İçki içmediğini sanıyordum.” dedim. Bunu hatırlamama şaşırmış gibi görünüyordu.

Kathy, bardağını bıraktı. Tedirgin olmuştu. “Her zaman içmem.”

“Sadece burada içer.” dedi Steve, onun sözünü keserek. “İkisi de bir tek benim yanımda içki içiyor. Onlar kadar kontrollü birine daha rastlamadım açıkçası ama burada işler değişiyor ve kontrollerini ellerime bırakıyorlar.” Steve, kolunu karısının omzuna atıp onu kendisine çekti. Dudaklarını alnına bastırmış ve sanki o an hiç bitmesin istermiş gibi bir süre öyle kalmıştı. İçimden ince bir kıskançlık dalgası geçmişti. Galiba aradığım ilişki tam olarak buydu ve Steve hayallerimi yaşıyordu. Şanslı piç!

“Bu çok hoş. Demek ki bu hayatta güvendikleri tek kişi sensin. Ivy için anlıyorum ama Kathy’nin de güvenini kazanmış olmanı takdir ettim Steve. Sanırım sağlam bir adamsın.”

“Onlar için.” dedi ve bardaklarımızı kaldırıp bu iki harika kardeşe içtik.

“Sen de editörmüşsün.” dedi Steve. “Sanırım artık aynı dergidesiniz. Her an birlikte çalışmak nasıl bir şey? Kathy söz konusu iş olduğunda biraz sert bir kadın hâline geliyor.”

Gözlerimi açıp başımı iki yana salladım. “Neler çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok.” dedim.

Kathy’nin dirseği kaburgalarımın çarptığında eğilip güldüm. “Acıdı mı?” dedi alayla.

“Hayır, Cat. Sadece huylandım.” dedim. “Bence bunu bir daha yapmak istemezsin.” Gözlerimi dudaklarına indirip kendi dudaklarımı ıslattım. Bunu bilerek yapmamıştım ama Kathy kızarmaya başladığında onu öpme düşüncesi her yanımda gezinmeye başladı.

Ivy, sessizdi. Gözlerini üzerimizde tutuyor ve keyifle içkisini yudumluyordu. Güzel bir manzaraya bakar gibiydi. Oradan nasıl görüldüğümüzü merak etmiştim.

Bence Ivy benden hoşlanmıştı ve Kathy’nin yanımda güvende olduğunu düşünüyordu. Bu fırsatı değerlendirmeliydim. Bu artık çok daha önemli bir hâle gelmişti. Kathy’yi Colorado’ya götürmeliydim. Ailemle tanışmak zorundaydı.

“Ivy.” dedim. “Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Sizi tanıdığım için çok memnunum.”

“Bunu tekrarlayalım Aaron.” dedi Ivy, Steve’in eline uzanıp sıktı. Adam uyarıyı almıştı. “Kesinlikle tekrarlamalıyız. Yalnız olmadığım için çok mutluyum. İkiisiyle baş etmek gecenin devamında güçleşecek dostum.” dedi. “Bu yüzden biraya biraz ara verelim olur mu? Birilerinin ayık olması lazım.”

Kontrolcüydü. Bana mı güvenmiyordu anlamaya çalıştım ama o beni temin etmek ister gibi “Fazla kaçırıyorlar, güven bana ayık olmak kontrolü elinde tutman için tek yol.” dedi.

Güldüm. “Anlaştık, kızlar içerken biz onları kolluyor olacağız. Bu kontrolü sevdim. Aslında bana ailemi anımsattınız.” Sözlerimle Kathy yerinde kıpırdandı. Devam edeceğimi biliyordu. Masanın altından ayağıma vurduğunda kahkaha atabilirdim. Sevimli bir çift gibi olmuştuk. “Önümüzdeki hafta kardeşimin nişan töreni olacak. Şey, Kathy de davetli.”

Ivy tedirgin oldu. Kathy’nin bazı anlarda yaşadığı gibi tedbirli davranmaya çalıştı. “Öyle mi? Nerede?”

“Colorado.”

“Ah, çok çok uzak.” Steve’den destek almak istercesine ona baktı. “Çok uzak öyle değil mi Steve? Gitmesi uygun olur mu bilemiyorum.”

Tanrım, Kathy kaç yaşındaydı? Neden henüz on altısına gelmemiş bir ergenmiş gibi davranıyorlardı?

Steve bana baktı. Karar vermeye çalışıyor gibiydi. Onun istediğim kararı vermesi için ikna etmem gerektiğini anlamıştım. “Ailem harikadır. Biraz size benziyorlar.” dedim. “Bence Kathy için iyi bir değişiklik olur. Eğer uygunsanız sizler de misafirimiz olun.” Kathy’ye doğru eğilip “Bu harika olurdu öyle değil mi?” diye sordum. Onu dâhil etmeme şaşırmıştı.

“Evet, gelmeleri güzel olurdu.” diye fısıldadı.

“İşlerim çok yoğun.” dedi Steve kararlı bir sesle. “Eğer Kathy için bir sorun yoksa bence de onun için iyi bir değişiklik olur.” Ivy, içini çektiğinde Steve “Tatlım bence vakti geldi.” dedi. “Artık Kathy’miz de kendi güvenli alanlarını oluşturmaları. Bu iyi bir fırsat. Aaron’ın ne kadar iyi bir adam olduğunu söyleyip duruyordun.” Bana baktı. Tehdit değildi ama sanki beni uyarıyor gibiydi. “Onunla ilgilenebilir misin Aaron? Gerçekten ilgilenebilir misin?”

“Emin olabilirsin. Onu bir dakikalığına bile bensiz bırakmayı düşünmüyorum.”

Kathy, bardağını başına dikip şişeye uzandı. “Hızlı gidiyorsun minik.” dedim.

“Bu kararı ayıkken vermemeliyim.”

Ben kazanmıştım, bundan emindim.

Gece ilginç şekilde devam etmişti. Monopoly’de zengin olan Kathy içkinin etkisiyle tüm parasını kaybeden ablası için ağladı ve Steve ikisini sakinleştirebilmek için biraz müzik açtı. Geriye çekilip yanıma oturduğunda yüzündeki gülümsemeyle bir süre onları izledi.

Ivy, ayağa kalkıp eline bir mikrofon aldı ve Steve “Olamaz.” diye inledi. Şarkıya eşlik etmeye başladığında Kathy’yi de yanına çekmişti. Şimdi sarmaş dolaş şarkı söylüyorlardı. Hareketleri pek müziğe uygun değildi ve Tanrım, sesleri gerçekten berbattı ama onları izlerken keyif alıyordum. Ivy kardeşini bırakıp kocasının yanına geldi, kendisini onun kucağına bıraktığında kollarını boynuna doladı. Onları gördüğümde boş kollarımın sızladığını hissedebiliyordum. Bağımlılar gibiydim ama tadını bilmediğim bir maddeye bağımlı olabilir miydim?

Kathy şarkıyı söylemeye devam etti. Gözleri genellikle kapalıydı ama bir anda açtığında ikimiz de göz göze geldik ve onun dudaklarından dökülen sözler ölümüm olabilirdi.

Bekleme, inkârımı dinleme. Korkum, senden değil, sensizlik-tendi. Şimdi seni arzulayan bu bedeni izle, yaklaş uzak durma.

Bu sanki bana yapılmış bir çağrıydı. Kendimi yerimde tutmakta çok zorlanmıştım. Gözlerim Kathy’nin bedenini izliyor, her bir santimini içip bitiriyordu. Ona dokunabilseydim, ellerim huzura kavuşacaktı sanki. Kollarını kaldırdıkça crop göğüslerinin altına kadar yükseliyordu. Karnı kusursuz görünüyordu. Ne çok zayıftı ne de fazlalıkları vardı. Parmaklarım uyuşuyordu. Uzanıp onu tutmak ve kendime çekmek

istiyordum. Bedenini kendi bedenime bastırduğım da sanki eksik parçam yerini bulacaktı gibiydi.

Ivy, yeniden kardeşinin yanına gittiğinde dikkatimi ondan çekmek zorunda kalmıştım ki bunu yapmasaydım, gerçekten o şarkının her sözünü gerçeğe dökerdim.

“Kathy için önemli olmalısın Aaron.” dedi Steve, onu izlediğimi gördüğünde. “Aksi hâlde seni asla mabedine almazdı. Daha önce onun erkek arkadaşıyla tanışmamıştım.” Ağzımı açtığım anda beni susturdu. “Biliyorum, aranızda herhangi bir şey yokmuş ama sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Ne tuhaf gelmiyor mu?”

“Buradasın dostum. Onu ailenle tanıştırmak için resmen benim iznimi aldın. Onları tıpkı benim gibi büyük bir şefkatle izliyorsun. Yani bunların sebebi sadece arkadaşlık olamaz öyle değil mi?”

Şu an içkiye ihtiyaç duyuyordum. Daha önce bir kızın ailesine kendimi beğendirme ya da anlatma çabam hiç olmamıştı ama Kathy bunu hak ediyordu. “Kathy için iyi bir arkadaş olduğumdan eminim. Bunu dile getirmeyi çok seviyor.”

“O kaçak oynar çünkü çabalamaya değmeyeceğini düşünüür. Ivy de böyleydi. Elini tutabilmek için dört ay bekledim.” Ona bakışımı görüp gülümsedi. “Gerçek bu. Dört ay boyunca peşinde bir fino köpeği gibi gezip durdum. Şu cüsseme bir bak Aaron, resmen beni bir köpeğe çevirdi. Sonra elini tutmama izin verdi, bir daha da o eli hiç bırakmadım. Nasıl bıraktırdım ki bana ihtiyaç duyuyordu, ben de ona. Sadece zor, yani normal kadınlardan daha zorlar. Tabii bunların sebepleri...” Durdu. Devam etmesi için yalvarabilirdim. İlk defa dikkatimi Kathy’den çekmiştim. “Göründüğünden daha kırılgan biridir. Lütfen onu değerli bir taş gibi düşün. Elinden düşürdüğünde parçalara ayrılacağını bilerek taşı.”

“O korkuyor.”

“Evet, boyunu gördüğümde senden uzak durmak için elinden geleni yaptığını tahmin ettim.”

“Nedir bu boy saçmalığı?” Bir gün kısa boylu olmayı dileyeceğim aklıma asla gelmezdi.

“Geçmişten gelen biri yüzünden.” dedi. “Bazı sorunları aşamadı. Ivy yaptı ama Kathy aşamadı. Belki de şanssızdı. Güven sorunu yaşıyor ve sanırım geçmişi konusunda biraz da ketum ama doğru kişiyi bulduğunda ona her şeyi anlatacağına inanıyorum. Seni sevdim umarım bu kişi sen olur...Dur biraz. Nerede bunlar?”

Ayağa fırlayıp hemen dış kapıya koştu. “Bir akşam içip sokağa çıkmışlardı. Arabalardan birinin mezar olduğunu iddia ediyorlardı. Bünyeleri zayıf, içki hemen çarpıyor. İşte bu yüzden onlar içtiğinde ayık kalmaya gayret ediyorum.”

Adamın özverisine hayran kalmıştım. Karısını çok seviyordu ama Kathy için de gerçek bir kardeş gibi davranıyordu. Neyse ki dışarıya çıkıp bir arabanın başında dua ederken bulmamıştık onları. İkisini de mutfakta benim getirdiğim şarap şişesini açarken yakaladık.

“Öyle değil Kathy, çevirmelisin.”

“Hayır çekmelisin.”

“Tatlım, çektiğimizde olmuyor ama çevirdiğinde biraz da olsun kımıldıyor baksana.”

Steve, ikisinin arasına girip “Alabilir miyim hanımlar?” dedi. Şişeyi buzdolabının üstüne koyduktan sonra ellerini göğsünde birleştirdi. Onun iki yanında ufacık görünüyorlardı. Yakalanmanın utancıyla başlarını yere eğdiler. İki kardeş birbirine çok benziyordu. “Bence ikiniz de yeterince içtiniz. Birazdan sızıp kalacaksınız.”

“Oyunbozan Steve.” dedi Kathy. “Bazen çok uyuz oluyorsun biliyor musun?”

“Hıhı tabii öyle ama bu gece seninle uğraşan ben olmayacağım güzelim. Şimdi karımı alıp ona soğuk bir duş aldırıyorum ki belirteyim Aaron, size duş yok, sonrasında da yatağa giriyoruz. Siz ikiniz için oda hazırladık. Ivy tek odada ısrar etti ama bunu söylerken sarhoştı bu yüzden kanepede yatmak zorundasın Aaron. Önce Kathy’nin uyuduğundan emin ol. Bakalım onunla başa çıkabilecek misin?”

“Tamam, merak etme ufaklığı ben alıyorum.” dedim.

Steve, Ivy ile ilgilenmek üzere yanımızdan ayrılmıştı ancak bir dakika içinde geri döndü. Ben daha Kathy’yi oturmaya bile ikna edememiştim. Beni mutfığa çekip önüme bir bira koydu. Bu tuhaftı çünkü şu an pek de dost canlısı gibi görünmüyordu. Sandalyesini çekip ters tutarak oturdu.

“Bu konuşmayı onlar yokken yapmak zorundaydım. Her şeyi anlatamam dostum.” dedi. “Ancak onu ailenin yanına götürecekse bazı şeyleri bilmelisin. O çok güçlü bir kız bunu inkâr edemem, yerinde ben olsaydım çoktan hayatım bitmişti. Ancak korkuları devam ediyor. Erkeklerle ilişkisi oldu bunu biliyorum ama asla kendisini tam olarak kimseye açmadı. Biryle uzaklara gitme fikri bile onu krize sokabilirdi ama bu akşam onu izledim. Seninle gelmeyi gerçekten istiyor. Sen farklısın, o henüz itiraf edemese de farklısın. Sabırlı bir adam değilsen, vazgeç olur mu? Çünkü Kathy, inkârı iyi başarır ve kendisini de kandırır.”

“Ona ne oldu?” diye sordum. Koyduğu biraya baktım ama içmedim. İhtiyacım olsa da ben de Steve kadar kontrollü olabilirdim. Belki de bunu ona ispat etmeye çalışıyordum. “Neden bu kadar korkuyor Steve, aklım karmakarışık ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onun için endişeliyim.”

“Geçmişinden kopamadı. O geçmişi öğrenmek istiyorsan bunu Kathy’ye sormalısın ama doğru yerde ve zamanda. Sadece şunu bil, eğer senden korkarsa geri çekilmelisin, çünkü o an gördüğün kişi sen değilsindir. Bu çok ciddi Aaron. Uzun zamandır atak geçirmedi ama ben tamamen iyileştiğine inanmıyorum. Henüz değil, belki iyileşmeye senin sayende daha çok yaklaşıyor. Ivy de eskiden zaman zaman geçmişinde yaşıyordu, hatta bazen ikisi birden. Çok zorlandım dostum, onları şimdiki zamana çekmekte çok zorlandım. Son bir iki yıldır, Kathy de düzeldi gibi görünüyor, daha az krize giriyor ve çok daha az korkuyor.”

Aklım karışmıştı. Ona doğru eğilip “İş yerinde asla böyle bir durum olmadı.” dedim. “Yani birlikte yalnız çalıştığımız zamanlarda Sarah’ı hep dışarıda bekletti biliyorum, birkaç kez de tuhaf davrandı ama asla kriz falan geçirmedi.”

“Çünkü işi onu iyileştiriyor. Başka kadınlara yardım etmek, onların acılarını dindirmek ve onları güçlendirmek için yazdığı yazılar Kathy’yi cesur ve güçlü bir kadın hâline getiriyor. Bu yüzden dergilerin birleşmesinden hep korktu. Eğer kadınlar için bir şeyler yapamazsa yeniden eski hâline döneceğini sanıyor.”

İçimde filizlenen o ağaç iyice kök salmış ve kuvvetlenmişti. Kathy, tanıdığım en muhteşem kadındı. Tüm tuhaflığına rağmen o mükemmel biriydi.

“Şimdi, bu gece onun yanında kal. Eğer senden korkarsa lütfen hemen yanından ayrıl ve bana seslen.”

“Böyle bir şey olmamasını umuyorum.” dedim.

“Dört ay Aaron, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ah, kesinlikle anlıyordum. Burada olmasının asıl sebebi ne şimdi geliyordu işte. Kathy için endişelenmesi çok tatlıydı.

Steve Ivy'nin ailesiydi ve Kathy'yi asla bu ailenin dışında bırakmamıştı. Sanırım bu adamı gerçekten sevmiştim.

“Evet, merak etme. Şu an sarhoş, ondan faydalanmaya çalışacak değilim. Ben öyle biri değilim. İstemediği hiçbir şeyi yapmam.”

“Şu an istese de yapma.” dedi. Sesi uyaran bir tona ulaşmıştı. “Güven bana, zamana yaymalısın. Şimdi karımın yanma dönmeliyim, muhtemelen kusuyordur.”

Yeniden bizi yalnız bıraktığında Kathy'yi pencereden bakarken buldum. Ağlıyordu. En hassas olduğum durum buydu. Kadınların ağlaması bana her şeyi yaptırabilirdi. Elleri pantolonunun kenarlarını sıkı sıkıya tutmuştu. Henüz Steve'in sözlerini bile düşünmeye fırsat bulamadan kendimi onu sakinleştirmek zorunda hissetmişim.

“İyi misin Kathy?” dedim. Geldiğimi anlaması ve korkmaması için dikkatli oluyordum. “Sana kahve yapmamı ister misin?”

“İyiym merak etme, sarhoş değilim.” dedi net bir şekilde. “Tüm şarabı Ivy içti, sadece üç kadeh içebildim ve hafif baş dönmesi yapsa da kendimdeyim.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“Mutluluktan.” dedi. “Buraya geldiğimde her zaman muslukları açıyorum ama daha önce bu duruma şahit olan kimse olmamıştı.”

Tam arkasında durdum. “Korkma tamam mı?” dedim. Ellerimi iki elinin üzerine koydum. Pantolonunu bırakmıştı ama geriye çekilmedi. “Burada olmamı istemezsen giderim. Eğer öyleyse başka bir odaya geçebilirim.”

“Hayır, kalmanı tercih ederim.” diye fısıldadı. “Yıldızları seyreliyordum.”

“Yine onları yok mu etmek istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Haklıydın, o zaman karanlıkta kalırım. Şimdi sadece daha parlak yıldızlarım olmasını arzuluyorum. Yolumu görmeliyim Aaron.”

Yeni anılar.

“Bence bu harika bir düşünce. Yeni yıldızlar, daha fazla aydınlık.” dedim. “Sanırım bu defa onları söndürmek istemeyeceksin.”

Bana doğru döndü. Ancak hâlâ elleri ellerimdeydi. Başını iki yana sallarken tek elini benden çekip gözyaşlarını silmeye başladı. Ama bunu onun yapmasına izin veremezdim. Steve’in dört ay uyarısı benim için geçerli olamazdı. Onu iki yıldır tanıyordum ve son aylarım bir sapık gibi onu izleyerek geçmişti. O da beni tanıyordu. Sanırım dört ayı geride bırakmıştım. Yine de ona yaklaşıırken yavaş olmaya özen gösterdim. Benden korktuğunu gösteren bir hareket yapmamıştı. Parmağımı yanağında gezdirip yaşlarını sildim. Kolumu beline doladığımda nefesini çekti. Korku mu yoksa heyecan mı anlamaya çalışıyordum.

“Çok uzunsun, sürekli bana tepeden bakıyorsun.” dedi. “Keşke biraz kısa olsaydın.”

Ah, keşke!

“Bana güveniyor musun Cat?”

Şaşırmıştı ama hiç duraksamadan “Sanırım, evet.” dedi. Gülümsedi. “Çok net olmadığımı biliyorum. Sadece güvenmek istiyorum.”

“O zaman sakın çılgılık atma.” dedim. Onu tutup havaya kaldırdım. Artık benim birkaç santim üzerimdeydi. Önce şaşkınlıktan nefesini tutmuştu ama şimdi gülüyordu. Elini yanağıma koydu. “Artık aşağılarda değilsin. Oralarda hava nasıl?”

“Harika.” dedi gözlerini benden ayırmadan. Hâlâ tedirgin duruyordu ama bu kadar ilerleme kaydetmişken vazgeçmeyecektim.

“Kathy.” diye fısıldadım. “Bana izin verir misin?”

“Beni öpmek istiyorsun.” dedi.

Gülümsedim. Elini yüzüme koyup parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. “Peki, buna izin verir misin?” diye sordum yeniden.

“Evet.” diye fısıldadı.

Yüzünü bana yaklaştırdı, bu kadarını beklemiyordum ama dudaklarını dudaklarıma değdirip yumuşak şekilde beni öptü. Tüm bedenim harekete geçmişti ama hayır, şimdilik sadece onun istediği şekilde karşılık verecektim. Onu aşağı indirip öpmeye devam ettim. Dilim dudaklarını araladığında çekilmek istedi. Onu zorlamadım. Dudakları benden ayrılmış olsa bile hâlâ nefesini hissedebiliyordum. Karamelli şekerleme gibi kokuyordu. Onu bırakmaya henüz hazır değildim. Dudaklarımı omuzlarına değdirmeden bu geceyi sonlandırmayacaktım.

“Gerçekten çıldırabilirim.” dedim.

“Üzgünüm Aaron, ben... Biliyorum. Üzgünüm böyle olduğu...”

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedim. Saçlarını düzelterip ellerimi yüzünde tuttum. “Bu geçirdiğim en güzel gece. Sadece sarhoş olmamanı dilerdim.”

“Ben sarhoş değilim.” dedi. Evindeki konuşmamız aklıma gelmişti.

“Sahi mi? Çünkü şu an beni durduran sadece bu. Şimdi söyle bakalım Kathy, sarhoş musun?”

Elleri göğsüme doğru indi. Gezdiği her yer alev alev yanıyordu ki daha aşağılardan bahsetmek istemiyordum. Bu kadar

tahrik olduğum bir an daha yaşamamıştım. Bu kadının karşısında kontrol asla bende değildi. Aletim seğiriyor ve onu tutan pantolonumdan kurtulmak istiyordu. Daha önce bu denli aç olduğu bir zaman yaşamamıştı.

“Her iki cevabımdan sonra ne olacağını bilmeliyim.” dedi. “Durmayacak olsan ne yapardın Alfred?”

Aman Tanrım, ses tonu bile beni uyarıyordu. İleri gidiyordu, nereye varacağını bildiğinden emin değildim. İyiyim dese de gerçekten sarhoştı. Yoksa benimle bu şekilde asla konuşmazdı. En azından şimdilik.

“Eğer sarhoş değilsen.” dedim. Dudaklarımı burnuna değdirip çektim. “Yatağında kendime yer bulacağım. Kolumu sana dolayıp başını şu an ellerinin olduğu yere çekeceğim. Nefes alıp verişini dinleyeceğim ve birlikte uykuya dalacağız.”

“Bu kadar mı?” diye sordu beklenti içinde.

“Evet, şimdilik bu kadar.” dedim.

“İmalar, şakalar yok mu?” diye sordu. “Dokunuşlar ya da öpücükler.”

“Hayır, yok. Sadece seninle uyumak istiyorum.” Yapmak istediğim her şeyi sıralamış olsaydım muhtemelen benden kaçardı. Uyku, başlangıç için gayet uygundu.

“Korkacağımı düşünüyorsun.”

Bunu biliyorum.

“Sen korkusuz bir kadınsın.”

“Değilim.” dedi. “Bunu kabullenmelisin. Ben korkuları çok olan bir kadını Aaron ama ilişkiye girmekten korkmuyorum. Seks beni ürkütmüyor. Öyle olduğunu sanıyorsun.”

Gülümsememi yaydım ve dudaklarımı yalayarak kendimi ona daha çok yaklaştırdım. “Seksten mi bahsediyorsun Cat? Sonra beni sapıklıkla suçlama.”

Evet, şimdi geri çekilmesini bekliyordum ama yapmadı. O da ıpki benim gibi gülümseyerek “O gece ne yaptığımı hâlâ merak ediyor musun?” diye sordu. “Hani...”

“Evet.” dedim hemen. Hangi geceden bahsettiğini iyi biliyordum. Bana vibratör ve parmaklar konusunda yaptığı kısıcık konuşma sonrası sürekli aklıma gelen buydu. Onu kendini tatmin ederken hayal etmek bana acı dolu bir gece geçirtmişti.

“Bunu çok sık yapmam.” dedi. Kızarmıştı ve bu renk ona aşırı yakışıyordu. Alt dudaklarını dişlerinin arasına aldığı anda kendimi ona dayayarak neredeyse inleyecektim. Beni hissettiğinde gözleri açıldı. “Tanrım, Aaron.” diye fısıldadı.

“O gece ne yaptın Kathy? Kendinle oynarken kimi düşündün?”

“Seni.” dedi. “Bu çok tuhaf çünkü birkaç hafta önce seni boğmak isterken şu an... Artık yapacak mısın?”

Başımı omzuna yaslayıp derin nefesler aldım. Steve, açıkça uyarıda bulunmuştu. Şu an istese de yapma! Bu çok zordu. “Korkmanı istemiyorum.”

“Önceden korkuyordum ama şimdi... Artık o kadar da ür-kütücü gelmiyorsun. Steve gibisin.”

Bir başka erkeğe benzetilmek normalde canımı sıkardı ama Steve’in onlar için ne anlama geldiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Ona benzetilmekten hoşlanmıştım.

“Şu an ne yapmamı isterdin Kathy? Sarhoşsun ve ben yarın sabah pişmanlık duymanı istemiyorum.”

“Pişman olmak mı? Hayır, bundan pişman olmam.”

Başımı iki yana salladım. “Kontrol şu an sende değil.” dedim.

Bu defa kendisini bana bastıran o olmuştu. Sertleşmiş aletimi kendine sürterken birkaç inilti dudaklarından kaçtı. “Sanırım kontrol sende de değil.” diye fısıldadı.

“Ona aldanma, son zamanlarda senin yanındayken fazla şımarıyor.” dedim.

Kahkaha attı. Tanrım, bu ne harika bir histi. Onun gülmesini istiyordum.

“O zaman bir kez daha öp beni.” dedi pes edermiş gibi. “Bu hoşuma gitti.”

Bunu neden istediğini biliyordum. Onu öptüğümde duramayacağımdan emin olmuştu çünkü ereksiyonum her an patlayacak kadar şişkindi. Bu duruma düştüğüm bir zaman daha önce hiç olmamıştı. Onu yeniden kucağıma alıp ellerimi kalçalarına koydum, parmaklarımı sıkıp inlemesini sağladım. Bir erkektim ve şu an çaresizdim. Bacaklarını belime doladı. Elleri yüzümde geziniyordu. Koltuğa uzanmasını sağlayıp ağırlığımı vermeden üzerine eğildim. Minik elleri tişörtümün altına girmişti. “Bu gerçek mi?” diye sordu. Onun tarafından beğenilmek ne kadar da güzeldi. Kalçasını yukarı kaldırdığında ona yardımcı olmak için kasıklarına baskı uyguladım. İnledi. Gözleri kapanmıştı. Devam edecektim, sanırım bunu yapacaktım ama bir anda gözlerini açtı ve orada gizlenmiş bir korku yakaladım. Minik ama kendisini gösteren bir korku.

Hazır değildi. Belki bedeni hazırды ama hayır, henüz bana tam olarak güvenmiyordu.

Biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Onu bırakıp ellerimle yüzümü kapattım. İstedğim şey onunla birlikte olmaktı ama her şey kusursuz olmalıydı. Kathy’nin yeniden ağladığını duyduğumda neler düşüneceği aklıma geldi ve bir anda panikledim.

“Benimle uğraşmak zorunda değilsin.” dedi. “Git ve yat Aaron.”

“Seninle uyuyacağımı sanıyordum.” Bana bakarken emin olmaya çalışıyordu. Gözlerindeki yaşları silerken az önceki o şehvetli hâlimden sıyrılıp küçük bir kız çocuğuna dönüştü. Onunla ne yapacaktım ben? “Kathy, bir şey olmasına gerek yok tamam mı? Sadece bedenini arzuluyor olsaydım evet, seninle uğraşmazdım ama ben senin arkadaşını.”

“İyi bir arkadaş.”

“Bundan nefret ediyorum.” dedim. “Arkadaş. İyy, çok korkunç ama buna ihtiyacın varsa oje sürmene bile yardım edebilirim.”

“Peki, alışveriş. Alışverişe de gelir misin?” Burnunu çekip koluyla gözlerini sildi. Tanrım, çok tatlıydı.

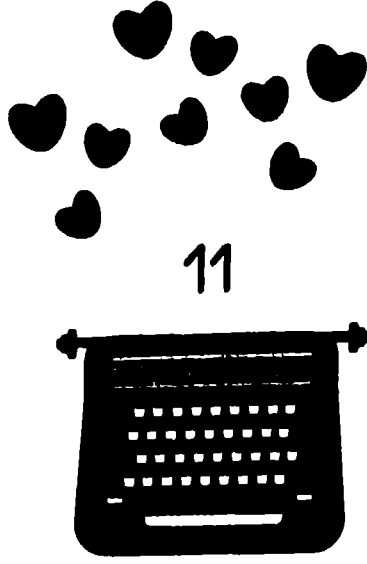
“Tanrım, beni ne sandın! Tabii ki gelirim. Seni kapıda bekler ve giydiğin her elbise için başımı iki yana sallardım.”

“Nedenmiş o?” dedi şaşkınca. “Hiçbir şeyin bana yakışmayacağını mı ima ediyorsun?”

“Hayır, her kıyafet değişiminde kabinde kendime yer bulabilirim diye düşünüyorum.”

“Yeniden sapıklaşıyor musun?” diye sordu. “Sonunu gördün. Bunu gerçekten istemezsin.”

“Sonunu göremedik Cat ve ben o günü iple çekiyorum.” dedim. Elimi ona uzattım, tutmak için düşünmemiştii bile. Koltuktan kalktığında elimi bırakmadı. Beni misafir odasına götürüp hemen yatağın köşesine çekildi. Bana geniş bir alan bırakmıştı ama buna ihtiyacım yoktu. Kendimi ona mümkün olduğunca çok yaklaştırp sarıldım. Uyuduğunu anladığımda önce omzuna minik bir öpücük bıraktım ve sonrasında elim saçlarına uzandı. Tokasını yavaşça çekip aldım. Yüzümü, dağılan saçlarının içinde gezdirip sonunda uykuya teslim oldum.

Kathy

Kendimi kesinlikle uykunun içinde mutlu hissediyordum. Başım biraz ağrıyordu, bedenim ise metal kollar tarafından tutuluyormuş gibiydi. Yine de mutluydum. Gözlerimi araladığımda kendimi Aaron'ın kollarında bulmuştum.

Kahretsin!

Elbette geceyi hatırlıyordum. Sadece şarabın verdiği cesaretle ileriye gittiğim gerçeği soğuk su gibi yüzüme çarpmıştı. Ondan beni öpmesini istemiştim! Ondan daha fazlasını istemiştim! Onun elini tutup yatağa getirmiş ve kollarının arasına girmiştım. Sanırım yalvarmaya bile hazırdım. Bana dokunması, benimle sevişmesi için çok daha ileri gidebilirdim. Beni engelleyen onun muhteşem kontrolüydü. Sanırım Aaron Alfred Abrams düşündüğümün aksine aşırı nazik ve düşünceli bir adamdı. Bu pek iyi değildi. Şimdi ondan nefret etmek için hangi bahanenin ardına saklanacaktım?

Nefesim hızlandığında sakinleşebilmek için gözlerimi yeniden kapattım. O Aaron'dı. Devam etmesini söylemeye rağmen beni incitmek istemeyen Aaron. Beni öpmüştü.

Tanrım, sanırım o da fena hâlde içmiş olmalıydı. Aksi hâlde beni öpmezdi öyle değil mi? İmalarının farkındaydım, ne anlama geldiklerini de biliyordum ama bunun gerçekleşmesini beklemiyordum. Sanırım inanmak istememiştim. Şimdi ise kollarındaydım.

Şimdi sorun bu kolların arasından onu uyandırmadan çıkmaktı. Utanç beni ele geçirmişti. Uyandığında onunla nasıl konuşacağımdan bile emin değildim. Kollarını birleştirmişti, kaçmamdan korkuyormuş gibi sıkıca sarılmıştı. Tuhaftı, bu yakınlıktan rahatsız olmalıyordum ama huzur doluydum. Olmak istediğim yerdeydim sanki.

Kolunu kaldırmaya çalıştığımda ağırlığı altında kaldım.

Kas yığını!

Biraz kıpırdanıp sırtüstü döndüğünde bana çıkmam için alan vermişti. Yatakta dizlerimin üzerinde durdum. Tek bacağımı üzerinden atarken ona değmemeye özen gösteriyordum. Ancak bacaklarım ne yazık ki fazlasıyla kısaydı. Ellerimle destek almaya çalışmışım ama Aaron birdenbire gözlerini açtığında olduğum yerde kaldım. Nasıl görüldüğünü biliyordum. Resmen bacaklarımı ayırmış, onu altıma almıştım. Tek kaşını kaldırıp her zamanki alaycı tavırlarıyla “Sakin ol şampiyon.” dedi. “Sabah seksini ben de severim ama bu ne hız, daha uyanmadım bile.”

“Pislik yapma Alfred.” dedim. Ellerimi göğsüne yasladım. Vay. Canına. Bundan etkilenmem normal olmalıydı öyle değil mi? “Etten yapılma değilsin. Bir robot falan mısın hadi itiraf et.”

Güldü. “Neden keşfetmiyorsun?” dedi. “Hadi beni keşfet Kathy, ne istersen bana onu yapabilirsin.”

Ellerimi üzerinden çekmemiştim. Gerçekten bunu yapmak istiyordum. Onu keşfetmek harika olurdu. Genellikle bu kadar aceleci ya da doyumsuz değildim. İşin zor kısmı zaten

daha sonrasıydı ama bir erkeği bu kadar az tanıyorken ona dokunma arzusu benlik bir şey değildi. Aaron nasıl yapmıştı bilmiyorum ama hayatımın ortasında belirip bir anda güvenimi kazanmıştı. Üstelik o terbiyesiz dile hâlâ sahipti.

“Yapabilirsin bebeğim.” dedi haylazca. “Sert olan tek yer göğsüm değil.”

Hızla kendimi diğer yana atmaya çalıştım ama kolları belimi yakalamıştı. Karnının biraz altına, kasıklarının tam üzerine oturmamı sağladı. Hissettiğim sertliği düşünmemeye çalışıyordum. Yokmuş gibi davranmak şu an için çok daha uygundu.

Şimdi daha ciddi görünüyordu. “Geceyi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ne fark ettim biliyor musun Cat? Yalan söylediğinde bunu anlıyorum. Şimdi tekrar soracağım, eğer cevabın yine hayır olursa, sana geceyi hatırlatmak için bazı tekrarlar yapmak zorunda kalacağım. Söyle bana Kathy, geceyi hatırlıyor musun?”

Şarabın etkisi ve gecenin verdiği cesaretle bunu yapmış olabilirdim ama şimdi aynı cesarete sahip olacağımı sanmıyordum. Bu bir iş ilişkisiydi. O bana yardım edecekti ve karşılığında ben de ona yardım edecektim o kadar. Rol yapmayacak, sevgili gibi davranmayacak ve sadece arkadaşça basit bir takılma olacaktı.

Lanet olsun sana Kathy, o zaman dün gece adamın üzerine ne diye atladın? Ve şu an neden tam aletinin üzerinde oturuyorsun?

“Evet.” diye fısıldadım. Dudaklarım kelimeyi söylerken neredeyse kımıldamamıştı bile. “Evet, hatırlıyorum.”

“Peki, korkuyor musun Kathy? Yani benden korkuyor musun?” diye sordu.

Alay ederken ne kadar ileri gittiğini umursamıyordum ama bu kadar ciddi baktığı zamanlarda gerçekten korkuyordum.

Ona güvenmeye başlamak ürkütücü geliyordu. “Hayır.” dedim. Ona korktuğumu itiraf etmeyecektim çünkü korkumun sebeplerini yanlış değerlendirecekti. Dün gece onu durduran şey, kontrolü kaybetmemesini sağlayan tek şey benim korkularımdı. Bu bana beni önemsedığını düşündürüyordu.

“Yine yalan söylüyorsun.”

“Senden korkmuyorum Aaron.” dedim kendimi açıklamak istercesine. Elleri hâlâ belimde duruyordu. Hafifçe sıkıldığı parmakları elbiselerimi küle çevirecek kadar sıcaklık veriyordu. “Ben sadece olabileceklerden korkuyorum.”

Gülümsedi. Sanırım doğru söylediğime inanmıştı. “O zaman bana alışmaya başladın Cat, tek sorun bilinmezliğin tedirginliği. Biliyor musun? Bu hoşuma gitti. Korkun aslında olması gereken bir şey. Şimdi...” dedi. Belimde duran elleri aşağı doğru inerken, beklediğim çok daha farklı bir şeylerdi. Ancak bir anda havaya kaldırıldım ve beni öylece yere bıraktı. Sadece bıraktı. Beni şaşırtmaya devam ediyordu. O soğuk ve alaycı adam, ilgili ve şefkatli bir adama dönmüştü. Şimdi ise benden bile daha kontrollüydü.

“Steve, kanepede yatmam gerektiğini söylemişti. İmajımı korumam lazım, onlardan önce kalkıp kanepeme geçmeliyim.”

Gülmeye başladım. Bana delirmişim gibi bakıyordu. “Onlar kadar erkenci bir çift daha olamaz Aaron, sen ve ben bile o kadar erken kalkamayız. Kahvaltı çoktan hazırdır. Bizi beklediklerine eminim. Senin imaj yerlerde yakışıklı.”

Yatağın ucuna oturup elleriyle yüzünü kapattı. Saçları tokasından kurtulmuş ve dağılmıştı. Tıpkı benim saçlarım gibi. Telaşla tokamı aramaya çalıştım ama yatakta değildi. Gözüm Aaron’ın bileğine takıldığında kalbimde bir tekleme olduğuna yemin edebilirim. Tokam kolundaydı. Gece saçlarımı mı açmıştı?

Her erkeğin topladığın şu saçlarını elleriyle açmayı hayal ettiğine eminim.

Cidden şimdi de bu kadar romantik bir erkek mi olmuştu, çitayı daha ne kadar yükseltebilirdi? “Tokam neden kolunda?” diye sordum.

Bana bakmamıştı bile. “Çünkü saçlarını açık seviyorum.”

“Ne zamandan beri?”

İşte şimdi bana bakıyordu. Yanıma gelip parmaklarını kabarık saçlarımın içinden geçirdi. “Dün gecedan beri. Onları sevdiğime karar verdim.”

Bana sanki seni seviyorum demiş gibi hissetmişim. Tamam, bu bir saçmalık olurdu ama bence oraya yaklaşmış sayılırdı. Saçlarım bana aitti!

Derin bir nefes alıp bıraktı. “Evet, bence Steve’e beni zorla yatağına götürdüğünü söylemeliyim. Aşırı korumacı biri ve ben ilk anda koyduğu kuralı çiğnedim.”

“Vay canına, Steve karşısında imajını korumak için resmen beni sırtımdan bıçaklıyorsun. Seni zorla yatağına attığımı söyleyip kendini mi kurtaracaksın yani?”

Dudaklarını büktü. “Pek de yalan sayılmaz.” dedi gülerek. “Artık neden partide içki içmediğini anladım. Onca insanın ortasında üzerime atlamam senin imajını yerle bir ederdi.”

“İmaj takıntısı olan tek kişi sensin Alfred.” dedim. “Eğer birinin üzerine atlamak istersem kimin yanında olduğumu umursamam ve hayır...” dedim parmağımı yüzüne doğru sallayarak “Partide üzerine atlamak istemedim.”

“Ne yazık.” diye mırıldandı. “Ben istemişim.”

Sahte bir öfkeyle hırıltıya benzer sesler çıkardım. Ona cevap vermeyince aynanın karşısına geçip saçlarını düzeltmek

için tokasını çıkardı ve bir kez daha onları toplayıp son kez elleriyle üzerinden geçti.

Bir erkeğin bu kadar güzel saçlarının olması haksızlıktı. Onu izlerken sakinleştiğimi fark etmiştim. Dudağıma yapışmış bir tebessümle resmen onu baştan aşağı süzüyordum. Lezzetli görünüyodu, fazla yakışıklı ve sevecen. Sevilesi. Hoş. Seksi. *Tanrım neyim var benim? Göz göre göre Abram'stan etkiliniyordum!*

“Ben de senin saçlarını sevdiğime karar verdim.” dedim birdenbire. “Şimdi tokamı alabilir miyim?”

“Hayır, alamazsın.” dedi. Ciddi görünüyordu. “Sence Steve’e ne demeliyim?”

“Neden bu kadar takıyorsun ki? Onu belki de bir daha görmeyeceksin.” dedim. Yüzü asılıp ifadesi değiştiğinde “O kardeşimin kocası ondan hoşlanamazsın.” diye ekledim.

Şimdi de üzerini düzeltmeye çalışıyordu. Tişörtü kırıışmıştı. İlk defa onu bu kadar dağılmış görüyordum. “Sana dün gece açıkça kimden hoşlandığımı belirttiğimi sanıyordum. Yazık, yeterli olmamış. Devam etmemi ister misin Kathy? Yani dün geceye kaldığımız yerden devam edelim mi?”

Tek kaşını kaldırıp bana meydan okuyan bakışlarını üzerime çevirdi.

Sertçe yutkundum. Bana doğru yaklaşıyordu. Geceye göre aşırı korkak bir anımdaydım. “Ona yalnız kalmaktan korktugumu söyle.” dedim. “Yanımda olmanı istediğimi ve bu sayede kâbus görmeyeceğimi düşündüğümü söyle ve sakın bana soru sorma.” Sonra onun bir şey söylemesine izin vermeden odadan çıktım.

Steve, Aaron’ın yatması gereken kanepede oturuyordu. Telefonunda mesaj yazıyordu. Kapının sesini duyunca başını kaldırıp bana baktı. Yüzü değişmişti. İyi olduğumu anlaması

için gülümseyerek “Günaydın.” dedim. “Ne harika bir gün değil mi?” Kaşları çatılmıştı. Ah, aptal Kathy! Aaron’la aynı odada kalıp bu kadar keyifle ayrılmak neye işaret ediyordu acaba? Sanırım Ivy’yi bulmalıydım.

Kardeşim mutfakta bir şeyler hazırlamakla meşguldü. Şarkı söylüyor ve kalçasını sallayarak ritme uyuyordu. Onun her sabah bu kadar neşeli olmasının sebebini şimdi daha iyi anlıyordum, eğer doğru kişiyi bulduysanız, berbat sesinizle söylediğiniz şarkılarda dans edebiliyordunuz. Bedenim ona katılmak için can atarken, mantıklı yanım hâlâ bir şarkı söylemeyi reddediyordu.

“Hey, günaydın.” dedim.

“Günaydın. Buraya gel hemen. Amma da geç kalktınız. Bana her şeyi anlat.” dedi. Sonra az önce Steve’in değişen yüzü gibi onun da yüzü değişmişti. “Tanrım, Kathy, saçlarını salmışsın.”

Ah, tabii saçlar. Ne kadar önemsiz şey varsa hepsine takıyorlardı. Çıplak ayaklardan sonra şimdi de saçlarım mevzu olmuştu. “Şey, Aaron, Alfredlik yapıyor. Tokamı aldı, geri vermiyor. Çocukça bir şey.”

“Bence değil.” dedi. Gözleri dolmuştu. Onun bu tavrı karşısında ben de hüzünlenmiştim. Keşke yapmasaydı. Geçmişim ardımda bırakmak için fazla çaba gösteriyordum ama her adımda bana şaşkınca baktıkları sürece bunu nasıl yapacaktım ki? “Gece yanında kaldı Kathy ve sen buna izin verdin. Bu harika bir gelişme.”

Özenle hazırladığı peynir tabağına uzanıp ağzıma bir parça attım. Steve, peyniri kendisi yapıyordu ve kesinlikle yediğim en harika peynirlerdi. “Daha önce de erkek arkadaşlarımla aynı odayı paylaştım Ivy, biraz abartmıyor musun?”

“Evet, paylaştın tatlım ama hiçbirini kabuğunu kırmayı başaramadı. Hangisinin yanında saçlarını açtın?” diye sordu.

“Ben uyurken tokamı çıkarmış Ivy, bu onun suçu. Abartma lütfen.”

“Ama hâlâ salıklar. Toplamamışsın ve buna rağmen aşırı neşelisin. Sebebini biliyorum. Aaron şaşırtıcı derecede Steve’e benziyor.”

Evet, aynı şeyi ben de düşünmüştüm. Belki de bu bir işaretti. Ivy geçmişte Steve sayesinde atlatmıştı. Şimdi ben de... Hayır, Aaron’ın benimle uğraşacak vakti de sabrı da olamazdı. Belki ilgileniyordu ama başına nasıl bir bela aldığını bilmiyordu.

Ivy, düşüncelerimi okumuş gibi “Steve her şeyi öğrendiğinde benden vazgeçmedi Kathy, tam tersine bana destek oldu.” dedi.

“Bu başka ama Ivy. Aaron benim iş arkadaşım, Steve ise senin sevgilindi.”

“O zaman izin ver ona. Bence sadece arkadaşın olmak istemiyor.”

“Bilemiyorum.” dedim. Steve yanımıza geldiğinde devam etmedim. Karısına sarılıp çaktırmadan beni süzdü. Sanırım iyi olup olmadığımı gerçekten anlamak istiyordu. Onun bu kontrolcü yanını seviyordum. Kendimi onun yanında her zaman güvende hissediyordum. Dün gece de Aaron’ın yanında güvendedim.

Ah, ondan beni öpmesini istemiştim ve lanet olsun ki her anını hatırlıyordum. Harika öpüşüyordu. Üstelik onu engelleyen bir sorunlu olmama rağmen bunu anlayabilmiştim. Devam etseydik, yaşayacağım şeyin ne kadar tatmin edici olacağına emindim. Gece onu durduran şey korkularımdı. Benim için endişeleniyordu. Çok yakında da benden bıkacaktı. Hep böyle olmamış mıydı?

“Bizi açlıktan öldürmeye mi karar verdiniz hanımlar?”

“Biraz yardım ederseniz her şey daha çabuk olur sevgilim. Neden oturmak yerine o harika ve şekilli kıçlarınızı buraya getirmiyorsunuz?”

“Benimki burada olduğuna göre.” dedi Steve ve kapıya doğru eğilip “Aaron, kızlar kıçını buraya getirmeni istiyor dostum.” diye seslendi.

Aaron, içeriye girdiğinde hâlinden memnun duruyordu. “Günaydın Ivy.” dedi keyifle.

Ivy, ona gülümsedi. “Sana da günaydın, peynir tabağını ve şuradaki harika ötesi kızarmış ekmekleri alır mısın lütfen?”

“Elbette.” dedi. Yanımdan tezgâha uzanıp kolunu bilinçli olarak koluma sürterek göz kırptı. Bu ufacık dokunuşun büyük titreşimlerle bedenimde gezinmesi normal miydi? *Lütfen söyleyin bana bu tam olarak ne demek oluyordu?*

Kahvaltı sonrası hemen yola çıkmak üzere oradan ayrılmamız gerekiyordu. Bir yanım Aaron’ı bir süre daha Ivylerde tutmayı çok istiyordu ama gerçek hayat bizi bekliyordu. İş gitmek istemediğimi hatırladığım tek bir anım bile olmamıştı. Şimdiye kadar.

Arabada giderken ciddi görünüyordu. Bir şeylerin ters gittiğini düşünmüştüm çünkü genelde erkekler öyle anlarda surat asardı. Bir süre ona somurtması için izin verdim. Dikkatimi farklı şeylerin üzerinde tutmaya çalışıyordum ama aklım sürekli Aaron’ın neden surat astığı konusuna bumerang gibi geri dönüyordu.

“Buna seni mecbur bıraktığım için üzgünüm.” dedim, sonunda sıkıntıyla. “Kardeşin, kuzenlerin ve Natalie ile geçireceğin bir tatil gününü senden çaldım resmen.”

“Ne?” dedi. “Cidden mi? Kathy, ben çok eğlendim. Olmak istediğim yerdeydim.”

“O zaman neden surat asıyorsun Bay Somurtkan!”

Direksiyonu iyice kavradı ve dudaklarını ıslattı. “Çünkü tatil bitti.” dedi. “Seni yeniden camın ardından izlemek zorundayım ve ikimizin de çok yoğun olacağını biliyorum tamam mı? Seni özleyeceğim.”

Bu hoşuma gitmişti ama ona belli etmek istemiyordum. “Uzun süre böyle düşünmeye devam etmeyeceksin.” dedim. “Sadece son zamanlarda...”

“Üff lütfen saçmalama Kathy.” diyerek sözümü kesti. “Otuz iki yaşındayım ben, bırak da kararlarımı kendim vereyim olur mu?” Arabayı durdurduğunda eve ne kadar çabuk vardığımızı düşünüyordum. Elini benim koltuğuma atıp yüzünü tamamen bana çevirdi. Gözlerindeki ifade yoğundu. “Bana kâbuslarından bahsetmek ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” dedim hemen.

“Tamam, seni anlıyorum ama lütfen bir soruma cevap ver.” dedi. Kaşlarını kaldırıp benden onay bekledi.

Başımı sallayıp “Önce soruyu duymalıyım.” dedim. “Sana açık çek veremem.”

“Bu kâbuslar, dışarıda içki içmeme ya da saçlarını sürekli toplamana sebep olan bir anıyla mı ilgili?”

Gözlerimi ondan kaçırdım. Cevabımın evet olduğunu çoktan anlamış olmalıydı ama duymayı bekliyordu. “Evet.” dedim.

“Peki, sık kâbus görüyor musun?”

Tanrım, ne kadar da ciddiye.

“Hayır, Aaron sık kâbus görmüyorum. Son zamanlarda epeyce azaldı.”

Hâlâ ona bakmıyordum. Parmaklarını çeneme uzatıp başımı kaldırdı. Ona bakmamı sağladıktan sonra “Lütfen bir

cevap daha.” dedi. Bu defa onay vermemi beklemeden sordu. “Kâbuslarının azalmasında gerçekten katkım oldu mu?”

“Olmamalıydı.” dedim. “Görünüşün kâbuslarımı artırmalıydı ama bu soruna gerçekten dürüst cevap vereceğim Aaron, tuhaf şekilde kâbuslarıma ve korkularıma engel oluyorsun. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama başarıyorsun.”

Gülümsedi. “Çünkü ben kocamanım. Seni her şeyden koruyabilirim.”

Peki, geçmişin yapışık anılarından?

“Bıkman an meselesi.” dedim alayla. Başımı ondan kurtarıp gözlerimi yeniden kaçırdım. “Güven bana, benimle uzun süre ilgilenmeye dayanamazsın.”

“Ne zaman benim adıma düşünmekten vazgeçeceksin?” dedi. “Seni zorlamıyorum Kathy, ancak bir gün her şeyi bana anlatacaksın ve koşulsuz bir güven duyacaksın. Şimdi söyle bakalım seni beklememi ister misin? İşe birlikte gideriz.”

“Bu kıyafetlerle mi geleceksin?” dedim gülerek. “Hayır, eve git Aaron, iş yerinde görüşürüz.”

Onunla nasıl vedalaşacağımı bilmiyordum. Sanırım el sıkışmak için fazla yakınlaşmıştık. Onu öpme düşüncesi ise hızla zihnime dün geceyi getirmişti. Yanaklarımdan alev aldığından neredeyse emindim. Kararsızlığımı anladığında bana doğru eğilip kolunu sırtıma doladı ve yanağımdan öptü. “Birazdan görüşürüz Cat.” dedi. “Ben yanında değilken yeniden saçma düşüncelere kapılma. Her defasında seni yeniden açmak sorun değil ama bize zaman kaybettiriyorsun.”

Arabadan inmiştim ama sözleri hâlâ kulağımda çınlıyordu.

Bize zaman kaybettiriyorsun...

Ne zaman biz olmuştuk?

Lobiye geçip asansörlere ilerlerken etrafta Aaron'ı arıyordum ancak derginin katına yalnız başıma çıkmıştım. Hayal kırıklığı içindeydim. Belki bu defa da asansörü benim için tutardı. *Tanrım, neden kafamın içinde saçma sapan asansör fantazileri dolaşıyordu?* Onu görmek için hızlanmıştım. Tamam, onu bu kadar kısa sürede özlemiş olmam gerçekten hapyutuşumu gösteriyordu. Aaron Alfred Abrams'dan hoşlanamazdım. Ama Tanrım, kimi kandırıyordum ki!

Sarah, masasından kalkıp yanıma geldiğinde bana sıkıca sarılarak kulağıma "Abrams gelir gelmez seni sordu." diye fısıldadı. "Gözleri etrafta seni arıyordu. Gelmediğini söylediğimde endişelendiğine yemin edebilirim ve hayal kırıklığı içindeydi. Çabuk anlat, adama ne yaptın?"

Geriye çekilerek odasına baktım. Masasının başındaydı. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını bilgisayarından kaldırıp bana baktı. Gülümsemişti. Tanrım, bu zamana kadar o gülüşleri neden saklamıştı ki?

"Sarah." dedim. "Neler olduğuna inanmayacaksın."

Hafta başları genelde aşırı yoğun geçerdi ama sevgili arkadaşım tüm detayları öğrenene kadar beni bırakmayı reddetmişti. Zaten ben de anlatmak istiyordum.

"Ondan korkmanı gerektirecek bir şey yok Kathy." dedi, tüm hikâyeyi dinledikten sonra.

"Ondan korkmuyorum ki Sarah, ben hislerimden korkuyorum. Biliyorsun, birkaç ay sonra erkekler genellikle benimle uğraşmak istemiyor."

"Ah, tatlım." dedi. Bana sıkıca sarıldı. "Henüz doğru adamı bulamadın çünkü. Tüm ayrılıklar seni ona götürüyor biliyorsun. Belki de kendini akışına bırakmalısın."

Sarah odamdan çıktığında söylediklerini düşündüm. Belki de kendimi akışına bırakmalıyım. Ancak nereye doğru

aktığımı çok iyi biliyordum. Kafamı dağıtmak için bilgisayarımı açtım. Aaron'dan mail geldiğini gördüğümde camın buğusuz kısmına doğru eğilip ona baktım. Bilgisayarına bakıyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı.

Neyin peşindesin Alfred?

Kathy Hotson,

Karşılıklı iş ilişkimizin üzerime düşen kısmını tamamlamış olmama rağmen, kendi üzerinize düşen kısım ile ilgili bir açıklama yapmadınız. Sizi bu konuyu konuşmak üzere odama bekliyorum.

Saygılarımla,

A. Abrams.

Bunu yaptığımı inanamıyordum ama maili aldığım anda odasına gitmek üzere yerimden kalktım. Tuhaf şekilde bu çağrı bana aşırı derecede romantik gelmişti. Çıkmadan önce elimi dosya almayı ihmal etmemiştim. Sanki her an birileri içimi okuyacak ve o sinir bozucu erkek dergisi editörüne karşı neler hissetmeye başladığımı anlayacaktı.

Kapısını çalmadan içeriye girmiştim. Bilgisayarında hızlı bir şeyler yazıyordu. Beni gördüğünde hemen ayağa kalkıp masasına yaslandı. Tek ayağını diğerinin üzerine atmıştı. Üzerinde mükemmel ütülenmiş gömleği vardı. Ceketini sandalyesine asmıştı. Beni baştan aşağı süzdükten sonra "Tamam, takım elbiseli Kathy de iyi ama ben o cropa bayıldım. Teninin rengi harika. Artık hep daha fazlasını görmek isteyeceğim."

"Teşekkür ederim sapık." dedim.

"Gece seni öpmemi isterken hangimiz sapıklık yapıyordu acaba?"

Dosyaları göğsüne bastırıp hemen koltuğa oturdum. "Bunu ne zaman yüzüme vuracağını bekliyordum." dedim. "Sarhoştum."

“Olmadığını iddia ediyordun.”

“Bütün sarhoşlar inkâr eder, bilmiyor musun?” dedim. “Ayrıca beni bir daha ayağına çağırırsan karşılığını kötü alırsın.”

Keyifliydi. “Bir süre senin beni çağırmanı bekledim ama Sarah ile görüşmen epey uzun sürdü. Sahi konu kimdi? Ay pardon konu neydi diyecektim.”

“Ukala bir adamsın Alfred, bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?”

“Sen. Sıklıkla.” Bu defa yanıma gelmemiştii. Masasına geçip bilgisayarına baktı. “Jason uçak biletlerini alıyor. Bana senin bilgilerini sordu.” Bir süre bekledi ve sonra masadan öne doğru eğilip “Seni zorunlu tutmak istemiyorum Kathy.” dedi. “Ama tutmak zorundayım. Ben Ivy ve Steve ile gerçekten çok eğlendim, senin de Colorado’da iyi vakit geçireceğine eminim.”

“Biraz tedirginim Aaron.” dedim. “Sana karşı dürüst olacağım, daha önce hiç şehir değiştirmedim. Ivy’den uzaklaşma fikri beni biraz geriyor. Biliyorum bu yaşta biri için saçma korkular bunlar ama ben...”

“Her zaman yanında olacağıma söz veriyorum.” dedi. “Kendini kötü hissedersen ilk akşam bile dönebiliriz.”

“Kardeşinin nişanını berbat etmek istemem.”

“Etmezsin.” dedi. Masasından bir kez daha kalkıp yanıma geldi. Önümde diz çöküp ellerimi tuttu. “Söz veriyorum Kathy, iyi olacaksın. Bana güven olur mu? Senin için her şeyi güvenli hâle getirebilirim.”

Birleşmiş ellerimize baktım. Artık ona dokunmak bile çok normal geliyordu. “Tamam.” dedim sonunda. “Sanırım denemeye değer.”

“Harika.” dedi. “Çarşamba akşamı yola çıkacağız.”

“Bekle! Ne!”

“Merak etme ben Carmen’e haber verdim. İkimiz için de izin aldım. İşleri de...”

“Ne yaptın?” dedim yerimden fırlayarak. “Sen tam bir pisliksin Alfred! Sana gelip gelmeyeceğimi bile söylemeden sen patronumdan benim adıma izin mi istedin? İnsanların ne düşüneceği hiç umurunda değil mi?”

Omuzlarını kaldırıp “Hayır değil.” dedi.

Elbette değildi. Kusursuz Aaron Alfred Abrams için hiçbir şeyin önemi yoktu. Nasılsa insanlar onun ardından konuşmayacaktı. Bu gibi durumlarda olan daima kadınlara oluyordu. Kimin ne düşüneceğini Tanrı biliyordu.

“Bizim hakkımızda konuşmaya başlayacaklar ki belki de başlamışlardır bile.”

“Bunu neden önemsiyorsun Cat? Önemli olan başkalarının ne konuştuğu değil, senin ne yaşadığın.”

“Sen ününden habersizsin sanırım Abrams!” Kaşları havaya kalktı. Şaşkın görünmesine şaşırmıştım. “Hadi ama herkes seninle ilgili konuşuyor. Kadınlarla ilişkilerin hakkında.”

“Kadınlarla ilişkilerim mi?” Gülmeye başladı. “Kathy, bir süredir sadece tek bir kadının ilgisini çekmeye çalışıyordum ve inan bana beni görmeyi bile reddediyordu. Nasıl olur da kadınlarla ilişkilerim hakkında konuşurlar anlamıyorum. Şimdi bu önemsiz konuyu kapatır mısın lütfen?”

İlgisini çekmeye çalıştığı kadının ben olduğumu varsaymam aptalca olmazdı sanırım ama bu çok aptalca geliyordu. Bu adam bana günleri zehir ediyordu. Şimdi kalkmış benden daha önceden beri hoşlandığını mı söylüyordu? Belki de dedikodular gerçeklerden çok uzaktı.

“Peki ya işler? Sayının çıkmasına bu kadar az kalmışken iki baş editörün aynı anda ortadan kaybolması dergiye zarar vermez mi? Bununla ilgili ne düşündüğünü öğrenebilir miyim?”

Rahat tavırlarla beni izlerken öfkemin giderek arttığını hissediyorum. “Elbette sevgili Cat. Sarah ve Adam yokluğumuzda iyi iş çıkaracaktır. Ayrıca bilgisayarlarımız yanımızda olacak. Rahatla biraz, her şey yolunda gidecek.”

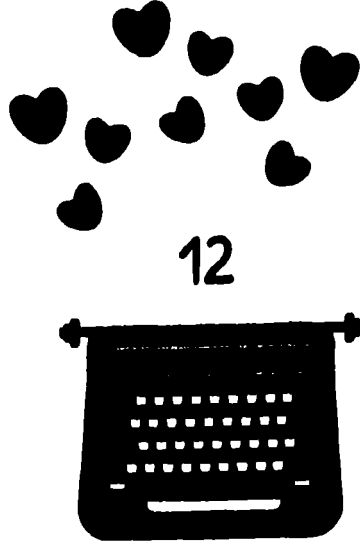
Ona hem tokat atmayı isterken hem de dudaklarına yapışmayı istemek nasıl kontrolümü kaybettiğimi gösteriyordu. Colorado’ya gitmek bir çılgınlıktı.

Odasından çıkarken sürekli söylenmeyi sürdürmüştüm. Arkamdan “Bilgilerini Jason’a ilettim Cat. İş arkadaşı olmamız ne hoş öyle değil mi? Sana dair her şeye ulaşabiliyorum.” diye seslendi.

“Üç gün boyunca gözüme gözükmeye Alfred, sayende daha fazla çalışmak zorundayım.”

“Beni görmeden yapabilecek misin? Belki arada gelip seni öpmemi istersin.”

Seni pislik!

Kathy

Çok yoğun geçen üç gün hem korku hem de heyecan doluydu. İş dışında birçok şey düşünmüştüm. Ivy'nin benden kilometrelerce uzakta olacağı gerçeği kalbimi eziyordu. Ya ona ihtiyaç duyarsam ne yapardım bilmiyordum. Şimdiye kadar kendimi kötü hissettiğim her anda Ivy, daima yanımda olmuştu. Uzun zamandır bir atak geçirmemiştım. Sanırım bu bana cesaret veriyordu. Yine de işimi şansa bırakmak istememiş ve üç güne sığdırmaya çalıştığım bir ton işin arasına terapist randevusunu da sıkıştırmıştım. Terapistime göre epey yol katetmiştim. Şimdi pes etmemeliydim. Ayrıca görünen oydu ki Aaron bana gerçekten iyi geliyordu. Eh, bir profesyonel bile böyle düşünüyorsa denemekten bir zarar gelmezdi. Yani umarım.

Aaron'ı mümkün olduğunca az görmeye çabalıyordum. Korkularımı fark etmesini istemiyordum. Belki de bu onu daha uzun hayatımda tutma çabasıydı. Korkularım erkeklerin hızla kaçmasına sebep olabiliyordu. Aaron'ın şefkatli ve nazik yanını görmüştüm ama ne kadar sabırlıydı o konuda oldukça bilgisizdim. Belki Colorado dönüşü bir daha yüzüme bile bakmazdı.

Sarah'a yapacağı işleri anlatıp, defalarca uyarılarda bulundum. Sanırım en yakın arkadaşım olmasaydı yardımcım bile bana tahammül edemezdi. Söz konusu iş olduğunda gerçekten çekilmez biri hâline dönebiliyordum. Ancak asıl mesele korkularımdı. Tanrım neden sürekli bunu düşünüyordum?

Kafamı dağıtmak için sıklıkla gereksiz işlerin peşinde koşuyordum. Şimdi de pek acil olmasa da tasarım departmanına gidiyordum. Umarım Kate'yi orada bulabilirdim. Erkek Gözüyle ekibi ne yazık ki benim isteklerime istediğim ölçüde hızlı karşılık veremiyordu. Kate, sandalyesinde öne doğru çıkmış elini yumruk yaparak bir şeyler konuşuyordu. Ortam biraz gergindi.

"Hey hey!" dedim içeriye girdiğimde yükselen seslerin arasından kendimi duyurabilmek için. "Neler oluyor?"

"Bu ekip götlük yapıyor." dedi Kate. Tamam, onun da davranışları pek iş yeri adabına yakışmıyordu ama hey, o benim ekibimdi ve Aaron'm ayrımcılık yaptığını söyleyen sesi zihnime sızsa da başka türlü davranamıyordum. "Ne oldu?"

"Benim görevlerimi kendileri yapmak istemişler. Neden dersin Kathy, beni işe yaramaz göstermek için. Buradaki tek kadın olmamdan rahatsızlar. İş erkeklerle bırakmam gerektiğini söylüyorlar."

Evet, gerildiğimi hissedebiliyordum. Birçok zaman kadın olmamın beni engellediği yönünde düşüncelere kapılırdım. Çocukluğum ve ergenliğim boyunca sanırım işe yaramaz bir cinsiyetim olduğu gerçeğine inandırılmıştım. Erkeklerin ilgisini her zaman uzun bacaklarımızla, kıvrak bedenlerimizle çekerdik. Tek başarımız yatakta erkeklerle ilgilenmekti. Hah! Kendilerini becerebilirlerdi. Biz çok daha fazlasıydık.

Kendine güveni olmayan her erkek başarılı kadınlardan korkuyordu.

Daha önce bana kafa tutmaya çalışan Jake, bir kez daha karşıma çıkmıştı işte. Onu ezip geçebilirdim. Hatta belki de bunu yapmalıydım. Adam gevrek bir sırıtıyla bakıyordu. Eli tişörtünün içindeydi. Bu görüntü beni rahatsız etmişti.

“Beyler.” dedim. “Savunmanız nedir?”

“Bu konuda savunma vermeme gerek olduğunu sanmıyorum. Görevimi yaptım ve ondan daha iyi yaptım. Kate tüm güzelliğiyle burada durabilir ama...”

İki elimi sertçe Kate’nin masasına indirdim. Oda sesle çınlarken tüm gözler bana dönmüştü. Korkaklık yaptığım anlar oluyordu ama söz konusu bir kadının bir erkek tarafından sömürülmesiye buna dayanamazdım. Güzellik mi? Kadın sadece bundan ibaret değildi. Kadın güzeldi çünkü tüm baskılara rağmen ayakta kalabiliyordu. Ezilmiş bir çiçeği alıp koklar mıydınız?

“Jake Brown, senin hakkında ufak bir araştırma yaptım. İşinde iyi olduğunu söyleyen yöneticilerin var ancak bir olaya karışmışsın.”

Jake’in gözleri kararmıştı. “Ben suçlarımdan aklandım.”

Gülümsedim. “Benim tarafımdan aklanmadın ama.” dedim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Kate şaşkın görünüyordu. “Üzgünüm Kate, ekibi daha fazla korumalı ve onları daha önce araştırmalıydım. Seni kurtların önüne atmışım meğer.”

Jake, öne çıkıp “Beni suçlayamazsın.” dedi. “Özellikle yıllar önce yaşanmış saçma sapan bir konu yüzünden.”

“İş arkadaşına asılmanın saçmalığına ben de inanıyorum.”

Güldü ama bu tüylerimi ürperten bir gülümseme oldu. “Öyle mi? O zaman sizin Aaron’la yaşadığınıza ne demeli. Onun senin evinde kaldığını herkes biliyor. Üstelik birlikte tatile gideceksiniz. Tüm dergi bunu konuşuyor.”

Yüzüme çarpılmış bir tokattan daha kötü hissettirmişti bu. Aaron'a insanların ne düşüneceği hakkında endişesi olup olmadığı sormuştum ama asıl sorun bendim. Ben onların ne düşündüğünü önemsiyor muydum?

Aaron, "Neler oluyor burada?" dediğinde dengemi korumaya çalışıyordum. Kate, kolumu tuttuğunda ayakta kalmam gerektiğine olan inancımı hatırlattı bana. "Sen hayatıma burununu mu sokuyorsun Jake?"

Jake, Aaron'ın karşısında az önceki tavırlarını sergileyememişti. İşte şimdi daha fazla kızmıştım. İkimizin konumu da aynıken neden benim karşımda gevrek tavırlarını sergilerken Aaron söz konusu olduğunda geri adım atıyordu? Erkek egoları!

"Ben sadece aynı şeyleri yaşarken neden beni suçladığını anlamaya çalışıyorum. Hepimiz sizin... Sizin birlikte olduğunuzu biliyoruz."

"Seni rahatsız eden bir durum varsa bunu İnsan Kaynakları ile görüşebilirsin," dedi Aaron. "Kathy ve benim dışarıda ne yaşadığımız kimseyi ilgilendirmez Jake. Özellikle de seni."

İnkâr etmemişti. Buna kızmalı mıydım? Hayır, Jake açıklama yapılması gereken biri değildi. Ancak devam ettiğinde ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Aslında duyduğun dedikodulardan sonra onunla bu şekilde konuşma cesaretine hayran kaldım." Jake'e doğru yaklaşmıştı. Elleri iki yanına sarkmış ve yumruk şeklini almıştı. "Çünkü çalışanlarla da dışarıda ne yaşadığım İK'yı ilgilendirmez. Ya da ben bunu çok önemsemem. Bir daha Kathy ile düzgün konuşacaksın Jake, yoksa dışarıda seninle de yakınlaşabilirim."

Kate, bana bakıp gözlerini kocaman açtı. Az önce Aaron, resmen dedikoduları onaylamış oldu. Tanrım ne bok yiyordu bu?

"Ben sadece olanı söylüyorum."

“Ben de her ne oluyorsa seni ilgilendirmediğini ve Kathy’yi bir daha rahatsız etmemeni söylüyorum!”

Cidden öfkelenmişti. Bağırmiyordu ama sesindeki o ton insanı ürkütüyordu. Jake, Aaron karşısında ciddi bir tavır almaya başlamıştı. Hâlâ cinsiyetçi davranmayı sürdürüyordu.

“Jake Brown.” dedim sesimin titrememesine özen göstererek. “Dergi ile tüm ilişığının kesilmesini sağlayacağım ve bunu hayatım hakkında yaptığın yorumlardan dolayı değil, iş arkadaşına karşı cinsiyetçi davranışlarda bulunduğun için yapacağım. Geçmiş konuyu deşmemi istemiyorsan pılını pırtını toplamaya başlasan iyi edersin. Çünkü hayatım buna bile bağlı olsa senin o kıcını tekmeleyeceğim.”

Aaron’a bakmadan dışarı çıktım. Kate peşimden gelmiş ve bana defalarca teşekkür etmişti. Buna gerek yoktu, o piç kovulmayı hak ediyordu. Sadece şimdi benim tüm çalışanların yüzüne nasıl bakacağım gibi utanç verici bir durumu aşmam gerekiyordu.

“Kimseyi ilgilendirmez Kathy.” dedi. “Özel yaşamın sadece seni ilgilendirir. Bunu kafana takma. Ayrıca tüm dedikodular ikinizin harika bir eş olduğu konusunda. Yani, Aaron’un senin inadını nasıl kırdığı da konuşuluyor ama bence her şey çok tatlı.”

Ona bir şey söylemedim. Doğruca odama girip kapımı ardımdan kapattım. Ayakkabılarımı çıkarıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Durursam saçma düşünceler yüzünden öfkem artacaktı. Ne beklediğimi biliyordum. Aaron’ın yanıma gelmesini bekliyordum. Ona bunu neden yaptığını soracaktım! Neden bir ilişkimiz varmış gibi davranmıştı ve neden beni koruma çabasındaydı?

Ancak gelmedi.

Mesai biteli bir saatten uzun olmuştu. Bu akşam yola çıkacaktık ve ben eve dönüp vakit kaybetmemek için valizimi yanıma almıştım. İşi mümkün olduğunca geç terk etmek istiyordum ama vakit gelmişti ve Aaron ortalıkta görünmüyordu.

Belki de beni başına bela etmek istemediğine karar vermişti. Bu güzel olurdu. Sandalyeme çöküp başımı aşağı eğdiğimde kendime itiraf ettim. Kimi kandırıyordum ki bu çok kötü olurdu. Beni böylece bırakması yeniden yalnız kalmam anlamına gelirdi.

Sarah, yanıma geldiğinde çıkmak üzere olduğunu fark ettim. Çantasını omzuna atmıştı ama biraz kararsız duruyordu. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum. Üzgün, harap olmuş, mahvolmuş!

“Beklememi ister misin?” diye sordu.

Ah, onu çok seviyordum. Belki de yanımda kalmasını istemeliydim. Tüm gece dertleşir ve Aaron’ın beni nasıl son anda ektiğini konuşarak dedikodusunu yapardık. Kız arkadaşlar böyle günler için vardı öyle değil mi? Ancak içimden hiçbir şey gelmiyordu. Sarah’ın da gecesini berbat etmek istemiyordum. Özendiği kıyafetler ve tazelediği makyajıyla sanki bir buluşmaya hazırlanmış gibi görünüyordu. Son zamanlarda onunla pek ilgilenememiştım.

“Hayır.” dedim. “Zaten senin farklı planların var gibi. Kim bu şanslı?”

Kıkırdadı. Onu bir süredir bu şekilde görmemiştım. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerini benden kaçırdı. “Şey, henüz çok yeni. Döndüğünde sana her şeyi anlatırım.”

Omuzlarım çöktü. Açık pencereden içeriye sızan rüzgârın etkisiyle biraz ürpermişim ya da sebebi çok daha farklıydı. Hangi ara bu kadar melankolik biri olmuşum ben? Yaşadıklarımı geçmişte bırakmayı pek başaramamıştım belki de ama

onlarla yaşamaya alışmıştım. Şimdi ise kalbimde sızlayan bir yara vardı sanki onunla yaşamak istemiyordum.

“Sanırım yalnızca eve gidiyorum.” dedim. Sesim üzgün çıkmasaydı belki onu mutlu olduğuma ikna edebilirdim. “Bence bu harika. O saçma yolculuğa çıkmayı istemiyordum.”

“Onu aramayı denemelisin. Eminim bir açıklaması vardır.”

Bunu yapmayacaktım. Eğer vazgeçtiyse, vazgeçmiştir. Üzerine gidiyor gibi görünmem işleri zorlaştırırdı. Sarah’a keyfine bakmasını söyledikten sonra odamı toparladım. Birkaç küçük işi halledebilirdim ama kendimi verememiştim. Masamın yanındaki valize bakıp “Pek umduğumuz gibi olmadı he?” dedim. “Farklı bir şehirde açılmak üzere kapanmıştın. Şimdi eve doğru yola çıkma vakti.”

Sarah’ın açık bıraktığı kapıya yaslanmış beni izleyen Aaron’ı valizimi kaldırdığımda fark ettim. Bana bakarken şaşkın görünüyordu. Bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Ne zaman geldin?” diye sordum.

“Valizinle yaptığın küçük konuşmanın hemen öncesinde sanırım.” dedi. “Geç kaldım üzgünüm. Telefonumun şarjı da bitmişti. Arayıp ulaşamayınca meraklanmışsındır.”

Yüzüm kızarmıştı. Onu aramadığım gibi başına bir şey gelme ihtimalini aklıma bile getirmemiştim. Ne berbat biriydim böyle! Ne kadar da bencil yaşıyordum hayatı. Korkularıma o kadar kaptırmıştım ki kendimi yeni ve daha acı gerçeklerin varolduğunu unutmuştum. Başına bir şey gelmiş olabilirdi!

“Ne oldu?” diye sordu ama bakışlarımdan anlamıştı. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

“Ben, vazgeçtiğini düşündüm.”

“Kardeşimin nişanına gitmekten mi vazgeçecektim Kathy?” diye sordu. “Çünkü bundan başka herhangi bir şey

düşündüysen gerçekten kendimi sana anlatamadığım için aklımı kaçırabilirim.”

“Geç kaldın ama!”

“Ufak bir işi halletmeliydim, sonra da trafiğe takıldım Kathy ve şimdi de acele etmemiz gerekiyor. Ancak kurtulduğunu sanma. Bunu daha sonra konuşacağız.”

Havaalanına gitmek için bir taksi tutmuştu. Valizlerimizi bagaja koyduktan sonra yanıma oturdu. Arabalara sığmak konusunda zorluk çekiyordu. Ben yanında büzülüp iyice küçülmüş ve muhtemelen birazdan öfkesini çıkarmak için benimle konuşmaya başlamasını bekliyordum. Tek dizi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Bunu bazen toplantılarda da yapardı.

Kravatını gevşetip üst düğmesini açtı. Hâlâ iş yerindeki kıyafetlerinin içindeydi.

“Eve gittiğini sanıyordum.”

“Gittim ama sadece valizimi almak için. Senin gibi onu işe getirmediğime pişman oldum.” Biraz soğuk konuşuyordu. Sanırım bunu hak etmiştim. Onu aramayı denemeliydim!

“O zaman neredeydin?” diye sordum. Yandan ona bakıp yüzündeki ifadeyi yakalamaya çalışıyordum. Yeniden benimle o harika gülümsemesiyle konuşmasını istiyordum.

Önce dudakları tek çizgi hâlini aldı ardından aralandı ancak hemen bir şey söylemedi. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Kısa bir kararsızlığın ardından, “Natalie ile buluşmam gerekiyordu.” dedi.

Ona doğru dönüp bacağımı koltuğa doğru çektim. Ona hesap sormaya hakkım var mıydı bilmiyorum ama...Hey, beni öpmüştü! “Hani şu on beş yıl önceki sevgilin Natalie ile mi?” diye sordum. Sonra gülmeye başladım. Kendime engel olamıyordum. “Sadece emin olmak istedim Alfred, gerçekten onunla mı buluştun?”

Bu arabanın içinde ne halt ediyordum böyle? Neden onunla ailesinin evine gidiyordum? Neden kardeşinin nişanına davet edilmişim?

“Ses tonun bir şeyleri yanlış anladığını gösteriyor.” dedi, büyük bir sakinlikle.

Yanlış anlamakmış! Adam bir yandan eski sevgiliyle buluşup diğer yandan benimle flört ediyordu. Kendimi bu aptal duruma nasıl düşürmüştüm böyle?

“Bak, hayatına burnumu sokmak istemem Aaron ama arkadaşlar bazen böyle yapar. Sence de şu an yanında olması gereken kişi o değil mi? Bence onu ikna etmek için şekerleme ya da bilete bile gerek duymazdın. Hatta onun ailesiyle bir gece geçirmen de gerekmezdi.”

“Düşündüğün gibi değil.” dedi. Ona bakmıyordum. Sustuğunda da bakmadım. Öfkeliydim! Birlikte çıkacağımız seyahatin hemen öncesinde eski sevgiliyle buluşmak istiyorsa benimle neden uğraşıyordu ki? “Kathy, gerçekten düşündüğün gibi değil. Lütfen bana bakar mısın?” Başımı ona çevirdiğimde yüzümde genellikle iş yerinde kullandığım sert maskem vardı. Bunu fark etmişti. Bıkmaya başladığını düşünüyordum. Benimle uğraşmak pek de kolay bir iş değildi, özellikle erkekler için. Sabır zorladığımı biliyordum. Genellikle onlar haklı oluyordu ama şimdi değil. Şimdi yanlış yapan ben degildim. “Jason, Colorado’ya döndü ve benim... Bazı avukatlık durumum çıktı.”

“Anlamadım.” dedim. Parmaklarını sakallarının içinden geçirip kaşıdığında rahatsız olmuş gibi gözlerini kıstı. Ben ise gözlerimi ellerinden alamamıştım.

“Kavga mı ettin?” diye sordum endişeyle.

Ellerinin üzerine bakıp gözlerini kapattı, başını koltuğa yaslayıp bir süre bekledi. Hadi ama ne kadar da aptaldım.

Başına kötü bir şey gelmişti işte ve ben bunu hiç aklıma getirmemiştim. Belki de yanıma bir daha hiç dönmeyebilirdi. Aptalın tekiydim ve bir kez daha haksızdım. Ancak nerden bilebilirdim ki? Arasaydım... 'Tamam, haksızdım!'

"Sen iyi misin Aaron? Lanet adam bir şey söyle!"

"İyiyim, sadece geç kalmaktan korktum. Bazen fevri davranabiliyorum."

"Kiminle kavga ettin?"

Tek gözünü açıp bana baktı. Şimdi de haylaz hâline bürünmeye çalışıyordu. Gülmekle yetindiğinde elimden öyle kolay kurtulamayacağını anlamasını istedim.

"Anlatmazsan uçağa binmem." dedim ellerimi göğsümde kavuşturup.

"İnatçı." diye mırıldandı. "Tamam, teslim oluyorum. Jake, senden sonra beni biraz zorladı. İş akdine son verildi ama o, tehdit etti."

"Seni tehdit mi etti?"

"Aslında seni." dedi öfkeyle. "Biliyorum durumu sen idare edebilirdin. Aslında işi sana bırakacaktım. Onunla baş edebileceğinden emindim ama ben baş edemedim. Sokuk herifin ağzında senin ismini duymaya dayanamadım. Kendime hâkim olamadım. Polis merkezine düştüğümü öğrendiğinde Jason'ı gülme krizi tuttu ama zamanlamam kötüydü. Burnumu boktan kurtarabilecek bir kardeşim vardı ama o da çok uzaktaydı. Natalie gelip beni kurtarmak zorunda kaldı. İkisi birlikte çalışacaklar. O da avukattır. Her neyse, geç kaldığım için üzgünüm. Gerçekten Kathy, düşündüğüm tek şey seni bırakacağıma inandığın o dakikalar boyunca aklımdan geçen şeylerden nefret ettiğim."

Elimi ona doğru uzattığımda bir anda hareketsiz kaldı. Ne yapacağımı bekliyordu. Parmaklarımı yaralarının üzerinde

gezdirdim. “Yapma.” diye fısıldadı. Bana doğru eğilip şoförün konuştuklarımızı duymaması için sesini daha fazla kısmıştı. “Şefkatin karşısında sertleşiyor olmak kendimi pislikmişim gibi hissettiriyor. Üstelik bir taksinin içindeyiz.”

“Sapıksın Alfred! Bu çok masum bir dokunuştur.”

Güldü. Bu defa kendimi şaşırtarak elimi yanağına yasladım. Vay be, epey ilerlemiştim. “Güzel gülüyorsun, onu bu zamana kadar neden benden sakladın?” dedim.

“Görmek istemediğin için belki de. Benden pek hoşlanmıyordun.”

“Çünkü sinir bozucu bir adamdın.”

“Şimdi?”

“Hâlâ sinir bozucusun. Biraz sapık ve pislik olduğunu da öğrendim. Ayrıca harika bir aşçı ve mükemmel birisin.”

Tek kaşını kaldırdı. Taksi durduğunda bile bakışlarını üzerimden çekmemişti. Adam arkasını dönüp “Geldik.” dediğinde bile sadece beni izliyordu.

“Şu an seni öpmek istiyorum.” dedi.

Ben bir şey söyleyememiştim ancak taksici “Buna şahit olduğumun farkındasınız değil mi?” dedi. “Ben beklerim sorun değil ama uzun süre burada duramam. Öpeceksen öp artık.”

Bana doğru eğildi, kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum, küçük dokunuşuyla birlikte iç çektim. İşin içine dili girmemişti. Sanırım bunu isterdim ama tatlı, küçük ve masum bir öpücük almıştım. Bu mükemmeldi elbette. Yine de Ivy’nin evindeyken aldığım o öpücüğü arzuladığımı fark ettim.

Uçağa yetişmek için kalan zamanımızda sadece koşturmuştuk. Aslında o hızlı adımlarla iki valizi birden taşıırken ben sadece ona yetişmeye çalışıyordum.

Uçaktaki koltuklarımıza oturduğumuzda ikimiz de derin bir nefes aldık. “Eğer yetişemeseydik sanırım annem beni öldürürdü.” dedi.

“Şey, bu zaten senin suçun olacağı için haklı bir eylem olabilirdi Alfred.”

Yorgun görünüyordu ama artık keyifli hâline geri dönmüştü. Bundan hoşlanmıştım. “Kesinlikle annem sana bayılacak.” dedi. “Biraz dinlenmeye ne dersin?”

“Şey.” dedim. Gözlerini yeni kapatmışken yeniden açıp başını koltuktan ayırmadan bana doğru çevirdi. Söyleyeceğim şey için gergindim. Endişelerimden bahsettiğim yalnızca üç kişi vardı ve şu an haftalar önce arkadaş olacağımı bile düşünmediğim bir adamla baş başa seyahat ediyordum. Ona korkularımı bile anlatmaya başlamıştım. “Aaron, uyumasan olur mu?”

“Uyumazsam rahat durmayabilirim.” dedi elini benim tarafıma uzattığında ona vurdum. Beni ciddiye almak zorundaydı.

“Pislik yapma Alfred. Ben daha önce hiç uçağa binmedim ve biraz korkuyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi. Şaşırmıştı. Neden şaşırdığını anlamıyordum. Ona daha önce hiç şehir değiştirmediyimi söylerken oldukça ciddiydim aslında.

“Evet, hiç binmedim. Geriliyorum biraz.”

Aramızdaki koltuk kolunu aşağı indirip önce kemerimi bağlamama yardım etti ve ardından bana sarıldı. Başımı göğsüne çekmişti. “Tamam, şimdi sakinleş.” diye fısıldadı. “Uçak kaza oranları otobüs kaza oranlarından çok daha az biliyor musun?”

Kaza mı?

“Deli misin sen?” dedim. “Otobüs kazalarından kurtulmak uçak kazalarından kurtulmaktan çok çok çok daha yüksek bir orana sahip.”

Güldü. Dudaklarını başıma yaslayıp bir süre bekledi. “Tamam, bu pek uygun bir konuşma olmadı. Bence şöyle yapalım, gözlerini kapat ve uyu. Ben seni korurum.”

Başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. “Uçak kazasından mı koruyacaksın?” dedim.

“Korktuğun her şeyden koruyacağım Kathy. Çünkü ben koc...”

“Evet, biliyorum sen kocamansın.” dedim gözlerimi devirerek.

“Şu boya ve kaslara bakar mısın lütfen.” dedi. “Büyüklüğümü seni korumak için kullanmana izin veriyorum. Aslında Kathy, sana beni her şekilde kullanmana izin veriyorum. Vücudumun her bir noktası emrine amade.”

Ah, Tanrım delirmiş olmalı. Bana ima ettiği o şeyler, içimi kırpır kıpır yapıyordu. Bunu anlamıştı çünkü arsız dili bir kez daha bana merhaba diyordu.

“Bana neler yaptırmak isterdin Cat?”

Birçok şey!

“Dilimin harika olduğu noktadan sana bahsetmemi ister misin? Belki onu kullanmamı istersin.”

“Kes şunu!” dedim. “Dilin ağzının içinde kalacak.”

Gülmeye başladı. Başımı yeniden göğsüne doğru çekerken, “Şimdi istesen de başka bir şey düşünemeyeceksin.” dedi.

Onun haklı olmasından nefret ediyordum.

Yanımıza gelen hostes kemerlerimizi kontrol ederken Aaron “Sadece kollarımdayken güvende hissediyor ama kemeri de bağlı.” dedi gülerek.

Kıpkırmızı olmuşum. Kadının yüzümü görmediğine seviniyordum.

Hostes, “Harika, bence herkesten daha güvenli bir yerde şu an. İyi uçuşlar.” dedi.

Kadın haklıydı. Şu an dünyanın en güvenli bölgesindeydim. Steve’in bu seyahate çıkmamı onaylarken Ivy’ye söylediği sözleri düşündüm. Artık *Kathy’imiz de kendi güvenli alanlarını oluşturmali*. Sanırım tam olarak bunu kastetmişti. Ivy, sadece Steve yanındayken tüm ürkekliğinden sıyrılabilirdi. Son zamanlarda Aaron’ın yanımda olduğu anlarda nasıl da rahat ve kendimde davrandığımı fark ettim. Üstelik ihtiyaç duyduğum anlarda sanki beni gözlüyormuş gibi bir anda ortaya çıkıyordu. Beni korumak için daima hazırdaydı. Buna ihtiyacım olmadığında sanki gizleniyordu. Her şey ihtiyacımı karşılamak içindi.

“Bana Jake ile olan olayı anlatmalısın.” dedim. Suçluluk hissediyordum. O pislikle uğraşması gereken kişi bendim. Bunu yapabilirdim. İş yerindeyken asla korkak bir kadın olmuyordum ancak birinin seni kolladığını bilmek güvende hissettiriyordu.

“Evet, anlatacağım ama sonra, şimdi uyuyacaksın.” dedi.

Daha fazla ısrar edebilirdim ancak uçağın motorları çalışmış ve uçuş alanına doğru hareket etmişti. Kalbim hızla atarken sadece az önceki konuşmamızı düşünüyordum. Aaron’ın dilini bahsettiği şu noktada hissediyordum sanki. O bölgem sızlamaya başlamıştı. Bana neler yaptığından haberdar mıydı merak ediyordum ama kafamı kaldırıp ona bakmak istememiştim. Yüzündeki o bilmiş gülümsemeyi şu an kaldıramazdım.

Ayrıca korkuyordum. Korkuyordum ve aynı zamanda güven-de hissediyordum.

Uçuşun kalanı nasıl geçti emin değildim, üç gündür yoğun çalışıyordum, gerilen bedenim biraz gevşemiş ve uykuya teslim olmuşum.

Aaron'ın beni uyandırmak için hafifçe sarstığını fark edip gözlerimi araladım. Tüm uçuş boyunca kollarında kalmıştım. Bu güzel hissettirmişti. Güzel ve güvenli.

Jason bizi almaya gelecekti. Valizlerimizi bekleyip Colorado'nın serin havasına çıktığımızda derin bir nefes aldım. Yüzüme vuran o serinliği sevmiştim. Bunaltıcı sıcaklar yerine sanırım soğuk havaları tercih ediyordum. Ivy, bunun yapımla ilgili olduğunu söylüyordu. Sanırım lafı biraz dolandırıp bana soğuk olduğumu ima etmişti. Önceden gerçekten öyleydim, şimdi ise Aaron yüzünden yapmayacağım her şeyin içinde buluyordum kendimi ve sürekli gülümsüyordum. Değişiyordum. Belki biraz da hayata karşı ısınmaya başlamıştım. Bu onun suçuydu.

Beklerken, kolunu yeniden omzuma doladı. Başım sanki onun koluna bağlıymış gibi doğrudan göğsüne yaslanmıştı. Çok uzun olabilirdi ama bence bedenlerimiz uyum içindeydi. "Uykunu almana sevindim." dedi. "Çünkü bu gece uyuyabileceğini sanmıyorum."

Başımı onun göğsünden ayırıp ters ters bakmaya başladım. Tamam, iması hoşuma gitmişti ama bu aramızda bir tür oyun hâline gelmişti. Oyunu bozacak değildim.

"Sakinleş biraz, ailemle sohbet etmekten bahsediyorum. Aklın nerelerde Kathy, beni utandırırıyorsun." Sırıttı. Ancak gözleri dudaklarıma inmişti.

Hah! Yakalandın Aaron.

"Pislik Alfred!"

Jason, geldiğinde camdan başını uzatıp, “Uzaktan nasıl da hoş bir görüntü sergiliyorsunuz.” dedi. “Tartışıyor muydunuz siz?”

“Kardeşin Alfredlik yapıyordu.” dedim.

Jason, kahkaha attıktan sonra, “Hadi atlayın bakalım, sizi sabırsızlıkla bekleyenler var.” dedi.

Araba yolculuğumuz pek uzun sürmemişti. Uyumuştum ama bedenim hâlâ yorgunluğun pençesindeydi. Bir de göğsümde tuhaf bir kıpırtı vardı. Daha önce bu şekilde hareket hâlinde olmamıştı.

Yol boyu Jason ve Aaron, Jake hakkında konuşmuşlardı. İki kardeş söz konusu iş olduğunda aynı ciddiyeti takınıyorlardı.

“Yani, dava açabilirdik ama şu an onun kazanması daha olası bir durum. Rahat durmalıydın.”

“Yanlış damara bastı.” dedi Aaron sert bir sesle. “Kathy’yi tehdit etti. Buna kayıtsız kalamazdım.”

Suçluluk duygusu içime sızıyordu ama çok daha başka bir şey vardı. O nasıl beni korumak istiyorsa ben de aynı şekilde hissediyordum.

“Bunu yapmamalıydın.” dedim. Beni duyduklarından bile emin değildim. Tanrım, sesim nasıl da kısık çıkmıştı. Derin bir nefes alıp tekrarladım. “Bunu yapmamalıydın Aaron, sana bir şey olabilirdi.”

Aaron, derin bir nefes alıp elini arkaya doğru uzattı. Elini tutmadığımda parmaklarını hızlıca sallayarak benim elimi aradı. Ona uzandığımda parmakları benim parmaklarımı sıkıca kavramıştı.

“Bana bir şey olmazdı.” dedi yumuşak bir sesle.

“Olabilirdi.” dedim inatla, parmağını biraz fazla sıkarak.

“Çok haklı.” dedi Jason. “İşi bana bırakmalıydın. Hiç olmadı herifi birlikte döverdik.”

Aaron gülmeye başladığında ben gözlerimi devirdim. Ne iş yaptıkları pek önemli değildi, erkekler söz konusu kavga olduğunda statülerini bir kenara bırakıp bir boğa gibi saldırganlaşıyorlardı.

“O herif bana bir bok yapamazdı.” dedi. Tanrım, sinirlendiğinde gerçekten de ürkütücü oluyordu. “Söylediklerinden sonra duramazdım. Anlaması gerekiyordu, anladı. Her neyse, gerçekten şu an Jake şerefsizini konuşarak tatilimizin ilk anlarını berbat mı edeceğiz? Eve yaklaştık. Burayı özlemişim.”

Etrafıma baktım. Karanlıktan pek bir şey göremiyordum ama gözlerimin değdiği tüm bu yerlerde bir zamanlar genç Aaron’ın yaşadığını bilmek hoşuma gitmişti. O genç adama dokunuyormuşum gibi hissettirmişti.

“Ben sana Ivy ve Steve hakkında birkaç şey söylemiştim. Jason’ı tanıyorum ama anne ve babanla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Dökül bakalım, nelere dikkat etmeliyim?”

“Ah!” dedi Aaron. Araba durmuştu. Hemen aşağı inip kapımı açtı. Jason valizlerimizi alıp eve doğru yürümeye başlamıştı bile. Yüzündeki gülümsemeyi yakalamıştım ama sebebi henüz anlayamıyordum. “Şey, Kathy, Jason tek kardeşim değil.” dedi.

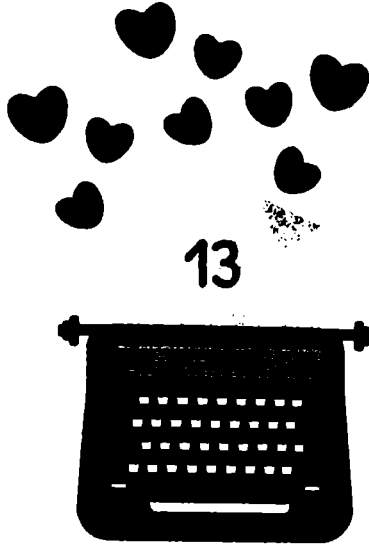
“Öyle mi? Bir kardeşin daha mı var? Neden söylemedin?”

“Sanırım seni ürkütmekten korktum.” dedi sırtarak. “Aslında bir değil dört kardeşim daha var. Biz altı erkek kardeşiz.”

Aman Tanrım! Altı erkek mi?

Jason’ın içeriye seslenmesiyle birlikte dışarıya çıkan devasa erkeklere baktım. Hepsi Aaron kadar uzun ve iriydi. Bunların yediği içtiği her şey yaramıştı anlaşılan. Aradan zorlukla seçebildiğim bir kadın elini kalbinin üzerine koyarak birkaç adım öne çıktı.

“Sonunda gelebildiniz.” dedi, erkeklerin görüntülerinin aksine yumuşak bir sesle.

Kathy

A nnesi bize doğru gelmeye başladığında Aaron'ın koluna girip biraz arkasında durmaya gayret gösterdim. Sadece bir anne, bir baba ve Jason o kadar da zor görünmüyordu. Şimdi işler biraz ters gitmeye başlamıştı. Tanrım, bu kadar erkekle nasıl baş ediyordu bu ufacık kadın. Bu düşüncelerle bir anda gözümde devleşmişti. Kontrollü bir duruşu vardı. Eh, bunca erkeği idare etmek için sağlam bir direnç gerekiyordu. Saçları omuzlarına değiyor ve rüzgârla havalanıyordu. Elinde tuttuğu bir mendil vardı, ara sıra burnuna götürüp iç çekiyordu. Sanırım ağlamıştı. Onu gördüğüm anda zihnimde annemin görüntüsü belirdi. Gözleri daima kızarıktı. Bizim görmediğimiz her an ağladığından emindim. Ancak onun ağlayışı ne hasret çektiği içindi ne de sevgidendi. Annem her zaman korkudan ağlardı.

Bir anda ürperdim. Sert darbeler zihnime bir balyoz gibi indi.

Siz benim minik savaşçı kızlarımsınız. Bu yüzden asla korkmayacak ve savaşı bırakmayacaksınız.

Henüz on yaşında bir kız çocuğu neyle savaşmak zorunda kalırdı? Ben bedenimde gezinen büyük ellerin, sırtıma inen devasa yumrukların sahibiyle savaşıyordum. Kocaman bir canavarla!

Aaron, bendeki değişikliği fark etmişti. Elini sırtıma yavaşça yerleştirip “İyi misin?” diye sordu. Sesi çok yumuşak çıkmıştı. ‘İyi misin?’ gibi basit bir soruyu bile büyük bir şefkatle söyleyince insan kendini aşırı önemli hissediyordu.

Gülümsemeye çalıştım. Sanırım başarısız olmuştum, çünkü Aaron parmağını dudağıma değdirip “Rol yapma.” diye fısıldadı. “Daha iyi olmanı sağlayacağım.”

Başımı salladım. Annesi ikimizi izlerken bu defa daha içten olmaya özen göstererek gülümsedim.

“Onları tanıtmak için vaktin bile yok.” dedim Aaron’a. “Sen çok kötü bir adamsın. Ben ipucu vermiştim sana.”

Kolu belime dolanmış ve kulağıma doğru eğilmişti. “Annem, gülümseyebilen her şeyi sever, bu yüzden rahatla ve kendini bırak. Babam biraz Steve’e benzer, bence onu seveceksin. Kardeşlerim ise sanırım onlar hakkında ne desem boş olur, onları yaşaman lazım.” Annesi yaklaştığında tek kolunu ona uzatan Aaron, diğeriyle bana sarılmaya devam etti.

“Nasılsın süper kadın?” dedi keyifle. Sarılmaları uzun sürmüştü. Ayrıldıklarında biraz çekingen bir şekilde bana baktı. “Bu o demek, ah gerçekten de çok güzelmiş.”

Bu o! İkinci kez Aaron’ın ailesi tarafından daha önce tanındığıma dair bir işaret almıştım. Ne yapıyordu bu, telefonda onlara benden mi bahsediyordu yani?

“Evet anne, Kathy.” dedi beni ona doğru yaklaştırmak zorunda kalmıştı çünkü hâlâ yerimden kımıldamayı reddediyordum. Korkunun dışında annesi ile tanışmak beni aşırı heyecanlandırmıştı. “Kathy, bu annem Aphra Abrams.”

Elimi çekinerek uzattım ama kadın beni kendisine çekip en az Aaron'a sarıldığı kadar uzun sarıldı. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinirken onu Ivy'ye benzettim. Ivy de tıpkı onun gibi sarılmaları çok severdi. Kendimi bir anda gevşemiş gibi hissettim. Bir anne şefkatine en yakın sarılmayı Ivy ile yapmıştım ama şimdi anlıyordum ki bu farklı bir şeydi. "Memnun oldum Cat." dedi.

Söylediği isme nasıl tepki vermem gerektiğinden emin olmadım. Gözlerimi kırıştırdım. Kollarımı kendime dolayarak soğuk havaya sığındım.

"Şey anne, Kathy." dedi Aaron. "İsmi Kathy."

"Biliyorum, ona senin seslendiğin gibi hitap etmek istedim. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Aaron, gülmeye başladı. "Aslında ona böyle söylememden şikâyetçi. Yeni arayışlar içerisindeyim. Ancak yeni kelimeleri senin söylemen pek yakışık almaz. En iyisi sen Kathy de olur mu?"

Ailesine benden bahsettiği yetmezmiş gibi hakkımda konuşurken Cat mi diyordu yani? Kızmam gerekiyordu biliyorum ancak neden şu sıralar yaptığı her şey bana tatlı görünmeye başlamıştı. Üstelik yeni arayışları hakkında aşırı bir merak duyuyordum. Tanrım, düşünmemem gerekiyordu.

Aphra, beni Aaron'dan koparıp bizi bekleyen ailesinin yanına sürükledi. Arkama dönüp Aaron'a çaresizlik içinde baktım ancak o hâlâ sırıtiyordu. Yüzümdeki ifadeden korku yerine heyecan içinde olduğumu anlamış olmalıydı. Tanrım, onun ailesiyle tanışıyordum!

Babası öne çıkmıştı. Aphra'nın tuttuğu elimi devasa ellerinin arasına alıp yanağımdan öptü. Üzerime eğildiğinde bir adım geriye gittim, bu elimde değildi. Artık otomatik olarak bu tepkiyi veriyordum ama Aaron imdadıma yetişmişti.

Tanıdığım sıcak kollarıyla arkadan bana sarıldı. “Bu babam Honour Abrams. Devasa olan yalnızca bedeni değildir, onu tanıdığında ne demek istediğimi anlayacaksın.” dedi kulağıma doğru. “Baba, bu Kathy Hotson.”

Babası, Aaron’dan daha uzundu. Üzerime geldiğinde erkek losyonu kokusu almıştım. Temiz kokuyordu ama bu koku beni hazırlıksız yakalamıştı.

Beni tıraş edeceksin Kathy, sonra da yanağıma o tatlı öpücüklerinden bırakacaksın.

Canavarlar da güzel kokabiliyordu.

“Merhaba Kathy.” dedi Bay Abrams. Ses tonu kalındı ama içinde bir yerlerde gizlenmiş ince bir tını vardı. “Demek bizim oğlanı dize getiren editör sensin.”

Saçları hâlâ gürdü. Tepesinde fazlayken kenarları daha kısa kesilmişti. Kısa kesilen saçların beyaz olduğunu gördüğümde bundan hoşlanmadığını düşündüm. Aslında genç gösteriyordu. Bu kadar iri olup yaş almamayı başarmak zor işti. Sanırım, formda kalmak için bir şeyler yapıyordu. Aaron’ın dönüşeceği kişiyi görmek tuhaf hissettirmişti.

“Merhaba.” dedim. İşimden bahsetmesi beni biraz rahatlatmıştı. “Ondan iyi olduğumu asla kabullenmiyor.”

Adam, ondan beklenmeyecek kadar güzel bir kahkaha attı. “Bu kızı sevdim.” dedi. “Sakın onu üzeyim ya da elinden kaçırayım deme Aaron.”

Aaron şimdi tam yanımda duruyordu. Başımı ona kaldırdığımda gözlerini devirdi. “Çocuğun olan benim baba.” dedi gülerek. “Ama haklısın, onu üzmek ya da elimden kaçırmak gibi bir düşüncem yok.” Sonra babasının hemen yanındaki kardeşine yöneldi. “Bu bir numaramız Josef.” dedi.

Aaron’ın kısa saçlı hâli gibiydi ama sanırım ondan biraz daha uzundu. Dudakları gülümseme ile iki yana kıvrılmıştı bu

hareketine rağmen diğerlerinden daha ciddi duruyordu. Babalarına en yakın boyda olan Josef'ti. Bana sadece elimi sıkacak kadar yaklaşmıştı. Tedbirli duruyordu. Aaron'ın onları uyarıp uyarmadığını merak ediyordum. Onun gibi yedi erkeğin içinde kalacağım için hazırlık yapmış olabilir miydi? Aaron'ı tanımaya başlamıştım ve kontrolcü yanının dışında aşırı ilgisinin farkındaydım. Bu iyi bir şeydi, özellikle benim gibi biri için.

"Memnun oldum." diye mırıldandım. "Sadece uzun boy genetiğini almanız çok tuhaf."

Josef, "Bir şans diyelim." dedi. "En azından benim için. Mesleğim uzun boy istiyor."

Aaron, "Bir süre basketbol oynadı ancak sakatlığı yüzünden artık bir lisede antrönörlük yapıyor." diye açıkladı. Sonra diğer kardeşe yöneldi.

"İki numaramız, Drew." dedi Aaron. Yüzü daha çok annelerine benziyordu ama o da en az diğerleri kadar iriydi. "Ayrıca nişanlanacak kardeş o."

Şaşırmıştım. "Ben Jason'ın nişanlanacağını sanıyordum." dedim. "Beni o davet etmişti."

"Şey, aslında ben davet ettim Kathy." dedi Drew. "Sadece sana onlar aracılığı ile ulaşabiliyordum. Geldiğin için sevindim." Elini uzatıp benim elimi iki eli arasına aldı. "Patricia da geldiğin için mutlu. Yarın onunla tanışırsın."

Şaşkındım. Drew neden nişanına yabancı birini davet etmek istesin ki? Aaron'a soru sorarcasına baktım ama şimdilik beni cevaplandırmayı reddediyordu. Bu yüzden devam etti.

"Üç numara benim, burada olduğun için de çok mutluyum." dedi.

Jason, "Sadece beş dakikalık bir farkla üç numara." dediğinde şaşırmıştım.

"İkiz misiniz?"

“Evet.” dedi Bayan Abrams. “Aaron bu dünyaya gelebilmek için biraz erken davranmak istedi ancak Jason pek istekli değil gibiydi.” Gülümsedi ve oğullarına şefkatle baktı. “Hayatları boyunca da böyle oldu.”

“Her an onu takip ettim. Sanırım o daha cesur.”

Aaron, kardeşinin omzuna hafifçe vurdu. “Saçmalama, sadece abilik yapıyorum.”

“Beş dakika farkla.” dedi yeniden Jason. Sonra bana elini uzattı.

“Anladığın üzere beş dakika farkla dört numara Jason. Tekrar hoş geldin Kathy, bu evde farklı bir kadın görmek harika olacak.” Annesi koluna şakayla vurup “Düzgün konuşmalısın.” diye uyardı onu.

“Beş numara...” Etrafına bakan Aaron, “Nerede bu?” diye sordu ama anlaşılan beş numara etrafta yoktu. “Her neyse, Eddie en hareketlimizdir, yerinde durması biraz zor oluyor. Nasılsa birazdan görünür. Ve altı numaramız Stewart, küçük kontenjanından her zaman torpillidir.”

Küçük mü? Kaç yaşında olduğunu bile kestiremiyordum. Bana en az onlar kadar büyük görünmüştü. Diğerleri daha rahat bir şeyler giyerken altı numara oldukça resmî giyinmiş gibiydi. Üzerinde ütüsü jilet gibi yapılmış bir kumaş pantolon ve gömleği vardı. Kravatı gömleğinin üzerine giydiği süveterden görünüyordu. Elini uzatan Stewart’a “Emin ol küçük görünmüyorsun.” dedim. “Ayrıca onlardan daha şıksın.”

Hepsi gülmeye başlamıştı.

Drew “Profesör, hepimizden daha önemli bir işe sahip Kathy, iyi yakaladın.” dedi.

Stewart, bir şey söyleyeceği sırada arkamda her ne gördüyse gözlerini ona çevirip başını iki yana salladı ama ben daha ne olduğunu anlamadan bir omzun üzerine alınmıştım. Önce

minik bir çığlık attım ancak Aaron'ın sözleriyle birlikte beni omuzlarına alanın beş numara olduğunu anlamıştım.

“Eddie, ne halt ediyorsun?”

“Ona hoş geldin diyorum.” dedi bağırarak. Sanırım ara ara çığlık atmayı sürdürüyordum. Bu yüzden sesini benimkinin üzerine çıkarmaya çalışıyordu. “Gerçekten çok ufakmış Aaron. Dikkat et de onu ezme!”

“Şimdi o ufaklığı hemen yere bırakıyorsun!” Aaron arkamızdan geliyor olmalıydı. Eddie'yi durdurmak için geç kalmıştı ancak bir numara tam karşımızda belirdi.

Josef, gülmemek için kendini zor tutuyordu. O ciddi yüzünde bile her an tebessüm edecekmiş gibi bir ifade vardı. “Onu bırak zıpır.” dedi. Tanrım ne kadar da ciddi bir tonla söylemişti. Zıpır kelimesi bile dudaklarından bir ölüm fermansı gibi çıkmıştı. Josef kesinlikle çok ilginç biriydi.

Eddie, “Eğlence kaçırıcı.” diye gevelerken beni omzundan indirip başka kollara uzattı. Çanta gibi elden ele dolaştırılmak rahatsız ediciydi. Neyse ki diğer kollar Aaron'a aitti. “İyi misin?” dedi. “Eddie, laftan anlamaz biridir. Ancak onu tanıdığı anda seveceğine eminim.”

Elini uzatan adam, “Eddie, beş numara.” dedi.

“Kathy, iki numara.” dedim şaşkınca. “Şey, yukarılardan bakmak keyifli ama senin omzundayken değil. Yerde kalmayı tercih ediyorum.”

“Alışacaksın Kathy.” dedi eğlenerek. “Bu eve senin kadar ufak bir kadın girmeyeli çok uzun zaman oluyor.” Annesinin yüzüne indirdiği yumuşak tokatla daha çok gülmeye başladı.

“Sen onlara bakma tatlım, hepsi değişiktir ama tek ortak noktaları kadınlara daima saygılı davranırlar. Öyle değil mi Eddie?” diye sordu Aphra. Sesindeki tehdidi sezebilmişim. Herkes gülümserken ben de kendimi içinde bulunduğum ana kaptırdım.

“Elbette.” dedi Eddie.

Eve girdikten sonra, kendi aralarında şakalaşmayı sürdürdüler. Aaron, yanımdan hiç ayrılmıyordu. Tek kolu sürekli belime dolanıyor ve zaman zaman baskısı artıyordu. Kısa bir süre sonra Aphra, yol yorgunu olduğumu, önce bir duşa girmemi ve ardından aşağıya inerek onlara katılmamı söylediğinde bunu büyük bir memnuniyetle kabul ettim. Onun ardından giderken Aaron hâlâ benimleydi.

Merdivenleri çıkarken tedirginliğimden pek bir şey kalmamıştı. Bu evde tuhaf bir enerji vardı. Kendimi mutlu hissediyordum. Sanki buraya daha önce gelmiş, burada yaşamış ve onları çok eskiden beri tanıyormuşum gibiydi.

Evleri çok büyüktü. Merdiveni tırmandıktan sonra uzun sayılan bir koridorda yürüdük. “Eviniz çok büyük.” dedim.

Aphra, “Onları başka bir yere sığdıramazdım.” dedi. “Her zaman büyük bir aile hayal etmiştik. Tabii Honour’u gördün Kathy, çocuklarımın minik olacağını düşünmemiştim.” Gülmüseddi. Dudakları incecik ve biraz da solgundu. Sanki hasta gibi görünüyordu. Ona bunu sorup anı bozmayacaktım ama ilk fırsatta Aaron’a sormak üzere beynime kaydettim.

Bir odanın önünde durduk. Aaron, başını yere eğip gülümsemi ama bu daha çok özlem dolu bir tebessüm olmuştu. Ona baktığımda “Odam.” dedi.

“Ah!” dedim. Başka bir şey söyleyememiştik çünkü Aphra, beni onun odasına getirmişti. Birlikte mi kalacaktık yani?

Aphra, odaya girip benim de içeriye girmemi beklediğinde çekingen adımlarıma geri dönmüştüm. Aaron, kararsızlığımın farkındaydı. Yeniden belime dolanan kolu buradayım der gibi baskı yaptığında yutkundum. Sanırım sorun da tam olarak buydu. Hem burada olmasını istiyordum hem de bu çok tuhaf geliyordu.

“Anne, Kathy yalnız kalmaktan hoşlanacaktır.”

Kadın bir an duraksadı. Sanki Aaron’ın sözleri onu üzmüş gibiydi. “Ben sanmıştım ki...” diyerek geveledi. “Yani, henüz o kısma gelmediniz mi? Birlikte uyumaktan bahsediyorum.”

Aaron güldü. Onun tepkisi beni de güldürmüştü. Sanırım ikimiz de Ivy’nin evinde uyuduğumuz ana gitmiştik. Aaron birlikte uyumak dışında hiçbir şey yapmazken ben ondan resmen farklı şeyler talep etmiştim.

“Anne, sorun değil. Ben kanepede yatarım.”

Onu odasından etmek istemiyordum. Kanepeye sığmayacağından da emindim. Tamam, bir yanım birlikte uyuma işini götürebildiğimizi fısıldarken diğer yanım çok daha arsız hayallerle aklımı çeliyordu. Yani her iki tarafımda bu odada onunla kalmayı diliyordu. Sadece arsız yanımı durdurmak zorundaydım.

“Seni odandan ayırmak istemem.” dedim. “O kanepede için fazla büyüksün.”

“Sorun değil Kathy, kanepede sana göre değil. Ev kalabalık ve sen... Yani rahat edemezsin.”

Odasına göz gezdirdim. Yatağı büyüktü. Tabii ne bekliyordum ki. Oldukça rahat görünüyordu. Duvara gömülmüş dolaplar ve boş duran bir masa vardı. Nedense masanın görünümü beni hüzünlendirmişti. Odaya taşınmış eşyalarımız arasından ikimizin bilgisayarını çıkarıp masaya yerleştirdim. Beni izleyen anne oğul ne yaptığımı hakkında en ufak fikre sahip değildi ama işimi bölmemişlerdi de. Bu odaya yeni yaşamışlıklar gerekiyordu.

“Bence yatağın büyükmüş.” dedim birdenbire. Masayla ilgilenirken yatak hakkında konuşmam ikisinin de tuhafına gitmiş olmalıydı. Bakışları gerçekten komikti. “İkimiz de sığabiliriz.”

Aphra, “Harika!” diye şakıdı hemen. Sanki vazgeçmemden korkuyormuş gibi görünüyordu. “Bir şeye ihtiyacınız olursa aşağıdayım.”

Aphra, odadan çıkarken arkasından kapıyı kapatmayı ihmal etmemişti. Bizim bu karmaşık tuhaf iş ilişkimiz hakkında bir şey bilmiyordu. Bu yüzden Aaron’ın yanında getirdiği kadını doğal olarak bir sevgili ya da sevgili adayı olarak gördüğü belliydi. Bunu istediğini de anlamıştım ve itiraf etmeliyim bu durumdan onur duymuştum. Erkek anneleri tarafından sevilmeyen bir sürü üzgün sevgili vardı.

“Bunu yapmak zorunda değildin.” dedi Aaron. “Rahat etmeni istiyorum.”

“O kanepeler çok küçüktü Aaron, orada yatamazdın. Ayrıca ben de ilk kez kalacağım bir evde yalnız uyuyamazdım. Hem sadece uyuyacağız, öyle değil mi?”

“Bu gece evet.” dedi. “Sonrası için söz veremem.”

“Sapık Alfred!”

“Seni öpmemi istersen asla hayır demeyeceğim.”

Güldüm. “Duş almalıyım.” dedim. “Suratındaki o sapık ifadeden kurtul yoksa aşağıdaki devasa erkek ordusunu buraya toplayım. Şimdi banyoyu göster ve hemen uzaklaş.”

Odanın içindeki daha önce fark edemediğim -dolaplar kapı gibi duruyordu ya da kapılar dolaplara benziyordu- kapıyı göstererek “Odamda banyo var. Aslında hepimizin odasında var. Tam bir otel ev. Annem, kendi alanlarımız olması konusunda her zaman çok dikkatliydi.”

“Çok güzel.” dedim. Kapıya bakmaktan kendimi alamıyordum. Yalnızca kapı ve yatak arasındaki mesafeye izin veren beynim gözlerimi bir türlü özgür bırakmamıştı. Duş alacaktım. Tüm kıyafetlerimi çıkaracak, incecik bir kapının ardında sıırılsıklam bir şekilde kalacaktım. Aaron hemen burada

olacaktı. Belki de yatağın üzerinde oturacaktı. Ama hayır, o tamamen giyinik kalacaktı.

“Kathy, iyi misin?”

“Elbe...” Ona baktığımda kelimenin kalan harfleri dışarıya çıkamamıştı. Aaron gömleğinin kol düğmelerini açmış şimdi de önden birkaçını hedef almış gibi görünüyordu.

Giyinik kalmalıydı. Kıyafetler bazen iyi bir korunma metodu oluyordu.

Neler saçmalıyordum!

“Seni aşağıda bekleyebilirim.” diye öneride bulundu hemen.

“Hayır.” dedim birdenbire. “Kal ama kıyafetlerinle.” Çünkü kendime bu konuda asla güvenmiyordum.

“Temizlerini giyeceğim ve onları çıkarmamak için çaba göstereceğime söz veriyorum.” dedi. Temiz kıyafetlerimi ve tarağımı kapıp kendimi banyoya attığımda “Kapıyı kilitleyebilirsin.” diye seslendi.

Başımı kapıdan uzatıp “Kilitlemezsem içeriye mi gelirsin Alfred?” diye sordum. Sanırım arsız yanım iş başındaydı. Baştan aşağıya tüm bedenim bunu diliyordu. Aaron’ın beni bu duruma nasıl olup da getirdiğini hâlâ anlamıyordum. Adamda beni kendisine çeken bir yan vardı.

“Aaron yapmaz ama Alfred, onu tanımıyorsun bebeğim.”

“Zevzek.” dedim. Kıyafetlerimi içeriye aldıktan sonra kapıyı hâlâ bana bakan Aaron’ın pardon Alfred’in yüzüne kapattım ve hayır, kapımı kilitlemedim. Ve ne yazık ki o içeri girmedi.

İyi bir duş gerçekten rahatlık veriyordu. Üzerimi giyip saç havlusunu kafama sardıktan sonra dışarı çıktım. Aaron, masanın başına geçmiş bilgisayarını açmıştı. E-postalarını kontrol ettiğini fark edince “Önemli bir şey var mı?” diye sordum.

Dizüstü bilgisayarının kapağını aşağı indirip “Hayır, bugün polis merkezinde sürünürken neler kaçırdım ona bakıyordum.” dedi. Bana doğru döndüğünde “Şuna bak, yanakların kıpkırmızı olmuş. Kaynar suda kendini mi haşladın minik?”

“Sıcak su rahatlatıyor.”

“Ama biraz soğuk olması daha sağlıklı.” Gözlerimi kısarak baktım. “Ne var? Bunu herkes bilir.” diye ekledi.

“Kontrol manyağı birisin öyle değil mi? Hep sağlıklı beslenen, sürekli spor yapan, düzenli ve takıntılı.”

“Resmen beni tanımladın bebeğim. Eee onları nasıl buldun?” diye sordu. “Eddie için kusura bakma, fırlamanın tekidir. Seni korkutmadı değil mi?”

“Aslında hayır, eğlendiğimi bile söyleyebilirim.” Buna kesinlikle ben de şaşıryordum ama cidden eğlenmişim.

“Yine de yukarılarda olmaktan hoşlandığını ama sanki farklı bir yükseklik istediğini söyledin gibi geldi. Bu yükseklik Ivy’nin evinde çıktığın yer olabilir mi?”

Ah, olabilir mi? Kesinlikle olabilir.

“Hangi yükseklik?” dedim alayla. “Sanırım çok sarhoştum hatırlamıyorum.”

“Hemen hatırlatabilirim.” dedi ama kapımız çalındığında sandalyesinde kalmayı sürdürdü. Eddie, içeriye girdi. Bana eğilip abartılı bir selam verdi. Yüzündeki sırıtış hiç silinmez miydi bunun? Hafif uzamış saçlarını eliyle karıştırdı. Diğer kardeşlerine oranla daha şımarık bir havası vardı. Hava serin olmasına rağmen şort giyyordu. Üzerinde ise siyah bir sweat vardı.

“Aşağıda sizi bekliyoruz.” dedi. “Ben size rahat vermelerini söyledim ama annem ve babamı bilirsin Aaron, önce aile gelenegi.”

“Geliyoruz Eddie sadece beş dakikaya daha ihtiyacımız var.”

Başımdaki havluya doğru bakıp, “Beş dakika mı? Hadi canım!” dedi. Odadan çıkarken, “Aceleyle getirmeyin tüm gece sizin.” diye seslendi.

Utanmalıydım ama utanmıyordum. Belki de ima ettiği durumu yaşamayacak olmamızdan belki de bunu yaşamayı istediğimdendi bilemiyorum. Sadece utanmamıştım. Aaron, karşıma geçip başımdaki havluyu çıkardı. Saçlarımı elleriyle havalandırdı. Saçlarıma dokunmasından hoşlanmıştım. “Onları açık seviyorum.” diye fısıldadı.

Parmak uçlarımda yükselmişim. Sadece ufacık bir eğilmeyle ona ulaşmamı sağlayabilirdi ama bunu yapmıyordu. Elleri saçlarımda geziniyor bazen yanağıma değip geçiyordu ancak yüzünü asla yaklaştırmıyordu. Bu onun bir tür işkence yöntemi falan olmalıydı. Tüm vücudum bunu arzulasa da yeniden beni öpmesini istemeyecektim.

“Kathy, keşke şu an aşağıya inmek zorunda kalmasaydık.” diye fısıldadı. “Çünkü seni öpmüyor olmamın tek sebebi duramamaktan korkmak.”

“Ama aile geleneği.” diye devam ettim.

Avucunu yanağıma bastırdı. “Hepimiz bu evde toplandığımızda babam çok sevdiği şaraplarından açar. Birlikte içer, konuşur ve özlem gideririz.”

“Harikaymış.”

“Eh, şarap sevdiğini düşünürsek senin gecen olacak.”

Başımı eğdim. Eli hâlâ yanağımdaydı. “Benim gecem olması için farklı bir şeyler lazım.” dedim. Sonra söylediklerim yüzünden kendime kızarak dudağımı ısırdım. Parmağı hemen yanağımdan dudaklarıma kayarak biraz da orada oyalandı. İşte şimdi o çok istediğim yakınlığa sahip olmuşum. Nefesi önce

boynumu dağladı ardından kulaklarıma sürtünen dudaklarından çıkan her nefesle sanırım küle döndüm.

“Kathy.” diye fısıldadı. “Bir şeyleri anladığınızı sanmıyorum. Bunun için çok çaba sarf ediyorum. Beni gerçekten anlayan için ne yapabilirim bilmiyorum. Şu an burada olmak ve sana dokunurken kendimi kısıtlamak o kadar zor ki.”

Elleri aşağıya inmişti. Kalçalarımdaya oyalanırken parmaklarının baskısını hissedebiliyordum. Ah, şu an daha fazla dokunuş için birçok şeyden vazgeçebilirdim. Sonra kalçamın alt kısmında yer bulan elleriyle beni havaya kaldırdı. Bacaklarım ikiye ayrılmış ve onun belini sarmıştı.

“Oralarda hava nasıl?” diye sordu. “Bu yükseklik hoşuna gitti mi?”

“Evet.” diye fısıldadım. “Bu tam istediğim yükseklik. En doğru nokta.”

Nokta mı? Ah, onun da aklına uçaktaki konuşmamız gelmiş olmalıydı çünkü dudakları arsız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hoşuna gidebilecek bir sürü şey biliyorum Kathy.” Ona doğru eğildim. Dudakları alt dudağımı esir almıştı. Dişlerini hissettiğimde kasıklarımdaya ortaya çıkan sancılar aşağıları zorluyordu. Zonklayan bedenim onu arzuluyordu. “Dilim konusunda şaka yapmıyordum. Sana göstermemi ister misin?”

“Ah, soru neydi?” dedim nefes nefese.

Gülümsedi.

“Sana kendimi anlattıktan sonra Kathy, sana yapacaklarımı hayal bile edemezsin.”

“En azından ne beklemem gerektiğini bilmemi sağlasan.” dedim.

Ellerini biraz gevşettiğinde hafifçe aşağı kaydım. Ereksiyonuna çarptığım anda gözlerim irileşmişti. Tamam, şimdi beni

neyin beklediğini gerçekten iyi biliyordum. Dudakları boynumda dolaşp aşağıya indi. Göğüslerime ulaşabilmek için bir süre gömleğimle uğraşmak zorunda kalmıştı ama taş kesilen tek şey o değildi. İyice sertleşen göğüs uçlarım onun dudaklarının arasında bir nabza sahipmiş gibi atmaya başladı.

“Şimdi.” dedi, nefes nefese kalmıştı. Sırtımı duvara yasladı ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe sürterek konuştu. “Ne yazık ki seni aşağıya indirmeliyim.”

“Biliyorum.” diyerek iç çektim.

Aslında burada olmak sahiden hoşuma gitmişti.

“Eddie bir kez daha gelecek. Kardeşimi tanıyorum. İkimizi de utandırmak için elinden geleni yapar.”

“Belki de ona izin vermeliyiz. Böylece bize rahat verir.”

Eli, bacağımdan yukarıya çıktı. Giydiğim gömleğin altından kayıp çıplak tenime değdi. Daha fazla ilerlemesini istiyordum. Göğsüm aldığım nefesle yükselip alçalıyordu. Daha fazla daha fazla, diye bağırabilirdim ama merdivenlerden gelen sesle birlikte beni aşağıya indirip üzerimi düzeltti. Elleri saçlarımda gezinirken az önceki şehvetin yerini şefkat almıştı. Tanrım, ben tüm bunları yaşamak için nasıl bir iyilik yapmıştım?

Kathy

O dadan çıktığımızda Aaron, avucunu belime yaslayarak beni yönlendirdi. Şu an onun ailesinin evinde olduğuma gerçekten inanamıyordum. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda gözlerini üzerimde buldum. Sanırım tıpkı benim gibi o da burada olduğuma inanamıyordu. Dudaklarında daha önce görmediğim çok hoş bir tebessüm vardı. Gözleri daha parlak ve Aaron çok daha yakışıklı görünüyordu. Ailesini gerçekten sevdiğini anlayabiliyordum. Ivy'den beş tane olmasını isterdim. Beş kız kardeşle her sorunun altından kalkabilirdim. Gerçi Ivy, tek başına bile beni korumayı her zaman başarmıştı.

Aşağıya indiğimizde Eddie, elindeki elmayı ısırıp bana göz kırptı. Bu tür davranışların beni rahatsız etmesi gerekiyordu ama o kadar sevimli bir şekilde yapıyordu ki onu yaramaz bir erkek çocuğu gibi görmekten başka çarem kalmıyordu. Yanında genç ve güzel bir kız vardı. Başını onun omzuna yaslamış, saçları göğsüne doğru yayılmıştı. Kız bizi fark edince hemen ayağa kalktı. Bir peri kızı gibiydi. İncecik bir beli, kusursuz bir vücudu vardı. Gözleri yeşilin en sevdiğim koyu tonlarındaydı.

Aaron, “Fiona.” dedi keyifle. “Seni özlemişim ufaklık.”

Kızın ona sarılabilmesi için eğilmişti. Üstelik kız benden çok daha uzundu. Aaron, “Kathy, bu Fiona, anne tarafından kuzenim.” diyerek kızı benimle tanıştırdı.

“Vay canına, her yönden uzunsunuz öyle değil mi?” dedim gülerek.

Kız, bana incecik elini uzatıp “Ben en kısılarıyım. Galiba halama çekmişim.” dedi. Başını mutfak tarafına eğip “Öyle değil mi Aphra, kaderimiz kısa olmak ama iri iri çocuklar doğurmak.”

Beni güldürmüştü çünkü konuşurken kalçalarını gösterdi. “En şişkin yerim burası. Bu, iri çocuklar doğuracağımı gösteriyor.”

Bu bana pek mantıklı gelmemişti ama eh, eğer istediği buysa onu bozmaya hiç niyetim yoktu. Kız beni baştan aşağı süzdü ve Aaron’a anlamlı bir bakış attı. Başparmağını onay verir gibi havaya kaldırıp dudaklarını aşağı sarkıttı. “Gerçekten güzelmiş.” diye fısıldadı ama onu duymuştum. Bu hoştu. Güzel olduğumu düşünen iki kadın vardı ve anlaşılan o ki güzelliğimle ilgilenen daha çok Aaron’dı.

“Fiona altı erkeğin içinde büyüdü.” dedi Aaron. “Ona acıyorum.”

“Bence bu bir şans.” dedim bir anda.

Sözlerime şaşırmıştı. Ailesinin beni korkutacağını düşündüğünü biliyordum. Sanırım başta biraz tedirgin de olmuştum ancak şimdi altı devasa erkek tarafından ablukaya alınmak o kadar da kötü görünmüyordu.

“Öyle bakma. Ona birinin yanlış yapmasına izin vermezsiniz.”

Fiona “Bu bazen bir felaket oluyor Kathy.” dedi ve yukarıdan inen Jason’ı görünce ona doğru koştu. Aaron, ciddi

bakışlarını üzerimden çekmemiştir. Gözlerimin içine bakarken öyle bir dalmıştı ki sanki orada gizlenmiş anlamları bulup çıkarmak ister gibiydi.

“Sana bu mu oldu?” diye sordu. “Hayır, cevaplama özür dilerim. Seni asla anlatman için zorlamayacağım ama artık güvendesin Kathy.” dedi. “Uçakta her ne kadar dikkatini dağıtmak istemiş olsam da söylediklerimin hepsinde ciddiydim. Bu koca bedeni seni korumak için kullanacağım, senin korkman için değil.”

“Biliyorum.” dedim. Bunu gözlerinin içine bakarak söylemişim. Ne demek istediğimi anladığından emin olunca gülmüşedim. “Annen çok güçlü bir kadın. Onun yanında insan korku duymuyor.”

Gülmesini ya da minik bir tebessüm etmesini bekledim ama o ciddiyetini korudu. Muhtemelen annemin yokluğunun sebeplerini düşünüyordu. Keşke ona anlatabilseydim ama anlatmaya başladığım anda nasıl güçsüzleşeceğimi biliyordum. Tüm savunmalarımı kaldıracak ve korunmasız kalacaktım. Bu beni ürkütüyordu. İnsanlar en zayıf anlarında yara alıyordu.

Derin bir iç çekti. Sonra gözlerine ulaşan parıltılarla “Söylediğim her şeyde ciddiydim. Anlıyor musun?” diye sordu.

Ah, şu dil meselesi. Başımı eğdim çünkü ailesinin yanında onun ağzını bacaklarımın arasında düşünmem pek terbiyeli bir hareket olmazdı. Ne düşündüğümü anlamış gibi dudaklarını iki yana kıvrıdı. “Son zamanlarda aklın hep farklı çalışıyor Cat. Bunun sebebi bana karşı koyamaman mı?”

“Bilmem, belki de öyledir.” dedim. Şaka yoktu. İma etmek yerine doğrudan söylemişim. “Sana karşı koymak biraz zor.”

Sözlerimden memnun olmuştu. Beni masaya doğru götürürken oldukça keyifliydi. Eli belimdeydi. Bana yön vereceği zamanlar baskısı artıyordu. Elllerine bağımlı hâle gelmeye

başladığımı anlamak beni şaşırtıyordu. Bu sanki öleceğini bilerek kendini uçurumdan aşağı bırakmak ya da giden bir trenden atlamak gibiydi.

Bayan Abrams, altı numara ile birlikte hazırlık yapıyordu. Tamam, isim konusunda asla iyi bir hafızaya sahip değildim ama çabalıyordum.

Bay Abrams, Josef ile birlikte derin bir sohbete dalmıştı. Karısı bardakları getirdiğinde keyifle ayağa kalktı. Herkes masanın etrafına gelip onun gibi ayakta bekledi. Aile ritüeli olarak kabul ettiğim tek geleneğim Ivy ile Steve'in kontrolünde içmekti. Şimdi onlardan çok uzaktaydım. Bu ilk kez oluyordu.

Bay Abrams, şişeyi bana gösterip "Şarap sevdiğini duydum." dedi.

Daha neler? Şu an Aaron'a, "Ailene beni mi anlatıyorsun?" diye sormak istiyordum ama çok kalabalıklardı. Başımı evet der gibi salladım. Bunca insan içerken kendimi sarhoş hayal bile edemiyordum. Onu nasıl reddedeceğimi düşünürken bardaklar doldurulmaya başlandı. Herkes dolu bir bardağı eline alırken Aaron, "Bana sadece yarım bardak yeter baba." dedi. "Sanırım bugün pek içecek durumda değilim."

İşte yine yapıyordu. En ihtiyaç duyduğum anda ortalığa çıkıp ihtiyacım olanı bana veriyordu. Üstelik bunu ondan istememe bile gerek kalmıyordu.

Bay Abrams biraz şaşırmıştı ama gözleri kısa süreliğine beni bulduğunda "O zaman sana yarım bardak ama Kathy'ye tam bardak." dedi. "Bu harika bir seri tatlım keyfini çıkarmalısın."

Kadehler kalktığında Aaron'a "Aile geleneğinizi bozuyormuşum gibi hissettim." diye fısıldadım. "Burada olmalı mıyım?"

"Elbette burada olmalısın. Seni bu geleneği uygularken izlemek keyifli olacak."

Aphra, kendi kadehini eşinin bardağına hafifçe vurduğunda bardağın içinde dalgalanan şarap masaya saçıldı. Ben hemen etrafta bir bez aramaya koyulmuştum ama hepsi birden gülüyordu. Yine de tedirginliğimi atamadım. Gözlerim Bay Abrams'ın üzerindeydi.

"Ben yardım edebilirim, hemen temizleriz." diye atıldım. "Merak etmeyin Bay Abrams."

"Sadece bir şarap, sakinleş Kathy." dedi Bay Abrams. "Sorun değil canım, sorun değil."

Aaron'ın belimde duran kolu kasılmıştı. Beni daha sıkı tuttu. Kaşlarını çatıyordu. Ona gülümsemeye çalıştım. "Yardım etmek istemiştım." dedim ama sebebin farklı olduğunu anladığına emindim.

Aphra, parmağına damlayan şarabı silerken "Özür dilerim." diye fısıldadı.

Bay Abrams ona minik bir öpücük verdiğinde gözlerimi onlardan çektim. Bay Abrams'ın "İyi ki birlikteyiz." dediğini duyduğum anda kalmak için direniyordum. Mükemmel bir mutluluktı ve neden kahrolası zihnim hâlâ mutsuzlukları anımsıyordu. Annemin doldurduğu içki kadehini taşıdığı ve yanlışlıkla döktüğü güne istemeden çekilmişim.

"Seni fahişe! O içkinin ne kadar ettiği hakkında bir fikrin var mı? Kendini satsan o kadar etmezsin!"

"Özür dilerim, özür dilerim."

Yeni bir bardak dolduran zavallı annem bu defa da yüzüne aldığı darbeye içkiyi etrafa saçmıştı. Korkudan titrediğini görmüş ve hemen odama kaçmışım çünkü sonrasında neler olacağını biliyordum. Bir süre saklanmışım. Kaçabildiğim kadar kaçtım. Ancak onları hâlâ duyabiliyordum.

"İşte şimdi beni kızdırdın, yaptığın her hatada ne oluyor biliyorsun, Angel, ne oluyor biliyorsun."

Kızlarından biri acı çekiyor.

Kathy, benim küçük tatlı Kathy'im neredeymiş?

“Yeniden bir arada olmak çok güzel. Üstelik bu gece bir fazlayız.”

Gözler bana dönmüştü. Kendimi geçmiş anılardan uzaklaştırmakta zorlanmıştım. Aaron, eğilip yeniden “İyi misin?” diye sordu. Ona mutlu ailesinin benim çocukluk travmamı tetiklediğini nasıl söyledim ki? Başımı belli belirsiz salladım.

“Kathy.” dedi Bay Abrams. “Ben biraz duygusal bir babayımdır. Bu yüzden lütfen kusuruma bakma. Fiona’yı burada tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü Tanrı bana bir kız çocuğu bahşetmedi. Önce Patricia, aileye katıldı. Mükemmel bir hissi yaşamamıza neden oldu. Şimdi sen de geldin ve evimi neşelendirdin. Umuyorum Aaron Alfred, senden asla vazgeçmez.”

“Ben, teşekkür ederim.” diyebilirdim sadece. Patricia ile beni aynı şekilde anması tuhafıma gitmişti. Sonuçta o oğullarıyla nişanlanıyordu bense Aaron’ın yalnızca iş arkadaşıydım. Aaron’ın kolu bir kez daha harekete geçmişti. Ben buradayım diyordu sanki buradayım ve vazgeçmiyorum. İşin tuhafı vazgeçmesini istemiyordum da.

“Bir kez daha ayrı yollarda yürüyeceğiz ama yeniden buluşmanın umudunu ve sevincini yaşayacağız. Bu masadaki herkesi tekrar bir arada görmeyi umut ediyorum.”

“Hep bir daha fazla.” dedi Aphra. “Kathy bize uğur getirir belki. Altı erkek çocuğunun olması aynı zamanda altı kız çocuğuna sahip olmak anlamına gelmeliydi ama gördüğün gibi tatlım, sadece Drew harekete geçti. Şimdi de Aaron yanında biriyle geldi. Aslında en son aklıma gelen kişiydi... Yani o olaydan sonra. Her neyse belki de seni bulması gerekiyordu.”

Anlayamamıştım. Aaron, kurumuş boğazını temizleyebilmek için öksürmüştü. Sanırım bu bir tür uyarıydı: Kathy, benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor!

Öğrenmek istiyordum. Aaron'ın yaşadığı her şeyi bilmeyi arzuluyordum. İyi ya da kötü, eğlenceli, hüzünlü fark etmiyordu. Ona ait her şeyi hissedebilmeliydim. O da böyle mi düşünüyordu acaba?

Kadehler ortada buluştu ve "Abrams ailesine." dedi Bay Abrams.

Aphra, "Birlikteliğe." diye ekledi.

Josef, "Kuvvetli bağlara." dedi.

Drew, "Aşka ve evliliğe. Ayrıca Patricia'ya." dedi gülümseyerek. Belli sırayla gidiyorlardı. Sırada Aaron vardı ve ne söyleyeceğini merakla bekliyordum. "Güvenmeye." dedi. "Güveneneğimiz insanlarla birlikte olmaya."

Jason bir şeyler söylemişti ama ben Aaron'a bakıyordum. Masanın başında sadece ikimiz kalmışsınız gibi hissediyordum. Uzanabilsem şu an onu öpebilirdim.

"Evet, Kathy." dedi Bay Abrams. "Sıra sende."

Aaron, bana merakla baktığında ne söyleyeceğimi bildiğimi anladım. "Mutlu ailelere. Ölmeyen annelere. Sevimli kardeşlere ve sonsuz güvene."

Güven aramızdaki bir şifre gibiydi. Başkaları ne anlıyordu bilmiyorum ama benim içim bu kelimeyle birlikte kıpır kıpır oluyordu. Ona güveniyordum. Lanet olsun bu ona âşık olduğum anlamına geliyordu!

Herkes kadehini bitirdiğinde yenisi doldurulmuştu. Aaron sadece kadehini kaldırdığında bir yudum içmişti o kadar. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Steve'in neden kontrollü olduğunu anlamasa da aptal bir adam değildi, yaşadığım boktan bir geçmiş olduğunu ve korkularımın üstesinden gelemediğimi

anlamış olmalıydı. Şimdi tıpkı Steve gibi yapıyor ve kendimi güvende hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Başarıyordu.

Üçüncü bardağımı dolduran Josef'e "Çok az." diye istekte bulundum. "Çabuk sarhoş oluyorum. Hatta şu an kafam gerçekten güzel. Size rezil olmak istemem."

"Kafana takma Kathy, Eddie buradayken başka kimse rezil olamaz." dedi. İkimizin gözleri de Eddie'yi bulduğunda gülmeye başladık. Fiona ile birlikte boş bardağın içine kalem atmaya çalışıyor ve her seferinde saçma sapan totemlerle devam ediyordu. "Eğer isabet ederse havuzda çıplak yüzeceğim."

"Gördün mü?" dedi Josef ancak kadehimi çok az doldurmuştu.

"Aslında sadece Ivy ve Steve ile birlikteyken içme kuralım vardı. Bugün onu çiğnedim."

Bana tuhaf bir bakış atmasını beklemiştim ama bunu yapmamıştı. Tam tersine sanki beni anlıyor gibiydi. "Aslında ben de sadece ailemle birlikteyken içerim." dedi. "Bu yüzden seni gerçekten anlıyorum."

"Cidden mi?"

Başını salladı. "Evet. Onlarla birlikteyken ve sadece evde."

"Neden?" diye sordum merakla.

Dudaklarına kederli bir gülümseme eşlik etti. "Çünkü başka türlü durmayı başaramıyorum."

"Anlıyorum. Ben de kontrolü kaybetmekten korkuyorum ama benim yerime kontrolü eline alacak güvenli biri olduğunda içebiliyorum."

Bir süre konuşmadı. İkimiz de şarabımızdan minik yudumlar alıyorduk. "Aaron'ın içmediğini fark ettim. Sanırım bahsettiğin güvenli biri o." dedi. "Bu evde sana zarar gelmez Kathy. İnan bana bir anda altı tane devasa koruyucun olur."

Sonra Aaron'ı gösterip kulağıma doğru eğildi. "Tabii Aaron'a karşı koruma istiyorsan bu konuda yardımcı olabilirim."

"O senin kardeşin." dedim.

"Sen de öylesin." diye cevapladı. Sonra derin bir nefes alıp kararsızlığından sıyrıldı. "Aaron zor zamanlardan geçti Kathy. Güveni sarsıldı. Yeniden güvenmekten bahsetmeye başlamasına seviniyorum. Ona iyi gelmişsin."

Hayır, Aaron bana iyi gelmişti ama henüz bunu sesli söylemekten çekiniyordum. Josef, elini yavaşça başımın arkasına koyup "Aaron'a iyi bak Kathy." dedi. "Biz yanında olamadığımız anlarda ona iyi bak."

Tamam, yaşadığım her şey çok tuhaflaşmaya başlamıştı. Aaron ile sadece iş arkadaşıydım ama ailesi sanki onunla uzun süreli bir ilişkiye başlamışız gibi davranıyordu. Dahası hepsi benden haberdardı. Ivy de öncesinde Aaron'ın ismini duymuştu elbette ancak nelerden hoşlandığı ya da bana nasıl iyi geldiği hakkında değil, daha çok ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bilgilendirilmişti. Aaron ne kadar süredir onlara benden bahsediyordu?

Gözlerim onu bulduğunda içimde kocaman bir sevgi balonu oluştu ve tamamı Aaron ile doluydu. Babasının yanındaydı. Konuşurken sürekli gülümsüyordu. İyi bir aile olmanın en önemli püf noktası iyi bir ebeveyne sahip olmaktı. Aaron ve diğerleri çok şanslıydı. Anne ve babaları harika iş çıkarmıştı. Onların yanına gidip Aaron'un koltuğunun kenarına yaslandım. Beni fark ettiği anda ayağa kalkıp bana yerini vermişti. Benim yerime de kendisi geçip kolunu omzuma doladı. Aşırı dikkatli ve kibardı.

"Biz de babamla gazetesi hakkında konuşuyorduk."

"Hangi gazete?" diye sordum gerçek bir merakla.

“Babam kasabanın yerel gazetesini işletiyor.” dedi. “Aynı zamanda iyi bir editördür.”

“Tanrım, gerçekten mi? Bu harika. Hep bir gazetede çalışmak istemiştım biliyor musunuz? Aylık dergilerden daha eğlenceli geliyor bana. Günlük mü çıkarıyorsunuz?”

“Haftalık.” dedi Bay Abrams. “Ve eğer işinden ayrılacak olursan seni kapabilirim Kathy. İşlerini takip ediyordum. Çok başarılısın.”

“Teşekkür ederim. Yazmaktan ziyade editörlük beni kendisine çekiyordu hep.” dedim. “Bir gün işsiz kalırsam kapınızı çalabilirim.”

Gülümseyerek söylediğim sözlerin, bu koca adamın gözlerini yaşartmasının sebebini anlayamamıştım. “Üzgünüm, söyledim sana duygusal bir adamım. Aaron’ın hep gazetenin başına geçeceğini düşünmüştüm. Sonra o kâbus gibi kadın yüzünden buralardan çekip gitti ve...” Durdu. “Üzgünüm. Sadece Aaron’ın burada yaşayacağını düşünürdüm ama buraları terk eden ilk o oldu. Ardından Jason’ı yanına aldı. Zaten hiçbir zaman ayrılamadılar. Onların uzakta olmasından hoşlanmıyorum.”

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. “Bu, aile geleneğiniz çok hoşuma gitti Bay Abrams, birlikte olduğunuz her anın tadını çıkarıyorsunuz. Altı çocukla bunu yapmak zor gibi duruyor ama siz başarmışsınız. Benim minik bir ailem var ama neden duygulandığınızı anlıyorum. Ayrı düşmek üzücü. Ancak daha üzücü şeyler biliyorum. Çaresi olmayan bazı ayrılıklar var. Aileyi eksilten ayrılıklar. Bu yüzden üzölmeyin, hep bir daha fazla.” dedim.

Adam gülerek ayağa kalktı ve elimden tuttu. Onu izleyip ben de ayağa kalkmıştım. Bana sarılacağını bir saniye öncesinden fark ettim. Kaçınmak istedim ama Aaron’ın ailesinin bir deli olduğumu düşünmesini istemiyordum. Bu yüzden

gözlerimi kapattım ve bitmesini beklemeye başladım. Ancak bir şey oldu. Hissettiğim şey korku değildi. Bay Abrams, sıcak ve güvenliydi. Bir babanın olması gerektiği gibiydi.

“Burada olmana çok sevindik Kathy.” dedi. “Lütfen bizim ailemizden eksilme.”

Kadehimi bıraktığım yerden alıp başıma diktim. Tanrım, sanırım sarhoş olmam gerekiyordu.

“Hey, iyi misin?” dedi Aaron.

“İyiyim. Sadece sana sormam gereken bir şey var Aaron.”

“Evet.” dedi gülerek. “Evet.” Sanki soruyu sormuşum gibi cevaplandırmıştı.

“Ne evet? Soruyu sormadım bile.”

“Ne soracağınızı biliyorum. Evet, seni aileme anlatıyordum Kathy. Evet, bir süredir senden çok hoşlanıyorum. Evet, dikkatini çekmek için her şeyi yapıyordum. Evet, seni buraya getirmek son haftalarımın en büyük hayali olmuştu.” Ellerini yanaklarıma koyup “Evet.” diye fısıldadı. “Şu an seni öpmek istiyorum.”

Heyecanlanmıştım. Beni öpmesini istediğim gerçeğine rağmen tüm ailesinin önünde bunu yaşamak istemiyordum. Çünkü şu an bana dokunursa durabileceğimden pek emin değildim.

“Bir soruyu atladin. Bence onun da ne olduğunu biliyosun ama kaçıyorsun.” dedim. Ah, nasıl da merak ediyordum.

“Buradan neden ayrıldım? Ve o kadın kim?”

Başımı salladım.

“Kaçmıyorum. Sadece burada anlatmak istemiyorum. Eğer daha fazla içmeyeceksen odaya çıkalım mı?”

“İçmeyeceğim.” dedim. “Zaten sarhoş oldum.”

“Evet, bunu fark ettim. Mecburen yine sadece uyuyacağız.”

“Pislik yapma Alfred.” dedim kızgınlıkla. “Bu arada.” dedim. Dilim dolanmaya başlamıştı. Bu kötüydü. Gerçekten birazdan sızacağım gerçeği sadece uyuyacağımızı kanıtlıyordu. “Neden senin iki adın var?”

Aphra, sorumu duyup yanımıza geldi. Tanrım, umuyorum diğerlerini duymamıştır. Biraz hüzünlü görünüyordu. “Aaron ve Jason’ın doğacağı gece Honour babasını kaybetti. Onu çok severdik. En azından ismini yaşatmak istedik ama Aaron’m ve Jason’ın isimlerini çoktan belirlemiştik. Bu yüzden ilk doğanın iki ismi olmasına karar verdik. Aaron Alfred.”

“Çok üzüldüm.” diye inledim. Birazdan ağlayabilirdim. Duygu geçişlerim neden bu kadar hızlıydı bilmiyorum ya da tamam nedenini biliyorum. Ben sarhoşum.

“Üzülme tatlım bu otuz iki yıl önceydi. Şu an onu gülümseyerek anıyoruz. O da böyle olsun isterdi.”

Aklıma gelen fikirle birlikte Aphra’ya yaklaştım “Peki, Alfred biraz alaycı biri miydi Aphra?”

“Ah, evet.” dedi. “Alaycı, bazen sinir bozucu bile oluyordu ama ona kızamıyorduk. Bir de çok çapkındı.” Söylediği şeyi fark edip hemen durumu toparlamaya çalıştı. “Ama Aaron öyle değil. Öyle değil mi tatlım? Çapkın değilsin.”

Aaron, “Çapkınlık mı?” diye sordu. “Ben tam aşk adamıyım anne.”

“Çapkınların yeni savunması budur Aphra lütfen ona inanma.”

Aaron başını iki yana salladı. “Bunu duydun mu anne? Sanırım onu bir de bu yüzden ikna etmeliyim. İzninle.” dedi. İzin kısmını kesinlikle annesine bakarak söylemişti çünkü beni tamamen hazırlıksız yakalayarak belimden kaldırdı. Omzuna yerleştirip merdivenlere yöneldi.

“İyi geceler Abrams ailesi. Benim bu miniği uyutmam gerekiyor.”

“Biz de inandık Aaron.” dedi Eddie. Kimin vurduğunu bilmiyorum ama biri ensesine sağlam bir tokat geçirmişti. Bu hoşuma gitti ama Eddie’yi durduramamıştı. “Hadi ama uymayacaklar! Bunu hepimiz biliyoruz ama sadece ben söylüyorum. Dikkat et de ufaklığı ezme!” Yeni bir tokat yediğini duyduğumda kıkırdadım.

Ne yazık ki Eddie fena hâlde yanılıyordu. Artık Aaron’ı tanıyordum. İçmiştim ve kendisi tek yudum şarapla duruyordu. Kontrolünü kaybetmeyecekti. Ben ise çoktan yoldan çıkmıştım.

Merdivenleri çıkarken hiç zorlanmadı. Tanrım, nefes nefese bile kalmamıştı. Kapısını açıp içeri girdiğinde beni doğrudan yatağın üzerine attı. Yüzünde bir anlığına en son bu odadayken gördüğüm arzuyu yakaladım. Beni istiyordu. Bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. Ayağa kalkıp ellerimi beline doladım. Yüzümü göğsüne yaslamıştım. Derin nefesler alıp veriyordum. Kokusunu solumak bile huzuru taşıyordu bana.

“Birazdan ayakta uyuduğunu düşüneceğim Cat.”

“Tadını çıkarıyorum.”

Kahkaha attı. Göğsündeki titreşimler sanki mutluluğu benim bedenime naklediyordu.

“Peki, nasıl? Yani tadım?”

“İzin vermiyorsun ki. Bu şekilde anlayamıyorum.” diye söylendim. Şu an istediğim gerçekten onun tadına varmaktı. Tanrım, böyle hissetmeyeli yıllar olmuştu sanki.

“Sarhoş Kathy.” dedi. “Biliyor musun ben içmediğim için çok şanslısın.”

“Ya da şanssızım. Aslında aklıma bir fikir geldi. Bir dahaki ne senin içmeni sağlayacağım.”

“Ah, neler duyuyorum böyle. Kathy, sarhoş Aaron’dan mı faydalanacak?”

Hıncırca gülümsedim. “Neden olmasın? Başka türlü izin vermiyorsun ki. Çok kontrolcüsün.”

Elleri omuzlarımdan aşağı inip yeniden yukarı çıkıyordu. Bir süre bu şekilde dokunmayı sürdürdü. “Steve’e söz verdim.” dedi sonunda. Birden geri çekildim. Onu dikkate aldığını biliyordum ama bunca uzaklığa rağmen Steve’e verdiği sözü tutmasına şaşırmıştım. Gözlerinde gördüğüm şey aynı zamanda bir saygıydı da. “O akşam beni uyardı. Steve, sadece Ivy’nin ailesi değil. Bence sana da çok değer veriyor. Bir kardeş gibi koruyup kolluyor. Ona minnettarım Kathy. Ayrıca bana bir şeyleri anlatmanı bekliyorum. Sana söyledim, beklemekten yana sorunum yok. Sen hazır olduğunda her şeyinle seni almayı bekliyor olacağım.”

Gizlediğim korkularımdan bahsediyordu. Şu an bunu hatırlattığı için seksi düşünmekten vazgeçmeliydim. Bilinçli olarak değil, genelde bu gibi durumlarda soğuyordum ama şu an hâlâ aynı istekle ona baktığımı fark ettim. Gerçekten güvenli alanımı mı oluşturmuştum? “Anlatması zor. O kısmı geçemez miyiz?”

“Belki anlatmanı beklerken bazı yaramazlıklar yapabiliriz ama şu an sarhoşsun Cat. Sarhoş olduğunda sana dokunmayacağım. Yani, tamam, belki biraz dokunabilirim.”

“Beni öpeceksin.” dedim kararlı bir sesle.

Gözleri daha önce görmediğim kadar parıldamıştı sanki. “Evet, aslında bunu yapacağım.”

Eli yanağımdan boynuma doğru kaydı, orada fazla oylanmadan göğüslerime indi. Gömleğimden kurtulup çıplak tenimde ellerini hissetmek istiyordum. Yüzünü bana doğru eğdiğinde kendimi ona bıraktım. Kolu belime dolandığında

gölümseyerek “Dengeyi bozabildiğime sevindim.” dedi. “Bazen seni hiç etkileyemeyeceğimi düşünüyordum.”

“Sadece görememişim Aaron.”

“Şimdi, görüyor musun?”

“Tüm çıplaklığıyla.” dedim. Dudaklarını arzuluyordum. Daha fazla konuşmasını istemedim. O da devam etmemişti. Beklediğim öpücüğü önce boynumda hissettim. Aşağı doğru kayarken dilini tenimde hissedebiliyordum. Gömleğimin üst düğmesini açarken ara vermeden öpmeye devam etti. Kalbim yerinden çıkıp çırpınacakmış gibi geliyordu.

Sarhoşluğumu unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. Çünkü beni öpmeyi sürdürürken kendini bana bastırıp onun da en az benim kadar istekli olduğunu anlamamı sağladı. Kesinlikle büyük ve sertti! Sadece kısacık bir an göğüs ucum ağzının içindeydi. Öpücükleri göğüslerimden yukarıya çıkmaya başladı. Dudaklarımı esir alırken beni kucağına kaldırdı. Bir iki adım atıp yatağa yatmamı sağladı ve o da kısa süreliğine üzerime eğildi. Elleri kalçamı sarmıştı. Bacaklarımı iki yana açıp beline doladığımda kendini bana bastırıp inledi. Onun dudaklarından kaçan inilti ise benimkilerin yanında çok sessiz kalıyordu.

“Bu gece ikimiz için de zor geçecek.” dedi. Kendini geri çekip derin bir nefes aldı. “Tatlı rüyalar, gülümseme sebebim.” diye fısıldadı.

Tanrım hayır! Kolunu tutup onu kendime doğru çektim. “Sadece uyumak istemiyorum Aaron.”

“Sarhoşken sana dokunmayacağım.”

“Bir daha asla içmeyeceğim.” Yatakta yan döndüm. Bir örtünün üzerimi kapattığını hissettiğimde “En azından yanıma gel.” diye söylendim.

“Öyle yapacağım zaten Cat.” Örtü havalanmış ve yatak onun ağırlığıyla biraz gıcırdamıştı. Sesi komik bulmuştum.

Kıkırdamaya başladığımda Aaron da bana eşlik etti. “Bu yatak çok ses yapıyor.” dedim fısıltıyla.

“Sorun değil.”

“Evet, çünkü sen çok ahlaklısın.”

“Beni gözünde büyütme Kathy.”

“Daha fazla büyüyebileceğini sanmıyorum. Ayrıca büyük olan sadece ahlakın değil. Bence beni istediğini bedenim senden önce itiraf etti. Onu hissedebiliyorum.” Örtüyü kaldırıp içine baktığımda elimi tutup kendine çekti. Sanırım birazdan ona dokunmayı düşündüğümü anlamıştı.

“Ben seni istediğimi çok önceden itiraf ettim zaten. Sadece bunun doğru olmasını istiyorum. Ayıldığında hâlâ aynı şeyleri söyleyebiliyorsan bu benim için yeterli.”

Yüzümü astım. “Yarın bu kadar cesur olamayacağım.” dedim.

“Durma nedenim de tam olarak bu. Bana tek yudum içmeden istediğini söylersen o dakika durdurulmaz olurum.”

Tamam, madem böyle düşünüyordu o zaman yarın ilk işim ona bunu söylemek olacaktı.

“Her neyse, şansına küs Aaron. Madem yapacak daha iyi bir şey yok o zaman ben sızmadan önce konuş bakalım, neden burayı terk ettin?”

Bedeni gerildi. Elim kolunun üzerindeydi ve ani değişikliği hemen fark edebilmişim. Yumruğunu mu sıkıyordu bu?

“Bir kadın.” diye fısıldadım. “Seni terk eden kadın yüzünden mi kaçtın?”

“Hayır.” dedi. “Onun yüzünden değil onun için ayrıldım buradan. Uzun bir süre birlikteydik. Beş yılı bitirmiştik. Ben doğru kadını bulduğuma ve onun için doğru adam olduğuma inanıyordum. Ancak bu kadar yanılabildim. Aslında sinyalleri görebiliyordum ama gözlerimi kapamak istedim.

Valentine, şehirde yaşamak istiyordu. Onun tabiriyle buralardan kurtulmalıydı. Bunun için bana aylarca yalvarmıştı. Sonunda gitmeye kararlı olduğunu ve ona eşlik etmek istemiyorsam uzun mesafe ilişkiyi deneyebileceğimizi söyledi. Ondan ayrılmaya hazır değildim. New York'a yerleştik. Başlarda her şey güzeldi ancak zamanla uzaklaşmaya başladık. Şehir çok büyüktü Kathy, o bir yandaydı ben diğer yanda. Sonra, çalıştığı yerdeki bir adamla beni aldattığını öğrendim. Gerçi bunu asla itiraf etmedi. Sadece benden ayrılmak istediğini söyledi. İlişkimiz artık onu tatmin etmiyormuş."

"Seni terk edecek kadar aptaldı yani?" dedim. "Sen harikasın!"

"Aradığı başka bir şeydi anlaşılan."

"O bir aptalmış."

Güldü. "Ayrıldıktan sonra buraya dönmeyi düşündüm ama yapamadım. İşimde iyiydim ve yayın yönetmenliğine ulaşma- ma çok az kalmıştı. Kalmaya karar verdim." dedi.

"Onu unutabildin mi?" diye sordum. Baştan aşağı kıskançlıkla dolmuştum. "Seni çok kırmış, sanırım onu çok seviyordun. Bu iz bırakır."

Parmakları çenemi tutup başımı kendine doğru kaldırdı. "Biliyor musun Kathy? Anneme göre Valentina'nın beni oraya götürmesi ve sonra ayrılması sana çıkan yolu bulmam için bir ışıkmiş."

Doğrulamaya çalıştım ama beni saran kolları buna izin vermedi. "Bunu ne zaman söyledi?"

"Buraya gelmeden birkaç gün önce."

"Yani sen gerçekten ona benden mi bahsediyordun?"

"Hiç durmadan hem de. Başlarda sadece rakip derginin baş editörü olarak bahsediyordum. Sonraları işler değişti. Bir süredir sürekli seni izliyorum. Beni bir sapığa dönüştürdün."

“Sapık Alfred keşke aramızda olsaydı.” dedim gülerek. Eli karnımın üzerindeydi. Sıcaklığının bana yaşattığı hislerinden haberdar olsaydı da kendini bu şekilde tutar mıydı merak ediyordum. Sıkıntıyla iç çektim. “Bunu fark etmedim. Yani beni izlediğini ya da ilgilendiğini. Genellikle benimle uğraşıyordun Aaron. Sürekli kızdırıp duruyordun.”

“Çünkü sana ancak o şekilde ulaşabiliyordum. Arkadaşlık çabalarımı direkt reddediyordun ama söz konusu rekabet olduğunda karşıma geçip benimle kapışıyordun. O hâlini seviyordum. Hâlâ seviyorum.” Alnımı öptü ama dudaklarını hemen çekmedi. “Sanırım... Kathy, sana söylemek istediğim bir şey var ama seni korkutmak istemiyorum. Sadece bana güvenmeni istiyorum. Bana gerçekten güvendiğinde işte o zaman söyleyeceklerimi dinleyeceksin.”

“Güveniyorum zaten. Şu an aynı yatakta yatıyoruz farkında mısın? Gerçi bu kısımda birazcık güvensiz olabilirdin.”

“Yapma.” dedi. “Gerçekten kendime zor hâkim oluyorum. Şimdi uyu bakalım, saçlarını açmak için sabırsızlanıyorum.”

Bu hoşuma gitti. Saçlarıma dokunmasına izin verdiğim tek erkek oydu. Bu saçma bir takıntı gibi görünüyordu biliyorum. Gözlerimi kapatırken yüzümü göğsüne kapattım. “Saçlarımdan tutup sürüklerdi.” dedim bir anda. Bedeni hemen tepki vermişti. Gerginliğini hissedebiliyordum. Anlamıştı. Geçmiş acılarımdan bahsettiğimi biliyordu. Acaba bunun benim için ne kadar zor olduğundan haberi var mıydı?

“Kim?” diye sordu öldürücü bir sesle.

“Babam.” dedim. İsmi anmak istemiyordum. “Sinirlendiğinde saçlarımdan tutarak beni sürüklerdi. Henüz çok küçüktüm ve yaptığım hataların bile farkında değildim. Büyüdüğümde ise hata yapanın ben olmadığımı anladım. Anneme ne zaman sinirlense soluğu bizim odamızda alırdı. Parmakları

saçlarımıza dolanırdı. Sürekli cinsiyetimizin aşağılayıcı yanları olduğunu anlatır ve o yaşlarda bile kendimizi sadece bir cinsel obje olarak görmemizi sağlardı. Sadece erkekler için yaratılmıştık o kadar. Uzun saçlı, dolgun vücutlu ve kafasız varlıklardık onun için. Bu yüzden büyümeye başlayınca saçlarımı kestirmiş ve daima erkek gibi giyinmeye başlamıştım. Ve başarılı olmak için hep çok çalıştım. Tüm erkekleri geride bırakmıştım çünkü onun haksız olduğunu kanıtlamak istiyordum. Ama... Hâlâ hissediyorum Aaron, hâlâ parmakları saçlarıma dolanmış çekiyor sanki. Sürükleniyor gibiyim.”

Eli yavaşça saçlarıma gitti. Tokamı yavaşça açtı. “Hayır.” diye fısıldadı. “Artık kimse sana zarar veremez. Ben hep yanında olacağım Kathy, saçlarına sadece sevmek için dokunacağım. Söz veriyorum, bir daha asla onun parmaklarını hissetmeyeceksin.”

“Çünkü sen varsın.” dedim içimden. Gözlerimi açmamıştım. Bir süre bekledim. Elleri belli bir ritim tutturmuş saçlarımda geziniyordu. “Daha fazlasını sormayacak mısın?” dedim.

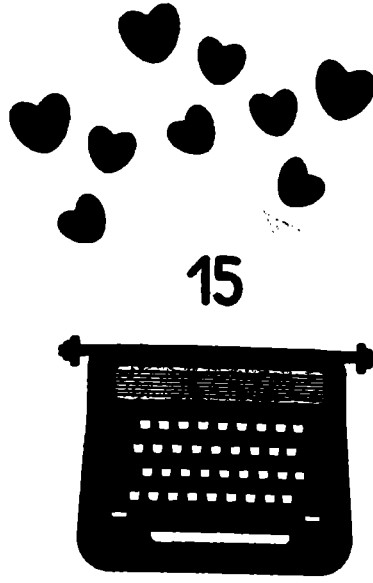
“Hayır.” dedi kısık bir sesle. “Sen hazır olduğunda bana tüm hikâyeyi anlatacaksın.”

“Ve sen bundan hiç hoşlanmayacaksın.”

“Elbette hoşlanmayacağım Kathy, sana zarar veren hiçbir şeyden asla hoşlanmayacağım ama dinleyeceğim ve gerekirse acısını birlikte çekeceğiz. Sen ve ben.”

Uykuya dalacağımı biliyordum ve hiç kâbus görmeyecektim. Aaron, kocamandı ve beni canavarımdan koruyacaktı.

Kokusunu soluyarak uykuya dalmak yeni hobim hâline gelebilirdi.

Aaron

Bir kadını uyurken seyretmenin zevkini daha önce hiç tatmamıştım. Kathy'ye kadar. Onu zaten iş yerinde sürekli izliyor her anını yakalamaya çalışıyordum ama uyurken izlemek çok daha başka bir boyuttu. Nasıl da huzurlu ve harika görünüyordu. Şimdi öpücüklerimle onu uyandırabilirdim ama dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dün gece bana geçmişinden bahsetmesini beklemiyordum. Bu onu yormuş ve üzmüştü. Neden yıldızlarını söndürmek istediğini anlıyordum ama bu şekilde iyileşemezdi. Kabullenmeli ve artık geleceğine odaklanmalıydı. Yani bana...

Tamam, bir kadını arzulamak yabancı değildi ama onu bu şekilde bürünüyle ve sonsuza dek istemek, işte bu işimin bittiğini gösteriyordu.

Kolum boynunun altındaydı. Ellerini göğsüne doğru çekmişti. Parmakları dudaklarına değiyordu. Bana babasını anlatırken saçlarını açmıştım. Yastığın üzerine dağılan tellere hasretle bakıyordum. Bu kadar yakınımda olmasına rağmen hâlâ uzağımdaymış gibi hissediyordum. Henüz bana her şeyi

anlatmamıştı. Sorun değildi. İstedimde gerçekten sabırlı bir adam olabiliyordum. Önemli olan Kathy'nin zarar görmemesiydi. Uzun bir yol katetmiştim. Artık bana bakarken nefretle bakmıyordu. Rekabet yoktu. İşi bile düşünmüyordu.

Dün gece istediğini ona vermemek için üstün bir çaba göstermek zorunda kalmıştım. Eğer onu yalnızca bedenlen arzulu-yor olsaydım hiç durmazdım ama benim Kathy'nin bütününe ihtiyacım vardı. Steve'in dört aydan neyi kastettiğini artık anlıyordum. Elimi tutmayı onun istemesi gerekiyordu. Koşulsuz bir güvenle bana gelmeliydi. Yapabileceğim tek şey yanında kalmaktı. Bir adım uzağında.

Kolumu boynunun altından çekip yataktan yavaşça kalktım. Üzerimi değiştirdikten sonra bir süre yatağın kenarında oturdum. Şu an geri yatıp ona yeniden sarılmak istiyordum. Dudaklarına yavaşça bir öpücük bıraktım. Uyanmayacağını biliyordum çünkü evindeyken de bunu yapmıştım. Kulağa sapıkça gelse de niyetim yalnızca hissedebilmektir.

Biraz kıpırdanıp yeniden uykusuna devam ettiğini görünce ona kısa bir not yazıp aşağı indim. Jason, merdivenlerin sonunda oturmuş beni bekliyordu. Hepsine Kathy'nin bilinmez durumunu anlatmıştım ama Jason'a tahminlerimi de söyledim. Ayrıca Kathy'nin benim için ne ifade ettiğini sanırım en iyi o biliyordu.

"Diğerleri bahçede." dedi. "Seni beklemek istedim. Taşınma işim yüzünden tam olarak konuşamadık. Ona söyledin mi?"

"Hayır, henüz değil. Fırsat bulamadım."

"Aynı odada kalıyorsunuz Aaron. Eddie'ye çevirme beni." dedi gülerek. "Ona söylemek için bolca vaktin vardı."

"Evet, aynı odada kalıyoruz. İkinci kez hem de ve ben ne yapıyorum biliyor musun? Onu uyutup üzerini örtüyor ve sonra uyuyuşunu izliyorum."

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Cidden ona vuruldun değil mi?”

“Hem de fena vuruldum.” Elimle alnımı ovaladım. Bazen bir çıkmazın içindeymişim gibi hissediyordum. Kathy’nin bana çekildiğini biliyordum ama benim arzuladığım yalnızca içimizdeki şehvet değildi. Ben uzun sürecek bir şeyin peşindeydim. Kathy’nin korkacağı kadar uzun sürecek bir şey.

“Hiçbir şey anlatmadı mı?” diye sordu Jason.

“Jason, delirebilirim.” dedim. “Anlatmasını çok istiyordum ama şimdi korkuyorum. Çok ağır şeyler yaşamış. Ben...”

“Ne anlattı?” diye sordu kardeşim hemen. Kaşlarını çatmıştı. O da Kathy’yi koruma arzusuyla dolmuştu. Kardeşlerimi seviyordum, Kathy için şimdiden bir aile olmaya başlamışlardı.

“Babası.” dedim. “Küçükken onun tarafından şiddet görmüş.”

“Piç kurusu!”

“Evet.” diye fısıldadım. “Sokuk piç kurusu!”

“Adam neredeymiş?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Her şeyi anlatmadı. Henüz.” Derin bir nefes aldım. “Biliyor musun bana buradan neden ayrıldığımı sordu.”

“Annemin ve babamın kırdığı potlar hedefi bulmuş yani.”

“Sorun değildi. Zaten gizlemeyecektim ama anlattığımda ne kadar rahatladığımı fark ettim. Onun da bunu yapmasını istiyorum. Bana her şeyi anlatmasını istiyorum.”

Elini koluma koydu. “Araştırabilirim Aaron. Eğer istersen o yangından yola çıkarım ve bir şeylere ulaşabilirim.”

“Biliyorum. Ben sadece onun bana güvenmesini istiyorum. Bilmemi istemiyorsa öğrenmemin ne anlamı var? Bana onun anlatması lazım. Bence güvenini kazandım. Bekleyeceğim. Kathy, istediğinde anlatacaktır.”

“Çok zor durumdasın kardeşim.” dedi. “Ama ben ikinizde inanıyorum. Kathy, senin yanında huzurlu görünüyor. Sen de uzun zamandan sonra ilk kez mutlusun.”

“Acayip tatlı.” dedim gülerek. “Her anımı onunla geçirmek istiyorum. Şimdi bile yanından kalkmamak için bahaneler aradım.”

“Ama bulamadın çünkü kardeşlerine ihtiyacın var. Hadi gidip biraz şunların hayatına burnumuzu sokalım.”

Kolunu boynuma atıp beni çekiştirdi. Sanırım iyi yapmıştı çünkü gerçekten de yukarı çıkmak için bahaneler arıyordum. Arka bahçeye gidip babamın eskiden garaj olarak kullandığı derme çatma yaptığımız spor salonuna geçtik. Eh, altı erkekğin bazen buna ihtiyacı oluyordu. Özellikle Josef ve Eddie’nin spora düşkünlükleri sayesinde biz de zamanla sabahları hareket etmeye alışmıştık.

İçeriye girdiğimizde Eddie yerde kahkaha atarken, Josef barfiks demirinde sallanırken gülüyordu. Drew’in onlara somurtarak bakmasından anladığımız kadarıyla onun için işler yolunda gitmemişti.

“Neler oluyor?” diye sordu Jason.

“Drew ağırlık kaldırırken neredeyse yıkılıyordu.”

“Hey kardeşinle dalga geçme Eddie.” dedim, sahte bir kızgınlıkla. Sanırım Eddie’nin bu hâllerini seviyordum. O olmasaydı muhtemelen somurtkan kardeşler olarak ün salabilirdik.

“Ama aşırı komikti çünkü ona sihirli bir kelime söyledim.”

“Neymiş o?” diye sordum. Tanrım, onları gerçekten özlemiştim.

Ellerini boşlukta sallandırırken gözlerini kapadı. Sanki bir büyü yapmaya hazırlanıyor gibiydi. “Patricia, Patricia, Patricia....”

Drew, eline aldığı bir sopayı Eddie'ye doğru fırlatmıştı. Son anda yana kaçtığı için kurtulmuştu ama Drew hâlâ ona öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Patricia'nın geldiğini söyledi. Dikkatimi dağıttı. Zaten yarın için aşırı heyecanlıyım."

"Aşk insanı aptallaştırır." dedi Eddie. "İşte bu yüzden âşık olmuyorum."

"Çok erken konuşuyorsun." dedi Jason ısınma hareketleri yaparken. "Bir gün kalbini çalacak biriyle karşılaşacaksın. Seni deliye çevirecek."

"Kalbimi bendeyken seviyorum. Siz dilediğiniz gibi yaşayın. Aşk benlik değil."

"Dizlerinin üstüne çöküp kalbini ona sunacaksın Eddie, bu Abrams erkeklerinin kaderi. Josef'in bile!"

Eddie ve Jason aşk konusunda iki ayrı görüşü ölümüne temsil eden, birbirine hiç benzemeyen iki kardeşti. Onların tartışmalarına dâhil olmak istemiyordum çünkü yedi ay öncesine kadar Eddie'nin haklı olduğunu savunuyordum. Şimdi ise kesinlikle Jason gibi düşünüyordum.

Josef, barfiksi bırakıp yanımıza gelmişti. Onların sözlerini umursamadı bile. Genellikle sert adamı oynardı. Aramızda aşkı en erken bulan oydu, en erken kaybeden de. Onun nasıl dayandığını bilemiyordum. Kathy ile yıllar geçirmemiştim ancak onun yokluğu şimdiden beni ölüme yaklaştırırdı. Belki de Josef de ölüme yaklaşmıştı. Belki de kıyısında gezinmişti ve bu hâlleri yaşam ve ölüm arasında yürüdüğü içindi.

Ellerini yere yaslayıp sınav çekmeye başladı. Tüm kasları belirginleşmişti. Bir şeye canı sıkkın gibi duruyordu. Ne zaman kafayı takacak bir şeyler bulsa kendini spor yaparak öldürmeye çalışıyordu. Bana kaçamak bakışlar atmaya başladığında "Ne

oldu?” diye sordum. Kendini yüzüstü yere bıraktı. Sıkıntıyla iç çekip oturdu.

Kardeşlerinin kalanına baktı. “Tamam! Yara bandını hızlı çek kuralını uygulayacağım.” diye duyurdu. “Dostum, akşam nişana Valentina da gelecekmiş.”

Şaşkındım. Bunu gerçekten beklemiyordum. Nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Bir süre nefes bile almayı bırakmış olabilirdim. Bu da neydi böyle? Lanet olsun! Drew elini omzuma koydu. “Eğer bu seni rahatsız edecekse gelmemesini isteyebilirim.” dedi. “Patricia da gelme sebebinin arkadaşlıkları olmadığına emin. O seni görmek için geliyor Aaron. Bizim için sorun değil. Davetli olmadığını söylemek için sabırsızlanıyorum.”

“Beni görmek için mi?” dedim. Tiksinti dudaklarımdan kelimeler sayesinde dökülüyordu.”Öyle bir şey istediğini sanmıyorum dostum.”

“Dedikodular çabuk yayılıyor. Valentina sana haksızlık yaptığını söyleyip duruyormuş. Bir gün dergiye gelmiş ama seni bulamamış. Nişan yemeğinin, sana kendini affettirmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüş.”

Valentina ve Patricia çok yakın arkadaşlardı. Bizim ayrılığımıza kadar Drew ve Patricia sıklıkla bizi ziyaret eder ve hangi çiftin daha önce evleneceği üzerine konuşurduk. Valentina daha önce evlenme teklifi almıştı ama bazen işler değişebiliyordu.

“Onun en yakın arkadaşı.” dedim. “Patricia tek kardeş olmanın yalnızlığından onun sayesinde kurtulurdu. Şimdi bunu elinden almam doğru olmaz. Ayrıca onu görmenin beni etkileyeceğini sanmıyorum.”

Josef homurdanmaya başladığında ona baktım. Başını sallayıp duruyordu. “Peki ya Kathy, ya onu etkilerse.” dedi.

Siktir!

Drew, “Valentina umurumda bile değil Aaron. Patricia da anlayacaktır,” dedi.

Bir yanda Patricia’nın en güzel gününü korumak diğer yanda Kathy’nin unutulmaz bir tatil geçirmesini sağlamak dürtüsü ile savaşıyordum. Kathy hayatımda o kadar önemli bir yerdeydi ki onu kıracak her şeyden uzak durabilirdim. Ama öte yandan Patricia’yı bir kardeş kadar çok severdim. Gününü berbat edemezdim.

Birden nişana katılmamak bile daha cazip görünmeye başlamıştı.

“Bunu ben hallederim Drew, senin nişan gününde bu tür sorunlarla ilgilenmeni istemiyorum. Valentina benim hiçbir şeyim.” dedim. Onun hakkında düşünmeyeli aylar olmuştu. Kathy ve onu kıyaslamazdım bile. Çünkü eğer gerçek aşk diye bir şey varsa onun henüz başlangıcındaydım. “Onu görmek beni etkilemeyecek. Bu yüzden Kathy de etkilenmeyecek. Ben onun aksine ne istediğini bilen biriyim tamam mı? Aylarımı Kathy’nin beni görmesi için harcadıktan sonra Valentina bir engel bile olamaz.”

“Bugün eğlenceye de gelecek.” dedi Drew. Kaşlarını yukarı kaldırıp kollarını iki yana açtı. “Patricia, sana sormamı istedi. Eğer Kathy, yani bilmiyorsa bir şekilde onların karşılaşması hoş olmaz.”

Sikerler!

“Bugün yapılan eğlence sadece arkadaşlarınız arasında.” dedim. “Katılmasak da olur.”

“Seni öldürürüm.” dedi Drew büyük bir ciddiyetle.

“Ona engel olmam.” dedi Jason.

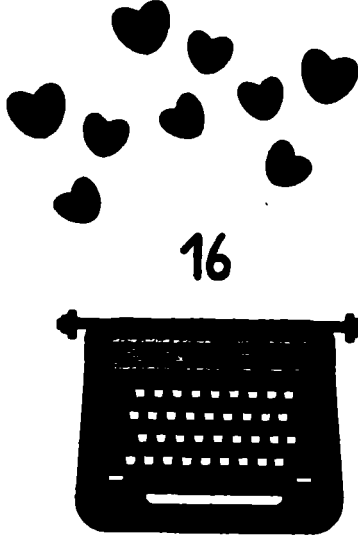
Bıkkınlıkla iç çektim. “Lanet olsun!” dedim. “Bir şekilde idare edebilirim. Kathy ve Valentina karşılaşmazsa sorun olmaz. Sohbet edecek hâlleri yok ya.”

Josef, “Hata yapıyorsun.” dedi. “En azından Kathy’yi uyar-
malısın dostum.”

Başımı salladım ve az önce Josef’in yaptığı gibi kendimi
spora verdim. Kaslarımı çalıştırmak beynimi dinlendiriyordu.
Bu iyi gelmişti.

Siktir! Kimi kandırıyorum. Bir bokun içine düşmüş gibi
hissediyordum. Valentina’yı ayrıldığımızdan beri görmemiş-
tim. Bu umurumda değildi ama Josef haklıydı, Kathy’yi ka-
zanmaya başladığım anda benden böyle bir sebep yüzünden
uzaklaşmasını istemiyordum.

Karşılaşmamalarını sağlayacaktım. Kathy tüm gün ve gece
benimle birlikte olacaktı, sonra nişan yemeğini atlatacaktık ve
Valentina’yı asla ona yaklaştırmayacaktım. Ancak bazı şeyler
insanın elinde olmuyordu.

Kathy

Uzun zamandır bu kadar kaliteli bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. Yatakta yüzüstü yatarken yana dönüp kolumu uzattım. Aaron'a dokunmayı umarken rahatsız edici bir boşlukla karşılaştım. Bundan hoşlanmamıştım. Yanımda olmadığını fark ettiğim anda bedenim tepki vermişti. Korku değildi ama rahatsız edici yalnızlığın ürpertisiyle baş başa kalmıştım. Gözlerimi araladığımda yastığının üzerinde bir not buldum.

Seni romantik, diye mırıldandım. Notu elime aldığımda daha okumadan gülümsemeye başlamıştım. Bu da bedenimin bir tepkisiydi işte. Söz konusu Aaron olduğunda yanımda bile bulunmasına gerek olmuyordu. Beni gülümsetiyordu.

Çok güzel ve derin uyuyordun. Sana kıyamadım. Aşağıda olacağım. Sabahları kahvaltı öncesi spor yaparız ama senin bundan nefret edeceğini biliyorum. Bu yüzden umarım uykunun tadını çıkarmışsındır. Uyandığında beni bul.

Alfred.

Alfred, diye tekrarladım. İmzalarını hep o isimle atıyordu ama Aaron'ı kullanıyordu. Ona takıldığım için olabilir miydi?

Ya da bana sinyal mi vermek istiyordu? Bu defa karşında Aaron yerine Alfred mi duracak demek istemişti? *Alfred, dostum seni bulacağım.*

Aşağı indiğimde Aaron'dan önce Aphra ve Fiona'yı mutfakta otururken buldum. Kahve içerken ikisi de keyifle gülüyordu. Ailenin tamamı ne kadar pozitifti böyle. İkisi karşılıklı otururken gerçekten de Fiona'nın Aphra'ya benzediğini fark etmiştim. Mutfak en az onların gülümseyişi kadar aydınlıktı. İçeriye dolduran kahve kokusu bile ayılmamı sağlamıştı.

"Günaydın." dedim. Sanırım en geç kalkan bendim ve bu durum beni birazcık utandırmıştı.

"Günaydın canım. İyi uyuyabildin mi?" diye sordu Aphra.

"Harika uyudum. Saat kaç olmuş baksanıza, uzun zamandır bu kadar geç uyandığım olmamıştı."

"Hava değişikliği de sarsmıştır." dedi Aphra. "Ayrıca burada rahat etmiş olmana çok seviniyorum Kathy. Birazdan kahvaltıyı hazırlamış olurum, neden sen gidip haylazları çağırıyor-sun? Birazdan Patricia da gelecek. Onu seveceğine eminim."

"Elbette, harika olur. Peki, şu haylazlar nerede?"

Fiona, "Arka bahçedeler." dedi. "Saçma sapan ter dökme hareketleri yapıyorlardır."

"Patricia gelmeden önce damat terinden kurutulmalı." dedim gülümseyerek.

"Onları anlamıyorum neden kendilerini bu kadar yoruyorlar ki?"

"Formlarını buna borçlular demek ki." dedim. "Hepsinin uzun boyu dışında gerçekten sağlam vücutları var. En azından Aaron'ın öyle."

Tanrım, annelerinin yanında neler saçmalıyordum. İkisi de gülmeye başladığında utançtan kıpkırmızı kesilmiştim.

“Yani, kendilerine iyi bakıyorlar demek istedim. Ben... Yani Aaron’dan bahsederken... O daima... Tamam, gidip onları getirsem daha iyi olacak.”

Arkamdan gelen kırkırtıları yok saymaya çalışıyordum. Rezil olmuştum. Onlara resmen Aaron’ın vücudundan bahsetmiş ve üstelik onu etkileyici bulduğumu ima etmiştim. Kendimi sabahın soğuk havasına atıp kızarıklığımın geçmesini bekledim. Bu çeneme ne olmuştu böyle anlamıyordum. Daha önce bu kadar konuştuğum olmuyordu. Annesinin yanında adamın vücudunu mu övmüştüm ben? Üstelik doğru düzgün görmeyi bile başaramamıştım!

Arka bahçeye doğru yürürken onları görmeden önce seslerini duymaya başlamıştım. Açık kapıdan içeriyi görmeye çalıştığım sırada tıpkı benim gibi onları gözetleyen başka bir kadını fark ettim.

Biraz daha yaklaşp, “Merhaba.” dedim. “Hangisine bakıyordun?”

Gülümsedi. Küçük bir yüzü vardı ama boyu uzundu. Saçları beline kadar iniyordu. Sarı teller güneşi anımsatıyordu. Sıcak biriydi.

“Şey, sanırım seninkine değil.” dedi. Elini uzatırken “Patricia, sen de Kathy olmalısın.” diyerek devam etti.

“Ah, sen Drew’in gelinisin.” dedim.

“Evet, o benim. Seslerini duyunca burada olduklarını anladım. Eve girmeden önce bir bakayım dedim. Bir araya geldiklerinde genelde burada toplanırlar.”

“Bedenlerini zinde tutuyorlarsa demek ki.”

Minik bir kahkaha attı. “Aslında daha çok konuşuyorlar. Tamam, ter döktüklerini inkâr edemem ama bence onlar burada bizi çekiştiriyor.” Son kelimeleri kısık sesle söylemişti.

“Vay canına, dedikodumuzu yapıyorlar yani.”

“Bence öyle. Hadi gel de onlara baskın yapalım.”

Bana kolunu uzattığında sanki uzun zamandır arkadaşmış gibi kendi kolumu ona doladım. Kız arkadaşlığın kutsallığını iyi biliyordum. Bu yüzden samimi bir arkadaşlığın başlangıcını anlayabilirdim. Bu kıızı sevmiştim. Drew, kesinlikle şanslı bir adamdı.

Kapıya kadar sessizce yürüdük. Gözüm önce Aaron’ı bulmuştu. Barfiks çekerken bacaklarını çapraz yapmıştı. Ne kadar süredir çalıştıklarını bilmiyordum ama tişörtünü sıksam kesinlikle suyu çıkardı. Tanrım, omuzları nasıl da şişkin duruyordu. Sırtına yapışmış tişörtünü elimle sıyrabilirdim, terini, tenimde hissetmek istiyordum. Bu çok etkileyici bir görüntüydü ancak gözlerimi ondan ayırmak zorundaydım çünkü Patricia beni gözlüyordu. Yüzündeki anlayışa gülümseyerek karşılık vermeye çalışmışım. Sanırım onunla aynı gemideydik.

Drew, yerde mekik çekerken Stewart onun bacaklarına oturmuştu. “Daha fazla çabalamalısın. Şu an kuvvete ihtiyacı olan sensin Drew devam et.” diye onu hırslandırmaya çalışıyordu.

Eddie, “Aaron’ı unutma Stew, onun da güce ihtiyacı var. Beni kıızı uyuttuğu konusunda ikna edemez.” dedi. “Öyle birini bulup evine kadar getiriyorsun ve sadece iş arkadaşısız diyorsun, tabii biz de yedik!”

Hep birlikte gülmeye başlamışlardı ama bu rahatsız edici değildi. Onlar ne yaparsa yapsın sadece yaramaz çocukları anımsatıyorlardı.

Josef, “Amma kıskançsınız.” dedi. “Rahat bırakın onları. Aramızda en şanslılarımız onlar. Doğru kadını bulmak ve onu yanında tutmak zor iş.”

“Eh, ikisine bol şans.” dedi Eddie.

Onları dinlemek ne kadar keyifli olsa da dayanamamıştım. “Çok haklıymışsın Patricia.” dedim. “Bunlar bildiğin bizim dedikodumuzu yapıyorlar.”

Jason bizi gördüğünde kahkahayı patlatmıştı. “Tanrım, kızlarınız geldi adamım.” dedi. “Zaten onlar dururken neden burada bizimle ter döktüğünüzü asla anlamayacağım.”

Aaron, barfiksi bırakıp tişörtünün eteğini kaldırarak yüzünü sildi. Tanrım, o karnın taş kadar sert olduğundan eminim. Gözlerimi yukarı, onun yüzüne çıkarmaya çalışırken yalandığımı bilsem de pek acele etmedim.

“Sabah onun yanına geri dönmek istediğimde beni sen durdurmadın mı ya?” dedi Aaron. Kardeşine kaşlarını çatarak bakıyordu. Yanımdan ayrılmak istemediğini öğrenmem ise beni neşelendirmişti. Yatakta yalnız uyanmak alışkın olduğum bir durumdu ama onun yokluğu bir şeylerin nasıl da eksik olduğunu kanıtlamıştı sanki.

Drew’le aynı anda yanımıza geldiler. Drew, sevgilisine sıkıca sarılırken Aaron elini sadece sırtıma koydu ama yanağıma minik bir öpücük bırakmıştı.

Şu an daha fazla temas diye ölebilirdim. “Bu, kısa süredir ayırınız zaten, sarılması.” diye fısıldadım.

“Çok terliyim.” dedi ama beni kendisine çekmişti.

Yandan onu izleyip derin bir iç çektim. “Farkındayım. Tanrım, sanırım sana karşımda sürekli spor yaptırmalıyım.”

Gözlerini irileştirip tek kaşını kavislendirdi. Şaşkın görünüyordu. “İçmedin değil mi?” dedi yüzüme doğru eğilip dudaklarıma yaklaştı. Öpecekti ama Eddie sanırım bana bela olmaya asla son vermeyecekti.

“Gece uyuyun gündüz öpüşün olmuyor böyle dostum, bir şeyi atlıyorsunuz. Sıralamanız baştan sona hatalı.”

Onu ciddiye almayan ancak o harika dudaklarını benden uzaklaştıran Aaron, Patricia'ya bakarak "Tanışmışsınız." dedi. "Onu nasıl buldun Pat?"

"Anlattığından daha güzel ve kesinlikle çok iyi arkadaş olacağız."

Anlattığından!

Tanrım, herkese mi benden bahsetmişti bu?

"Eee yarın için hazır mısınız?" dedi Jason. "Drew'in karnına ağrılar saplanıp duruyor. Sen de durumlar nasıl?"

"Aynı. Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Çok heyecanlıyım. Bu saçma geliyor. Yıllar boyunca bu adamla birlikteydim. Şimdi sadece bir yüzüğümüz olacak o kadar ama heyecandan ölüyorum, iki gündür doğru düzgün yemek yiyemiyorum."

"Olmaz." dedim. Fevri çıkışım hepsini şaşırtmıştı. Ivy'nin nişan, düğün gibi günlerinde yanıdaydım. Bir gelin asla aç kalmamalıydı. "Güçten düşmemelisin. Böyle özel bir günde başın açlıktan mı dönsün istersin yoksa bu yakışıklı sayesinde mi?" Elimi Drew'a doğru uzatıp tüm ciddiyetimle cevap bekledim ama Patricia, şaşkınlıktan konuşamasa da Drew tüm samimiyetiyle konuşmuştu.

"Kathy, sen artık benim kız kardeşimsin."

"Daha neler?" diye mırıldandı Aaron. "Ne diyor bu aptal?"

"Öyle değil oğlum, sen devam edebilirsin. Sadece bana kardeş."

"Bana da." dedi Eddie. "Ama ben devam etmene izin vermem Aaron." Sözleri büyük bir ciddiyetle söylemişti.

"Bu çocuğu döveceğim." dedi Aaron. Kolunu kardeşinin boynuna dolayıp onu bir süre o şekilde tuttu.

Gülmeye başladım. Aaron, gerçekte kim olduğunu onların yanında gösteriyordu. Tıpkı benim Ivy'nin yanında rol

yapmadığım gibi. Aaron'ı tanımak muhteşemdi. Şimdi geriye döndüğümüzde o soğuk suretlerimize bürünmek istemiyordum.

Bir süre daha kardeşlerin neşeli konuşmalarına ortak olduk. Sonrasında hiç beklemediğim bir ses "Abrams erkekleri yine toplanmış." dedi. Natalie, giydiği kısa şortu ve üzerindeki ince ama uzun kollu bluzuyla tam arkamızda belirmişti. Tanrım, yüzünde gram makyaj yoktu ve resmen ısıltılar saçıyordu.

"Selam." dedi kimseden ses çıkmayınca. İlk kendine gelen Jason olmuştu. Ona doğru gidip sarıldığında şaşkın ama mutlu bir ifadeyle "Bugün gelemeyeceğini sanıyordum. Ne güzel bir sürpriz." dedi.

"Patricia'yı yalnız bırakamazdım." dedi Natalie. "Size bir şey söylemedim çünkü beni beklemek isterdiniz. Drew'in size ihtiyacı vardı. Bir gün önceden gelmenize engel olmak istemedim."

Bir yanım bu gelişin Aaron ile ilgili olup olmadığını anlamaya çalışırken diğer yanım işin çok daha farklı bir boyutu olduğunu hissediyordu. Natalie beni nedense rahatsız etmiyordu. Aaron ile ilerleyen tuhaf ilişkimiz sanırım onun varlığıyla asla sarsılmayacaktı. İçgüdülerim beni yanıltmıyorsa burada çok daha başka şeyler dönüyordu.

Yanımıza geldiklerinde Natalie, diğer Abrams erkekleriyle selamlaştıktan sonra Patricia'ya sıkıca sarılıp aynı samimiyetle bana döndü. Uzun kolları tarafından kendisine doğru çekilmiştim. Tamam, aşırı samimiyetten haz etmezdim ama dediğim gibi Natalie konusunda beni çeken değişik bir güç vardı.

"Seni gördüğüme sevindim Kathy." dedi. "Aaron'ın başara-
cağından emindim."

Anlaşılan herkes benden önce buraya geleceğimden oldukça eminmiş. İç çekip omuzlarımı kaldırdım, "Buradayım. Aaron'ın gücü."

Natalie yeniden şulh bir kahkaha attı. Tanrım nasıl da dişil bir enerjisi vardı. Kendimi onun gibi hayal edemiyordum. Böyle bir kadınla birlikte olduktan sonra Aaron'ın benden tam olarak ne istediğini merak etmeye başlamıştım. Üstelik şu ciddi ilişkisi olduğu kıızı bile görmemiştim!

“Çok inatçıdır evet.” dedi ve Aaron'a sevecen bir ifadeyle baktı. “Ancak herkes için değil ve bu huyunu çok seviyorum.” Anlamamıştım ama benim için inat ettiği kısmı hoşuma gitmişti. “Önemli olan burada olman Kathy, bunun için seviniyorum.”

Samimiydi. Natalie olayını çözmek için can atıyordum. Genelde eski sevgili ile arkadaş kalınmaz taraftarıydım. Onca şey hissedip, yaşadıktan -bu kısmı düşünmek istemiyorum ama onca oynamadan- sonra bir insan nasıl arkadaş kalabilirdi? Onu başka bir kadınla görmek hiç mi canını yakmıyordu? Benimle arkadaş olma çabasına ne demeliydi peki? Aklım karmakarışık.

Kahvaltı eğlenceli ama çabuk geçmişti. Hazırlıklar tamamlanmalıydı. Aphra, birkaç şey almak için evden ayrılmıştı. Honour ve Josef, yarın akşamki nişan yemeği için restoranla konuşmaya gittiklerinde, Eddie de yemek sonrası evde devam edilecek eğlence için hazırlıklara başlamıştı.

Jason, kederle Natalie'ye bakıp “Birkaç işi halletmem gerekiyor Nat.” dedi. “Aaron'ı kurtardığın şu meseleyi konuşmak istiyordum. Neden bize katılmıyorsun?” Kederi Aaron'ın olayından kaynaklanıyor olamazdı.

Hey neler dönüyordu burada?

Natalie, biraz çekingen bir gülümsemeyle konuştu. “Üzgünüm Jason, daha fazla Abrams erkeği ile vakit geçirmeye gelmedim. Bugün Patricia'nın emrindeyim. İşleri daha sonraya

bırakmak zorundasın. Tabii kardeşini kurtardığımdan emin olabilir, bana borcunu sonra ödemek üzere diğer kardeşinin nişan töreni için hazırlık yapmaya başlayabilirsin.”

Patricia heyecanla “Kızlarla harika bir planımız var. Biraz rahatlayıp keyif çatacağız.” dedi. “Natalie, planlarımı bir bilsen.”

“Neden buradayım sanıyorsun?”

Onlar konuşurken ilk kez kendimi tuhaf bir yalnızlık içinde bulmuştum. Aaron’ı bir şeylerden alıkoymak istemiyordum. Elime uzandığında “Daldın, iyi misin?” dedi.

“Evet. Eğer senin de yapman gereken işler varsa ben beklerim. Lütfen geride kalma.” dedim.

Patricia “Beklemek mi?” diye sordu. “Sen bizimle geliyorsun Kathy. Aaron ve Jason, Drew’e yardım edecek. Senin yerin benim yanımda.”

Plan olması gerektiği gibi görünüyordu aslında. Sonuçta Aaron’a ayak bağı olmak istemiyordum ve kızlar eğlencesi kuşağı hoş geliyordu. Natalie için ne düşüneceğimi henüz bilmesem de Patricia’yı kesinlikle çok sevmiştim.

Aaron “Yanımda kalmasını tercih ederim Pat, onu buraya ayrı kalmak için getirmedi.” dedi. Koruyucu bir sarılışla beni kendisine çekti. Biraz tedirgin olmuştu. Ona kendimi nasıl anlattıysam kadınlarla dolu bir eğlencede bile aklımı kaçırabileceğimi falan düşünüyor olmalıydı.

“Aslında eğlenceli olabilir.” dedim. Benim yüzümden kardeşinin bu gününde işe yaramaz biri hâline gelmesini istememişim.

Düşünceli görünüyordu. Drew’e baktı, o da Patricia’ya baktı. Neler oluyordu anlamıyordum. Gerçekten Aaron’dan ayrıken kontrolden çıkacağımı mı düşünüyorlardı?

“Hadi ama alt tarafı kızlar eğlencesi.” dedim. “Neden bu kadar kederlendiniz?”

Patricia, sevimli bir şekilde “Kederlenme değil.” dedi. “Ben onlar kadar şanslı değilim. Ailemin tek çocuğuyum. En yakın arkadaşım nişana gelecek ama eğlencede olmayacak. Bu yüzden eminim senin benimle olmana onlar da sevinecektir.” Gözlerini ikisi üzerinde gezdirip sevinmeleri konusunda gizli bir tehdit göndermiş gibi bakmıştı. “Beni yalnız bırakma Kathy.”

Natalie, öne eğilip Aaron’ın masanın üzerindeki eline uzandı. “Ben yanında olacağım merak etme.” dedi. Çok dostane bir tonla söylemişti. Beni koruyacağını ima ederken bana göz kırıp geriye yaslandı.

Aaron ve Drew, birbirlerine bakıp başlarını salladılar. “Siz nasıl isterseniz. Evet, tabii kızlar eğlencesi harika olur. İyi vakit geçirin.” Tarzı konuşmaları gevelemeye başlamışlardı. Bu aileyi henüz tam olarak çözememiştim ama şimdiden çok sevdiğime emindim.

Aaron ve Drew bizi eve bırakma konusunda ısrar etmişti ancak Patricia arabayla geldiğini ve kızlar eğlencesine kesinlikle göz ucuyla bile bakamayacaklarını söyledi. Bu kızı çok sevmiştim. Eğer aynı şehirde oturuyor olsaydık kesinlikle iyi arkadaşım olabilirdi.

Aaron, biraz somurtarak bana sarıldı. Bu sarılış sıkı ve sıcacıktı. “Seni gözümün önünden ayırmamalıyım, içime hiç sinmiyor.” dedi.

“İnanmayacaksın ama tek başıma hayatta kalma becerilerine sahibim.”

Gülümsemesini bekledim ama o ciddiyetini koruyordu. Tek elini saçlarının içinden geçirdi. Sıkıntılı görünüyordu. Saçlarından ensesine doğru inen eline uzandım. “Neyin var?” diye sordum.

“Korkuyorum.” dedi.

“Hey, evleniyor diye sizi unutmayacak merak etme. Drew hâlâ senin kardeşin.” dedim. Gülmeye başladı. İşte şimdi rahatlamıştım. “Anlatmak ister misin Aaron? Sabahtan beri sürekli tedirginsin. Bu Patricia ile gitmem yüzünden olamaz öyle değil mi?”

“Aslında sebebi birazcık da o. Senden ayrılmak istemiyorum.”

“Şu an benimle flört ediyorsun. Ne o, yoksa Alfred aramıza mı döndü?”

Kolunu boynuma dolayıp beni kendisine çekti. Bedenlerimiz arasında hiç boşluk kalmamıştı. “Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var. Buraya seni getirdim çünkü sana çok önemli bir şey söylemek istiyordum. En doğru yerin burası olacağına karar verdim. Çünkü öncesinde beni tanımanı istiyordum. Şimdi cesaretimi toplamaya çalışıyorum Kathy. Üstelik bunu söylemeye fırsatım olmadan önüme bazı sorunlar çıkıyor. Seni benden uzaklaştırabilecek sorunlar.”

“Anlamadım. Neden senden uzaklaşacağımı düşünüyorsun?” diye sordum. Biraz tedirgin olmuştum. Bu tür konuşmalardan hoşlanmıyordum. Bilmediğim bir konuda ondan uzaklaşma ihtimalimin olması... Beni tedirgin edecek bir sürü görüntü geliyordu zihnime. “Aaron, sarhoş olduğum için değildi tamam mı? Seninle buraya geldim çünkü... Bilemiyorum sanırım senden etkileniyorum. Şimdi neden senden uzaklaşmak isteyeceğimi düşündüğünü söyle ve kararı bana bırak.”

Pes ederek başını salladı. “Bunu gizlemek aptallık olur.” dedi ancak benden çok kendisine söylüyor gibiydi. “Patricia’nın bahsettiği arkadaşı Valentina’ydı Kathy. O burada.”

“Şu seni terk eden aptal mı?”

“Evet. “

İşte şimdi anlamaya başlamıştım. Sanki büyük puzzlemin kayıp parçasını bulmuş gibiydim. “Bu yüzden mi Patricia ile gitmemi istemedin? Onunla karşılaşırım diye mi endişelendin yani?”

“Bak, neden nişana katılıyor bilmiyorum. Drew’e göre beni görmek istiyormuş. Sanırım...”

“Pişman oldu.” dedim. Elbette olacaktı. Böyle bir adamı bırakması bile başlı başına bir hataydı. İlişkilerimi uzun sürdürmeyi asla başaramazdım, çünkü benimle ilgilenmek erkeklere biraz zor geliyor olmalıydı. Aaron’dan önce kendimi bu kadar önemli ve değerli hissetmemiştim. Tüm saçma korkularıma rağmen daima yanımda olmuştu. Bunun sebebi basit bir şey olamazdı ve ben o aptal kadına benzemiyordum. Korkuları olan bir kadındım ama her zaman cesur bir yanım vardı. Aaron onu göreceği için heyecanlı değildi, bunu gözlerinden anlayabiliyordum. O korkuyordu. Benim ve onun karşılaşmasını istemiyordu ama hangi kadın rakibini görmek istemezdi ki?

“Bak bu umurumda değil. Neden geldiğini sorgulamıyorum. Sadece senin rahatsız olmanı istemiyorum o kadar. Buradan mutlu ayrılmalısın Kathy, bu çok önemli. Törenden sonra seninle konuşacağım zaten ama şunu bil, kaybetmekten korktuğum kişi sensin.”

Kollarımı beline dolayıp ona sarıldım. “Çok tatlısın Aaron, beni koruma isteğini anlayabiliyorum. Bazen korkaklık yaptığım oluyor ama bu savaşmayacağım anlamına gelmiyor.” dedim. Sözlerim hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü artık gözlerinin içindeki pırıltı geri gelmişti. “Ben aptal değilim tamam mı? Eski sevgilin yüzünden keyfimizi kaçırmayacağım. Umurumda olan başkalarının pişmanlıkları değil. Tabii eğer aklının karışacağını...”

Başını eğip dudaklarımı kendi dudaklarının arasına aldı. Kısa kısa birkaç öpücüğün ardından “Aklımı karıştırabilecek tek kişi sensin.” dedi. “Ve bunu o kadar sık yapıyorsun ki şaşkına dönmüş olabilirim. Korkum tam olarak buydu işte. Onun yüzünden aklımın karışacağını sanman. Ben o kadar netim ki sadece henüz sana anlatamadım.”

“Aslında, dudağımda hissettiğim o harika öpücükler sayesinde bir şeyleri netleştirmiş olabilirsin.”

“O zaman bunu daha sık yapmalıyım.”

Patricia, yanımıza geldiğinde hâlâ ona sarılıyordum. Görüntümüz ve davranışlarımız iş arkadaşlığının çok ötesindeydi. Benden hoşlandığını itiraf etmişti, ben de ondan hoşlandığımı sıklıkla göstermiştim. Üstelik ona güveniyordum. Bu defa işleri batırmamak için elimden geleni yapacaktım. Aaron’ı kaybetmek istemiyordum. Kollarımı belinden çekmeden çenemi göğsüne yaslayıp ona baktım. “Drew’e yardım et, eğlenmesini sağla. Ancak tüm bunları yaparken sıklıkla beni düşün olur mu? Bu gece ağzıma içki sürmeyeceğim.”

“Olamaz!” dedi Patricia. “Üzgünüm ama eğlencemi içki de kapsıyor. Hadi Katyh, eğlenceye akalım.”

Aaron gülerken “İçmeyeceğim.” diye fısıldadım, onu uyaran bir tonla. Bu gece beni uyutup üzerimi örtmesiyle yetinmeyecektim.

“Sanırım ben de öyle.” dedi. Bakışlarındaki arzu şu an bile beni yakıp kavurabilirdi. Bedenime akan bir elektrikle sarsılmıştım. Henüz gerçekleşmemiş dokunuşlar beni bu hâle getirmemeliydi. Gece için heyecan duymaya fazla erken başlamıştım.

“O zaman, görüşürüz Alfred.”

“Görüşürüz Cat.” dedi burnuma dokunarak.

Patricia ile birlikte onun evine gittik. Uzun zamandır kızlar eğlencesine dâhil olmamıştım. Sanırım buna ihtiyacım vardı. Evde uzun süre kalmayacaktık. Patricia'nın ailesi de tıpkı onun gibi sevecen insanlardı. Patricia beni onlara Aaron'ın kız arkadaşı olarak tanıtmıştı. Kız arkadaş! Tanrım, tamam işler oraya gidiyordu biliyorum ama tüm o öpücükler ve isteklere rağmen henüz bir şeyleri konuşmuş değildik ve çevremiz bizi bu şekilde görmeye başlamıştı bile. Bu benim için korkunç bir hızdı.

Yine de bunu sevmiştim.

Kızlar partisi bir havuz eğlencesiydi. Bunu duyduğumda gerçekten mutlu olmuşum. Kendime vakit ayırıp bir havuz başı keyfi yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Natalie ve benim için gerekli birkaç şey aldıktan sonra doğruca Patricia'nın daha önceden süsletip parti mekânı hâline getirdiği kapalı havuza gittik.

Önce hep birlikte suyun içine atlayıp biraz yüzdükten sonra aldığımız içkileri -ben alkolsüz bir şeyler tercih ediyordum-yudumlarırken sohbet etmeye başladık. Düşündüğümünden daha kalabalık bir arkadaş ortamı vardı. Neyse ki bir kısmı bizden uzakta sohbet ederken bize katılan Fiona ile birlikte yanımda sadece Patricia ve Natalie vardı.

Natalie, Patricia ve Drew'le ilgili birkaç yüz kızartacak anıyı paylaşmıştı. Ona kızamıyordum çünkü anlatışı o kadar sevimli ve samimiydi ki bugünü eğlenceli kılmak için her şeyi yaptığını anlayabilmiştim. Natalie, nasıl bir sevgiliydi ve neden Aaron'la ayrılmışlardı bilmiyorum ama bu kız gerçekten iyi bir dosttu.

Patricia, konuyu Aaron ve bana getirdiğinde ona eski rakip hâlimizi anlattım. Bu hikâyede en az Drew ve Patricia'nın hikâyeleri kadar hoşlarına gitmişe benziyordu.

“Seni alt edemedi ama.” dedi keyifle Natalie. “Senden ilk kez bahsettiğinde ona sert kayaya çarptığını söylemiştim. Yazılarını takip ediyordum. Sen harikaydın. Tamam, Aaron da fena değildi ama senin sadece stilin değil aynı zamanda savaştığın bir dava vardı.” Havuzun içindeydi. Kollarını dışarıya çıkarmış büyük bir şevkle ellerini şekilden şekle sokarak konuşuyordu. Birazdan buradan çıkıp kavgaya girecek gibiydi. Sanırım bahsettiği dava, kadın dayanışmasını içeriyordu.

“Dergimiz o dava uğuruna kuruldu. Bunu seviyordum. Şimdi erkeklerle birleştik ve ruhumuzu yitirmeye başladığımızı düşünüyorum.”

“Saçmalama! Asıl şimdi tamam oldunuz. Savunduğın dava kadınlarla ilgili olsa da mesele onları ikna etmek değil. Her şeyin ucu bir şekilde erkeklere dokunuyor Kathy, şimdi onlar da senin harika kaleminin ucunda.”

“Cidden böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum. Ona bakarken göz bile kırpmıyordum. Ciddi olduğunu anlamaya ihtiyacım vardı çünkü inandırılmalıydım. Aksi hâlde artık işinde başarılı biri olamazdım. Bunu hemcinsimden duymalıydım.

Havuzdan çıkıp havlusuna uzandı. Kusursuz güzelliği yalnızca yüzünde değil bedeninde de hayat bulmuştu. Buranın kızları ve erkekleri ne yiyip içmişti acaba? Havlusunu üzerine dolayıp yanıma oturdu.

“Böyle düşünüyorum. Bunu bir şans olarak değerlendirmelisin. Aaron, harika bir erkektir. Kadınlara aşırı saygılıdır ki sanırım tüm Abrams erkekleri bu şekilde yetiştirilmiş.” Gülmüsedti ve bakışlarını kısa süreliğine üzerimden çekti. Natalie, içinde bir şeyler gizliyor da onu bulmamdan korkuyor gibiydi. Aaron’a mı âşıktı? Hayır, hiç sanmıyordum.

“Aaron, kadın hakları için sesini çıkartabilecek bir erkektir.”

“O hâlde yarış bitti.” dedi Patricia. “Aslında rakip âşıklar düşüncesi bence çok seksi.”

Gülmeye başladım. “Evet, yarış bitti diyebilirim. Şu an aynı iş yerinde aynı görevdeyiz. Savaş yok.”

Patricia, gözlerini irileştirip “Başka bir eylem var yani.” dedi. Hepsi gülmeye başladığında Natalie’ye hani aynı taraftaydık bakışı attım. Beni anlamış ve omuzlarını kaldırıp ellerini iki yana açmıştı. Gözlerimi devirdim. Madem biraz eğlence istiyorlardı öyle olsundu. Meyve suyundan bir yudum alırken “Yani belki, birkaç yaramazlık.” diyerek göz kırptım. Hepsi çığlık atmaya başladığında ben de resmen katılarak gülüyordum. Kaç zaman geçmişti bu şekilde rahat bir ortamda bulunmayalı hatırlayamıyordum. Sarah ile akşam gezmelerini saymazsak bu ilk kızlar eğlencemdi.

“Peki, siz Drew’le nasıl tanıştınız?” diye sordum. Sonuçta bu onun günüydü ve eğer bazı yaramazlıklar itiraf edilecekse bunu önce Patricia yapmalıydı. Onun sorumla birlikte daha çok gülmesini bekliyordum ancak bir anda ciddileşmişti. “Ne var?” dedim.

“Şey, biz... Arkadaşım sayesinde tanıştık.” Kekelemişti. Natalie, sinirle başka yana döndüğünde sanırım durumu anlamıştım.

“Ah!” dedim. “Valentina, yanılmıyorum değil mi?”

Patricia şaşkınlıkla, “Biliyor musun? Yani her şeyi demek istiyorum.” diye sordu.

“Evet, Aaron anlattı. Bak sorun değil tamam mı? Çocuk değiliz.”

Bir anda havuzdan çıkıp o da havlusuna sarındı. Tedirginleşmişti. Arka tarafa doğru bakarken birkaç neşeli kadının gü-lüşüklerini duydum. Onun baktığı tarafa döndüğümde sarı saçlı ve uzun boylu bir kadının bize doğru yaklaştığını fark

ettim. Tanrım, çok güzeldi ve bendeki berbat talih sebebiyle onun kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

Valentina, kesinlikle gösterişli bir kadındı.

“Pat!” dedi neşeyle. “Seni yalnız bırakacağımı düşünmüş olamazsın.” Sesi bile mükemmel bir melodi gibi çıkıyordu.

Arkadaşına sarılmıştı ama gözleri sadece benim üzerimdeydi. Giydiği bikini kusursuz vücudunu öne çıkarıyordu. Bacakları bir bina boyunda gibi görünmüştü. Onu dikizlediğimin farkındaydım, sonuçta o da aynısını bana yapıyordu. Sanırım benim onu kusursuz bulmama karşı o benden pek hoşnut kalmamıştı. Yüzünü buruşturup Patricia’ya döndü.

“Neden bana haber vermedin?”

“Sadece biraz havuz keyfi yapıp kalkacaktık.”

Natalie, delici bakışlarını onun üzerinden çekmiyordu. “Belki de sana haber vermek istememiştir Valentina. Olamaz mı? Belki de artık tercih edilen arkadaş sen değildir? Belki de insanlar yaptıklarının bedelini yalnız kalarak ödemelidir? Ne düşünüyorsun?”

“Bence sen çok fazla kafa yormuş gibisin Nat. Bu durumun hoşuna gittiğine eminim. Nasıl oldu? Yokluğumda Aaron’a yeniden yamayabildin mi kendini?”

Natalie, öfkeyle bir adım attı. Elleri beline yerleşmişti. Sanırım bir kız kavgasının ortasında kalmak üzereydik. Peki, ben ne yapmalıydım? Aaron’ın ismini duyduğum an gerilmiştim. Bunu istemiyordum, onu başka kadınlarla düşünmek içimi burkmuştu.

“Aaron senin için dostundan hiçbir zaman vazgeçmedi Valentina. Her şey senin etrafında dönmüyor. Sadece o rahat et-sin diye uzak durmuştum o kadar.” dedi Natalie. Sonra bana dönüp “Bir şeyler daha içer misin?” diye sordu. Sanırım beni uzaklaştırmak istiyordu ancak Valentina buna izin vermemişti.

“Arkadaşın kim?” diye sordu. Kim olduğumu gayet iyi bildiğine emindim. Oyun mu oynamak istiyordu bu? *Ben varım!*

Natalie ile birlikte onlara doğru yürüdüm. Elimi uzatırken Patricia, “Kathy, New York’tan geliyor.” dedi. “Şey, Aaron’ın misafiri. Yani onun...”

“Kız arkadaşı.” dedim keyifle. Patricia’yı daha fazla zor durumda bırakmak istememiştim. Sonuçta bir yanında dostu vardı diğer yanında ise sadece ben. “Sanırım sen de...” Tamamlaması için onu bekledim.

“Valentina.” dedi. “Aaron’ın....”

“Biliyorum.” diyerek sözünü kestim. Bunu yanımda dile getirmesine izin vermeyecektim. Sanırım bu kadın düşündüğünden daha takıntılı biri çıkacaktı.

Natalie keyifli bir ıslık çaldı. “Aaron gibi bir adamı aylarca peşinde koşturana ne denir?” dedi gülerek. Fiona ile birlikte devam etti; “Kathy!”

Tanrım, ne yapıyordu bunlar? Tamam, oyun oynamayı kabul etmiştim ama hileye başvuranın sadece ben olduğumu sanıyordum. Resmen yalanıma kuyruk takıyorlardı.

“Abrams erkeklerinden biri olmazsa diğeri olur nasılsa öyle değil mi Natalie?” dedi Valantina. Sözleri Natalie’nin canını sıkıyordu. “Senin için fark etmiyor nasılsa.”

“Kes sesini!” dedi Natalie. “Patricia’nın gününü berbat edeceksin.”

Haklıydı. Bu özel günde yaşanmaması gereken şeylerdi ama Natalie’ye ima ettiği şeyi düşünmeden edememiştim. Bu diğer Abrams erkeği Jason mıydı? Tanrım, işte şimdi olmuştu. Natalie’de gizli kalan kısım tam olarak buydu!

Valantine keyiflenmişti. Tabii gözleri ne zaman beni bulsa hemen kısılıyordu.

Onunla oyun oynamak sorun değildi. Sadece Patricia'nın arada kalmasına gönlüm el vermemişti. Zavallı kız bir ona bir bana koşup duruyor arada Natalie'nin beni korumak için laf söylemesiyle birlikte bir de onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu Patricia'ya büyük haksızlıktı. Bu yüzden onlardan uzaklaşmayı tercih etmiştim. Ivy'yi arayıp ona son durumları haber verdim. Valentina işine acayip bozulmuştu. Sanırım yakın olsaydı çıkıp buraya gelebilirdi.

"Aaron'ı o kadına bırakmayacaksın Kathy, duydun mu beni?" dedi. Tanrım, sesi nasıl da sert çıkıyordu. "Oraya gelerek sana savaş açtı."

"Savaş boyalarımı sürmemi ister misin?" dedim gülerek. "Sakin ol seni savaş tanrıçası. Buraya bir nişana geldim ve bu tören benim yüzümden berbat olmayacak."

"Nişan töreni olması gerektiği gibi sürecektir zaten tek istediğim Aaron'a uzak davranmaman."

"Ne uzağı Ivy, duymadın mı beni? Gece adamın üzerine atlamadığım kaldı diyorum sana!"

Gülmeye başladı. "Evet, işte bu çabayı o kadının yanında da göstereceksin."

Ivy ile konuşmak beni rahatlatmıştı. Oturduğum yerden bir dürtüyle geriye doğru döndüm. Önce Jason, ardından Drew ve en sonunda da Aaron içeriye girdi. Üçü de elleriyle kendilerine rüzgâr yapmaya çalışıyordu çünkü kıyafetleri pek de kapalı havuza uygun değildi. Hepsi de uzun kollu rahat kıyafetler giymişti. Aaron'ın üzerinde kırmızı renkli bir sweat vardı. Kırmızıyı ona yakıştırmıştım ki bir kez daha aynı renklerin içindeydik. Yani kısmen. Benim üzerimde minicik iki parça olduğu düşünülünce pek de içinde olduğum söylenemezdi.

Aaron'la göz göze geldiğimde kalbimde ufak çaplı bir kriz yaşanmış olabilirdi. Ayağa kalktığımda beni baştan aşağı

süzdü, sanırım bunu birkaç kez yaptı. Ivy'e Aaron'ın geldiğini söyleyerek telefonu kapattım. Ona doğru gidiyordum ki Valentina bir anda göz temasımı kesti. Aaron'la arama girmesine izin vermek istemiyordum ancak bu karşılaşmayı yaşamak zorundalardı. Sadece bu karşılaşmanın ikimizde de mayo varken olmamasını tercih ederdim. Kız her türlü benden çok daha iyi bir bedene sahipti.

Aaron, yana doğru kayarak onun söylediği bir şeye kafasını salladı ve doğrudan bana yaklaşmaya başladı. Öyle bir kadını ardında bırakıp benim için heyecanlanıyor olması hoşuma gidiyordu. Tanrım, kim bu durumdan hoşnut kalmazdı ki?

“Vay canına.” dedi. “Şu an Alfred'in burada olduğunu söylememe gerek var mı?” Gözleri göğüslerimin üzerinde biraz fazla oyalanmıştı. Ardından gözlerimin içine bakıp o harika gülümseyişini sergiledi. Kalp krizi geçirip ölmemi falan mı istiyordu bu?

“Hayır, seni sapık.” dedim. “Bunu fark ettim.”

“Bunun için beni suçlayamazsın, şu an kendime zor hâkim oluyorum.” dedi. “Gözlerimi o harika...” Gözleri yeniden göğüslerime doğru indirmişti. “O harikalardan çekemiyorum.”

“Cidden sapıksın! Bu performansı yalnızken de yapsan olmaz mı? Bay Ahlak yerine Alfred'i tercih ettiğim zamanlar oluyor.”

Beni dinlemiş miydi emin değildim çünkü dudaklarından çıkan kelimeler çok başka bir yere götürmüştü beni.

Bir anda “Seni öpebilir miyim?” diye sordu.

“Hayır!”

“Sadece kısacık.” Yalvarıyordu. Ellerini birleştirip “Lütfen.” diye fısıldadı.

“Olmaz. Şimdi acı çekme sırası sende.”

İç çekti. “Sarılsam?”

“Belki.”

Dudaklarımdan çıkan kelimenin ardından kollarını bana sardı. Elleri çıplak sırtımda geziniyordu. O çok sıcaktı. “Bu seni bir daha yanımdan ayırmayacağım çünkü çok özlüyorum sarılışı, fark ettin mi?” dedi.

“Evet ve çok sevdim.”

Çıglıklar eşliğinde havuza atlayanları gördüğümüzde birbirimizden ayrılmamıştık ama gülmeye başladık. Drew ve Patricia, sıırıslıklam olmuş şekilde öpüşürken Jason ve Natalie kahkahalarla gülüyordu. Natalie, Jason’ın omuzlarına çıkıp onun kendisini havuza atmasını bekliyor ve bunu tekrarlıyordu. Jason, her defasında iri ellerini Natalie’nin bacaklarına yerleştirip bir süre havuzun içinde geziniyordu. Sanki onun kendisinden ayrılmasını istemiyor gibiydi. İkisini izlerken Valentina’nın sözleri aklıma geldi. Merak tüm hücrelerime sızmıştı. Natalie konusunu halletmek zorundaydım çünkü o kızı sevmeye başlamıştım.

“Aaron.” dedim. Ses tonumdan önemli bir şey soracağımı anlamıştı. Bana ilgiyle baktığında devam ettim. “Sen ve Natalie arasında tam olarak ne geçti?”

Ciddiyetle sorduğumun farkındaydı. Bir kıskançlık değildi. Natalie’yi sevmek istiyordum ve acilen bazı bilinmezliklerin kalkması şarttı.

“Natalie benim en iyi arkadaşımdı Kathy, hâlâ da öyle. Yedi yaşlarında falandık sanırım tanıştığımızda. On yedimize geldiğimizde saçma bir kararla birlikte olmayı denedik. Çünkü ikimiz de kimseyle çıkmıyorduk ve çok iyi anlaşıyorduk. Birkaç randevuya çıktık, saçma bir öpüşme deneyimi yaşadık ve bundan hiç hoşlanmadığımızı anladık. Birlikte mutluyduk, çok eğleniyorduk ama bu sadece arkadaşken öyleydi. Saçma

sapan ergenlik kararlarından biriydi işte. Natalie'yi seviyorum, o da beni ama bu..."

"Anlıyorum." dedim yumuşak bir tonla. "Natalie'yi ben de sevdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yokluğunda aşırı korumacı oluyor."

Gülmeye başladı. "Valentina ile asla anlaşılamadılar. Biz ayrıldıktan sonra da sıkı bir kavga ettiklerini duydum. Jason, Nat'ı zor tutmuş. Her neyse geçmişte kaldı. Sen nasılsın? Eğlenebildin mi?"

Bizi izleyen Valentina'ya bir bakış atıp dudaklarımı iki yana sarkıttım. "Pek emin değilim."

"Natalie mesaj attı. Senin Valentina'ya kendini nasıl tanıttığını söyledi."

"Ah, hadi ama arkadaş olmak sır saklamayı gerektirir. Bunu derhâl onunla konuşacağım." dedim. Bana cevap bekler gibi bakmayı sürdürdüğünü görünce "Tamam." dedim. "Kız arkadaşın olduğumu söyledim. Çünkü beni rahatsız eden bir şeyler vardı."

"Peki, öyle misin?"

"Nasıl?"

"Benim kız arkadaşım mısın?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Bunu bana itiraf ettiremeyecekti. En azından bu kadar çabuk. "Sen söyle."

"Bir şeylerden emin değilsin çünkü her ne kadar bunu belli etmiş olsam da henüz açıklama yapmadım. Haklısın. Ancak bunu sevdim. Kız arkadaşım, bu çok hoş bir söylem. Benimle birlikte eve gelir misin? Bazı işleri halletmemiz gerekecek gibi duruyor."

Gülmeye başladım. Gözlerindeki bakış sakın sesinin aksine şehvet doluydu. “Sapıksın Alfred! Kardeşinin özel gününde böyle bir şey yapmayacağız.”

Yanımıza sıırıslıklamı gelen Natalie ve Jason, üstlerinden damlayan suları etrafa saçarken konuşmamızı bölmüşlerdi. Natalie, kusursuz görüntüsüyle bir model gibi salınırken Jason da harikallığıyla ona eşlik ediyordu. Kendimi onların yanında sıradan hissetmeliydim ama Aaron’ın bana bakışları bu düşünceme engel oluyordu. Kendimi önemliymiş gibi hissediyordum. Özel ve eşsiz...

Natalie’i saçlarını sallarken üzerimize sular sıçratmıştı. İkisinin tuhaf bakışlarına maruz kaldığımızda kaşlarımı çatarak bakmaya başladım. İkisi de bir şey planlıyor gibiydi. Gözleri haylazlıkla parıldıyordu. Aaron’da bunu fark etmiş olacak ki parmağını kaldırıp “Bir saniye.” dedi. Sakinlikle cebinden telefonunu ve cüzdanını çıkararak şezlongun üzerine bıraktı ve kollarını bana sardı. “Şimdi hazırım.” diye ilan etti.

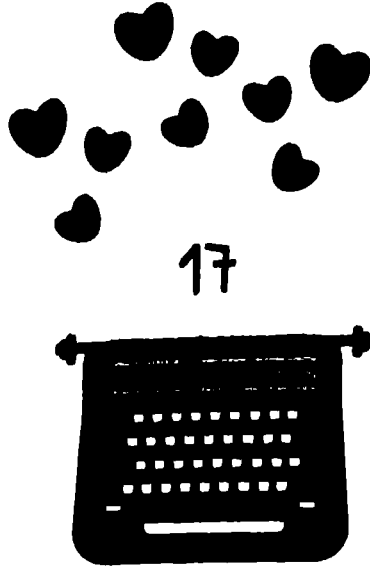
Ben o haylazlığın ne olduğunu ne yazık ki tam olarak havuza düşmeden hemen önce anlamıştım.

Tanrım, sanırım bu yaşadığım en tuhaf andı. Daha haftalar önce rakibim ve düşmanım olan adama sarılmıştım, bir havuzun içindeydim ve beni öpmesini arzuluyordum.

“Seni öpeceğim.” dedi düşüncelerimi okumuş gibi. Tek eli belimi kavramış beni yüksekte tutarken diğer eli yüzüme düşen ıslanmış saçlarımı geriye atıyordu.

İlk öpücüğünü alacak bir genç kız gibi heyecanlanmıştım. Aaron’ı daha önce öptüğümü her defasında unutup ilk kez öpüşüyormuşuz gibi hissetmem normal miydi?

“Geç bile kaldın.” diye fısıldadım.

Kathy

Kahkahalar atıyordum. Bu şekilde güldüğüm zamanlar hatırlamayacağım kadar geçmişte kalmıştı ancak şimdi gerçekten gülümsüyordum. Mutluydum. Bu ilk kez oluyordu. Çocukluğumdan beri yakamı bırakmayan travmalar yüzünden gerçek mutluluğu kaybettiğimi düşünürken bir anda Aaron hayatıma girivermişti. Öylece, habersiz ve birdenbire.

Sırılsıklam hâlde havuzun ortasında durmuştuk. Beni belimden tutarak yukarıya kaldırdığında bacaklarımı hemen belime doladım. Havuz onun boyu için idealdi ancak benim kısa boyum ne yazık ki suyun dibine batmama sebep oluyordu.

Öpücüğümü aldığım andan beri yenisi için çıldırabilirdim ama Aaron çocukça bir eğlencenin peşindeydi. Beni suyun içinde döndürüp duruyordu. Bacaklarım gevşediği anda yukarıya kaldırıp havuzun içine fırlattı. Yüzerek yüzeye çıktığımda o da benim gülüşüme eşlik ediyordu.

“Kıyafetlerinle bir havuzun içindesin. Şu hâline bak sıırılsıklam oldun.” dedim.

“Oldum.” diye mırıldandı beni yeniden kucağına alırken. “Sahiden oldum minik karamelim.”

Minik Karamel?

Bu hoşuma gitmişti. Özellikle son zamanlarda sıklıkla tükettiği karamelin yerine geçecek olduğumu düşündüğüm için.

Tek elini saçlarının üzerinden geçirip ensesinde bir araya getirdi ve onları sıkarak suların akmasını sağladı. Yavaş yavaş merdivenlere yaklaşıyordu. Bacaklarım hâlâ belindeydi ve kollarımı sıkıca boynuna dolamıştım.

Tanrım, gerçekten harika ötesi görünüyordu. Bir insan kıyafetleri ıslakken ne kadar muhteşem olabilirdi ki? Bence Aaron bir insan değildi. Bir dev, belki de bir Tanrı ama kesinlikle insan değildi.

“Sen gerçek değilsin.” dedim.

Gülümsemesi kısa süreliğine dondu. Sonra yeniden yüzüne yayılmaya başladığında “İçtin mi?” diye sordu haylaz bir ifadeyle.

“İçmeyeceğimi söylemiştim Alfred!”

“Harika, çünkü bu gece üzerini örtmeyi planlamıyorum. İşleri tersine döndüreceğiz Kathy. Üzerindeki tüm fazlalıklardan kurtulacağım ve asla bir örtünün görmek istediklerimi kapatmasına izin vermeyeceğim.” dedi. “Şimdi seni havuzdan çıkarıp kurulayalım ve kıyafetlerini giydirelim.”

“Hayır! Sadece havuzdan çıkma kısmında destek olacaksın o kadar.” dedim. “Beni beklediğin iki gecenin ufak bir intikamı olarak say.”

Yüzünü asarak “İyi de tüm eğlenceyi elimden aldın.” dedi.

Havuzdan çıkıp havlumu üzerime sardı. Kendisi için bulunduğu havluyla kurulandıktan sonra açtığı saçlarıyla karşımda öylece durmuş bana bakıyordu. Kalbim bir anda hızlandı. Sanki kafesinden çıkıp ona doğru uçmak isteyen bir kuş gibiydi. Çırpındıkça çırpınıyor, her çabası başka bir engelle karşılaşıyordu. Zavallı küçük kalbim!

Havlumu elimden alıp omuzlarımı örttü. Yavaşça beni kuruluyordu. Havlu belime düştüğünde önümde diz çöktü. Birazdan bacaklarım ağırlığımı taşıyamaz olacaktı ve sanırım bundan zerre haberi yoktu çünkü havlu, dayanmaya çalışan bacaklarımı sırasıyla sarıp sürtünmeye başladı. Aşağıda bilerek oyalandığına bahse girebilirdim. Odada yalnız kaldığımızda bu kadar cesur davranmazken izlendiğimiz anlarda bunu yapmasına sinir oluyordum. Onun karşısında cesurdum ama bu sadece yalnız olduğumuz anlarda geçerliydi. Bunca izleyiciye karşısında çekingen duruyordum. Havlu kalçalarımın ulaştı. Parmakları çıplak tenime değdiğinde titredim.

Sonunda kalkıp benimle aynı hizaya gelip saçlarıma uzandı. Tokamı tuttuğu anda hiç istemesem bile otomatik bir hareketle geri çekildim. Kaşları çatıldı ama devam etmemiştii.

“Bir şeyleri çözmeliyiz, Kathy. Buna neden saçlarından başlamıyoruz.” dedi. “Gece izin vermiştin, şimdi bir kez daha deneyelim olur mu?”

“Bu pek iyi bir fikir olmaz.” dedim. Bakışlarımı hemen kaçırmıştım. Elinden havluyu kapıp arkamı döndüm. Sanırım güzel anların acımasız seri katiliydim.

Aaron’ı sabrı konusunda teste tutmuş gibiydim. Beni zorlamayacağını biliyordum ama bu defa düşünmesi biraz daha uzun sürmüştü. Benimle uğraşmanın vakit kaybı olduğunu düşünebilirdi. Ona kızamazdım. Aaron, harika biriydi ve koşulsuz bir güveni hak ediyordu. Ona bunu verebilir miydim emin değildim. Hâlâ canım yanıyordu. Biri ne zaman saçlarıma uzansa köklerindeki sızı taze bir acıyla kendisini hatırlatıyordu ve evet, Aaron dokunduğunda tüm acı kaybolup gidiyordu. Şimdi bir kez daha acılarımı hafifletmesini istiyordum ama içimde yeni bir korku hortlamıştı. Onun tarafından terk edilmeyi kaldıramazdım. Onun sevgisine ve ilgisine bu kadar muhtaç olmak beni ürkütüyordu.

Yeniden ona doğru döndüğümde hemen arkasındaki Valentina dikkatimi çekmişti. Uzun boyu, harika vücudu ve normal bir yaşamla ona daha uygundu. Hayır! Düşüncelerimi aklımdan uzaklaştırmak istercesine ellerimle başımı tuttum. O kadın Aaron'ı hak etmiyordu. Bundan emindim ama kendimi onun yanında düşündükçe bu harika adama haksızlık yapacağım için üzüliyordum.

Hâlâ bana baktığını gördüğümde önce dudaklarımı yolmaya başladım. Muhtemelen birazdan kanatacaktım. "Şey, Aaron." dedim. "Dön başa yaşadığımızın farkındayım. Katettiğin yolları defalarca yürümenin nasıl boktan bir şey olduğunu biliyorum. Ben zaman kaybı biriyim. Sana verebileceğim tek şey seks ve bu konuda da yetenekli biri değilim. Bazı kurallarım var." Konuşmak istediğinde onu durdurdum. "Kurallar kendim için Aaron ve ne kadar istersem isteyeyim asla onları çiğneyemiyorum. Eğer kural dışı oynamaya başlarsam da... Bunu söylemek biraz zor ama kendimi kötü hissediyorum. Kirlenmiş gibi... Daha önce kurallarımı çiğnemek istediğim bir zaman olmamıştı. Sınırımı aşmak isteyenler elbette oldu ama bunu bir an bile düşünmeden reddettim. Şimdi sen karşıdasın ve ben... Ben o kuralları daha önce hiç aşmadım. Saçlarıma dokunman işin kolay kısmı. İnan bana benimle uğraşmaktan bıkacaksın. Üzgünüm. Ne düşündüğünü bilmiyorum, sadece şunu bil her zaman arkad..."

"Bu kadar yeter." dedi. Parmağını az önce kanattığım dudaklarının üzerine kapattı. Eğilip kısacık bir dokunuşla beni öptü. Geriye çekildiğinde kendisinden emin görünüyordu. "Öncelikle senin zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum Kathy. Seninle geçirdiğim her saniye benim gözümde fazla değerli anlıyor musun? Seninle vakit geçirmeyi sadece yatağa atmak için istemiyorum ki bunu şimdiye kadar anlamış olmanı umuyordum. Seks mi? Ben yeterince iyiyim bebeğim ve

sen daima bana uyumlusun. Bunu istediğin kadar inkâr et biz uyumluyuz.”

Gülmeye başladım. “Kafam göğsüne geliyor, farkında mısın? Bedenlerimiz bile uyumlu değil.”

“Nasıl değil?” diye sordu şaşkınca. Elini sırtıma koyarak beni kendisine çekti. “Şuna bak, tam olarak kalbimin üzerindesin.”

Evet, öyleydi. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Bu iyi hissettirmişti. Onu dinlemek içimdeki tüm umutsuzlukları öldürüyordu. Bu ses sanki bizi ayıracak her şeye savaş açmış gibi gümbürdüyordu.

“Ayrıca.” dedi omuzlarımdan tutup yüzüme bakabilmek için kendisini geriye çekti. “Kuralların can sıkıcı minik karamel. O saçlarını her istediğimde açacağım. Her bir telini sevip öpeceğim. Ve kimse benim çok sevdiğim saçının tek teline bile zarar veremeyecek. Geçmişini değiştiremem ama geleceğimiz için bir şeyler yapabilirim. Bana izin vereceksin Kathy. Birlikte deliler gibi içip eğleneceğiz ve sonra odamıza gireceğiz. Sarhoş ya da ayık fark etmeksizin delice sevişeceğiz. Şunu da söylemeliyim ki her biri diğerinden daha iyi olacak. Şimdi değilse bile sonra Kathy, ben o kuralları çiğneyeceğim ve sen ben bunu yaparken keyif alıyor olacaksın.”

Natalie ve Jason bir kez daha konuşmamızı bölmek üzere yanımıza geldiğinde gözlerim dolmuştu. Tanrım ağlamak istemiyordum. O böyle güzel bakarken ve umutluyken ağlamak istemiyordum.

“Hayal kırıklığının olmak istemiyorum.” diye fısıldadım. O cevap vermeden Jason elini onun omzuna atıp “Ee ıslak âşıklar, gidiyor muyuz? Yoksa hasta mı olalım?” dedi.

Aaron, bana hâlâ bakıyormuydu bilmiyorum. Bakışlarını onun dışında her yere değdirirken bir kez bile dönüp ona bakmadım. Benden sıkılmasını istemiyordum ama kendime engel olamadığım takıntılarım yüzünden sanırım o ana yaklaşıyorduk. “Gidelim.” dedi sert bir sesle.

Ben giyinmek için kabinlere yönelmiştim. Bir yanıma acı içinde kıvranıyordu çünkü Valentina benim uzaklaşmamı fırsat bilip ahtapot kollarını Aaron'a uzatmıştı. Ona sarıldığında kendisine çekmek istedi ancak Aaron, kollarını tutarak onu uzaklaştırdı. Yine de Valentina pes etmiyordu.

Lanet olasıca! Onu bırakmıştı öyle değil mi? Şimdi neden geri dönmek istiyordu ki?

Kabine girdiğimde oturağın üzerine çöktüm. Elimde ıslak havluyla bir süre öylece bekledim. Beni istediğini açıkça belli etmiş, eski sevgilisine karşı da mümkün olduğunca uzak davranmıştı. Öyleyse içimi kemiren bu rahatsız edici ince sızı da neyin nesiydi? Onu kıskanmam normal miydi?

Kararlı olmak zorundaydım. Aaron hayatıma girdiğinden beri bir şeyler normale dönmüştü. Şimdi bunları kaybetmek istemiyordum. Onu yeniden bir iş arkadaşı olarak görmek canımı yakardı.

Ivy'nin dediği gibi savaşıacaktım.

Hayatımda bu kadar hızlı giyindiğim olmamıştı. Onların yanına döndüğümde hâlâ konuşurken bulmak acımı katlamıştı. Tam da ona hayal kırıklığı olduğum anda Valentina'nın devreye girmesi kurallarımı bile hiçe saydırmıştı bana. Ne zıkkım olacaksa olacaktı! Madem gerçekten kurallarımın ardındaki o küçük kıızı tanımak istiyordu, o zaman istediğini yapabilirdi ama şimdi pes etmeyecektim.

Onların yanına gidip çantamı omzuma attım. Aaron, geldiğimi anladığı anda kolunu boynuma dolamış ve beni kalbini dinlemek üzere göğsüne doğru çekmişti. Bu hareketi hoşuma gitmişti. Valentina istediği kadar çırpınabilirdi. Aaron kime ait olduğunu göstermişti.

"Dediğim gibi bu sorun yaratmaz." dedi Aaron, sohbetlerine devam ederek. Rahat görünüyordu. Ya iyi rol yapıyordu ya da gerçekten onu artık hiç umursamıyordu. Hangisi olduğunu bilmek için her şeyi yapabiliyordum. "Kathy, benim için

çok özel biri ve o da bunun farkında Valentina. Bu yüzden dert etme.” dediğinde dikkatimi tamamen ona çevirdim. Özel biri olduğumu daha önce birçok kez hissettirmişti ancak bu denli açıkça söylediği olmamıştı. “Geçmiş geçmişte bıraktık biz. Öyle değil mi kız arkadaşım?”

Tanrım, oyunumu sürdürüyordu.

“Elbette.” dedim kekelememeye çalışarak. “Geçmiş geçmişte kalmalı. Hangimiz kusursuz kararlar verdik ki?”

Aaron, gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Sanırım ondan cesaret alarak devam ettim. “Geçmiş hatalar geleceğimizi inşa etmemiz açısından önemli. Neyi nereye koyacağımızı öğreniyoruz.”

“O hâlde törende bulunmam senin için sorun değil?” dedi Valentina. Dudaklarını aşağıya sarkıttı. Bu kızı şu havuzda boğmak istiyordum. Gülümsemeye çalıştım. “Belki Aaron’la minik bir dans etmem de sorun değildir senin için Kathy.”

“Ah!” dedim. Sinirden yerimde duramıyordum. Kıpırdandıkça Aaron’ın kolları beni daha sıkı tutmaya başlamıştı. “Neyi nereye koyacağımızı öğrendiğimizi söylemiştim sevgili Valentina. Seni Aaron’ın yanına koymuyorum.” Yüzü asıldı. Sanırım bunu beklemiyordu. “Aslında gece için tüm dansları bana ait, arada Aphra ve Fiona onu alabilir. Yer meselesi. Hatta Natalie’nin bile şansı var ama senin yok. Sen o şans taa Colorado’dan alıp kendi ellerinle New York’a kadar getirdin ve benim ellerime bıraktın. Şimdi izin verirsen ben şansımı doğru kullanacağım. Başımı Aaron’a kaldırıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Çok ciddiydi ama kızgın değildi. Mutlu da sayılmazdı. Tanrım, ne bok düşünüyordu anlayamamıştım. Kafasından bir şeyler geçtiğine yemin edebilirdim. Artık onu tanımaya başlamıştım. Bir şey planlıyordu. “Ben seni dışarıda bekleyeceğim.” dedim. “Senin de kıyafetlerini değiştirmen lazım, hasta olmanı istemeyiz, erkek arkadaşım. Acele etsen iyi olur.”

Arkamı döndüğümde kolumu yakalayıp beni yeniden aynı yere çekti. “Birlikte gidelim.” dedi. Valentina’ya bir baş selamı yaparak çıkışa yöneldi. Kulağıma doğru eğilmişti. “Senin kıyafetlerini de ıslattım. Birlikte soyunabiliriz.”

“Pes etmeyeceksin.” dedim. “Merhaba Alfred! Gece de yanımda olmaya ne dersin?”

Başını iki yana sallayarak saçlarımın içini öptü. “Konuşmana bayıldım. Bu benim yanımda olacağın anlamına mı geliyor yoksa ben yokken başlattığın oyunu mu sürdürdün?”

“Peki, sen?” dedim. “Benim oyunuma mı ayak uydurdun?”

Kapıyı gördüğümüz anda beni farklı bir koridora çekerek sırtımı bir anda duvara yasladı. Koridor, loş bir aydınlık içindeydi. Havuza atlayanların sesini de caddedeki araba seslerini de duyabiliyordum ama aynı zamanda çok uzaklardaymış gibi hissediyordum. Sadece Aaron ve ben vardım. Burada başka kimseye yer yoktu.

“Sikerler!” dedi. Ağzından çıkan küfürle alnını alnıma bastırdı. “Töreni bekleyemeyeceğim Kathy. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Beni anlamana ihtiyacım var. Şu an, şimdi bunu istiyorum.”

Dudaklarını boynuma indirip sıcak nefesiyle geçtiği her yeri yakmaya başladı. “Sana söyledim. Ben oyun oynamam.” dedi. “Yaptığım, söylediğim hiçbir şey oyun değildi. Ben hissettiklerimi yansıtıyorum.” Yeniden geriye çekilip dudaklarını ıslattı. “Şimdi söyle bana Kathy, neden buradasın?”

“Çünkü Drew’in nişan...”

Sözümü kesip yeniden sordu. “Neden buradasın?”

Ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Gerçekten neden buradaydım? Ivy’nin evine benimle geldiği için ona borçlu mu hissediyordum kendimi? Hayır! O istediği için mi buradaydım? Yetersiz! *İstiyordum*. Burada olmayı ve kendimi aşmayı istiyordum.

“Çünkü istiyorum.” dedim fısıltıyla. Elleri kalçama indi. Avuçları beni hafifçe yukarıya kaldırmıştı. Onu hissedebiliyordum. Evet, onu kesinlikle kasıklarımın üzerinde hissediyordum. “Bunu istiyorum Aaron, seni istiyorum. O sakladığın gülüşü görmeyi, beni izlediğini fark etmeyi ve seninle olmayı istiyorum.”

Yüzüne, rahatladığını gösteren bir gülümseme yayıldı. Gözlerini kısa süreliğine kapatıp yeniden açtı. Artık daha umutlu bakıyordu. Ne sanıyordu, onu geceleri deli gibi isterken hiçbir şey hissetmediğimi mi?

“Peki, neden seni buraya getirebilmek için uğraştığımı biliyor musun? Neden burada olman benim için bu kadar önemli?”

Hayır, işte bu konuda söyleyeceğim çok bir şey yoktu. Elbette benimle ilgilendiğini biliyordum. Her boşlukta kolunun belime dolanmasını, dudaklarını sürekli üzerimde tutma isteğini anlıyordum ama gerçekten neden beni buraya getirmek istemişti? Neden tüm ailesi beni tanıyordu? Benden hâlâ cevap bekliyordu. Başımı iki yana sallayarak sessiz bir cevap verdiğimde benim yerime o konuştu.

“Seni buraya getirdim çünkü büyüdüğüm şehri ve sevdiğim herkesi çok sev istedim. Gezdiğim yerlerde dolaş, geçmişiime dokun istedim Kathy.”

Dudaklarıma uzandı ama arada bıraktığı kısıcık mesafeyi benim kapatmamı istedi. Bunu seve seve yapardım ancak beynim söyledikleriyle o kadar meşguldü ki bir süre beklemek zorunda kalmıştı. Sonunda yeniden nefes almaya başladığımda o kısa mesafeyi geçtim. Dudaklarım onun dudaklarına değerken “Neden?” diye sordum.

Beni yeniden öpmeye başladı. Bu, nedeni o kadar net açıklamıştı ki ama bir yanımda duymak için ölüp bitiyordu. Durduğunda “Çünkü...” diye fısıldadı. “Çünkü seni seviyorum huysuz kadın. Uzun bir süredir, sen bilmesen de yaşamımın

her yanına sızdın. Şimdi sızdığın tüm o yerleri gör istiyorum. Kathy, ben seni buraya beni sevmen için getirdim.”

Ellerimi göğsüne indirip bedenlerimiz arasında boşluk oluşturdum. Bunu nefes alabilmek için yapmıştım ama sanırım beni yanlış anlamıştı. Yüzünün asıldığını görebiliyordum. Sadece konuşmak için kısacık bir zamana daha ihtiyacım vardı.

Bekledi. Bunun benim için ne kadar kıymetli olduğunu anlamış mıydı bilmiyorum ama o beni büyük bir sabırla bekledi. Onu daha fazla bekletmek istemiyordum çünkü yüzüne yayılan hüzünden nefret etmiştim.

“Bunu deneyebilirim.” dedim. Yüzü bir anda aydınlanmıştı. “Seni sevmek kolay görünüyor Aaron, bu işte kârlı çıkan benim. En büyük zorluğu sen yaşayacaksın.”

“Ben buna razıyım.”

“Peki, Alfred. Bu artık lanet olası inadinın kırıldığı ve geceleri yalnızca uyuyarak geçirmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?”

“Bu istersen zil zurna sarhoş ol, gece benimsin demek oluyor kız arkadaşım.”

Gözlerimi kısıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. Biraz zorlanmıştım çünkü şu an anladığım gerçeğe dünyanın en mutlu kadını olmuşum.

“Bu anı bekledin.” dedim. “Bu yüzden mi sadece yanımda uyumakla yetindin? İçki bahaneydi? Sen bir romantiksin.”

Kahkaha attı. Tanrım duyduğum en harika gülümsemeydi bu. “Sekse takmıştın Kathy. Küçük bir sapık gibiydin ve o hâllerine bayıldım ama evet.” dedi. Bakışları derinleşmişti. Beni kendisine bastırıp dudaklarımdan iniltilerin kaçmasına sebep oldu. “İçine girerken istediğim tek şeyin bedenin olmadığını bilmen gerekiyordu. Seni sevdiğimi bilmeden sana dokunamazdım.”

“Şimdi biliyorum.” dedim.

Beni kucağına kaldırıp sırtımı yeniden duvara yasladı. Dudaklarıma yöneldiğinde doğrudan ona karşılık vermiştim. Eli tek bacağımı sıkarken dudaklarımdan çıkan iniltilere onun mırıldanmaları eşlik etmişti. Dili ağzımın içinde gezinirken ıslaklığı kasıklarına vuruyordu sanki. Onun için tamamen hazırımdım. Sırtım soğuk duvara yaslanmış şekildeyken hem de! Eli tişörtümün altına girip tenimde gezinmeye başladı. Göğsüme değdiği anda bu defa onun dudaklarından bir inilti kopmuştu.

“Hazırsın.” dedi nefes nefese. “Göğüslerin bunu haykırıyor sanki. Çok dik ve belirginler.”

“Seni sevmiş olabilirler.” diye fısıldadım.

“Dayanabileceğimi sanmıyorum.” dedi alnını alnıma bastırarak. “Bu konuşmayı çok yanlış yerde yapıyoruz.”

Gülmeye başladım. “Beni buraya sen getirdin.”

“İki gün Kathy, yanında uyudum ve sana dokunamadım bile. Bu kadarını bana çok göremezsin. Şu an üzerindeki aptal kıyafetlerden kurtulup şu koridorda içine girmek için birçok şeyden vazgeçebilirdim.”

“Mesela.” dedim.

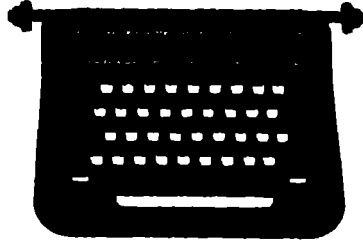
Telefonu çalmaya başladığında gözlerini devirdi. “Mesela telefonumdan vazgeçebilirim.” diye mırıldandı ama ben kucağından aşağıya atlamıştım bile.

“Açmalısın, dışarıda bizi bekliyorlar. Drew için buradayız.”

“O zaman seni geceye saklıyorum huysuz kadın, gece bizim olsun.”

“Bunu sevdim.” diye mırıldandım. Elini yanağıma yasladığında onu tutup dudaklarıma götürdüm. Avucunun içini öperken tüm dünyamı içine sığdırmıştım.

Artık tamamen ona aittim, o da bana.

Kathy

ve girdiğimizde Aaron beni merdivenlere yönlendirdi. Sanırım yanımızdakilere de bir şeyler anlatmıştı çünkü Eddie, tam karşımızda durup gözlerini kıstı. İkimizi de baştan aşağı süzdükten sonra “Bu tavırlardan hoşlanmadım.” dedi. “Bütün bir geceniz vardı çifte kumrular, o harika geceyi değerlendirmemek sizin aptallığınız. Bu gece benimsiniz.” Son sözleri söylerken biraz korkutucuydu. Düşük bütçeli gerilim filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Elini saçlarının içinden geçirip hızla film türünü değiştirerek bu defa romantik film yan karakteri oluverdi. “Bu gece sadece benimsiniz.”

“Anlamadım.” dedi Aaron. Kaşları çatılmıştı. Elimi tutan eli gerginlikle kuvvetini artırmıştı. Hâline gülebilirdim ama tam olarak onun hislerini paylaştığım için bunu yapmak yerine Eddie’nin planlarını öğrenmek için bekledim.

“Drew’in eğlencesi.” dedi. “Unuttun mu, ben hazırlayacaktım ve harika şeyler yaptım.”

“Tamam, bu harika şeyler için Kathy ve ben birazdan burada oluruz.” Yeniden merdivenlere yönelmişti ama Eddie bir

kez daha yolumuza çıktı. “Eddie, seni en son ne zaman dövmüştüm?” diye sordu Aaron.

Büyük bir ciddiyetle düşünen Eddie, “Sanırım on altı yaşındaydım.” dedi.

“Uzun zaman olmuş.” diye mırıldandı Aaron başını sallayarak. “Hasret gidermek için neden çabaladığını anladım.”

“Ha. Ha. Çok komiksin sevgili abiciğim ancak bu gece diğer sevgili abiciğimin gecesi ve bir diğerinin bunu berbat etmesine izin vermeyeceğim. Sadece beş dakika içinde üzerinizde pijamalarınızla –burada belirtmeliyim Kathy, seksi şeyler olmasın lütfen, görüyorum ki Aaron’ı durdurmak zor olacak– aşağıda olacaksınız. Arka bahçe eğlence için hazır.”

Derin bir nefes alan Aaron, boştaki elini yüzünde gezdirdi. Gülümsememe engel olamamıştım. Eddie, gerçekten komik biriydi ve her ne kadar yolumuza taş koysa da onu sevdiğime karar vermiştim. Yaramaz küçük bir erkek kardeşim olduğu için mutluydum.

Aaron’ın koluna asılıp onu aşağı doğru çektim. “Sorun yok, beş dakika içinde onlara katılıp harika zaman geçireceğiz ve sonra...”

“Tüm gece benimsin bebeğim.” dedi gülerek. Kardeşine döndüğünde yeniden yüzünü asmıştı. “Asla sana verilen görevleri zamanında yerine getirmezsın ve sorumluluk aldığın tek an, benim mahvolmama sebep oluyor. Eddie, seni en kötü kardeş ilan ediyorum.”

Aaron, ona arkasını döndüğünde bu defa Eddie yolumuza çıkmamıştı ancak arkamızdan büyük bir keyifle seslendi. “Beni seviyorsun Aaron, sadece Kathy’i sevmeyi daha çok sevdiğin için kırgınsın. Sabretmeyi öğren dostum, ne kadar çok istersen o kadar zevkli olur.”

Ben kıkırdarken Aaron bana ters bir bakış attı. “Ne var?” dedim. “Seninle üç gece geçirdim Aaron ve ikisinde neredeyse üzerine atlamıştım ve sen hiçbir şey yapmadan yanımda uydun. Şimdi birkaç saat daha bekleyebiliriz. *Sabret, daha zevkli olacak.*”

Merdivenleri çıkarken homurdanmayı sürdürüyordu. Adımları oldukça sertti ve onu böyle görmek oldukça eğlenceliydi. Bana yaşattığı iki gecenin intikamını almama yardım ettiği için Eddie’ye teşekkür borçluydum aslında.

Kapıya ulaştığımızda onu durdurdum. Bu hâli içime sınıyordu. Yeniden kendisine gelmesini istedim. “Sinirli olma, geceyi eğlenerek geçireceğiz.”

“Benim planlarım başkaydı.” dedi huysuzca, Ona huysuz olmayı yakıştırdığımı düşündüğüm için deli olmalıydım ama yakışıyordu.

“Tamam, bir sonraki gecemiz için ne planlıyorsun biraz anlatsana.”

Tahmin ettiğim gibi hemen çatık kaşları düzeldi. Beni kapıya yaslayıp ellerini belimin biraz aşağısına yerleştirdi. Neredeyse kalçalarımın ulaşmıştı. Dairesel hareketlerle okşamayı sürdürürken konuşmaya başladı. “Önce ayaklarından başlayacağım huysuz kadın, onlarla yeterince ilgilenince bacaklarını santim santim öperek geçeceğim. Ellerim o harika göğüslerini avuçladığında benim için hazır olup olmadığını anlamak için tadına bakacağım. Tam anlamıyla tadına bakacağım bebeğimi. Ne demek istediğimi anladın mı?”

Kıpkırmızı olmuşum. Kalbim göğüs kafesimi zorlarken kasıklarımındaki ince sızı aşağı doğru baskı yapıyordu. Şimdi den onun için hazır olduğumu bilmesine gerek yoktu öyle değil mi? Bir süre beni izledi. Yüzümde gördüğü her neyse bu hoşuna gitmiş gibiydi. Bir anda elimden çekerek beni odaya

soktu, üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladı. Ona itaat ediyordum ve ne yapmak istediğini anladığım anda yardımcı olmak için vücudumu şekillendiriyordum. Pantolonumu çıkardıktan sonra kalçalarımın yerleştirdiği avucunu ön tarafa doğru kaydırıp çamaşırlarımın üzerinden beni okşamaya başladı. İncelemelerime engel olamıyordum. Sanırım o da çıkardığım sesler yüzünden durmayı başaramıyordu. Parmakları külotumun yanından içeriye sızdığı anda bu defa onun dudaklarından inleme döküldü.

“Çoktan hazırsın bebeğim. Benim için ıslanmışsın bile.”

“Çünkü bana dokunmaya son vermiyorsun.”

“Bunu yapamam.” diye fısıldadı kulağıma doğru. Parmağı hareket ettikçe ben daha fazlası için ölüyordum. Bacaklarımı hafifçe ikiye açıp ona daha rahat bir alan tanıdım. “Çünkü durmamı istemiyorsun öyle değil mi Cat?”

Başımı iki yana salladım. Parmağı biraz daha içeri kaydığında “İstemiyorum.” dedim yalvaran bir sesle. “Durmanı istemiyorum.”

“Harika.” diye fısıldadı bir kez daha kulağıma doğru. Nefesinin sıcaklığı parmaklarının hareketiyle birlikte kendimi kaybetmeme neden oluyordu. Beni adım adım geri yürüterek şifonyere çarpmama sebep oldu. Eli iç çamaşırlarımın içinden çıktığında itirazla homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum. İki elini belime yasladı ve beni şifonyerin üzerine çıkardı. Seks yaşantısı durgun olan bir kadına göre aşırı seksi kaçan tangamı çıkarırken ona yardımcı olmak için kalçamı kaldırdım. Sertçe yutkunmuştum çünkü ne yapacağını anladığım an istek ve heyecanım birbirine karışmıştı.

Elinde tuttuğu küçük kumaş parçasını havada sallayıp “Buna bayıldım.” dedi. “Harika kalçalarını hiçbir kumaşın örtmesini istemiyorum.”

“O zaman onları da giymemeliyim.”

Gözleri parıldadı, “Giyme.” dedi alfa tonuyla. Her erkeğin bu ses tonunu kullanabildiğinden emin değildim ama Aaron harikalar yaratıyordu. “Bu gece iç çamaşırı giymeni istemiyorum Kathy, bu tüm gece beni zora sokacak olsa da giymeni istemiyorum.”

Nadiren cesur hareketler yapardım. Aaron’la birlikteyken sınırlarımı aşıyordum. Elimi aşağı kaydırıp şişkinliğini avuçladım. Düşündüğümünden daha büyük ve sertti. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp hırlar gibi bir ses çıkardı. “İşte şimdi beni durduramazsın.”

Kapımız çalındığında birinin içeri girme ihtimaliyle sıçradım. Aşağı atlamak istediğimde Aaron bana engel oldu. “Müsaite değiliz.” diye seslendi. Ses tonunun kapının dışındaki kişiyi durduracağını biliyordum çünkü fazlasıyla asabi çıkmıştı.

“Farkındayım bu yüzden uyarmak istedim, aşağıda bir tek siz eksiksiniz. Ne hazırladığımı göstermem için hepinize ihtiyacım var.” dedi Eddie. “Ve bunu pislik olsun diye yapmıyorum. Hemen. Aşağı. İnin.”

“Geliyoruz Ed, şimdi defol.”

Eddie, başka bir şey söylemeden öylece gitmişti ki bence doğru olan şeyi yapmıştı. Aaron bana döndüğünde “Ne yazık ki çok vaktimiz yok bebeğim. Bu yüzden sadece seninle ilgileneceğim.” dedi. “Şimdi.” Elleri bacaklarımın üzerine düştü. Onları ikiye ayırıp “Tadına bakmak istiyorum.” diye fısıldadı. “Bana izin verir misin?”

Ne saçma bir soruydu bu. Başımı aşağı yukarı sallarken kuruyan dudaklarımı ıslattım. Başı aşağı doğru eğildiğinde derin bir nefes aldım. İyi ki almıştım çünkü diliyle her ne yapıyorsa nefes almamı mümkün kılmıyordu. Hafifçe yukarı doğru yükselmiştim. Tek eliyle kıpırdanmamı engellerken diğer eli iç

bacağımdaydı. Kendisine yer açabilmek için bacağımyı kenara iterken sürekli doğru noktaya doğru şiddetle vuruyordu. Sessiz olmakta zorlanıyordum.

Zorlukla aldığım nefeslerimin arasından “Aaron.” diye inledim. “Bu çok iyi hissettiriyor. Durmamalısın, Tanrım, sanırım... Sanırım boşalacağım.”

Sözlerim onun daha fazla hızlanmasını sağlamıştı. Bu kadar kısa sürede orgazma ulaştığım hiç olmamıştı ama sadece bir dakika içinde boşaldığıma emindim. Bedenim gevşediğinde Aaron başını bacaklarımın arasından çekmemişti. Bacaklarımın iç kısımlarını öperek bir süre daha benimle ilgilendi. Sonrasında yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti.

“Haklıymışsın.” dedim yüzünü iki elimin arasına aldığım da. “Dilin harika noktaları bulmak konusunda çok iyi.” Dudağına kısa bir öpücük bırakıp kaşlarımı çatmaya çalıştım. “Bu yeteneği kazanmak için nasıl tecrübeler yaşadığını düşünmek canımı sıkıyor.”

Gülümsedi. “O zaman düşünme bebeğim. Öncesine bir şey yapamam ama sonrası için söz verebilirim. Bu dil sadece senin emrine amade, anlaştık mı?”

“Evet.” dedim dünyanın en huzurlu gülümsemesiyle. “Şimdi ben senin için ne yapabilirim.” Göz ucuyla şişkinliğine baktım.

“Ah, beni dert etme. Eddie’nin dediği gibi ne kadar sabredersem zevk o kadar artar. Şimdi banyoya gidip kendinle ilgilen, giyinip hemen aşağı inmezsek tüm Abrams ailesi yukarı çıkabilir.”

“Şimdilik.” dedim. “Sonrasında benim seninle ilgilenme sıram.”

Aşağı inmeme yardım ederken bilinçli olarak kendimi ona yakın tuttum, bacaklarım ona sürtünmüştü. Pantolonunun

içindeki o şey bir penis değildi, hayır bir canavarı büyütmüş olmalıydım. Tanrım, geceyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Suyun altında durmak için kendime kısa bir süre izin verdim. Yaşadığım şeyin tadını çıkarıyordum. Aaron'ın elleri sanki hâlâ bacaklarımda geziyor ve dili zevk noktamın üzerine baskı uyguluyordu. Tamam, seksi daima sevmiştim ama her zaman bazı kurallar çerçevesinde yaşamıştım. Aaron'dan önce bu kadar özgür hissettiğim hiç olmamıştı. Fazla geç kalmamak için kendimi dinleme anımı kısa tutarak havluma sarındım.

Banyodan üzerimde sadece havluyla çıktığımda Aaron başını eğip parmağıyla alt kısmını işaret etti, "Daha yeni sakinleşti." diye söylendi.

Gülerek yanına gittim. Ona bir öpücük verip "İstersen daha sakin kalmasını sağlayabilirim." dedim. Kaşlarımı yukarı kaldırıp büyük bir beklentiyle ona bakıyordum.

"Hayır, sabretmek istiyorum. Çünkü sen banyodayken Eddie bir kez daha geldi. Sanırım gitmeliyiz."

Kalın bir eşofman altı ve üzerine de tek renkli bir sweatshirt giymişti. Saçları dağınık duruyordu ve bu rahat görüntüsünü takım elbiseli -ona çok yakışsa da- hâline tercih ediyordum. Rahat Aaron, kasıntı olana oranla çok daha seksiydi.

Eddie'nin pijama isteğini nasıl karşılayacağımı görmek için küçük bavulumu kurcalarken, şort takımımı elime aldım. Saten kumaşı hoşuma gidiyordu ve evet, kendimi içindeyken seksi hissediyordum.

Aaron, boğazını temizleyerek, "Seni kapıda bekliyorum." dedi. "Umarım hazırlanmak için uzun zaman harcayan kadınlardan değildir."

"Hey, bu hoşuma gitmedi. Ne kadar zamana ihtiyacım varsa o kadar beklemek zorundasın."

“Elbette bebeğim.” dedi beni baştan aşağı yeniden süzerek. “Sanırım şu an çıkmak zorundayım.”

Dışarı çıkarken “Kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun.” dedim.

“Aynen öyle Kathy, bir kez daha karşımda soyunursan, seni o yatağın üzerine yatırıp içine gömülürüm.”

Yanaklarım bir kez daha kızardığında bana gülümseyerek göz kırptı.

Öldür beni gitsin Aaron!

Saçlarımı kurutmakla uğraşmamıştım. Havluyla ıslaklığını alıp sıkıca topladıktan sonra mini şortumu ve üzerine önü düğmeli hoş görünümlü pijamamı giydim. Kahretsin, en iyi elbisemden bile daha hoş duruyordu. Bu takımı neden yanıma aldığımı bilmiyordum. Tamam, biliyordum. Sonuçta bir kadındım ve bazı beklentilerim vardı. Aaron’ın Alfred’e dönüşeceği anın uzak olmadığına neredeyse emindim. Aman Tanrım, az önce yaşadığımız o ana geri döndüğümde bile nabzım hızlanıyordu. Bu deneyim daha önce yaşamadığım kadar muhteşemdi. Birkaç erkek arkadaşım olmuştu ve hiçbiri az önce yaşadığım orgazma beni asla yaklaştıramamıştı. Belki bu benim seks konusunda tutuk kalmamdan kaynaklanıyordu ama Aaron’layken asla tutuk olmuyordum. Bana ne yaptığını bilmiyorum ama onunla birlikte geçmişin tozlarından arınıp tertemiz kalıyordum.

En son aynadan kendime bakıp memnun bir ifadeyle gülümsedim. Göğüslerim ortaya çıkmamıştı hayır ama orada olduklarını hatırlatacak kadar belirginlerdi ve evet, iç çamaşırı giymemiştım. Parfümümü alıp bir iki kez sıktıktan sonra artık dışarı çıkmak için hazırdım. Aaron duvara yaslanmış gelişimi bekliyordu. Beni gördüğünde bir süre bacaklarımda oyalandı ve ardından göğüslerime takıldı.

“Eddie’nin seksi bir şeyler giymemeni söylediğini sanıyordum.” dedi.

“Bence o kadar da seksi değiller.”

“Hayır, seksi görünüyorsun ve Tanrım, çuval giysen de aynı şeyi düşüneceğimden eminim. Ancak bu şekilde bahçede donarsın. Bekle, hemen geleceğim.”

Kısa bir süre odasına girip yeniden yanıma geldiğinde elinde kendi sweatshirtlerinden biri vardı. Başımdan geçirip giymemi sağladı. O kadar uzundu ki şortum bile içinde kalmıştı. Ellerimden sarkan kıyafete bakıp “Boşuna giyinmişim gibi hissediyorum.” dedim.

“Giyindin mi ki?” diye sordu parıldayan gözleriyle.

“Yakaladın demek.”

Sweatshirtün kollarını katlarken dudakları kısa süre alnımda durdu. “Söz konusu kişi sensen aşırı dikkatliyim. Çok hoş görünüyor olsan da bence o pijamalar sadece benim gözlerim için bebeğim.”

Aşağı inmek için elimi tutup beni yönlendirdi. Salonda Bay ve Bayan Abrams oturuyordu. Bizi gördüklerinde gülümsediler. Anlamlı bir gülümseme miydi? Sanırım onun kıyafetini giydiğim için bu şekilde düşünüyorlardı. Ya da zaten olan buydu öyle değil mi? Beni sevdiğini söylemiş ve birliktelik için bir şans istemişti. Ben de kabul etmiştim. Üstelik parmaklarının içimde olmasının üzerinden bir saat bile geçmemişti. Bu durumda anladıkları her neyse bu doğrudu. Tanrım! Ben daha farkına bile varamadan bir sevgilim olmuştu.

Gözlerimi ona çevirdiğimde onun da başı benimkine uygun hareket ederek bana yöneldi. Yüzümde gördüğü her neyse bir şey anlamadığı belliydi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Biz sevgili miyiz?” diye sordum.

Kaşları yukarı kalktı. “Seni sevdiğimi söyledim Kathy.”

“Biliyorum ama ne olduğumuz hakkında konuşmadık. Ben sadece emin olmak istiyorum.”

Küçük bir kahkaha attı. “Az önce seni ikna edemedim mi?” diye sordu arka bahçeye açılan kapının önünde durup.

“Eylemlerin benimle sevişmek istediğini gösteriyordu ama benim sorduğum bu değil.”

“O zaman cevabımı vermek için zaman istiyorum.”

Bu hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çatıp elimi ondan kurtardım ama bu defa boşta kalan her iki kolunu da bana dolayarak sıkıca sarıldı. Hafifçe geri çekilip dudaklarımdan tutkulu bir şekilde öptü. Birkaç “Ooooo” sesiyle başımı göğsüne yaslayıp herkesin öpüşmemizi gördüğü gerçeğiyle savaşımaya başladım.

“Anlaşılan kırk dakika onlara yetmemiş.” dedi Eddie, hem alaycı hem de kırgın bir sesle. “Burada sizi bekliyoruz.”

Aaron, yüzümü ellerinin arasına alarak “Benimle kardeşimin nişanına geldiğin için çok mutluyum sevgilim.” dedi. “Şimdi seni yeniden yukarı çıkarmadan önce şu bahçeye girelim olur mu?”

“Olur.” dedim ama arkamızı döndüğümüz anda gördüğümüz manzarayla birlikte donup kaldım. Bahçeye geniş sedirler kurulmuştu. Üzerindeki süngerler en rahat yataklardan daha iyi görünüyordu. Yumuşak örtüler ve harika ötesi ışıktandırma masalsı görünüyordu. Çerezler, içkiler ve müzik güzel bir eğlenceye işaret ediyordu.

Aaron, başını iki yana sallayarak “Benim düğünümde kesinlikle organize işini sana bırakmalıyım.” dedi.

Düğünümde!

Tamam, elini tuttuğu bir kızın yanında böyle konuşmaması gerektiğini öğrenmeliydi. Düğünler kızlar için alaya alınmayacak kadar ciddiydi öyle değil mi?

Bana bakıp “Sence de öyle değil mi sevgilim.” dedi. “Bu işi Eddie’ye bırakmak istemez misin?”

“Düğünümde mi?” dedim. Gülümsedim. Belki Aaron’la birazcık eğlenebilirdim. “Etrafımda olmaya devam et Eddie, doğru erkeği bulduğumda bunu senden isteyeceğim.”

Aaron, beni belimden yakalayıp bir çantayı taşır gibi yataklardan birinin üzerine attı. Gülerken dünyayı bir süreliğine durdurmuştum. Sadece o ve ben vardık. Şey, sanırım bir de Eddie! Bu çocuğa yaptıklarını ödetmek için resmen dua ediyordum.

“Onu yanlış yerde yatağa atıyorsun koca adam.” dedi Eddie. Aaron’dan aldığı sert bakışla Josef’in yanına sığındı ama sığındığı kollar boynuna dolanıp onu savunmasız bıraktığında “Şakadan da anlamıyorsunuz.” diye itiraz etti.

“Çok konuşuyorsun Eddie.” dedi Josef. “Aaron’ın seni patkalamasına yardım edeceğimden emin olabilirsiniz.”

“Ben senin ev arkadaşınım, bana torpil geçmelisin.”

Josef, başını iki yana sallarken bana baktı. “Hayatımdaki en büyük hata bu hıyarı evime almak oldu.” dedi. “Birkaç ay dedi ama gitmek bilmiyor.”

“Hayatına renk kattım.” dedi Eddie gülerek. “Ya Jason ev arkadaşın olsaydı. İki yalnız hödük renksiz bir yaşamla ölmekten kendinizi gömerdiniz. Sayemde kadın görüyorsun.”

Natalie, “Bazı noktalarda haklı olsan da Josef ve Jason’ın senden daha fazla talep gördüğünü söylemeliyim.” dedi.

Eddie, kendisini Josef’ten kurtarıp Nat’ın yanına gitti. Neyse ki artık yeni bir hedef belirleyerek Aaron ve beni rahat bırakmıştı. Nat ve Jason’a acıyordum. “Mesela Jason’ı talep edenlerden biri kim? Ondan kim hoşlanıyor Nat?”

“Kes sesini.” dedi Jason.

“Neden? Sevgili en iyi arkadaşın ve ortağına bunu sormamda ne gibi bir sakınca var?” dedi. Yeniden Nat’a dönüp “Söylesene Nat, arkadaşlarından herhangi biri Jason’dan etkilense...”

“Şuna biriniz patlatabilir mi?” dedi Nat.

Jason ve Aaron aynı anda harekete geçerek peş peşe sert sayılacak yumruklarını onun omzuna indirdiler. Eddie, gözlerini devirdi. “Bu iki hıyara ne kadar yardım etsem de olmuyor.” dedi. “Keyfiniz bilir.” Omuz silkerek somurtan hâlinden sıyrılıp ellerini havaya kaldırdı. “Drew ve Patricia’ya.” diye bağırdı. Sonra yeni fark ettiği yoklukları karşısında hayrete düşmüştü. “Söyler misiniz, bu geceyi adadığım bu iki kıymet bilmez nerede?”

Drew, “Burada.” diye bağırarak koştururken, Patricia da hemen ardındaydı. Hepimiz gülmeye başlamıştık ama Aaron tüm öfkesiyle Eddie’yi dürterek “Benimle uğraşmak yerine onlarla uğraşsaydın ya seni aptal.” dedi.

“Ama siz henüz çok tazesiniz.” dedi. “Daha eğlenceli oluyor. Sonuçta o ikisi tüm heyecanları yaşadı.”

“Ve belli ki yaşamaya devam ediyor.” dedi Aaron bana sarılırken. “Bense azla yetinmek zorunda kaldım.” Kulağıma eğilerek “Tadın o kadar güzeldi ki ne kadar tatsam az gelecek.” diye fısıldadı. Örtülerden birini üzerimize çekerek elini bacağımda gezdirmeye başladı.

Tanrım bu gece aşırı uzun olacaktı.

Kartı elime alıp gözlerimi kısıtım. Aaron’a baktığımda “Bu kesin bizde.” dedim keyifle. “Her sabah benden önce ulaşmaya çalıştığın şeyin adı.”

Aaron gülümsedi. “Hani seni merdivenlerden çıkmaya mahkûm bıraktığım şey mi?” diye sordu. “Asansör?”

“Evet.” diye haykırdım, yumruğumu boşluğa savurarak. Kendimi Aaron’ın kollarına bırakıp “Bu işte çok iyiyiz.” dedim.

“Biz her şeyde iyiyiz sevgilim.”

Eddie, oturduğu yerden rahatsızlıkla hareketlendi. “Sizin ilişkiniz yeni başlamadı mı yaa? Nasıl olur da her kelimeye bir anı sıkıştırmış olabilirsiniz?”

“Bu tatlı kadın, sevgilim olmadan önce iş arkadaşımdı, ondan önce de rakibim. Ve rakip olmayı küçümseme Ed, ona âşık olmamı sağlayan şey yakın takibimdi.”

Gülümseyerek başımı omzuna yasladım. Bana karşı bir şeyler hissettiği zamanı anlamaya çalışıyordum ama hayır, son birkaç hafta dışında benden hoşlandığını ima edecek ne bir söz ne de bir hareket yapmıştı. Bunu merak ediyordum. Onun için ne zaman “biz” olmuştuk.

Drew, Patricia’ya kelimeyi anlatırken sadece “İlk söz.” dedi. Pat ise bir an bile düşünmeden “Gözlük.” cevabını verdi.

Eddie, yeni bir krize girerken ben merakla “Anlamı ne?” diye sordum.

“İlk tanıştığımızda Drew gözlüğünü düşürmüştü ve bana bakarken bunu fark etmemişti bile. Ona söylediğim ilk söz, gözlük oldu.” Gülmeye başladılar ve birbirlerine büyük bir aşkla baktılar. İnsanın eşini bulması muhteşem bir şanstı. Hayata karşı büyük bir avantaj kazanıyorlardı. Tüm sorunların üstesinden birlikte gelebiliyor ve güzel anları çoğaltabiliyorlardı. Gülümsemem, Aaron’a baktığımda artmıştı. Neydi bu şimdi? Güzel anları mı çoğaltıyordum? Artık gökyüzüm çok daha parlak olacaktı.

Mızırdanmaya başlayan Eddie, yerinden kalktı. “Bu çok saçma.” dedi. “Mide bulandıracak kadar birbirinizi tanıyorsunuz. Bu çok korkutucu!”

Jason, elindeki kartları bırakıp benim düşüncelerimi dile getirdi. “Bu korkutucu değil Eddie, bu bir şans. Umarım sen de bir gün bu şansa erişirsin. Onlarla sadece birlikte olmaktan bıkacak ve bir gün birini tanımak isteyeceksin. Hangi rengi daha çok sevdiğini, hangi yemekten nefret ettiğini ve hangi şarkıyı mırıldandığını bileceğin ve bunu önemseyeceğin bir kadın bulacaksın.”

Eddie, göz devirip “Kalsın, ben almayayım.” dedi. “Kurduğum ilişkilerden memnunum. Kimseyi kandırmanın anlamı yok, ben buyum ve benimle birlikte olan kadınlar da benden sadece bazı yeteneklerimi sergileyip onları zirveye çıkarmamı bekliyor o kadar. Her neyse, alın bakalım size biraz yiyecek takviyesi.”

Jason, Eddie’nin onlara uzattığı tabağa göz atıp “Nat, trüf peyniri yemez.” dedi. Aaron, tabağa uzanıp alırken “Kathy bayılır ama.” diye ekledi. Ivylerde bolca yediğim için aklında kalmış olmalıydı. Bu birbirimizi tanımaya başladığımızı gösteriyordu. Peki, ya Jason ve Nat için ne demeliydi? Yakın arkadaşlardı, doğru ama yine de beni meraklandırıran bir şeyler vardı.

Nat’a doğru dönüp onu kendime çektim. “Natalie, Jason hangi rengi seviyor?” diye sordum.

“Gri, ona yakıştığını da söylemeliyim.” dedi gülerek. Sonra bunu neden sorduğumu düşünmüş olacak ki bir anda kaşları çatıldı. “Aaron da bej rengini sever.” diye ekledi. Ancak olmamıştı. Hemen gülümsedim.

“Şey, aslında Aaron daha çok arduvaz rengini seviyor.” dedim. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum işte.

Böylece, Nat’ın gizemini çözmüş oldum.

Bu durumdan aşırı keyif almıştım. Nat'ı seviyordum ve çevremde olmasından memnundum. Asla kıskanç bir kadın olacağımı düşünmezdim ama eski sevgili ile arkadaş kalma durumlarından haz etmediğimi fark etmiştim. Ancak Natalie farklıydı. Onunla aynı gemide ama farklı kamaralardaydık. Onun gözü asla Aaron'da olmamıştı. Çünkü çok daha farklı bir Abrams erkeğinden hoşlanıyordu.

Herkes uyku hâlinde mırıltılarla konuşmaya başladığında biz kendi köşemize çekilmiştik. Aaron kulağıma kendimi özel hissetmemi sağlayan harika şeyler söylerken şortumun içine sızan eli istekle hareket ediyordu.

“Gerçekten iç çamaşırı yok mu?” diye mırıldandı şaşkınlıkla.

“Giymemi istemedin.”

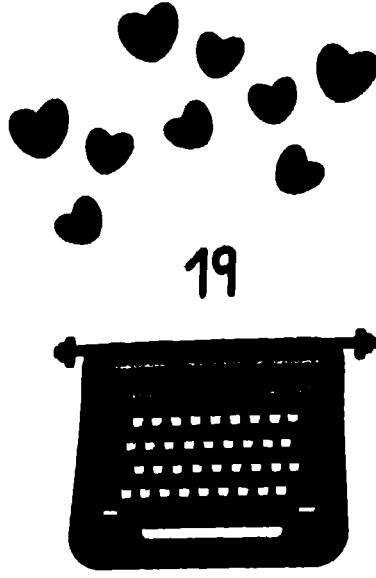
Kaşları yukarıya kalktığında “Uslu kız olacağını düşünmemiştim.” dedi.

“İstediğimde olabiliyorum.”

Başım göğsüne düştüğünde elleri belli bir ritimle bacağım-da dolaştı. Bu yakınlığı sevmiştim ama daha fazlası için bir kez daha beklemek zorundaydık çünkü Eddie, bizi sabaha kadar bahçede tutmayı planlıyordu.

“Bu kadar çabuk ve sıklıkla bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama seni seviyorum sevgilim.” dedi.

“Seni seviyorum sevgilim.”

Kathy

Mutlu bir sabahtı. Gözlerimi araladığımda önce yerimden kımıldamak istememiştim. Bu anı bozmayı göze alamıyordum. Aaron'a sarılmışımdı. Bacağımdı onun üzerine atmış, başımı göğsüne yaslamışım. Dün geceyi düşünüp gülümsedim.

Yaşadıklarımın inanamıyordum. Aaron Alfred Abrams bana aşkını itiraf etmişti. Benimle birlikte olabilirdi, seks için illa ki duygulara ihtiyaç yoktu. En azından erkekler için böyleydi ama daha haftalar önce ne kadar kaba olduğunu düşündüğüm adam, aşırı ince ve romantik çıkmıştı. Beni sevdiğini söyleyene kadar yanımda uyumuş ve yalnızca minik kaçamaklarla birkaç öpücük ve dokunuş dışında asla ileriye gitmemişti.

“Günaydın, sevgilim.” dedi hafif çatallaşmış bir sesle.

“Günaydın.”

Doğrulamaya çalıştığımda beni olduğum yerde tuttu. Sadece kolları beni daha sıkı sarmıştı. Onun tarafından hapsedilmek oldukça güzeldi.

“Hemen kalkma lütfen.” diye fısıldadı. “Hâlâ tadını çıkarıyorum.”

“Ne zaman uyandın?” diye sordum.

“Epey oldu.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Beni uyandırmalıydın.” dedim. Sesim sahte bir kızgınlıkla süslenmişti. “Belki odamıza giderdik.”

Homurdanıp derin bir of çektikten sonra “Bu aklıma gelmedi.” diye itiraf etti. Gözleri parıldamıştı ancak bu harika fırsatı kaçırmıştık. Bir bir uyanan Abrams ailesi bu akşam gerçekleşecek tören için hazırlıklara başlamıştı bile. Benim sahte kızgınlığım ise ondan ayrı kaldığım her dakika gerçeğe yaklaşıyordu. Aaron’ı görüyor ama yeterince yanımda tutamıyordum.

Aphra benden sıklıkla yardım isterken mutlaka Aaron’ı görmeye çalışıyor o da her zaman dudaklarıma uzanacak bir fırsat yakalıyordu o kadar. Bizi gördüklerini biliyordum ama umurumda değildi. Ben artık bir temas bağımlısıydım. Aaron’ın teni olmadan bunca yıl nasıl yaşadığıma şaşıırıyordum.

Gerekli hazırlıklar bitmişti. Aaron kıyafetlerini giymişti. Açık kahve tonlarındaki takımının içinde aşırı göz kamaştırıcı görünüyordu. Kravatı tıpkı iş yerinde olduğu gibi sıkıca bağlanmıştı. Ciddi görüldüğü zamanlarda yüz hatları sertleşiyordu. Saçlarını arkadan toplamıştı. Uzamaya başlamış sakalları ona yakışıyordu ama ben onun her hâlini merak ediyordum. Kısa saçlı, sakallı, sakalsız ve kesinlikle kıyafetleri olmadan!

Sanırım Alfred’e ihtiyaç duyuyordum.

Drew’le birlikte son planlamayı yapıyordu. Onları bölmek istememiştim. Bana baktığında yukarıya çıkacağımı işaret ettim.

“Bensiz mi? Asla.” dedi gülerek.

Drew, onun omzuna vurmuştu. “Kes şunu Aaron, sadece birkaç saat daha istiyorum sonra istediğiniz her şeyi yapmak için özgür olacaksınız.” Tanrım, tüm aile azgın ergenler gibi davrandığımıza şahit olmuşlardı.

Kıkırdadım. “Onu birkaç saatliğine seninle paylaşabilirim.” dedim. Bakışlarımı Aaron’a çevirip devam ettim. “Şimdi hazırlanmak için odaya çıkıyorum ve sen kendini Drew’e adıyorsun.”

Omuzları çöktü. Dudaklarını iki yana sarkıttığında ona öpücük attım. Bu biraz olsun keyfini yerine getirmiş gibiydi. Çünkü artık normal davranıyordum. En azından o normalleştiğimi düşünüyordu. Ancak yıllar süren bazı takıntılar ne yazık ki bir anda ortadan kalkmıyordu.

Tören için hazırlanmaya odaya çıktığımda getirdiğim elbiseye baktım. Elbise sorun değildi ama sırf Aaron’a inat olsun diye üzerine aldığım ceket giymemeye karar verdim. Sade bir elbise seçmiştim. Dizlerimin bir karış üzerinde mini bir eteği vardı. Omuzları düşük askılarını gördüğümde aklıma Aaron’ı getirdiğimi saklamayacaktım. Onun yanında koyu renkli kalacaktım ama siyahın asaletine her zaman güvenirdim.

Aynadaki yansımama baktım. Saçlarım açıktı. Omuzlarıma dökülüyordu. Ellerimi onların üzerinde gezdirirken Aaron’ın etkisinden uzaklaşmaya başladığımı hissettim. Bu kötüydü, bu çok kötüydü. Kalbim bu defa heyecan yerine korkuyla çarpmıştı.

Kuralların can sıkıcı minik karamel. O saçlarını açacağım.

Parmaklarım saçlarımın içine gömülmüştü. Avucumu sıkıp bir tutamını içine aldım. Geçmişin acılarını şimdi hissetmemin mümkün olmadığını söylüyorlardı ama hissediyordum. Uzun süre aldığım yardımlar bu konudaki fikrimi asla değiştirememişti. Fiziksel acı bile kaybolmuyordu. Ne yapmam

gerektiğini bilmiyordum. Genelde böyle olurdu. Bu yüzden ne yapmamam gerektiği üzerinde duruyordum.

Düşünme!

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıp verdim. Sakinleşmeye çalışırken aklıma genellikle işimi getirirdim ama bu defa Aaron'ı düşündüm. O sıcak gülümseyişi tüm sorunları benden uzaklaştırıyordu. Bu gece katılmam gereken bir nişan töreni vardı ve ardından Aaron'la birlikte buraya dönecektim. Sadece onun dokunuşları olacaktı. Hiçbir kötü düşünceyi zihnimde almayacaktım. Gözlerimi açtığımda kararlı duruşumla gurur duydum.

Saçlarımı önce örüp ardından ensemin üzerinde topuz hâline getirdim. Ön taraftaki birkaç tutamı özgür bırakmıştım. Aaron için şimdilik bunun yeterli olması gerekiyordu. Tamamını sadece ona saklayabilirdim. Hafif bir makyaj yaparak hazırlıklarımı tamamladığımda bir saat öncesine göre daha umutsuz olduğumu biliyordum. Aaron yeniden yanımda olduğunda bu duyguları üzerimden atacağıma güveniyordum.

Aşağı inerken Aaron'ı merdivenlerin sonunda beni beklerken buldum. Ayak seslerimi duyduğunda başını yukarı kaldırıp gülümsedi. Gülümsemesinin etkisi tüm bedenime nüfuz ediyordu. Adımlarımı yavaş atıyordum. Onu beni izlerken seyretmeyi seviyordum. Dudaklarının aldığı şekil hoşuma gitmişti. Son basamağı bilinçli olarak inmedim. Yüzüne yakın durmak istemiştim. Elinin tersini çevirip omuzlarıma dokundu. "Omuzlarına bayılıyorum." dedi. "Beni deliye çevirmek için bunu bilerek yapıyorsun."

Kıkırdamamak için kendime zor engel oldum. "Belki." dedim. "Tören boyunca onlara bakabilirsin ve gecenin sonunda senindir."

"Töreni boş veremiyor muyuz?"

Güldüm. “O senin kardeşin. Bence bunu yapmak istemiyorsun.”

Çaresizlikle yüzünü buruşturup kollarını belime doladı. “Bu çok acımasızca. Harika görünüyorsun Minik Karamel.” dedi boynumu koklarken. “Ve gerçekten karamel gibi kokuyorsun. Ancak tadın, ah kesinlikle onlardan daha güzel. Sadece minicik bir tatsam.”

“Herkes bizi beklerken mi? Alfred, derhâl Aaron’ı buraya getir!”

“Sadece minik bir parça istiyorum. Dilimin üzerinde senin tadın varken kendimi daha rahat hissederim.” Elleri sırtımdan aşağıya inmiş ve parmakları eteğimi aşmıştı. İç çamaşıırıma ulaştığında dantelin üzerinde durdu. “Ah, işte şimdi delirebilirim. Bu dantel mi?”

“Evet, beğendin mi?”

“Göremedim ki! Kısa bir bakış, bir dokunuş?” Yalvarır gibi gelen cümleler zavallı kulaklarıma keskin bir istek gibi ulaşmıştı.

“Hayır.” dedim. Nefes alırken bile zorlanmaya başlamıştım. Ellerim omuzlarındaydı. Sanırım onları sıkmıştım çünkü Aaron bu hareketimden sonra devam etti.

Parmağını külodumun kenarından içeriye doğru kaydırduğında “Bedenin hayır demiyor ama şuna bak benim için sıırılsıklam olmuşsun bebeğim.” dedi. Parmağı içime doğru akmıştı. Sanırım bir diğerini hissedebilmek için her an ona yalvarabilirdim. İçimde hareket ederken gözlerimi kapattım.

“Şu an onu dinlememelisin yoksa Drew seni öldürür.” diyebildim.

Dudaklarını boynuma götürüp dilini hissetmemi sağladı. “Bunu yapabilirim. Nasıl ıslandığını ikimiz de biliyoruz Kathy ve ben tadına bakmayı çok istiyorum.” Diğer parmağı da ;

içime girdiğinde dudaklarımdan kaçan inlemelerle hızlandı. "Yukarıya çıkalım. Daha iyisini yapabilirim. Kathy sana ihtiyacım var."

"Sanırım aynı durumdayız sadece ben daha sağduyulu davranmaya çalışıyorum. Bu akşam Drew'in akşamı ve birazdan biri içeriye girebilir."

"Gece de benim olacak ve hayır içeriye kimse girmeyecek. Bütün akşam bunu düşün Minik Karamel tüm gece boyunca tadına varacağım. Her yerinin hem de." Duraksayarak parmaklarını geri çekti. Göğsüm yukarı kalkıp iniyor ve inilti-lerim kısık olmaktan çıkıyordu. Merdiven basamağına oturmamı sağladı ve önümde diz çöküp eteğimi yukarı sıyırdı. İç çamaşırımı yana doğru çekti, dilini içimde hissettim. Bir zevk patlaması yaşıyordum. Çok kısa sürmüştü. Yeniden kalktığımda, "İşte şimdi tüm akşamı tadınla geçireceğim sevgilim." dedi. Bir sesin bile beni orgazm noktasına ulaştırabileceğini daha önce düşünemezdim. Dudaklarımdan inilti-ler döküldüğünde onu öptüm. Bacağımı yukarıya kaldırıp beline yaslamıştım. Bunu daha rahat hareket etmesi için yaptığımı ikimiz de biliyorduk. Eteğim kalçalarımın üzerine çıktığında eli oraya uzandı. Kalçamı avuçlarının içine alarak "Beni delirteceksin." diye fısıldadı. Eteğimi düzelterip beni kucağına alarak basamaktan aşağı indirdi. Bu defa kendi pantolonunu düzelterek derin bir nefes aldı. Gözlerim aşağıya doğru indiğinde pantolonunu zorlayan ereksiyonuyla karşılaştım. Onu istiyordum hem de daha önce kimseyi istemediğim kadar çok.

"Bu şekilde insan içine çıkamam. Şuna bak taş kesilmiş gibiyim. Sen önden git hemen geliyorum." dedi.

Bu çok zordu. Şu an yanında kalmak istiyordum ama sadece kısıcık bir tereddüdün ardından beni odaya çıkartacağından emindim. Böyle bir durumda bizi bekleyen onca insanın ne olduğunu anlaması kaçınılmazdı. Abrams ailesinin

gözünde daha iyi bir yerde olmayı arzuluyordum, bu yüzden eteğimi çekiştirip kasıklararımdan aşağıya vuran sızıyı görmezden gelerek bizi bekleyenlerin yanına gittim.

Nişan töreni ve yemek için restorana gitmiştik. Az önce yaşadığımız anı sanki gözlerimden okuyacaklarmış gibi geliyordu. Bana soru soran olmadığı sürece konuşmuyor ve Aaron'ın dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyordum. İnce sızılar beni terk etmiyor dişil enerjim tüm çıplaklığı ile kendisini hissettiriyordu.

Aaron, daima elimi tutuyor ve mümkün olduğunca az yanımdan ayrılıyordu. Sıklıkla belime dolanan kolları ve karnımın üzerinde sürekli hareket eden parmakları yaşadığımız anı unutturmamak için çabalıyordu ki zaten unutabileceğimi sanmıyordum.

Drew ve Patricia, yüzüklerini her birimize gösterip sevinçlerini paylaştıktan sonra dans müziği çalmaya başladı. Önce genç çift sahneye çıkmıştı ve ardından Honour Aphra'yı kaldırdı. Onu keyifle elinden tutarak kendi etrafında döndürdü. İri bir adam olmasına rağmen hareketleri çok zarifti. Bir anda tüm akşam boyunca ilk kez yaşadığım cinsel yoğunluktan sıyrılmışım. Aaron'ı daha yaşlı hayal etmeye başladım. Tıpkı babası gibi olacağına emindim. Kendi kendime gülümsemeye başladığımda Aaron ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Bu gece tüm danslarım senindi kız arkadaşım." dedi.

"Sadece bu gece mi?" diye sordum elini tutarken. "Bunu uzatmaya karar verdim Alfred. Sanırım tek gece yeterli gelmeyecek."

Beni sahneye çekti. Hemen kolunu belime doladı ve elimi diğer elinin içine aldı. "Bir ömür diyelim." dedi. "Nefes aldığım her an mesela ama bıkmak yok."

Delirmiş olmalıydı. Onun kadar harika birinden bıkabileceğimi düşünmesi aptallıktı. Aramızdaki tek sorun onun benden bıkmaya ihtimaliydi.

“Daha önce kimseyle dans etmedim.” dedim.

“Partide bana evet demeliydin.”

Gülümsedim. “O zamanlar düşmanımydın.”

Kahkaha attı. “Asla.” dedi. “Hiçbir zaman düşmanın olmadım Kathy, sen beni ilk andan itibaren alt ettin. Seni gördüğümde işim bitmişti.”

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım ve tüm kontrolü Aaron’a bıraktım. Tüm kalabalık silinmiş ve yeryüzünde sadece o ve ben kalmıştık. Kötülükler buhar olup uçmuştu. Sinsi geçmiş göremeyeceğim kadar uzaklaşmış ve gelecek tüm parıltısıyla beni bekliyordu.

Ivy, bir keresinde, “Belki de karanlık Steve’ı bulmam içindi.” demişti. Neredeyse aynısını Aaron’ın annesi de bizim için kullanmıştı. Işığa giden her yol bir şekilde karanlıktan geçiyordu ya da ışığı anlamlı kılan şey karanlığın ta kendisiydi. Bu yüzden mi o yanımdayken gözlerimi bu kadar rahat kapatıyordum. Beni ışığa götürebilecek kişi gerçekten de Aaron mıydı? Bunu arzuluyordum. Evet, istediğim tek şey Aaron’ı bulabilmek için tüm karanlığı alt edebilirdim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Anlatsam delirdiğimi düşünebilirdi. Bu yüzden detay vermek yerine merkezindeki gerçeği söylemekle yetindim. “Seni.”

“Ben de seni düşünüyorum. Tüm bu kalabalıktan kurtulduktan sonra seninle ilgileneceğim anların hayaliyle doluyum. Bir kez daha tadına varmak istiyorum. Yatakta uzanmış bir Kathy düşünüyorum. Bacaklarını iki yana...”

“Susmalısın.” dedim gülererek. “Kesinlikle çift kişiliklisin. Bir yanın beni sevdiğini söyleyene kadar bekleyen bir romantik diğer yanın ise azgın bir sapık.”

“İkisi de aynı kişi sevgilim. Sadece bazen fazla sabırsız oluyorum.” dedi iç çekerek. “Çok fazla bekledim Kathy. Aylardır odamdan seni izliyordum. Kendi kendine konuşman, odanın içinde bir o yana bir bu yana dolaşman. Beni her gördüğünde ceketini düzelterek omuzlarını dikleştirmen.” Eğilip iki omzumu da öptü. “Bu omuzları hayal ediyordum, gerçeği daha mükemmel.”

O anlattıkça kızarıyordum. Birini cinsel anlamda etkilemek güzeldi ama daha güzeli onun aşkını kazanmış olmaktı. Aaron haklıydı, sadece seks işin en önemli kısmını atlıyordu. Duygularla dokunmak daha yoğun bir zevk yaşıtıyordu. Bu yüzden beklediği için ona minnettardım. Benim arzularımı artırmış ve ona olan duygularımı netleştirmişti.

Aaron Alfred Abrams’a âşık olmuştum.

Uzun süre dans etmiştik. Dinlenmek için yerimize doğru giderken Valentina’yı Aphra ile konuşurken bulduk. Aaron, elimi sıkırmıştı ya da bunu önce ben yapmış olabilirdim, bilemiyorum. Sadece içimdeki savaşçı kadın tetiğe geçmişti. Rahatsız ediciydi. Neden hâlâ zorluyordu anlamıyorum. Adamın bir kız arkadaşı vardı. Tamam, başta bir oyundu ama şu an gerçek anlamda bir kız arkadaşım.

Yerime oturduğumda gözlerim bir süre daha Valentina’nın üzerinde kaldı. Harika bir elbise giymişti. Tüm bedenini saran açık renkli kıyafetten tek bir fazlalık bile kendisini göstermiyordu. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Onu kıskanıyordum. En azından saçma takıntılara sahip olmadığı için kıskanıyordum. Aaron için birçok şeye meydan okuyabilirdim ama bu takıntılar... Onun pes etmesinden korkuyordum.

Aaron, henüz oturmamıştı. Ellerini açık omuzlarıma koyarak kulağıma doğru eğildi. “Sana içecek bir şeyler getireceğim.” dedi. “Alkolsüz.”

Yanımdan ayrılacakken eline uzandım. Bazı şeyleri aşmak için harekete geçmeliydim. Aaron bunu hak ediyordu. “Bence bir kadeh içmemde sorun olmaz.” dedim. “Kardeşinin gününde onlara eşlik edelim.”

Şaşırmıştı. İşin aslı ben de kendime şaşıırıyordum. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum ama bunca kalabalık etrafımı sarmışken Aaron’ın da içeceğini düşünmek bir an için beni ürkütmüştü.

“Emin misin?” diye sordu. Tedbirli davranıyordu. Sanırım bu tip takıntılarımın son bulmasını istediği için ne zorluyordu ne de isteğimi geri çevirebiliyordu.

“Evet. Ben bir kadeh içeceğim sen de ucunu kaçırmadan ne kadar istersen.”

Elini enseme koyup eğilerek başımı kendisine çekti. Dudağıma kısa ama etkili bir öpücük bıraktıktan sonra “Ben de bir kadeh içeceğim.” dedi.

Ona izin verecektim. Karanlıktan geçmemizin kutsal bir nedeni vardı. Steve, Ivy’nin takıntılarını sorun etmiyordu ama bu Ivy’nin ona daima açık davranmasından kaynaklanmıştı. Belki ben de Aaron’a daha açık olmalıydım.

“Sadece kendinde ol yeter.” dedim. “Beni korkutan yalnız kaldığımı düşünmek.”

“Asla yalnız kalmayacaksın. Bundan sonra bir kez bile yalnız kalmak yok kız arkadaşım.”

Onun ardından bakarken içimdeki kıpırtı artmayı sürdürdü. Mutluydum. Asla son bulmasını istemediğim bir mutluluk ve güven hissediyordum.

Aaron uzaklaştığında, Valentina “Nasılsın Kathy?” dedi.

Ne sürtük ama!

“Harikayım.” dedim gülümsemeye çalışarak. Aaron’a bakmamı engellediği için bile ondan nefret edebilirdim.

“Gerçekten tüm gece onunla dans edeceksin sandım.”

“Neden olmasın? Aaron’ı bırakmak aptallık olurdu.”

Yüzü bir anda donuklaştı. Pişmanlık duymasını anlayabilirdim ama onu terk etmişti hem de başka bir erkek uğruna. İşte bunu asla anlayamayacaktım. Şimdi yapması gereken tek şey bir kez daha çekip gitmekti. Aaron mutluydu.

Aphra soğuk bir ifadeyle Valentina’ya bakıp ona arkasını döndü. Elini bana doğru uzattı. “Eğleniyor musun?” diye sordu. Tanrım, gözlerinin içi gülüyordu. “Aaron seni bir an bile yalnız bırakmıyor. Aslında birkaç kişiyle tanışmanı istiyordum.”

“Her şey harika Aphra.” dedim. “Bir süre seninle olabilirim.”

Valentina yanımdan ayrılırken bir kez daha soğuk bir ifadeyle onun ardından baktı. Kararsız görünüyordu. Aramızdaki boş sandalyeye geçip bana doğru eğildi. “Onu tanıyorsun.” dedi. “Bakışlarından anladım. Kathy, eğer benimle paylaşırsan sevinirim. Yani sen ve Aaron, aranızdaki sadece arkadaşlık değil bunu görebiliyorum. Seni öpmek için her anı yakalıyor.” Kıkırdamaya başladı. “Honour’la ilk zamanlarımızı anımsatıyorsunuz. Daha fazlası var mı merak ediyorum? Yani o ve sen artık...”

Bana bakarken umut doluydu. Sanırım birlikte olmamızı Aaron’dan bile daha fazla istiyordu. Beni gerçekten tanısaydı da aynı şekilde düşünür müydü emin değildim. Gerçi Aaron bilmediği tuhaf karabasan geçmişimden bahsetmiş olmalıydı. Bu sebeple hepsi bana nazik davranmayı sürdürüyordu. Eddie dışındaki tüm erkeklerin mesafeli davrandığını görmemek için kör olmalıydım.

“Deniyoruz, Aphra.” dedim. “İşleri batırmamaya çalışıyorum.”

“Batırmazsın. Seni Aaron’dan o kadar çok dinledim ki Kathy. Bunu biliyorum. Bence ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.” dedi. Dudakları titrediğinde bu defa eline uzanan ben oldum.

“Sorun ne Aphra?”

“Aaron.” dedi iç çekerek. “Valentina’dan sonra hep yalnızdı.” Yüzüm nasıl bir şekil aldıysa hemen elini sallayarak devam etti. “Hayır hayır, bu ona olan büyük aşkından değildi. Aaron, onunla geçirdiği vakte üzülüp duruyordu. Her şeyi onun için heba ettiğini düşünüyordu. Şehir değiştirmiş ve bizlerden uzaklaşmıştı. Valentina beni rahatsız ediyor. Aaron’ın akli karışmaz bundan eminim ama o kadının seni üzmesine de izin veremem. Sen de verme olur mu? Aaron için çok kıymetli olduğunu bil.”

Tanrım, mutluluktan ağlıyordum!

Kollarımı onun boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. “Onun için savaşabilirim.” dedim. “Ben bir savaş tanrıçasının kardeşiyim.”

Aphra, son bir kez daha elimi sıkıp gözlerimin içine baktı. Orada gördüğüm gerçek bir savaşçının yansımalarıydı. O, zihnimde kalmış anne figürünün bir benzeriydi. Tanrım, onun gibi olmayı isterdim.

Aphra, “Biliyor musun?” dedi ancak devam etmemişti. Bana bakarken kaşları bir anda çatıldı.

“Evet.” dedim merakla.

“Şey...” dedi. “Ne söyleyeceğimi unuttum.”

Bu tuhaftı. Gözleri uzaklara dalmıştı. Bay Abrams yanıma geldiğinde kolunu ona dolayıp tüm kalabalıktan uzaklaştılar. Buradaydılar ama değil gibiydiler. Bay Abrams sadece

karısıyla ilgileniyor ve o endişe içindeyken onu rahatlatmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ne söyleyeceğini mi unutmuştu? Aklıma gelen şeyin doğru olmamasını umdum.

Aaron ve Jason'ın annelerinin sağlığıyla ilgili konuştuğunu hatırlıyordum. Sanki alzheimer olduğu ile ilgili bir şeyler söylemişlerdi. Alzheimer çok acımasız bir hastalıktı. Bay Abrams karısına büyük bir şefkatle nerede olduklarını açıklıyordu. Bu bir yandan acı ama bir yandan da huzurlu bir görüntüydü. Aphra asla yalnız kalmayacaktı. Bu koca aileye özeniyordum ve Aaron'ın tıpkı babası gibi sevdiği kadın için her şeyi yapacağına inanıyordum. Hayır, Aaron benden asla bıkmayacaktı.

Bir süre yalnız kalmıştım. Aaron henüz gelmemişti. Kalabalığın içinde onu görmeye çalışırken Eddie bir anda beni yerimden kaldırıp kolunu belime doladı.

"Aaron gelene kadar koruyucu şövalyen olabilirim." dedi.

Koruyucu?

"Korunmam gerektiğini nereden biliyorsun peki?" diye sordum.

"Aaron'dan." dedi. Kaşlarım havaya kalktığında gülmeye başladı. Eddie'nin saçları hafif dalgalıydı. Tepede daha uzun bıraktığı saçlar ona haylaz bir hava katıyordu. Tıraş olmuş ve yüzü meydana çıkmıştı. Tanrım, tüm Abrams erkekleri neden bu kadar yakışıklıydı. Hem birbirlerine çok benzeyip hem de o kadar farklılardı ki. Onu tüm yakın davranışlarına rağmen güvenli bulmuştum. Eddie şımarık bir erkek kardeşti.

"Biliyor musun Kathy? Aaron ve sen inanılmaz bir çift oldunuz. O aşırı sabırlı biri ve sen acayip yavaşsın. Ama o yolunu gözlerken sen hiç yolundan sapmadan ona doğru gidiyorsun. Valentina, her zaman farklı yollar denemek isterdi. Aaron'ı se-verdi ancak bu yeterli bir sevgi değildi. Asla ikisini birbirine yakıştıramamıştım."

“Neden bundan bahsediyorsun?”

Elimi nazikçe tutup kendi etrafımda dönmemi sağladı ve yeniden belime sarılarak dansa devam etti.

“Çünkü siz yakışıyorsunuz. Bak sebeplerini bilmiyorum. Ürkeksin, korkuyorsun ancak artık Abrams erkeklerinin değer verdiği birisin. Sana kimse zarar veremez.”

Çok ciddiye. Kendisini göstermek istediği o umursamaz tipten ne kadar da uzaklaşmıştı. “Size ne söyledi bilmiyorum ancak bu öyle bir şey değil.”

“Bize seni üzen ve korkutan bir şeylerin olduğunu söyledi Kathy. Ve ben o her neyse Aaron gibi düşünüyorum. Belki bizim yardım etmemize izin vermelisin.” dedi. “En azından lütfen onunla konuş. Tedirgin ve sana nasıl davranması gerektiğinden emin olamıyor. Bundan şikâyetçi değil ama korkun onun da korkusu hâline geldi. Kathy, seni sevdim. Aaron’ın neden senin peşinden koştuğunu şimdi daha iyi anlıyorum, sen sanki onun için var olmuştun.”

Tamam, bu tuhaf bir konuşmaydı ama bana bazı ipuçları vermişti. *Tanrım, bu kardeşler gerçekten birbirlerine bizi anlatıyordu!*

Onların aralarındaki ilişkiden hoşlanıyordum. Ivy’den beş tane daha olsaydı ne harika olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Kardeşler birbirini korur ve kollardı. Eddie de şu an bunu yapıyordu. Beni kırmak istemiyordu ama Aaron’ın daha fazla benim gizemim yüzünden tedirgin olmasına da gönlü razı gelmiyordu. Onu anlıyordum sadece onlar benim derinlere gömmek için uğraştığım yaralarımı istemeden küçümsüyordu.

Yumruğumla omzuna vurup güldüm. “Tamam, seni erkek kardeşim ilan ediyorum ve tüm korumalarını kabul ediyorum.”

“Harika! Bu gece yanına kimse yaklaşılamayacak. Aaron dahil.” Kaşlarını yukarıya kaldırıp indirdiğinde ona yapmacık bir öfkeyle baktım.

“Bu asla olmayacak. Düş yakamızdan Eddie.”

Onunla konuşurken bir yandan da Aaron’ı görmeye çalışıyordum. Bir içki almak neden bu kadar uzun sürmüştü ki. Valentina’yı da göremediğimde içimi kaplayan bir dalga beni baştan aşağı etkilemişti. Aaron’dan emindim ama o kadının yapabilecekleri beni sancılı bir kıskançlığa sürüklüyordu.

Eddie’nin kollarından koparıldığımda Jason beni gülerek kendisine çekti. Dans ettiği Natalie’yi Eddie’ye bırakarak benimle dans etmeye başladı.

“Aaron dışarıya çıktı. Drew arabadan bir şeyler istedi. Birazdan burada olur.” dedi.

“Peki.” dedim. “Bu sırada ben onun kardeşleriyle dans ediyorum. Neden?”

“Seni yalnız bırakmamamız konusunda kesin emir aldık.”

Aaron, işini şansa bırakmıyordu anlaşılan. “Alınma ama Aaron’ı tercih ediyorum.”

Elini kalbinin üzerine koyarak ağlamaya benzer sesler çıkardı. “Beni kırdın bebeğim.” dedi gülerek.

Bir süre Jason’la ardından Stewart’la dans etmeye başladım. En nahifleri küçük kardeşleriydi. Tamamı zeki ve çevik duruyordu ama Stew daha çok beyin kaslarıyla kendisini gösteriyordu. Küçük yaşta oldukça iyi bir akademik kariyer yapmış ve Colorado Üniversitesinde ders veriyordu.

“Tamam, sıra sende.” dedim. “Aaron gelene kadar hepinizle dans etmem mi gerekecek?”

“Özür dilerim eğer yorulduysan...”

“Hayır, hayır. Ben gecenin en şanslı kadınıyım. Sadece Patricia’dan rol çalmak istemem.” Stew gülmeye başladığında elimle omzuna vurdum. “Gerçi onun Drew’i var. Benim asıl istediğim erkeği uzaklara gönderen şanslı adam.”

“Benden mi bahsediyorsun.” dedi Drew bir anda. Stew’in kollarından koparılıp Drew’in kollarına geçtim. “Eee Kathy, Colorado için ne düşünüyorsun?”

“Eğlenceli.” dedim. Kendimi sürekli gülümserken buluyordum. Değişiyordum ya da gerçek Kathy’yi ortaya çıkarıyordum. “Belki yeniden gelirim.”

“Her zaman gelmelisin.” dedi. “Seni sevdik. Şimdi izninle gelinimin yanına gidiyorum.”

O elimi kibarca öperken ben de yerime oturmak için arkamı döndüm ancak kendimi bu defa da Josef’in kollarının arasında buldum. Tamam, beni yalnız bırakmayacaklardı. Aaron çok şanslıydı beş geçilmez dağ tarafından etrafımı çevrelemişti.

Josef’e somurtarak baktım. “Aaron nerede?” diye sordum.

“Birkaç işi hallediyor.” dedi.

“Bana bekçilik yapmak zorunda değilsiniz.” dedim onu izleyerek. Kararsız kaldığını anladığımda Aaron’ın onları sahidenden sıkıca tembihlediğini anlamıştım. “Aaron nerede?”

“Şey, Kathy. Birazdan gelmiş olur.”

“Aaron nerede? Onu bulmalıyım.”

Gülümsedi. Elini yavaşça yanağıma uzatıp “Onu kaybedebileceğini sanmıyorum Kathy.” dedi. “Aaron sen istesen bile çok fazla uzaklaşamaz.”

“Yine de şu an yanımda değil. Söyler misin Josef, nerede?”

Pes edip kollarını benden çekti. “Onu suçlama tamam mı? Valentine biraz haddini aştı. Onunla konuşmak için dışarıya çıktı. Birazdan burada olur.”

Bu kız pes etmeyecekti.

Ne yapmam gerektiğini iyi biliyordum. Elbisemi düzelterip “Ya da ben orada olsam daha iyi olur Josef.” dedim. Beni takip ettiğini anladığımda arkamı dönüp parmağımı kaldırdım. “Bu iki kadını ilgilendiren bir konu. Bence sen karışma çünkü Aaron bile karışamayacak.”

Dans edenlerin arasından geçerken, kimseye değmemeye çalışıyordum. Dudaklarım sürekli “Pardon! Affedersiniz! Geçebilir miyim?” gibi kelimeler için aralanıyordu. İçimdeki huzursuzluk büyümeye başlamıştı. Aaron bu akşam yaşadıklarımızdan sonra bir başkasıyla olamazdı. Bunu biliyordum ama Valentina artık durması gerektiğini öğrenmeliydi.

O yanımda değilken panik atak geçirebilirdim. Hızla nefes alıp veriyordum. Çok kalabalıktı. Böyle yerlerde geçmişe çekilmem çok daha kolay oluyordu. Sanki Geard bu anı bekliyor gibiydi.

Neden yanımda değilsin Aaron?

Dışarıya çıktım. İçimde kötü bir his vardı. Aaron’ın yanımda olmadığı anlarda böyle şeyler yaşamak pek sağlıklı değildi. Onu her an yanımda tutamazdım. Ya da Josef haklı çıkardı ve o asla çok fazla uzağa gidemezdi.

Aaron’ı görmeyi umarak etrafa baktım ama hâlâ onu bulamamıştım. Karanlığın içinde kıpırdanan birini fark ettiğimde merdivenleri inerek ağaçlık alana doğru yürüdüm. Bir kadın hemen önümden yürüyordu. Adımları yavaş ve kararsızdı. Biri onun elini tutmuştu.

“Hayır, bunu yapamam.” diyordu kadın.

“Sadece beş dakika. Herkes eğlencede kimse fark etmez bile.”

Adamın ısrarı hoşuma gitmemişti. Ses tonunda beni rahatsız eden bir tanıdıklık vardı.

Sadece beş dakika küçük Kathy, sonra gideceksin. Şimdi sırtını aç. Bunu hak ettin.

O sesi kafamdan uzaklaştırmak istiyordum. Bir kez daha aynı şeyleri yaşayamazdım. Geri dönmek üzereydim. Ivy'ye ihtiyacım vardı. Hayır. Aaron'ı istiyordum. Şu an sadece ona ihtiyaç duyuyordum. Ancak gidemedim. Çekiştirdiği kadının mavi parlak elbisesi tanıdık gelmişti. Fiona!

“İstemiyorum, Eric. Bırak beni.”

Adam onu çekiştirmeyi sürdürürken hiç tereddüt etmeden onları izledim. Ne kadar uzaklaştığımızın farkında bile değildim ama seslerini zorlukla duymaya başlamıştım. Hızlandım. Gözlerim Fiona'yı arıyordu. Onu bulmalıyım. Tanrım, onu bulmalıyım.

Ağaçlar sıklaşmıştı. Yeniden fısıltılar işitmeye başladım. Fiona çaresizlikle “Lütfen.” diyordu. “Lütfen bırak beni, istemiyorum.”

Lütfen, yapma. Canım yanıyor.

Kendi cılız sesimi duyduğumda atağın gelmekte olduğunu hissediyordum. *Küçük, zavallı, çaresiz Kathy.* Anda kalmalıydım. Şu an geçmişe dönmek Fiona'yı kurtarmama yardımcı olmazdı. Yatağın altına saklanma zamanı değildi. Artık bir yetişkindim. Tanrım, korkuyordum.

Onları gördüğüm anda bir süre donup kaldım.

“Beni hissetmelisin bebeğim, hadi sadece dokun.” diye fısıldadı. İsteddiği olmadığında ses tonu sertleşti. “Bana zor kullanırma Fiona, sana zarar vermek istemiyorum.”

Sana vurmamı mı isterdin Kathy?

“Bırak beni Eric, yoksa bağırırım.”

“Yapamazsın.” dedi adam. “Yaparsan daha önce neler yaşadığımızı herkese anlatırım. Seni istiyorum kızım ve bu gece almış olacağım.”

Adam, Fiona’dan büyüktü. Tanrım, çok büyüktü! Belki otuzların sonundaydı. Bu çok iğrençti.

Konuşmaları boyunca yerimden kımıldayamadım. Beni harekete geçiren adamın Fiona’ya attığı tokatlardı. Gözlerimin önünde ona sertçe vuruyordu. Bunu ona ödetecektim. Bir daha asla ona vuramayacaktı. O korunması gereken bir çocuktu. Yerden bulduğum bir dalı elime alıp onlara doğru atıldım. Tam başına isabet almıştım ancak ensesine vurabildiğim adam telaşla bana baktı. Elini vurduğum yere götürüp “Sen de kimsin be?” dedi.

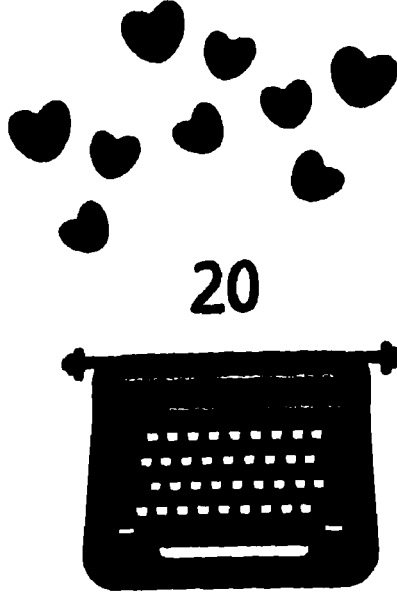
“Ondan uzak dur!” diye bağırdım sopayı bir kez daha kaldırarak. “Ondan uzak dur!”

Fiona’yı kendime doğru çektim ve yeniden adama saldırdım. Delirmiş gibiydim. Birkaç kez ona vurdum. Kendisini korumaya çalışırken dengem bozuldu. Dalı elimden düşürdüğümde üzerime atıldı. Yere devrilmişim. Koca bedeni altında kaldığımda başta korktum. Pes edebilirdim, korkuyla titrer ve kaderime razı gelirdim ancak bu gece değil. Fiona’nın bana ihtiyacı vardı. Bu defa onu ben korumalıyım. Elime aldığı taşı suratına doğru fırlattım. Onun acısından faydalanıp ayağa kalktım ve bir kez daha saldırdım. Benden kurtulamıyordu. Ona vurup duruyordum. Her yer kan içinde kalmıştı. Tırnaklarımı yüzüne geçirdim. Tüm gücümle ona mümkün olduğunca fazla zarar vermeye çalışıyordum. Bana birkaç kez vurmak için fırsat bulmuştu ama saldırganlığım galip gelmişti.

Adam benden uzaklaşıp yere çömeldi. Hareket etmiyordu. Tek elini kaldırıp “Yeter.” dedi. “Tamam, yeter!”

Ne dediği umurumda değildi ama artık çığlık atmaya son verdiğim için ağlayan Fiona'nın sesini duydum. Yanına giderken adamdan gözümü ayırmıyordum. Hâlâ hareket etmiyordu. Başını ellerinin içine almış öylece beklemeyi sürdürdü. Ben de Fioana'yı sakinleştirmeye çalıştım. Ona sarıldığımda titriyordu. "İyisin." dedim. "Korkma, ben buradayım."

Anılar hafızama hızla akın etmişti. Görüntüler beni sarsıyordu. Dudaklarımdan sürekli aynı cümle dökülmeye başladı: *Sen iyisin, iyi olacaksın. Her şeyi senin için ablan halledecek. şimdi git ve saklan!*

Kathy

Bulunduğum ana dönmek istiyordum ancak geçmiş yakama sıkıca yapışmıştı. Beni sarsıyor ve anılar aynı anda hücum ediyordu. Üzerimde gezinen iri elleri hissedebiliyordum. Yüzüme vuran alkol kokulu nefes bile gerçektir. Üzerime eğilen adam, “*Şimdi sıra senin küçük Kathy. Biraz canın yanacak.*” diyordu.

Yanıyordu!

Sert tokatlar yüzüme iniyor, koca eller bedenimde geziniyordu. Ivy, her defasında beni uzak tutmak istese de bu defa ona yaptıklarını izlemek zorunda kalıyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım. Artık görmek istemiyordum. Ivy’yi istiyordum. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Yeniden beni kurtarmalı ve sıkıca sarılmalıydı.

Fiona’nın sesini duyduğumda gözlerimi araladım. Bir şeyler söylüyordu ama tam olarak ne dediğinden emin olamadım. Bir yandan onu dinlemeye çalışıyor bir yandan da geçmişin sesleriyle irkiliyordum.

Üzerimde hissettiğim devasa bir gölgeyle yerimden sıçradım. Kendimle birlikte Fiona'yı da çekiştiriyordum. Ona dokunmasına izin vermeyecektim. Fiona'yı teselli edercesine konuşuyordum. "Şşşt sakın ol. Sen iyisin, iyi olacaksın. Her şeyi senin için ablan halledecek. Şimdi git ve saklan!"

"Kathy, benim Josef." dedi ses. Gözlerimi iri bedeninden çekemiyordum. Yüzüne bakamadım. Hiçbir zaman bakamazdım zaten. Sadece iri bir bedendi.

Ses bir kez daha duyulduğunda bu defa dikkatimi çekmişti. "Aaron, çabuk!"

Aaron!

"Kathy, benim canım. Her şey geçti. Şimdi Fiona'yı bırak."

Kızı sıkıca tutmuştum. Parmak boğumlarımın beyazladığını gördüğümde elimi biraz gevşettim ama henüz bırakmamıştım. "Ona zarar verir."

"Artık veremez." dedi Aaron. Elini uzatıp tokadan kurtulmuş saç tutamlarıma ulaştı. Nazik dokunuşuyla kendime gelmeye başlamıştım.

"Aaron." diye fısıldadım. Fiona'yı Josef'in kollarına bıraktığımda "Çok korktum. Burada olmalıydın. O... Fiona. Tanrım ona yetişememekten korktum. Sonra... Tanrım, neler olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Üzerime geldiğinde telaşlandım ve..."

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu saçlarımı bir kez daha okşarken. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar sert çıkmıştı. "Josef, Kathy ve Fiona ile kal." Öfkeli bakışları adama döndüğünde kendini kaybetmiş gibi ilerledi ve "Benim sevgilime mi dokundun?" diye sordu. "Onun saçlarına mı dokundun? Fiona'ya zarar vermeye mi çalıştın? Eric, seni orospu çocuğu!"

Aaron, adamın üzerine çullandığında ona eşlik eden başka bedenler daha gördüm. Ancak kendimi tam olarak yaşananlara

veremiyordum. Kurtulmak istediğim geçmiş beni içine çekmeye çalışıyordu. Zaman kavramımı kaybetmiş gibiydim. Bazen gece oluyor ve kendimi bir ormanda, büyük bir kargaşanın ortasında buluyordum. Bazen evimde, annemin ağlamalarını duyarken saçlarım çekiliyor ve bedenim sert yumruklara maruz kalıyordu. Annem ağlıyordu. Sonra bir anda ağlayan Fiona'ya dönüşüyordu. Sonra... Ivy geliyordu.

"Sen iyisin, iyi olacaksın. Her şeyi senin için ablan halledecek. Şimdi git ve saklan!"

Aaron yanıma yaklaştı. Etraf az öncekine göre çok daha kalabalıktı. Artık Eric'in üstüne çullanan Abrams kardeşleri tutmaya çalışanlar da olaya dâhil olmuştu. "Sakın korkma." dedi. "Bu benim, biliyorsun."

Neden böyle söylediğini başta anlayamamıştım. Daha sonra korkuyla herkesten uzaklaştığımı fark ettim. Sanırım ağlıyordum. Kalabalık beni daha fazla ürkütüyordu. Tek istediğim Aaron'dı. "Sensin. Bu sensin." dedim. "Beni canavarlardan koruyacak kişisin."

"Gel buraya." dedi. Kollarını benim için açmıştı. Muhtemelen korkmamı istemediği için kendisi gelmemiş, benden ona yaklaşmamı beklemişti. Kollarının arasına girdiğim anda daha fazla ağlamaya başladım. Hıçkırıyordum. Artık Aaron yanımdaydı. Bu yüzden korkmuyordum ama bu yükü taşıyamıyordum. Çok yorulmuştum ve hafiflemek istiyordum. "Şimdi seni kucağıma alacağım ve odamıza gideceğiz. Bunu istiyorsun değil mi?"

Gösterdiği sabır hayranlık uyandırıcıydı. Daha önce benimle bu denli sabırla ve hassas ilgilenen biri hiç olmamıştı. Aaron, ondan bekleyebileceğimden bile daha istikrarlı bir sabır örneği gösteriyordu.

"Evet." dedim. "Evet, istediğim tek şey bu Aaron."

“Tamam, sakın korkma sadece benim kollarım. Seni tüm canavarlardan koruyacak olan kollar. Anlaştık mı?”

Söylemesine gerek yoktu. Onun kollarının sıcaklığını tanınıyordum. Beni kucağına aldığı anda başımı omzuna yaslamadan hemen önce Jason ve Stewart’ın adamı tuttuklarını gördüm. Drew hiç ara vermeden ona vuruyordu. Zavallı Drew, en özel gününde kana bulanmıştı. Onları durdurmaya çalışan birkaç kişi vardı ama insanların geneli Eric denen adama öfke kusuyordu.

Josef’in Fiona’yı oradan uzaklaştırdığını gördüm. Kıza sarılmış ve şefkatle saçlarını okşamaya başlamıştı.

Tanrı’ya şükür. O artık güvende idi.

Başımı Aaron’ın omzuna yaslayıp ağlamayı sürdürdüm. Arabaya binmeme yardım edip kemerimi bağladı. Geriye çekilmeden önce dudaklarını alnıma bastırmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra bir şey söylemeden şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırmıştı ancak henüz hareket etmemiştik. Elime uzandı. Ona baktığımda gözlerindeki tedirginliği gördüm. Yanağına dokunup “Anlatacağım.” diye fısıldadım. “Ama beni buradan götür Aaron.”

Araba hareket etmişti. Aaron hâlâ konuşmuyordu ama sürekli elini elime uzatıp bana bakıyor ve iyi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Eve ulaştığımızda hızla benim tarafıma geçip yeniden beni kucağına aldı. Merdivenleri onun kucağında çıkarken daha iki akşam önce omzunda nasıl da keyifle aynı merdivenleri tırmandığımı anımsadım. Odaya girdiğimizde kapıyı ardından kapatıp beni yatağın ucuna oturttu. Önümde diz çöktükten sonra ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. Hâlâ konuşmuyordu.

“Neler olduğunu merak ediyorsun.” dedim.

Başını iki yana salladı. “Fiona sizi bulduğumuzda anlattı. Sen sürekli aynı şeyi söylerken o bize neler yaptığını anlattı.”

“Ne söylüyordum?”

Hatırlamaya çalıştım. Ivy’yi istediğimi anımsamıştım. O cevap vermeden önce cümleyi ben tekrar ettim; *Sen iyisin, iyi olacaksın. Her şeyi senin için ablan halledecek. Şimdi git ve saklan!*

“Evet, tam olarak bunu söylüyordun. Kathy, seni zorlayamam ama neler yaşadığını öğrenmeliyim. Artık gerçekten akıl sağlığımı kaybedebilirim. Sana nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Seni öpmeme izin veriyorsun, sana dokunabiliyorum, benimle sevişmek istiyorsun ama saçlarına dokunurken hâlâ ürküyorsun. Bazen benden korktuğunu hissediyorum sonra bir bakıyorum kucağımdasın. Lütfen artık güven. Bunun için çok çabaladım Kathy. Eğer birbirimizden bir şeyler saklayacaksak bu nasıl bir ilişki olur ki?”

“Ben sadece benden uzaklaşmanı istemiyorum.”

Yerden kalkıp yanıma oturdu. Kolunu boynuma dolayarak beni göğsüne çekti. “Bu asla mümkün değil. Geçmişte ne yaşadığını sadece sana verdiği acılar yüzünden umursuyorum. Lütfen Kathy, korkularını yenmene yardım etmek istiyorum.”

“Hoşuna gitmeyecek.”

“Ne yaşadığını bilmiyorum ama kötü şeyler yaşadığını anlayabiliyorum. Elbette hoşuma gitmeyecek ama birlikte her şeyin üstesinden geleceğiz. Sana ne yaptılar?”

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp bir süre bekledim. Sonra ona doğru döndüm. Bunu yapacaksam hakkıyla yapmalıydım. Artık saklanmayacaktım. Tüm yükü Ivy’ye yıktığım gibi Aaron’a da aynısını yapamazdım. Gözlerinin içine bakarak “Ben kendi babamla hiç tanışmadım.” dedim. “Ben doğmadan önce ölmüş. Ben daha dört yaşındayken annem Geard Delon ile evlendi. Bir süre sonra adamın bir psikopat

olduğunu anlasa da annemi hemen kurtulamadı. Çünkü adam sürekli onu tehdit ediyordu. Ne zaman anneme kızsaa odamıza girip bizi döverdi. Sürekli cinsiyetimizi küçümser ve erkekleri memnun etmek için yaratıldığımızı söylerdi. Erkek çocuğu olmadığı için üzüldüğümü hatırlıyorum. Genellikle erkekler gibi giyinir ve saçlarımı çekemesin diye kısa kestirirdim. Sonra büyüdük ve...”

“Ve?”

“Düşündüğün gibi değil.” dedim, derin bir nefes aldıktan sonra. “En azından o geceye kadar. Yangına. Ben hep şanslı olardım. Geard saçlarımı çeker, yerlerde süründürdükten sonra beni genellikle bırakırdı ama Ivy...”

“Tanrım, Kathy.” dedi beni kendisine çekerek sıkıca sarıldı.

“Yüzümüze vurmamaya çalışırdı ama çoğu gece birkaç tokat yerdik. Asla fiziksel bir iz bırakmazdı. Çevresi onun çok saygın bir adam olduğunu düşünürdü. Sonra bir gece bana yaklaşmaya çalıştı. Bu defa farklıydı, hissediyordum. Çok korkmuştum. Ivy bir kez daha imdadıma yetişti. ‘*Sen iyisin, iyi olacaksın. Her şeyi senin için ablan halledecek. Şimdi git ve saklan!*’ dedi. Genellikle yatağın altına saklanırdım. Özellikle Geard öfkeliyse. Çünkü beni asla yatağın altından çıkarmayı başaramazdı. O gece de aynısını yaptım. Ağlayıp titrerken annemin sesini duydum. Ivy’yi bırakmasını söyledi. Bir şeyler oluyordu ve ben korkaklık ederek saklanmayı sürdürdüm.”

“Çocuktun.” dedi Aaron.

“Ivy de çocuktı.” dedim. “Ancak o her zaman beni korudu. O gece ne oldu ikimiz de tam olarak hatırlanmıyoruz ama bir yangın çıktı. Bunu hiç sorgulamadım ama yangının sebebi belki de annem değildi.” Bir süre bekledim. Bu kısmı Ivy’le bile konuşmamıştım. Nasıl yapardım ki tek endişesi küçük kardeşine yardım etmek olan bir kız çocuğunu nasıl suçlardım.

“Sanırım yangını çıkaran Ivy’di. Çünkü, o... Tanrım ona kötü şeyler yapmıştı Aaron. Bu defa vurmuyordu ama canını yakıyordu! Bunu gördüm! Ivy, onun kollarından kurtulup kaçtığında bir şey oldu...” Duraksadım ve gözyaşlarımı sildim. Devam etmeden önce titrek birkaç nefes aldım. “Yangın bir anda büyüdü. Annem beni yatağın altından çıkarıp sarıldı ve beni Ivy’nin kollarına itti. ‘Sakın birbirinizi bırakmayın, koruyun. Sakın unutmayın siz güçlü birer savaşçısınız.’ dedi ve bizi camdan dışarı çıkardı.”

Aaron parmaklarıyla alnını ovdu. Devam etmem için bana baktığında bir iki saniye bekledim. Onun da nefes almaya ihtiyacı vardı.

“Dediğini yaptık ama o hiç gelmedi Aaron. Geard’ı kendisiyle birlikte öldürmeye çalıştı. Ancak başaramadı. Annem o evde can verirken Geard kurtuldu. Kurtuldu! Onca şey söylememize ve sağlık kontrollerine rağmen paçayı sıyırdı. Annem sözde bizi kıskanmış ve bu yüzden kavga çıkarmış. Geard bizi kendi çocukları gibi seviyormuş gibi bir ton saçmalık. Önce devlet korumasına alındık. Sonrasında Ivy ve beni teyzemiz aldı. Onun yanında büyüdük. Zor günlerden geçtik ama hep annemin son sözlerini tekrarladık. Biz savaşçı iki kardeşтик. O günden öncesini bilmiyorum ama sonrasında gerçekten savaştık. Asla pes etmedik. Hayatımızı o adam yüzünden çöpe döndürmedik. Bende büyük kalıntılar bıraktı. Biliyorum aşmakta zorlandım ama yaşamımı geçmişimin idare etmesini engellemeye çalıştım. Ivy benden zor zamanlar yaşamıştı ama benden daha iyi bir savaşçı oldu. Çalışmaya başladığında ikimiz bir eve çıktık ve o evlenene kadar hiç ayrılmadık. Hakkını yiyemem, Steve onlarla kalmam için ısrar etti ama yolumu çizmeliydim.”

“Çizdin.” dedi Aaron. “Yolunu çizdin ve bana ulaştın kız arkadaşım. Seni çok seviyorum Kathy. Seni o kadar çok

seviyorum ki kelimelere sığmıyor. Sen benim cesur savaşçı kadınımsın.”

Bana sıkıca sarıldı. Bu iyi hissettirmişti. Üzerimdeki ağırlık tamamen kalkmamıştı ama artık daha hafıftı. Yalnız değildim ve geçmişin karabasanı üzerime çöktüğünde onu kovabilecek bir koruyucum vardı.

“O yanmış eve gittiğiniz gün, acını hissetmiştim.” dedi. Sonra duraksadı. Geriye çekilip yüzüne baktığımda ellerini yukarı kaldırıp “Yakalandım.” dedi. “O akşam çok korkmuştun. Bu yüzden sizi takip ettim. Yanmış bir evin önünde durdunuz ve sonra sağ salım eve girdiğini görene kadar peşinden ayrılmadım.”

Gülümsedim. Buna inanamıyordum. Geçmişin altında ezilmem gerekirken gerçekten Aaron beni anın içinde tutabiliyordu. “Karabasan günü. Annemin öldüğü gün. Hem kurtuluşumuz hem de felaketimiz.” dedim. “Ivy, Steve ile tanıştıktan sonra ailenin koruyucusu oldu. Bizi hiç yalnız bırakmamıştı. Steve, ikimizi de kolunun altına alır ve sessizce acımızı yaşamamıza izin verirdi. Ivy, son yıllar gitmek istemiyordu biliyorum ama ben vazgeçemiyordum. Keşke yakınımda olduğunu bilseydim.”

“O zamanlar yakınında olmamı istemiyordun.” dedi. “Amacım istemeni sağlamaktı. Kathy, gerçekten anlıyorsun öyle değil mi? Beni sevmeni istiyorum.”

“Seviyorum.” dedim. Çocukça bir aceleyle söylemiştim. Onun şaşkınlığına karşılık ellerimi ona doladım. “Seviyorum Aaron ve güveniyorum.”

Duraksadı. “Şey, aramızda sır kalsın istemiyorum Kathy. Bu yüzden bilmelisin, seni ilk kez o gün takip etmedim. Her cuma gittiğin o eve kadar seninle geldim ve seni daima izledim.”

Şaşkınlıkla geri çekildim yüzünü görmek istiyordum. Biraz utanmış gibi görünüyordu ve ben bu hâlini de çok sevmiştim. “Bunu neden yapıyordun?”

“Çünkü üzgündün ve korkuyordun.”

“İhtiyaç duyduğum her anda yanımda mıydın yani?” Buna inanamıyordum. Yaptığı şey benim için o kadar önemliydi ki. Erkekler bu tip takıntılardan hoşlanmazdı. Ama Aaron gerçekten benimle ilgilenmek istiyordu ve ben bencil davranarak ilgisinin tamamını içime çekmek istiyordum. “Aaron, sen başıma gelen en harika şeysin.”

Aaron başını iki yana salladı. “Yeterince iyi değildim. Keşke çok daha öncesinde seni ikna edebilseydim. Yalnız geçirdiğin günlerinden çalmak isterdim. Peki, Cat söyler misin sürekli izlediğin o adam...”

“Geard.” dedim. “Bunu kendime neden yapıyorum bilmiyorum ama onun hastalıklı hâline bakmaktan zevk alıyorum.” Ellerimle yüzümü kapattım. “Artık bundan bahsetmesek olur mu?”

Başını önce öne eğdi. Bir karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Sadece kısa bir an korkuyla ona baktım. Benden vaz mı geçiyordu? Ama hayır, o Aaron’dı, ben anlamadığım anlarda bile beni korumak için hazırda bekliyordu. Masaya uzanıp telefonunu aldı. Hafif bir müzik çalmaya başladığında küçük bir tebessüm dudaklarına ulaştı. Gözlerini kapatıp birkaç saniye müziği dinledi. Ed Sheeran’ın sesi yükselmeye başladığında şarkıyı anımsadım. ‘Perfect’ sözlerini düşündüğümde gülümsemeye başladım. Hem ağlıyor -ki bu yaşların tek sebebi artık iyi olacağımı bilmemden kaynaklanıyordu. O hayatıma girdiğinden beri mutluluktan ağlıyordum- hem de gülüyordum. Çünkü tüm yaşadıklarına rağmen artık bu anın içindeydim.

Aaron, bana elini uzatıp tutmam için bekledi. “Bir dans daha.” diye fısıldadı. “Tüm gece, tüm ömür hatta sonsuza kadar benimle dans eder misin kız arkadaşım?”

Buna nasıl hayır derdim ki?

Eline uzandım. Parmakları sıkıca elimin üzerine kapandı. Kolunu belime dolayarak beni hafifçe kendisine bastırdı. Başını omuzlarıma kadar eğip boynumda nefesini hissetmemi sağladı. Ben kendimi müziğe kaptırmışken o sözleri fısıldamaya başladı. “*Sen kollarımın arasındayken karanlıkta dans ediyorum. Çimlerde çıplak ayak, şarkımızı dinliyoruz. Gördüğüm şeylere inanıyorum. Şimdi biliyorum ki bir meleklerle tanıştım. Ve mükemmel görünüyor, bunu hak etmiyorum.*” Duraksadı ve kendisini geriye çekerek yüzüme daha önce hiç görmediğim bir aşkla baktı. “*Bu gece mükemmel görünüyorsun.*”

“Sadece senin gözlerine sahip olanın göreceği bir şey.” dedim.

“Keşke.” dedi. “Keşke sadece bana özel olsaydın ama biliyorum ki hayatım boyunca senin için savaşmak zorunda kalacağım.”

Başımı iki yana sallayıp göğsüne yaslandım. “Buna gerek olmayacak.” dedim. “İstediğim tek şey seninle dans etmek. Sonsuza kadar mı demiştik?”

“Sonsuza kadar.” dedi. Müzik değişmişti. Biz hâlâ dans etmeyi sürdürüyorduk. “Bana güveniyorsun.” dedi. Bundan artık emindi.

“Evet.”

“O zaman izin ver sevgilim.” Eli saçlarıma uzandığında iriıldim ama diğer kolu beni daha sıkı kavradı. “Canını yaknam, biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Beni bırakıp arkama geçti. “Bundan sonra her gün saçlarının her telini öpeceğim sevgilim.” Saçlarımı bir arada tutan tokaları nazıkçe çıkarmaya başladı. Bir kez bile canım yanmamıştı. Anlattıklarımın ardından sonra aşırı dikkatli davranıyordu. Saçlarım omuzlarıma döküldüğünde beni kendisine çevirdi. Elleri saçlarımın içinde dolaşırken o, az önce gördüğüm aynı aşkla bana bakmayı sürdürdü. Ellerinin saçlarımda gezinmesini seviyordum. Bunu sadece geceleri değil her an yapmasını istiyordum. Gözlerimi kapatıp anın keyfini sürmek istedim. Ağlamama engel olamıyordum.

Endişeyle ellerini geri çektiğinde “Ağlama.” dedi. “İstemiyorsan dokunmam ama ağlama.”

“Hayır, istiyorum Aaron. Ben şu an dünyanın en mutlu kadınıyım.”

İki eliyle öne düşen saçlarımı çekerek yüzümü avuçlarının içine aldı. Önce alnımdan, burnumdan ve sonunda dudaklarımdan öptü. Bu hareketi beni gülümsetmişti. “Şimdi izin verirsen, bazı fazlalıklardan kurtulalım.” dedi.

Başımı salladım. Eli elbisemin fermuarına uzandı. Aşağı indirirken yavaş hareket ediyordu. Diğer eli aynı yavaşlıkla kolumdan bileğime kadar indi. Elbisem ayaklarımın dibine düştüğünde nefesi kesilir gibi olmuştu. Çirkin bir kadın değildim ama nefes kesecek güzellikte olduğumu daha önce hiç düşünmemiştim. Aaron, kendimi özel hissetmemi sağlıyordu. Şu an dünyanın en mutlu kadınıydım ve en güzeli gibi hissediyordum.

Aşk böyle bir şey miydi? Sadece iki kişiye ait gerçeklikte, gerçeküstü duygularla çevrenmek ve sonsuz mutluluğa erişmek. Aşk, geçmişi umursamıyordu, geleceği düşünmüyordu, aşk yalnızca anı yaşıtıyordu. Bu yüzden huzur ne geçmişin tozuna bulanıyor ne de geleceğin bilinmezliğine karışıyordu.

Onunla birlikte ilk defa anı yakalayabiliyordum.

Aaron, beklemeyi sürdürürken beni ürkütmemek için böyle yaptığını anlamıştım. Bu yüzden gömleğine uzanıp düğmeleri çözmeye başladım. Üzerinden çıkarıp yere fırlattığımda kendimi onu izlemekten alamadım. Gerçekten muhteşem görünüyordu. Onu spor yaparken izlediğimden daha etkileyici olduğuna karar verdim. Sporu kim takardı ki onu karşımda çıplak tutmaya karar vermiştim.

“Sen çok güzelsin.” dedim.

Gülmeye başladı. “Güzel olan sensin.” dedi. Parmağını omzumdaki başlayarak aşağı doğru indirdi. Göğsüme doğru yönelip duraksadı. Dudaklarını az önce parmağının olduğu noktada tutup çok sevdiği bir yemeği yiyormuş gibi sesler çıkardı.

“Burada çok tatlı bir ben var.” dedi. “Burada da var.” Parmağını sürekli vücudumda gezdiriyordu. “Teni beyaz olanlarda daha fazla ben oluyor. Vay canına birçok yerde var Cat. Kimisi kırmızı renkli. Kırmızı benim hiç olmamıştı. Bunu sevdim, kırmızı olanlara ayrı bir özen göstereceğim.”

“Şu an cilt lekelerimi seviyorsun.” dedim ciddi bir tonla.

“Ben her şeyini seviyorum.” dedi. “Bak burada da bir yara izi var. Bu nasıl oldu?”

Onda yeni öğrendiğim bir şey vardı. Sanırım dikkati kolay dağılıyordu. Vücudumda gördüğü her izin peşini sürüyordu. Yaralarımın nasıl olduğunu soruyor ve anlatmama izin veriyordu ama asla içinde bulunduğumuz harika duygunun içinden çıkmama izin vermiyordu. Ne zaman bunu yapacak olsam hemen mükemmel öpüşüyle beni sarsıyor ve bunu defalarca yapıyordu. Bir adam aynı anda nasıl hem bu kadar ateşli olup hem de böylesi büyük bir sabır gösterip şefkatli olabiliyordu?

Hâlâ telefonunda çalmayı sürdüren müziğin melodisiyle kıpırdanıp duruyorduk. Sonunda omzuma bıraktığı öpücüğünün ardından beni kucağına aldı. Bacaklarımı beline

doladığım anda beni seksin en uç noktasına taşıyan tonlamayla konuştu.

“Seni istiyorum sevgilim. Her şeyinle seni istiyorum ve her şeyimle senin olmayı arzuluyorum.”

Beni yatağa bırakıp üzerime doğru geldi. Ağırlığını vermemiştii. Kollarından aldığı destekle üzerimde köprü oldu. Önce yüzünü yastığa yayılan saçlarımın içinde tuttu ve ardından beni öpmeye başladı. Bu defa şefkatli olmaktan çok sabırsız bir âşık gibiydi. Dili dudaklarımı aşır benim dilimi buldu. İkimizde bu temastan hoşlanmıştık. Boynuma indi ve ardından göğüslerime. Bir süre öpmeyi sürdürüp bacaklarıma oturdu. Bu defa avuçlarını doldurmalarına izin verdiği göğüslerimi hafifçe sıkarak yeniden çok sevdiği bir yiyeceği yiyormuş gibi sesler çıkarırdı. Ah, sanırım onun harika atıştırmalığı olmuştum.

Gözleri aşağıya kaydığında “Tadına bağımlı oldum. Artık benden kurtulamazsın.” dedi.

Aşağıya kayır bacaklarımı iki yana açtı. Zevk noktamı bulduğunda üzerinden defalarca kayır gitmişti. Sessiz olmaya çalışıyordum ama bu çok zordu. Yeniden yüzünü görmeme izin verdiğinde “Bence devam etmelisin.” dedim. “Ya da artık gerçek silahını kullan ve beni öldür.”

Kahkaha attı. Dudaklarını yaladığında dilinin değdiği her yeri kışkandım. Hepsi benim olmalıydı. Artık aç bir kurt gibiydim. Asla azla yetinemeyecektim.

“Benim için hazırsın.” diye fısıldadı. “Bunun hayalini bir süredir kuruyordum.”

Kasıklarına değen sertlikle derin bir nefes aldım. Henüz hareket etmediği için ona dokunma isteğimi bastırmak yerine gerçekleştirdim. Dokunduğum anda gözlerini kapatır “Ah, Kathy evet.” diye mırıldandı. “Evet.”

Bir süre ona dokunmama izin verip sonunda ellerimi başımın üzerinde birleştirerek “Şimdi sıra benim.” diye fısıldadı. “Bu bir aşk seksi Kathy, beklediğime değdi.”

İçime doğru kaydı. Yavaşça geliyor ve her defasında beni etkileyen o muhteşem sesleri çıkarıyordu. Tamamını kabul ettiğimde ise artık sessiz kalma işi çok mümkün olmamıştı. Neyse ki düzenli hareketlere geçen Aaron dudaklarını dudaklarıma kapattı. İnemelerimi bastırmaya çalıştığını biliyordum ama çok mümkün olmuyordu. Önce benimle ilgileniyordu. Kendisini zor tuttuğunu anlayabiliyordum ama ara sıra geriye çekilerek zaman kazanıyordu. Neredeyse boşalacaktım ama ben de mümkün olduğunca kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

“Kendini mi tutuyorsun?” diye sordu. “Gevşemelisin.”

Bir an üzerimden kalkıp pantolonuna uzandı. Cüzdanından kondomu çıkararak “Dayanamayacağım.” dedi. “O kadar harika bir his ki kendime engel olamıyorum. Belki birlikte boşalırız.”

“Harika fikir.” dedim.

Yeniden içime girdiğinde daha sert darbeler beklemiştim ama o bu geceyi her anlamda şefkatle kapatmak istiyordu. Yavaş olması daha fazla çıldırmamızı sağlamıştı.

“Sen çok güzelsin.” dedi. “Ve ben çok şanslı bir adamım.”

O gelip gittikçe ben aynı anda birçok harika duygunun patlamasını yaşıyordum. İkimizin de daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Aaron hızlandı ve dudaklarından çıkan erkeksi inilti hoşuma gitti. Son birkaç titreyişin ardından yanıma yığıldığında, “Vay. Canına.” dedi. “Sevgilim.”

Çok dikkatli davranmıştı. Konuştuğumuz konuların hassas yanı onu birçok şeyden alıkoymuş olmalıydı. Ondan hâlâ korkup korkmadığımı anlamaya çalışırken kendisini kasmıştı

ama artık korkmuyordum. O Aaron'dı. Bana ait Aaron. Bana asla zarar vermeyecek olan koruyucu Aaron.

Güldüm. Yan dönüp ona sarıldım. Gözlerimi kapatmıştım. Teninin kokusunu içime çekiyordum. Bu an o kadar özeldi ki asla son bulmasın, anılarımda her zaman benimle olsun istiyordum.

“Hey, Cat lütfen uyumuş olma.” dedi gülerek.

“Uyumuyorum.”

“Bir şey söylemelisin. Sana ne hissettirdiğini anlat bana.”

“Bu yaşadığım en muhteşem an Aaron, sadece bitmesin istiyorum. Seni anılarıma kazıyorum.”

Kolunu belimin altına sokup beni havaya kaldırdı. Bacaklarına oturmamı sağlayıp “Daha fazla anın olacak.” dedi. “Her defasında daha iyisi. Yaşlanıp işe yaramaz olana kadar böyle sürecek.”

“Dişsiz Aaron.” dedim gülerek.

“İstedğin dişlerim değil.” dedi. “Belki hatırlatma için tadına biraz daha varmam lazım, he ne dersin?”

“Hayır diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.”

“O zaman vakit kaybetmeyelim.” dedi gözlerini kısarak. “Bu defa bağırmanı engellemeyeceğim minik.”

“Kendini beğenmiş.”

Beni üzerine çekip dudaklarımı öptü. “Sonsuza kadar senin sevgilim. Tüm kendini beğenmişliğimle.”

Ona sarılarak yatmak aşırı huzurluydu. Geriye döndüğümüzde sihrin bozulacağından ve tüm güzel anların son bulacağından korkuyordum. Gerçeklerden uzun süre kaçamıyordu insan, bu yüzden erkenden yüzleşmeyi tercih ediyordum. Benim geçmişimi halletmiştik. En azından artık daha cesur

adımlar atabiliyordum. Şimdi sırada onun geçmişi vardı. Ona sıkıca sarılmış göğsünde yatıyordum. İkimiz de çıplaktık ve belki de çok uygun bir zamanda değildik ama aramızda hiçbir şeyin durmasını göze alamazdım. Tüm duvarlar yıkılmalı ve sırlar ortana kalkmalıydı.

“Valentina ne yaptı?” diye sordum. “Josef onun sınırı aştığını söyledi.”

Sanki kaçacakmışım gibi kollarını etrafıma sarıp sıktı. “Seni, onu kıskandırmak için kullandığımı düşünmüş.” dedi.

Ne?

“Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim.” dedi alnımdan öperek devam etti. “Onu öpmemi istedi.” Geriye çekilmeye çalıştığımda kollarını milim kıpırdatamamıştım. “Sakin ol Karamel, onun yüzünden bir kez senden uzakta kaldım yine olmasını istemiyorum.”

“Ama seni öpmüş.”

“Öpmedi. Bunu istedi.” dedi net bir şekilde. “Eğer kardeşimin nişan töreni olmasaydı seni alıp gidebilirdim ama gitmesi gereken biz değildik. Onunla senin olmadığın bir yerde konuşursam işin kıskandırmakla ilgisi olmadığını anlar diye düşündüm. Durumu anlattım ve onu evine bırakıp hızla sana döndüm. Josef ve Jason seni arıyordu. O an kalbime bir şey saplanmış gibi hissettim Kathy. Bir daha senden asla ayrılmayacağım.”

Bir şey söylemeyince “Bana kızgın mısın?” diye sordu. “Bak Valentina umurumda değil. Tek düşündüğüm sensin Cat.”

“Biliyorum, sadece bu tuhaf geliyor. O gerçekten çok hoş bir kadın ve ben...”

“Var olan en güzel kadınsın. Gerisi beni ilgilendirmiyor.” dedi. “Ben seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Başım onun göğsündeydi. Kalp atışlarını dinlerken nasıl da sakinleşiyordum. Bir süre sessizce sadece yattık. Yatakta oyalanmak güzeldi ama aşağıdan gelen sesler ve iki kez tıklatılan kapımızın ardındaki Josef, artık kalkmamız gerektiğini söylüyordu.

“Rahatsız etmek istemiyorum ama Kathy’nin iyi olup olmadığını bilmek istiyoruz.”

Tanrım, harikayım!

Drew, “Ayrıca nişan törenim henüz bitmedi. İkkinizi de aşağıda görmek istiyorum!” diye gürledi.

Vay canına gerçekten öfkeli gibiydi.

“Ayrıca...” dedi Eddie. Güldüğünü sesinden anlayabiliyordum. “Kathy’ye dost olduğumu kanıtlamalıyım. Herifi çuvala çevirmiş. Kendimi güvene almak istiyorum.”

Güldüm. Bu çocuk gerçek bir baş belasıydı.

“Diğer ikisi gelmemiş mi?” diye sorduğumda Jason kapının arkasından “Buradayız tatlım, kapıyı açsanıza.” diye seslendi.

Stewart “Beni zorla Eddie getirdi.” dedi sessiz bir şekilde. Onu zorlukla duymuştum.

Aaron, gülmeye başladı. “Birazdan aşağı geliriz.” dedi. Kapıyı açmamıştı ki çırılçıplak yattığımız düşünülürse olması gereken kesinlikle buydu elbette. Bana bakıp “Odada kalmak istersen ben beş dakikaya dönerim.” diye ekledi. “Merak ediyorlar ve eğer iyi olduğuna inanamazlarsa bize asla rahat vermezler.”

Eskiden olsaydı saklanmak isterdim. Birinin eski travmalarını öğrenmesi demek benim için yenilerine sahip olmak anlamına gelirdi ama artık yalnız değildim ve geçmiş beni korkutmuyordu. Üzüyordu evet ama korku duymuyordum. Yalnız olmamak muhteşemdi ama daha da önemlisi ben güçlüydim.

“Hayır, Drew’in gecesini yeterince berbat ettik zaten. Birlikte gidelim.” dedim. “Ayrıca haklısın inmezsem bunlar rahat durmayacak gibi.”

“Seni korkutmalarına izin verme.”

“Asla. Hepsiyle baş edebilirim. Altı üstü beş tanecik erkek kardeşin var. Benimse sadece Ivy, ne kadar da adil.”

Aaron, yataktan kalkarken bana öpücük vermeyi atlama-mıştı. Banyoya doğru giden adamı keyifle izlediğim gerçeği beni gülümsetmişti. Daha önce ilişkilerim olmuştu ama kendimi yanında bu kadar rahat hissettiğim biri daha yoktu. Ben onun az önceki harika vücudunu düşünürken Aaron banyo-dan seslendi: “Hemen buraya geliyorsun Karamel. Artık asla bensiz kalmayacaksın.”

Duş alırken belki bir kez daha heveslenmiş olabilirim ama Aaron yeniden en şefkatli hâline bürünmüştü. Saçlarımı elle-riyle yıkamış, durulamış ve bir süre sadece onlarla ilgilenmişti. Eğer bana ait olmasalardı sanırım her teli ayrı ayrı kiskana-bilirdim.

“Ömrüm boyunca bu saçlarını sevmek istiyorum. Her biri-ni özenle ve tek tek.” dedi. Duş boyunca söylediğini yapmıştı.

Havlularımızı üzerimize sarıp odaya döndüğümüzde aşağıdan bazı sesler geldi. Aphra tedirgin gibiydi. Aaron, kapıyı aralayıp anlamaya çalıştı ama ne konuştuklarını tam olarak duyamıyorduk.

“Sen in.” dedim. Bakışları aşağıya inmesi gerektiğini ama beni bırakmak istemediğini anlatıyordu. “Ben ardından gelirim.”

Hızla giyinmeye başladı. Sonra dolabından bir elbise çıkarıp yatağın üzerine serdi. “Bunu annem kendi butiğinden senin için getirmiş. Beğenip beğenmeyeceğinden emin değildi ama bence sana çok yakışır.”

Beni öptükten sonra hızla dışarıya çıktı. Beni elbisemle yalnız bırakmıştı. Neden gözlerimin dolduğunu anlayamıyordum.

Bu aldığım en güzel hediyelerden biriydi. Çiçekli desenleri bana baharı anımsatmıştı. Bir kış insanı olmama rağmen artık çiçekleri de böcekleri de çok seviyordum. Sırtı belimin aşağısına kadar açıktı. Etekleri kloş ve dizlerimin çok üzerindeydi. Üzerime tam olmuştu. Böyle harika bir elbiseyi hakkıyla taşıyıp taşıyamayacağımı bilmiyordum ama Aphra için giymeye karar vermiştim. Saçlarımı kurutmuştum. Toplamaya hazırlanırken bir an duraksadım. Bunu başarabilirdim. Sanırım saçlarımı da Aaron için açık bırakmıştım. Ailenin kalanı için bugün aşağıya inip onlarla yüzleşecektim. Abrams ailesi ben farkına varmadan beni iyileştiriyordu.

Aşağı indiğimde herkes bahçede toplanmıştı. Aaron bacağını koltuğun koluna atmış annesine sarılmıştı. Her an kalkacakmış gibi tedirgin duruyordu. Yanlarına gittiğimde hepsi bir anda gülümsemeye başladı.

Aphra eliyle ağzını kapatıp hıçkırığını tutmaya çalışıyordu. “Kıyafetin çok yakışmış canım.” dedi.

“Teşekkür ederim. Çok beğendim.”

Fiona üzerime atlayarak boynuma sıkıca sarılırken Natalie, yanağıma sıcak bir öpücük bıraktı.

“Neler yaptığını duyduk.” dedi Natalie. Bir anda yaşadığım krizden bahsettiğini düşünmüştüm ancak devam ettiğinde anladım ki onların bahsettiği güçsüz anım değildi. “Adamı mahvetmişsin!”

Fiona, “O benim kahramanım.” diye inledi. “Seni seviyorum Kathy.”

“İyi olmana sevindim.” dedim. Benden daha iyi durumdaydı. Sanırım geçmiş sorunlarım yüzünden olayı dramatik hâle getiren bendim. Abramslar ise korku filmine çevirmişti anlaşılan.

Hiçbiri henüz kıyafetlerini değiştirmemişti ve her birinin bembeyaz gömleği kanın kızılığına bulanmıştı. Bizden sonra adamın benden daha ağır bir sınav verdiğini anlamıştım.

“Adam yaşıyor mu?” diye sordum.

Kıyafetlerine bakıp kıpırdanmaya başladılar. Beni ürkütüklerini düşünmüşlerdi. Ancak tek korkum başlarının belaya girme ihtimaliydi.

“Birazdan kapıya polis falan dayanmayacak değil mi? Lütfen bana yaşadığını söyleyin.”

“Yaşıyor.” dedi Drew, kolunu Patricia’ya dolayıp onu kendisine çekerek.

Stewart “Yani, sayılır.” diye mırıldandı.

“Nefes alıyordu.” dedi Jason ona bakarak. “Kontrol ettim.”

“Şimdilik.” dedi Josef. Aaron’ın uyarısıyla bana bakıp toparlamaya çalıştıkça beni endişelere sürüklemişti. “Biraz daha dayacağı hak ediyor. Fiona’yı bırakamadım, Aaron da seninleydi. İşte bir ara onu görürüz diye düşündüm. Ama tabii senin endişelenmene gerek yok.”

Eddie, “Yalnız Eric de amma cesurmuş. Altı Abrams’la uğraşmayı göze almış.”

Bahçeye giren Bay Abrams homurdanarak “Yedi.” dedi. “Yedi Abrams’la!” Elleri ovuşturuyordu. Aphra korkuyla yerinden fırladığında adamın ellerinde kan olduğunu fark ettim. Kendimi Aaron’ın koluna bırakıp endişeyle “Bir şey yapmamıştır değil mi?” diye sordum.

“Kontrolünü çoğu zaman kaybetmez.” dedi Aaron ama o da pek emin değildi sanki.

Bay Abrams beni gördüğünde doğruca yanıma gelip bana sarıldı. “Sana çok şey borçluyuz Kathy, canım.” dedi. “Önce Aaron şimdi de Fiona. Ailemiz için bir şanssın sen.”

“Ben, sadece yapmam gerekeni yaptım. Davranışımın büyü-tülecek bir yanı yok ama umarım sizin başınız belaya girmez.”

“Ah, hayır. Merak etme yalnızca dersini aldığından emin olmak istedim. Bir süre insan içine karışamaz ama yaşayacaktır. Bu utançla nasıl yaşayacaksa artık. Peki, sen iyi misin?” Gözlerindeki hüznün nasıl da gerçek ve derindi. Yaşadığım kriz anı kim bilir onlara nasıl görünmüştü?

“Evet, efendim, ben iyiyim.”

“O zaman Patricia, kızım buraya gel de töreninizi artık tamamlayalım. Ailece kadehlerimizi sizin için kaldıracağız.”

Patricia, gülümsedi. “Ve Kathy ile Aaron için de lütfen.” dedi bana göz kırparak. “Bunca erkekle tek başıma uğraşmak zorunda kalmayacağım için seviniyorum.”

Hep birlikte dün geceki masanın başında toplandık. Bay Abrams bu özel gün için en sevdiği şaraplarından çıkarmıştı. Şarapları elleriyle hepimize ikram etti. Kadehler dolu bir şekilde havaya kalkmıştı.

“Bu gecenin yıldızları Patricia ve Drew’e.” dedi Bay Abrams. “Aile olmak adına attığınız bu büyük adımda sizlere eşlik etmek bizim için mutluluk sebebi. Hep mutlu olun.”

Kadehler birbirine çarptıktan sonra büyük bir yudum aldık ve Bay Abrams bir kez daha kadehini kaldırıp bana baktı.

“Kathy için.” dedi. “Seni tanıdığımız için mutluyuz. İyi ki bizimlesin ve daima bizimle olmanı umuyoruz. Aaron seni elinden kaçırırsa sanırım onu bu eve bir daha asla almam.”

Gülmeye başladım. Başım nasıl da kendiliğinden onun göğsüne yaslanmıştı. Artık bunu alışkanlıktan yapıyordum.

Kathy

Geri dönmek tuhaf hissettiriyordu. Sanki büyülü dünyam bu dönüşle altüst olacakmış gibiydi. Aaron'la yaşadığım her şey bitecek ve ben bir kez daha yalnız gecelerde ürkek bir kadın olacaktım. Bunu istemiyordum. Onun yanımda olduğu anlarda kâbuslar bile sorun olmuyordu. Gözlerimi açıyor, başımı sert ve şekilli göğsüne yaslayarak bir kez daha uykuya dalıyordum. Varlığına alışmıştım. Hem de bu kadar kısa bir süre içinde. Bu iyi bir şey miydi emin değildim. Tükenmiyordum ama olası bir terk ediliş beni tükenişin eşiğine getirebilirdi. Bu defa işleri batırmaktan ödüm kopuyordu.

Yine de işte, dönme vakti gelmişti.

Vedaların bu kadar zor olacağını tahmin bile edemezdim. Her birine tek tek sarılırken onları ne kadar özleyeceğim gerçeğiyle yüzleşiyordum. Artık Abrams erkeklerinden korkmuyordum. Bir şey söylemese de bu durumun Aaron'ın hoşuna gittiğini biliyordum. Nat ve Jason bizimle birlikte geri dönecekti. Bu yüzden önce Bay ve Bayan Abrams'la vedalaşıp sırayla kalan kardeşlere sarıldım.

“Bir numara.” dedim Josef’in karşısına geçtiğimde.

“İhtiyacın olduğunda mutlaka beni aramalısın. Eğer Aaron bir hata yaparsa biliyorsun senin tarafındayım.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim ama Aaron’la baş edebiliyim.” Sesimi kısarak ona doğru eğildim. “Beni endişelendiren Alfred.”

Aaron “Alfred her zaman emrinde sevgilim.” dedi.

Drew, düğünleri için kendi özel davetini yapacağını söyleyerek bana sarıldı. Patricia ise bir arkadaşına veda eder gibi hüznüydü. Eddie, etrafta görünmediği için Stewert’a sarılıp kız öğrencilerine dikkat etmesi gerektiğini söyledim. Bir profesör için fazla genç ve yakışıklıydı.

Tam Eddie’yi soracaktım ki birinin güçlü kolları tarafından kaldırılıp omuzlara alındım. Tanrım, bu çocuk hiç değişmeyecek miydi?

“Eddie, bırak beni!” diye cırladım.

“Yine gelmelisin Kathy.” dedi. Beni kendi etrafında döndürdükten sonra Aaron’ın kollarına bırakıp yanağımdan öptü. “Ona dikkat et Aaron, aşırı küçük, yanlışlıkla sevgilini ezmek istemezsin.”

“O kadar da küçük değilim seni şapşal.” dedim. Sonra kollarımı onun beline dolayarak sıkıca sarıldım. “Yaramaz bir erkek kardeşim olduğu için çok mutluyum.”

“Ben de senin kadar güçlü bir kardeşe sahip olmaktan mutluyum Kathy. Aaron’ı senden başkasına emanet edemezdim.”

“Onu koruyacağım.”

“Buna eminim.” dedi. Geri çekilip Aaron ve bana baktı. İkimizi bir çift olarak izlemek sanırım tüm aile için güzel bir şeydi. Aaron elimi tutup beni arabaya doğru yönlendirdiğinde dudaklarını kulağıma yaklaştırıp “Onları sevdin.” dedi.

“Evet, sanırım tüm Abrams ailesini sevdim.”

“Hepsini mi?”

“Biri hariç.” dedim gülerек. “O birine âşık oldum.”

Eve dönmek ki kendi evim yerine Aaron’ın evine gitmiştim, düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Her şey tıpkı Colorado’da olduğu gibi ilerliyordu. 2 hafta geçmiş ve Aaron tüm eşyalarımı onun evine taşımam konusunda bir teklifle gelmişti. Zaten tüm gecelerimi onunla geçiriyordum. Yine de evimi tamamen kapatmak ona kaçacak bir alan tanımamak gibi gelmişti. Tamam, hâlâ bazı şüphelerim varmış gibi gelebilirdi ama kendimi düşünmüyordum. Uğraşılması zor kişi bendim.

Üçüncü haftanın sonunda kendi evimi boşaltmış ve artık Aaron’la yaşamaya başlamıştım. Üzerinden geçen iki ay rüya gibiydi.

Dedikodumuz dergiye çabuk yayılmıştı ve Carmen “Ben söylemiştim.” tiradına ilk günden başlamıştı. Şimdi yatağın ucundaki kanepede oturmuş onun Aaron ve benimle ilgili imalarına nasıl karşılık verdiğimi hatırlayarak gülümsüyordum.

Banyodan çıkan Aaron “Neden gülüyorsun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Carmen, dergilerin birleşeceği haberi yayıldığında seninle savaşmak yerine sevişmem konusunda bir fikir ortaya atmıştı.”

O da gülmeye başladı ve kendini hemen yanıma bıraktı. “Sevişelim o zaman sevgilim.” Gülümsüyordu ama sözlerinde ciddi olduğunu bakışlarında gizlenmiş şehvetten anlayabiliyordum.

“Ama vakit yok.” dedim. “İşe geç kalıyoruz.” Ciddi olmaya çalıştım. Çünkü plansız yaşamaya bir son vermemiz gerekiyordu.

Belindeki havluya uzanırken ona en çok yakışan gülümsemesiyle “Yanılıyorsun, sevişmek için her zaman vakit vardır.” dedi.

Onun çıplak olduğu anlarda asla giyinik kalamıyordum. Bu konuda üstün bir yeteneğe sahipti çünkü kıyafetlerim hızla üzerimden çıkarılmış ve tüm dünya bir kez daha aramızdaki enerjinin etkisiyle silinmeye başlamıştı. Yeniden her şey flu bir görüntüye sahip oldu. Net olan tek şey Aaron Alfred Abrams’dı.

Elleri büyülü dokunuşlarla tenimde geziniyor ve dudakları beni öpmeye asla ara vermiyordu. Beni nasıl deliye çevireceğini biliyordu. İçime girdiği ilk anda nefesim kesilmiş ve Aaron devam etmeye son vermişti.

“Bu ifadeni seviyorum. Aletimi kavrarken yaşadığın duygular yüzüne yansıyor ve sen, her zamanki gibi harika görünüyorsun.”

“O zaman devam et.” diye fısıldadım. Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime yaklaştırdım. Birkaç santim daha ilerlediğinde yeniden kasıldım. Onu tüm benliğimle istiyordum. Üstelik her an ve her yerde.

Sanırım sevişmek için bulduğu vakit fazla geniş değildi. Bu yüzden ona yakışmayan bir acelecilikle devam etti. Hızlı bir orgazm yaşasam da kesinlikle kötü değildi. Onunla hiçbir şey kötü olmuyordu zaten. Üzerime yığıldığında dudakları boynumda gezinmeyi sürdürdü.

“Bunu akşam telafi edeceğim.” dedi.

“Biliyorum. Ama daha ne kadar tavşanlar gibi her köşe başında bu işi yapacağız merak ediyorum.”

Yüzünü boynumdan çekip bana baktı. Kaşları çatılmıştı. “Tabii ki her zaman. Yaşlanıp dişsiz kalana kadar dememiş miydik?”

Altı kardeşin tamamı da babalarına benziyordu. Bu yüzden yaşlılıklarında da en az şimdiki kadar harika görüneceğinden emindim. Genler yanıltmıyordu. Yine de görüntüsü neye dönüşürse dönüşsün, bu kibar ve özel adamı daima isteyeceğimi biliyordum. “Dişsiz Aaron’da harikalar yaratabilir demiştik. Hatırlıyorum.” dedim, göğsüne bıraktığım öpücüğün hemen öncesinde. Onun altından çıkabilmek için yana doğru kaydım. Ağırlığını üzerime vermiyordu, bu yüzden bıraktığı küçücük boşluktan kaymayı başardım. “Şimdi hazırlanmalıyız, iş beklemez.”

Ayağa kalktığı anda hâlâ ereksiyon hâlinde olan aletine bakıp alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Ona baktığımı fark edip yüzüme yastık attı. “Kes şunu yoksa kendini bir kez daha yatakta bulursun ve sevgili işin biraz daha beklemek zorunda kalır.”

“O zaman bir an önce giyinmelisin.”

Aaron, giyinirken bir anda yeniden bana döndü. Birçok kez yaptığı gibi dünyanın en özel kadını gibi hissetmemi sağlayan harika bakışıyla beni izledi. “Biliyor musun Cat? İşin en güzel yanı akşamı aynı kanepede geçireceğimizi bilmek; aynı masada yemek yemek ve aynı yatakta uyumak. Ben şanslı bir adamım.”

Ah, asıl şanslı kişinin ben olduğumu biliyor olmalıydı ama her zaman sanki bana sahip olmak daha değerliymiş gibi davranıyordu. Zaman zaman kendime şımarmak için izin veriyordum. Hadi ama hangi kadın bu anın tadını çıkarmak istemezdi ki?

“Sevişmeyi saymadın.” dedim gülümseyerek.

“O işin ödülü sevgilim.”

Henüz yataktan çıkmamıştım ve az önce acelemiz var diyen ben değilmişim gibi bana attığı yastığa sarılmış onu izliyordum. Yanıma gelip alnımı öptükten sonra “Seni seviyorum.” dedi.

Bunu çok sık söylüyordu ama aşktan hiç bahsetmemişti. Bir farkı var mıydı emin değildim. Ancak ben ona Colorado'dan ayrılırken aşktan bahsetmiştim. Ona âşık olduğumu açıkça söylemiş ve muhteşem bir öpücükle karşılık almıştım.

Sana âşığım, dediğini duymadım. Sevmek tamam, ama ya aşk? O neredeydi?

Bir anda içimi huzursuzluk kapladı. Beni seviyordu ama bu daima yanımda kalmasına yetecek bir sevgi miydi? Bana âşık değilse, bu bir gün gidebileceği anlamına mı geliyordu? Hastalıklı düşünceler zihnime sızmaya çalışıyordu. Mutluluğumu bozmak istemiyordum. Bu defa mutlu olmak için uğraşacaktım. Takıntılarımın tamamından henüz kurtulamamıştım. Saçlarımı artık Aaron'ın yanındayken hiç toplamıyordum. Kâbuslarım azalmıştı ve en önemlisi cuma günleri artık Geard'ı görmeye gitmiyordum. Geçmiş bir canavar gibi görmekten vazgeçmiştim. Artık onu bir parçam olarak kabul etmiş ve hiçbir yıldızımı söndürmemeye karar vermiştim. Artık amacım daha parlak yıldızlar yakabilmekti. *Tamam, hâlâ terapiye gidiyorum.* Ayrıca Jason, Ivy ve benim Geard'a dava açmamız gerektiğini söylediğinde -her ne kadar korkmuş olsam da- kabul etmiştim. Çünkü onun gibi adamlar kazanmamalıydı. Sadece bizi temsil edecek kişinin Jason yerine Natalie olmasını istemiştim. Geard, kaybedecekse bir kadına kaybetmeliydi. Egolu piç! Bu onu mahvedecekti.

Hayatım şaşılacak düzeyde yoluna giriyordu. Korkularım beni sindirmeyi başaramıyordu. Üzerine gidiyor ve kaybetme riskini alıyordum. Umurumda değildi. Artık en büyük takıntım Aaron'dı. Tanrım, hastalıklı bir zihnim vardı biliyorum ama onun hayatıma bu şekilde kök salması benim suçum değildi.

'Tüm düşüncelerimden sıyrılıp "Sanırım geç kaldık." dedim ayağa kalkarken. "Hemen hazırlanıyorum. Çıkmak için on dakikaya ihtiyacım var."

"Ah!" dedi, kaşlarını çatmıştı. "Sana söylemeyi unuttum. Ben önce Jason'la buluşacağım. Annemin hastalığı ilerliyor ve bunu bizden uzak olmasına bağlıyoruz. Jason buraya geldiği için çok pişman. Bazı kararlar için bir araya gelecektik."

"Hastalığıyla ilgili öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet." dedi. Bakışlarını benden kaçırmıştı. Bunu sık yapmazdı ama konu ne zaman annesinden açılrsa aynı tepkiyi veriyordu. Onun da Colorado'ya dönmek isteyip istemediğini merak ediyordum. Ya bir gün gitmeye karar verirse?

'Tanrım, bu beni çıldırtırdı.

Onun aşkına ihtiyacım vardı. Eğer beni yeterince severse belki o zaman asla gitmezdi.

"Alzheimer, pek şakaya gelmiyor." Parmaklarını şakaklarına bastırıp kısa bir an ovaladı. "Hemen çıkmam lazım. Öğle gibi dönmüş olurum."

O giyinmeyi bitirdiğinde "Tamam." dedim. Onun üzgün olmasından nefret ediyordum. Döndüğümüz gün annesinin hastalığını anlatmış ve son bir yıl içindeki hızlı ilerleyiş yüzünden nasıl endişe ettiklerinden bahsetmişti. "Jason'a sevgilerimi ilet."

Üzerime eğilip dudaklarıma kısa ama fazla ateşli bir öpücük bırakıp arkasını döndü. Alev aldığımı görmediğine seviyordum.

Onun ardından pek acele etmeden giyindim ve çıkmak yerine Aphra'yı aradım. Birkaç gündür sesini duymamıştım. Telefonu ikinci çalışta açmıştı.

Keşke hemen işe gitmiş olsaydım.

“Selam Aphra, nasılsın?”

“Çok iyiyim Kathy.” dedi neşeli tutmaya çalıştığı bir sesle konuşuyordu ama bir aksilik olduğunu hemen fark etmiştim. “Sen nasılsın? Şey için mi aradın?”

Ne için?

Sessiz kalıp ne demek istediğini anlamaya çalışırken o devam etti. “Demek sonunda Aaron sana söyledi. Tatlım ben çok üzgünüm böyle olmasını istemezdim ama Aaron’ı biliyorsun. Son zamanlarda hafızamla ilgili bazı sorunlar yaşıyorum. Bunun için kendilerini suçluyorlar. Jason işleri halletmeden buraya geri dönemiyor ama Aaron zaten hep babasının işini devralmak istiyordu. Onun gelmesi daha kolay oldu.”

Gelmesi daha mı kolay oldu?

Neler oluyordu böyle. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Korkularımın gerçeğe döndüğü ilk zaman değildi ama olmasın isterdim.

“Ben, tam olarak anladığımı söyleyemem Aphra. Aaron, Colorado’ya mı dönmeye karar verdi?”

Kırdığı potu anlamıştı ama artık çok geçti. “Seninle konuşacaktı.”

“Hayır, benimle hiçbir şey konuşmadı.” dedim. Dudaklarım titremeye başlamıştı. Aphra’yı üzmekten kaçınmak için bir an önce telefonu kapatmak istiyordum. “Aphra, benim kapatmam gerekiyor ve ben... Seni sonra ararım tamam mı?”

Onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım. Ellerim şiddetle titriyordu. Aaron beni terk mi edecekti? Kendimi hemen dışarı attım. Nefessiz kaldığımı hissediyordum. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama telefonum acı bir sesle çalmaya başlamıştı. Ne zamandır melodim bu kadar kederli geliyordu kulağıma? Aaron’ın ismini gördüğümde sessize alıp nereye gittiğimin bile farkında

olmadan kendimi Ivy'nin evinin önünde bulmuştum. Koşar adım çıktığımı merdivenlerin sonunda beni karşılayan ablama sıkıca sarıldım. Neler olduğunu sormaya bile fırsatı kalmamıştı. Ben ağlıyordum ve o her zaman yaptığı gibi beni korumaya çalışıyordu. Ancak bu defa acı tam içimdeydi. Bana zarar veren tek şey koca bir boşluktu.

Ivy, nasıl davranması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Daha önce bana defalarca akıl vermişti ancak şimdi söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Kendini hırpalamak için çok erken." Bunu birkaç kez söylemişti. "Ağlamadan önce yapman gereken Aaron'ı dinlemek." Bunu da birkaç kez söylemişti tabii.

Gözlerimdeki yaşı koluma silip burnumu gürültüyle çektim. "Karşıma geçip buralardan gidiyorum demesini kaldıramam Ivy."

"Belki bir açıklaması vardır." dedi bir kez daha, birkaç seferde olduğu gibi. "Dinlemelisin Kathy. Her şey bu kadar güzel gidiyorken Aaron'ın seni öylece terk edeceğini sanmıyorum."

"Yapamam." dedim. "Onu dinlemek istemiyorum Ivy. Beni terk etmediğini söylemesini bile duymak istemiyorum çünkü ne olursa olsun o benden uzağa gitmeyi seçti. Uzak ilişki yürütülebilecek bir şey değil. Oraya belli bir süre için gitmiyor anlıyor musun? Aaron Colorado'da yaşamak istiyor."

Tüm sabah bir şey yememiştim. Midem bir sancıyla kasıldı ve yaşadığım stres bulantıyla sonuçlandı. Kendimi Ivy'nin banyosuna zorlukla atmıştım. Kusarken ağlamak gerçekten zor bir şeydi ama ikisine de son veremiyordum. Ivy birkaç kez kapıya gelmiş ve iyi olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Değildim! Nasıl iyi olabilirdim ki? Sabaha sevdiğim adamlarla sevişerek başlamıştım ve daha öğle bile olmadan onun beni

terk etme planları yaptığını öğrenmiştim. İyi değildim ve asla iyi olmayacaktım.

Bir süre daha banyoda vakit geçirdim. Çünkü ne zaman doğrulsam yeni bir bulantı kendini belli ediyordu. Ivy'nin biriyle konuştuğunu duyunca bitkin hâlde dışarı çıktım. Ablamın endişeli yüzünü beklerken beni karşılayan Aaron olmuştu.

"Kathy." diye fısıldadı. "Tanrım, neyin var? Hasta mısın?" Yanıma gelmek için hareketlendi ama son anda duraksadı. Onu durduran şeyin ne olduğunu biliyordum. Gitme kararı artık aramıza girmiş bir çit gibiydi.

"Hasta değilim." *Yani umarım.*

"Sadece üç saat, seni üç saat yalnız bıraktım ve yüzünün hâline bak."

Ona kızgındım, kırgındım ve şimdi de öfkeliydim. "O üç saat içinde beni terk edeceğini öğrendim Aaron!"

"Seni terk etmek mi? Ne saçmalıyorsun? Annemi dinlememişsin bile."

"Ah hayır dinledim ve bana... Colorado'ya döneceğini söyledi. Bu doğru değil mi?"

Bir an sessiz kaldı ve ben doğru olduğunu o an anladım. Yeniden ağlamaya başlamak üzereydim. Bunu onun karşısında yapmak istemiyordum. İlk kez terk edilmiyordum. Atlatırdım!

Siktir! Atlatamayacaktım.

"Neden tüm düzenimi altüst ettin Aaron?" diye sordum. "Madem beni bırakıp gidecektin neden dünyamın merkezine yerleştin?"

Bir adımla bana yaklaştı. Başını hafifçe yana eğip "Seni bırakıp gitmek mi? Ne saçmalıyorsun sen Kathy? Seni bırakmam." Başını hızla iki yana salladı. "Bunu yapmayı hiç düşünmedim."

“Ama... Gideceksin.”

“Evet.” dedi ellerimi tutup. “Colorado’da bir ev tuttum. Senin seveceğin gibi bir yerde ve... Ve bir bahçesi var.”

“Ev mi?”

“Kathy, günlerdir bununla uğraşıyorum. Annemin durumu giderek kötüleşiyor. Bir çıkmazdaydım ve ben... Orayı sevdiğini biliyorum.”

“Benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?”

“Elbette.” İfadesindeki sevinç çok netti. Onunla gerçekten gideceğime inanıyordu. Tanrım, üstelik fikrimi bile almamıştı.

“Ve tüm planları yapıp bir ev bile tutmana rağmen bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Sormak yok Aaron. Fikrim önemli değil.”

Artık beni terk edeceğini düşündüğüm andan çok daha fazla kırgındım. Kendisine yapılan bir haksızlığı şimdi bana yapıyordu.

“Ben... Düşündüm ki-”

Elimi kaldırıp konuşmasını engelledim. “Buraya nasıl geldiğini hatırla Aaron. Sırf Valentina istedi diye geldiğin şehirden sırf sen istiyorsun diye gitmeye başka birini zorlayamazsın.”

“Hayır.” dedi. “Bu farklı ben...”

“Farklı mı? Colorado’da yaşamak istiyorsun ve benim fikrimi önemsemiyorsun. Aphra için üzgünüm Aaron, onun yanında olma isteğini de anlıyorum ama ben oraya gelmek istemiyorum. Ivy’yi bırakamayacağımı biliyorsun.”

“Peki ya beni?” diye sordu. Neden sesi kırgın çıkıyordu ki? Bu benim hakkımdı.

“Seni terk eden ben değilim. Bu defa terk eden sensin Aaron Alfred Abrams. Şu an eski sevgilinin yaptığından daha büyük bir suç işliyorsun. En azından o seni ikna etmeye çalışmıştı.

Sen onu da yapmadın. Şimdi senden gitmeni istiyorum ve bir daha buraya gelme.”

“Kathy, sevg...”

“Git!”

On üç gün geçmişti. Aaron olmadan geçirdiğim on üç zor gün. Carmen bile Aaron'ın planlarından haberdarmış. Sanırım yerimize geçmesi için bir süredir Sarah ve Adam'ı öneriyormuş. Benim adıma karar verdiği yetmiyormuş gibi patronumla da konuşmuştu. Benim sevdiğim adam bu değildi. O bu kadar bencil olamazdı. Aaron için işimden vazgeçebirdim. Farklı bir yerde ve farklı bir işte de çalışabilirdim ama şehir değiştirmek istediğim bir şey değildi. O kendi ailesinin yanında olmak isterken benim tek ailem olan Ivy'yi aklına bile getirmemişti. Kızgın olmakta haklıydım. Kendimi bu düşüncelerle teselli ediyordum.

Ivy'de kalıyordum ve Steve'den onun buraya gelmesini engellemesini istemiştim. İşe yaramıştı. Onu on üç gün boyunca hiç görmemiştim. İşe gitmiyor, telefonlarını açmıyor, başımı pencereden dışarı bile çıkarmıyordum. Bana ulaşma çabalarını Ivy ve Steve'den öğreniyordum ama hâlâ bir karar aşamasındaydım çünkü lanet olsun, bulantılarım artmıştı ve ben...

Hamileydim!

Onu görmeme isteğim bundan kaynaklanıyordu. Öğrendiğinde ne olacağını kestiremiyordum. Onunla Colorado'ya gitmem için ısrar mı edecekti? Bebeği isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum. Belki de sırf bebek için burada kalacaktı. Bir kez daha istemediği bir yere kendi kararı dışında sürüklenmiş olacaktı. Bu haksızlıktı. Hem ona hem de bana ama en çok da bebeğime...

Bebeğime!

On gündür hamile olduğumu biliyordum. Tek sorun hâlâ ne yapacağımı bilmiyor oluşumdu.

“Ona söylemelisin Kathy.”

Ivy'nin odaya ne zaman geldiğini bile fark etmemiştim. “Biliyorum.” dedim. “Sadece korkuyorum Ivy.”

“Yanında olacak.”

“Bunun bir şeyleri değiştirmesini istemiyorum. Aaron kararını bu yüzden değiştirsin istemiyorum. Yalnız kalmak da ürkütücü geliyor. Onu şimdiden çok seviyorum ama başarısız olmaktan korkuyorum.”

Kendi babasız kalışımızı ve sonuçlarını düşündüğümü anlamıştı. Başımı kendine çekip bana sarıldı. “Hayır, sen annem gibi değilsin. Sen güçlüsün. Üstelik ben de güçlüyüm ve Steve var. Biz bir aileyiz Kathy. Aaron'ın da dâhil olduğu koca bir aileyiz. Tanrım bebeğin çok şanslı çünkü benim gibi sevimli bir teyzesi ve beş tane babasına benzeyen harika amcaları olacak.” Elini karnıma koyup fısıldadı, “Onun aynı şeyleri yaşamasına izin vermeyeceğiz. O harika bir çocukluk geçirecek. Söz veriyorum. Güçlü bir annesi, sevgi dolu bir babası olacak. O sevgiyle ve güvenle büyüyecek.”

Kendi çocuğunu doğurmaktan korktuğunu biliyordum ama bunu yüzüne vurmayacaktım. Bir çocuğu dünyaya getirmek işin en kolay kısmıydı. Onu hakkıyla büyütmek ise inanılmaz derecede zor ama kutsaldı.

Elimi onun hâlâ karnımda duran elinin üzerine koyarak bekledim. Elbette ağlıyordum. Son on üç günüm sürekli bunu yapmakla geçiyordu.

Lanet olası hormonlar!

“Aaron iyi bir adam. İyi bir baba olacak. Buna eminim.”

“Biliyorum, ona bunu söylediğimde yanımda kalmak isteyecek. Bir kez daha istemediği bir yerde olacak.”

Ivy başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Onun istediği yerin neresi olduğu belli. Her gün Steve’i arıyor Kathy. O sana ulaşmaya çalışıyor. Daha fazla saklayamazsın. Bilmek onun hakkı.”

“Pazartesi günü ona söyleyeceğim. Doktor kontrolünden sonra. Belki bebeğimizin bir fotoğrafıyla.”

Pencerenin kenarına gidip dışarıyı seyrettim. Hamileliğin ilk aylarının duygusal açıdan daha zor geçtiğini okumuştum. Karar almak bu yüzden güç hâle geliyordu. Aaron’ı seviyordum ve mutlu olmasını istiyordum. Bebeğimin güvenle büyümesini ve büyük bir aileye sahip olmasını istiyordum. Eğer bana bir şey olursa etrafı onu sevenlerle çevrili olsun istiyordum. Aşkın bazen fedakârlık gerektirdiğini de biliyordum. Belki bu benim güçlü olmam gereken bir andı.

“Ivy...” dedim. Ona bakmıyordum. “Belki Colorado fikri o kadar da kötü değildir.”

Aaron

İldirmek üzereydim.

İ Kathy'yi görmediğim koca iki hafta geçirmiştım. Onsuz saatler bile güç geçiyorken günler bana işkence gibi gelmişti. Bana kızgındı. Ivy'nin evindeyken söylediği her şeyi kafamda yeniden tartıp düşündüm. Sanırım haklıydı. Geleceğimizle ilgili aldığım önemli bir kararda ona danışmamıştım bile. Ancak korkmuştum. Benimle gelmek istememesinden ve ailemle onun arasında kalmaktan korkmuştum.

Elimdeki kadehi kaldırıp boşluğa doğru "Kathy'ye." dedim. "Beni terk eden kadına."

"Gerçekten hıyarın tekisin."

Jason ve Nat tam karşımdaki kanepede oturuyordu. İkisi de içki teklifimi reddetmişti. Sanırım sikik bir adamı izlemek daha eğlenceliydi. Lanet olsun, Kathy olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Nefes almak yaşamak için yeterli miydi?

"Seni terk etmedi Aaron." dedi Natalie. En azından Jason'dan daha anlayışlı bir sesle konuşuyordu. "Kathy için bu büyük bir değişiklik ve bunu senden bile öğrenmedi.

Düşünmek için zamanı olmadı. Sana söylemiştim. Önce onunla konuşmalıydın.”

“Gelmek istemeyecekti.” dedim.

“Şimdi geliyor sanki.” dedi Jason bir kez daha sert bir şekilde. “Şu hâline bak, gidip onu geri kazanman gerekirken burada oturmuş yalnızca içiyorsun. Aptallaşma Aaron! Kathy seni seviyor.”

“Ama gitmemi istedi.”

“İstemedi. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Şehir değiştirmek Kathy için zor olacaktı. Bunu biliyordun.”

Bana kızgın olan kardeşime baktım. Geldiğinden beri sürekli ters konuşuyordu. Kathy’yi hepsi çok seviyordu ve aptallık yaptığım konusunda hemfikirlerdi.

“Evet, ama bu kadarını beklemiyordum ya da düşünmek istemedim.”

Jason ayağa kalkıp elimdeki bardağı aldı ve sehpanın üzerine bıraktı. Ellerini ceplerine yerleştirip tepemde dikilmeyi sürdürdü. “Babamla konuştum. Evden vazgeçmişsin.”

“Elbette vazgeçtim. Kathy buradayken gidemezdim öyle değil mi? Annemi sıklıkla ziyaret ederiz diye düşünüyorum tabii Kathy’yi geri dönmeye ikna edersem.”

“Onun senden gittiğini sanmıyorum.” dedi Nat. Gülümseyordu. “İkiniz de birbirinizi çok seviyorsunuz. Bu büyük bir şans. Kathy’nin korkusunu anlamalısın. Takıntıları henüz tam olarak kaybolmadı ve o bir gün senin onu terk etmenden korkuyor. Böyle bir şey olduğunda da Ivy’nin uzağında olmak istemiyor.”

“Onu asla terk etmem! O benim her şeyim Nat. Onsuz hiçbir gelecek ön göremiyorum. Bir saat sonrasını bile düşünsem zihnim hep onun yüzüyle doluyor. Lanet olsun onsuz yaşayamayacak olan benim!”

“Öyleyse bir şeyler yap.”

“Önerin var mı?”

“Onu senin düşünmen lazım kardeşim kalk ve plan yap!”

Kathy’yi onu terk etmeyeceğime inandırmalıydım. Onu çok sevdiğime ve... Ve onsuz bir gelecek planlamadığımı.

“Buldum!” dedim ayağa kalkarak. “Tanrım, elbette bunu yapmalıyım.”

“Neyi?” diye sordu Jason.

Bir an duraksadım. Her şeyin mükemmel ve anlamlı olmasını istiyordum.

“Annemin yüzüğü kimdeydi?” diye sordum.

Jason, gözlerini kıstı. “Yoksa...”

“Evet! Ona evlenme teklif edeceğim Jason. Kathy’ye onsuz bir gelecek istemediğimi söyleyeceğim ve... Ve burada yaşayacağız. O istemediği sürece asla bir yere gitmeyeceğim. Bunu anlamasını sağlayacağım. Onu istiyorum, onu ömrümün sonuna kadar yanımda istiyorum. Rakibim, iş arkadaşım, sevgili gibi değil, onun karım olmasını istiyorum.”

Bana bakarken aklımı kaçırdığımı düşünüyorlardı sanki. Çünkü histeri bir krize girmiş gibi gülüyordum ama bunun tek sebebi aşktı. Kathy’ye âşıktım. Onu deliler gibi seviyordum.

Onunla evlenmeliydim! Evet demesi için her şeyimi ortaya koyacaktım.

Telefonu hızla elime alıp annemi aradım. Ona yüzüğünü sormuştum. Aramızdan ilk evlenen annemin yüzüğünü müstakbel eşine armağan edecekti. Ancak annem nerede olduğunu hatırlayamamıştı.

“Jason almış olabilir.” dediğinde, delici bakışlarımı kardeşime çevirdim.

“Bende değil. İstersen Josef’e sor.”

Lanet olası ona soramayacağımı biliyordu. Josef nişanlısını kaybettiğinden beri ona asla sevgilisini hatırlatacak bir şey soramıyorduk.

“O yüzük ortaya çıkacak.” dedim.

Sesimdeki tehdidi sezmişti. Yüzünde çarpık bir gülümseme oldu. “Ne yazık ki senin yüzüğü arayacak vaktin yok.”

Haklıydı. O hâlde bana Kathy’nin hoşuna gidebilecek bir yüzük almak kalıyordu.

Tüm pazar günümü planladığım teklifi hayata geçirmek için çalıştım. Önce Kathy’nin seveceğini düşündüğüm bir yüzük satın aldım. Sonsuzluk işaretinin içinde tek taşı olan zarif ve anlamlı bir yüzüktü. Annemin yüzüğü ile evlenme teklifi etmek istesem de Kathy’nin buna bayılacağını biliyordum. Evi temizledim ve balkonumuza güzel bir masa ayarladım. Pazar-tesi sabahımı masayı süslemekle geçirdim. Bu akşam kesinlikle eve yalnız dönmeyecektim. Babamın özel günlerimiz için verdiği şarabı ortaya çıkardım ve ateş yaktığımız mini çelik çukuru balkona yerleştirdim. Çiçekler tamamdı, etrafa saçtığım gül yaprakları da istediğim romantizmi yakalamamı sağlamıştı.

Son olarak dünden beri cebimden ayırmadığım yüzük kutusunu kontrol ettim. Derin bir nefes alıp onu yeniden ceke-
timin iç cebine yerleştirip dışarı çıktım.

Adam, Kathy’nin bugün işe geldiğini haber vermişti. Tan-
rım, hayata karışmaya karar vermişti ve hâlâ bensizdi. Buna
bir son vermemiz gerekiyordu. Gelmeyeceğini düşündüğüm
için evden erken çıkmamıştım ve şimdi ölüm peşimden beni
kovalıyormuş gibi aceleyle gidiyordum. İçeri girip asansöre
bindiğimde nefes alışverişlerimi kontrol etmekte zorlanmaya
başladım. Bu ilk kez oluyordu. Daha önce bu kadar heyecan-
landığım bir an olmamıştı. Ama hayır, onu ilk öptüğümde de

bu duygular içindeydim. Tanrım, bu kadın bana ne yapıyordu böyle?

Asansör kapısı açıldığında ilk adımımı attım ve tam odasının karşısında durdum. Masasındaydı. Her zamanki gibi takım elbisesini giymiş ve saçlarını topuz yapmıştı. Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken başını kaldırdı. Beni gördüğü anda yüzündeki ifade değişti.

Ağlayacak mıydı?

Beni görmüş olsa da bugün onu zorlamamak adına kapısını tıklattım. Sanırım beni kovmasını ve bir daha görmek istemediğini söylemesini bekliyordum çünkü “İçeri gir Aaron.” dediğinde şaşırmıştım.

“Merhaba.” dedim. Sesim bir fısıltıyla çıkmıştı.

Hafifçe gülümsedi. Başını yana eğip “Merhaba.” dedi. “Bugün geç kalmışsın.”

“İş yerine erken gelmemi sağlayan şey bir süredir yoktu.”

Yeniden gülümsedi. Bunun bana umut vermesi gerekiyordu öyle değil mi? Gülümsemesi iyi bir şeydi. Çekinerek bir adım daha atıp odasının ortasında durdum. Şimdi, şu anda cebimdeki kutuyu çıkarıp önünde diz çökmek için tüm gücümü kullanıyordum. Bunu evimizde yapacaktım. Taşınmayacağımız evimizde.

“Seninle konuşmalıyım Kathy.” dedim. “Gerçekten önemli ve...”

“Ben de seninle konuşmalıyım ve iddia ediyorum benimki daha önemli.”

Gözleri doldu. Neredeyse ağlayacaktı. Benimle ağlayarak konuşacağı ne olabilirdi ki? Aklıma gelen düşünceler kalbimde derin bir yara açtı. “Önce ben konuşacağımı.” dedi kararlı bir sesle. “Önce beni dinlemek zorundasın.”

Kaşlarını çattı ve henüz yanaklarına ulaşmamış ama gözlerinde birikmiş yaşları sildi.

“Peki, önce seni dinlerim.”

“Tamam, güzel. Bu akşam evde.”

“Anlaştık.” dedi. “Öğleden sonra bir işim var ve sonrasında Ivy’ye uğrayıp üzerimi değiştiririm. Saat 7 gibi evde olurum.”

“Evde.” diye fısıldadım. “Kathy, ikimizin evinde.”

Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden odasından çıktım. Şu an bu kadarı yeterliydi. Onu baş başayken ikna edecektim. Onun asla ama asla benden ayrılmasına müsaade etmeyecektim. Masamın başına geçtiğimde bugünün ölü bir gün olacağını anlamıştım. Kathy’ye bakmadan birkaç saniyeden fazla dayanamıyordum ve ona bakarken çalışmam mümkün görünmüyordu. Sonunda pes edip çenemi birleştirdiğim yumruğuma dayadım ve yalnızca onu izledim. Ara sıra bana bakıyor ve anladığımı kadarıyla ağlıyordu. Onu ağlarken yalnız bırakmak içimi sızlatsa da üzerine gitmeye korkuyordum. Bana bitti demesine dayanamazdım.

Öğle yemeğini odasında yedi. Her zamanki kahvesi yerine meyve suyu içtikten sonra çantasını aldı ve dışarıya çıktı. Ben de onunla birlikte ayaklanmıştım. Beni fark ettiğinde “Bazı işleri halletmeliyim.” dedi.

“Eşlik etmemi ister misin?” diye sordum. Dudaklarını birbirine bastırıp başını önce aşağı yukarı salladı ama vücut dilinin onayladığı şey dudaklarından bir hayır olarak döküldü. “Şimdilik benim halletmem gereken bir şey.” dedi. Arkasını dönüp asansörün düğmesine bastı ama kapısı açılmış olsa da hemen binmedi. Başını bana doğru çevirdi. “Bana eşlik etmeni çok isterdim Aaron ancak önce konuşmalıyız.”

“Tamam.” dedim.

“Özür dilerim.” diye fısıldadı ve gözyaşları akmaya başladığı anda asansöre binerek kendisini benden uzaklaştırdı. Aklım karışmıştı. Hem onunla olmamı istiyor hem de uzaklaşıyordu. Benden ayrılmayı planlıyor olmalıydı. Belki de onsuz gitmeyeceğimi bildiği ve ailemden bir kez daha ayrı yaşamamı istemediği için. Bilmiyorum belki sebep çok daha başkaydı ama lanet olsun o olmadan yaşayamazdım ki.

Onun ardından birkaç işi halletmeye çalıştım ama bir yararı olmuyordu. Zaman aşırı yavaş akıyordu. İşten çıkış saatime iki saat kala ofisten ayrıldım. Biraz etrafta dolanıp vakit öldürmeye çalıştım ve sonunda saat tam altıda eve girdim.

Masayı hazırladım. Çok sevdiği yemeği dünden hazırlamıştım. Tamamı deniz ürünlerinden oluşan menünün ardından şarap bardaklarını ve şarabı masaya ekledim. Hızla üzerimi değiştirip bana yakıştığım defalarca söylediği gri takımımı giydim. Ceketimi üzerime geçirdiğim de zil çaldı.

Tanrım, anahtarlarını bile kullanmıyordu.

Heyecanla kapıyı açtım. Kathy tüm güzelliği ile karşımda duruyordu. Ve saçlarını açmıştı! Yanımda defalarca bunu yapmış olsa da ilk kez saçları salık bir şekilde dışarıya çıkmıştı. Gülümsedi ama hâlâ her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. Üzerindeki elbise annemin kendi butiğinden onun için seçtiği elbiseydi. Göz kamaştırıyordu. Aksini yapmak istesem de bir adım geri çekilip içeri girmesi için elimi öne doğru uzattım. Sanki evime –evimize– ilk defa geliyormuş gibi çekingen davranıyordu.

“Hoş geldin.” dedim. Öne doğru eğildim. Aramızdaki kısık mesafeyi onun kapatması için bekledim.

Tanrım, lütfen lütfen küçük de olsa bir öpücük versin.

Şükürler olsun ki boşluğu kapatıp dudaklarını yanağıma bastırdı. Derin bir nefes almıştı. Küçük elinin hafif baskısını sırtımda hissettim.

“Seni çok özledim Cat.” dedim.

“Ben de.” dedi. Sonra alt dudağını dişlerinin arasına alıp bir süre bekledi. “Sadece konuşmalarımızı yapana kadar bekle. Sonrasında ne olacağını nasılsa göreceğiz. Şu an istediğim tek şey seninle önemli bir konuyu konuşmak.”

“Benim de öyle.” dedim aceleyle. “Önce ben konuşacağım. Gel, terası hazırladım. Bunu seveceğini biliyorum.”

Elimi sırtına yaslayarak onu hafifçe yönlendirdim. Balkonun kapısında durduğunda minik bir tebessüm bekliyordum ama o bir kez daha ağladı.

“Bebeğim, bunları ağlaman için yapmadım. Lütfen beni dinle. Seni seviyorum ve... Tanrım ben bir aptalım Kathy. Haklıydın. Colorado’ya gitme düşüncesi zihnime sızdığı anda bunu seninle paylaşmalıyım. Ama korktum. Şimdi anlıyorum ki nerede olduğum önemli değil. Ben seninle olmalıyım. Gitmek istemiyor musun? Tamam, gitmeyiz.”

“Orayı seviyorum.” dedi cılız bir sesle.

“Tatillerimizi orada geçirebiliriz.” dedim.

Başını iki yana salladı. “Sana söylemek istediğim önemli bir şey var Aaron. Ben, bu biraz zor kusura bakma. Aaron ben...”

“Hayır!” dedim hemen. Dizlerimin üzerine çöküp ellerini tuttum. Aklı karışmıştı. İstediğim de tam olarak buydu. Aklı karışmalı ve beni dinlemeliydi. Elim ceketimin iç cebine uzandı ve yüzük kutusunu açtım. “Kathy, ben sana aşığım. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Nerede olduğumuz önemli değil ama yanımda sen ol istiyorum. Bebeğim, benimle evlenir misin?”

Bir şey söylememiști. Şaşkınlığını atması için ona biraz zaman tanıdım. Hâlâ ağlamayı sürdürdüğünde “Beni terk etmeni istemiyorum. Bu beni öldürür sevgilim.” dedim.

“Seni terk etmek mi?” dedi burnunu çekerek. Gözleri kırmıştı ve gözaltlarındaki morluk bir süredir uyuyamadığını gösteriyordu. Bana evet demesini ve ona yaşattığım tüm sıkıntıları unutturmak istiyordum. “Seni terk etmeyi bir an bile düşünmedim.”

“O zaman...” dedim. “Cevabın ne Kathy?”

“Seni seviyorum Aaron, seni seviyorum.”

Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım. “Yine de bana bir cevap vermedin. Benimle evlenir misin?”

“Evet.” dedi daha fazla ağlarken. Neden ağlamaya son vermiyordu bilmiyorum ama bu defa mutluluktan ağladığını umuyordum. Yüzüğü kutudan alıp parmağına taktım. Yine ağladı. Buna son vermek için önce ona sıkıca sarıldım ve ardından dudaklarına uzandım. Onu öpmeme izin vermeyerek bir adım geri çekildi.

“Şimdi beni dinlemelisin.” dedi.

“Tamam.” dedim. Onun için sandalyesini çekerek oturmasını bekledim. Masaya bakarken rahatsızca yüzünü buruşturdu. “İyi misin?” diye sordum. Parmağındaki yüzüğe bakıp parmağını üzerinde dolaştırdı. Mutlu olmalıydı. Bana evet demişti öyleyse neden hâlâ bu kadar gergindi?

“Şu sıra deniz ürünlerini tüketemiyorum.” dedi.

“Ama bunları çok seversin. Ben... Şu sıra mı?”

Gülümsedi. Yani ağlarken gülümsemek ne kadar mümkünse o kadar gülümsemişti.

“Aaron, senden ayrı kalma isteğim Colorado'ya taşınma durumu değildi. Ben, biraz düşünmek istedim. Bu benim için

çok ani oldu. Düzenli bir ilişkide bile başarısızlıktan korkarken hayatımı tamamen değiştirecek bir şeyin hiç ummadığım anda ortaya çıkması beni biraz sarstı.”

“Anlamıyorum.” dedim.

Yere bıraktığı çantasına uzandı. İçinde bir şey ararken konuşmayı sürdürdü. “Artık deniz ürünleri yiyemiyorum çünkü midemi bulandırıyor ve şarap, bir süre sanırım uzak durmalıyım. Yani içmem pek sağlıklı olmaz. Ayrıca, sürekli ağlıyorum yaklaşık 26 hafta kadar daha benim bu hâllerime tahammül etmelisin.”

“Yirmi altı hafta mı?”

Ayağa kalktı ve benim oturduğum tarafa geldi. “Bunu istemezsen seni anlarım. Ancak ben karar verdim. Başarabilirim. Bugün saçlarımı açtım, artık daha az kâbus görüyorum ve geçmiş bana ders vermek dışında hayatıma müdahale edemiyor. Geleceğime odaklandım.”

“Bu harika. O gelecekte olmak için çabalıyorum Kathy. Şimdi bana neyi istemeyeceğimi söyler misin?”

Boş tabağımın üzerine bir şey bıraktı. Bir kâğıt parçası gibiydi. Elime alıp baktığımda ultrason fotoğrafı olduğunu anladım. Kathy ben henüz idrak edemediğim parmağıyla bir noktayı işaret etti. Tam olarak karnını. “İşte burada. Ona merhaba de Aaron.”

“Bebek mi?” diye sordum. Tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydım.

“Evet. Hamileyim. Sen gittikten üç gün sonra öğrendim. Sana söylemek istedim ama önce kendi sorunlarımla baş etmek zorundaydım. Senin karşına geçtiğimde başarabilirim demeliydim. Bunu yapabilirim Aaron, anne olabilirim. İnan bana bunu başarabilirim.”

Şakınlığımı üzerimden atmam mümkün değildi. Ayaga kalkıp "Baba mı oluyorum?" diye sordum. Ne aptalca sorulardı böyle.

"Evet." dedi. "İsteyip istemeyeceğini bilmiyordum ama..."

"Elbette istiyorum Kathy. Ne sandın, seni, sizi bırakacağı mı mı?"

"Ben sadece bir kez daha isteğin dışında bir yerde yaşamayı istemedim."

Kaşlarımı çattım. Şu an ona öfkeli değildim hayır, ben Kathy'ye böyle düşündürdüğüm için kendime öfkeliydim.

"Senin olmadığın yerde yaşayamam Kathy."

Elini yanağıma yasladı. "Ben de senin olmadığın bir yerde yaşayamam sevgilim."

Onu öptüm. Ayrı kaldığımız her günün acısını çıkarırcasına öptüm. Beni terk edeceğini sanıyorken baba olduğum haberini almıştım. Bir rüyada mıydım? Öyleyse uyanmayı asla istemiyordum.

"Tanrım, baba oluyorum."

Gülmeye başladı. Arada kaçan hıçkırıkları bu defa beni rahatsız etmedi çünkü şu an gerçekten mutluluktan ağlıyordu. Tıpkı benim gibi.

Kathy, mide bulantılarının çok olduğunu söylemişti. Şu sıra tuzlu peynir ve taze ekmek dışında bir şeyle beslenmenin zor olduğundan bahsederken ben çoktan kapının önüne varmıştım bile.

"Tuzlu peynir ve taze ekmek." dedim. "Başka bir arzunuz var mı?"

"Ve biraz meyve suyu lütfen."

"Emrin olur sevgilim."

Geri döndüğümde Kathy'yi kanepede uzanırken buldum. Ayaklarını yükseltmek için yastıkları kullanmıştı. İçeri girdiğimde doğrulup "Bol bol dinlenmeliymişim." dedi. "Aaron, biraz korkuyorum."

"Ben yanıdayım." dedim.

"Doktora giderken benimle olamadığın için özür dilerim."

"Dileme, bundan sonrakilerin hiçbirini kaçırmayacağım." dedim. Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. "Şimdi sen dinleniyorsun ve ben de yemeğini hazırlıyorum."

Balkona doğru bakıp üzgün bir ifadeyle "Masayı harika hazırlamışsın." dedi. "Bunu mahvettim öyle değil mi?"

"Bundan sonra masayı hazırlamak benim görevim."

Ona tabağını hazırlayıp kanepedeki yerimi aldım. Kolumu ona dolayıp diğer elimi yavaşça karnına koydum. "Şu an yalnız değiliz yani?" dedim. "Bu muhteşem bir his Kathy. Onu senin gibi fiziksel olarak hissedemiyorum belki ama söylediğin andan itibaren bir baba gibi düşünmeye başladım."

Başını göğsüme yasladı. "Bir an, küçük de olsa bir an istemeyeceğini düşündüm."

"Delirdin mi sen? Bu harika bir haber. Evlilik teklifimi gölgede bıraktı."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Öğrendikten sonra teklif etseydin kendimi kötü hissederdim."

"Evliliği senin için istiyorum sevgilim. Ayrıyken de baba olabilirim ama sen benim hayatımsın." dedim. Sonra odaya göz gezdirip aklıma gelenleri onunla paylaştım. "Başka bir eve çıkmalıyız. Burası bir bebek için çok uygun değil."

Derin bir nefes alıp dizlerinin üzerinde doğruldu. "Biliyor musun Aaron? Ivy, bir bebek sahibi olmaktan korkuyordu. Ben şimdiye kadar bunu asla düşünmemiştim ama öğrendiğimde

kendim için değil bebeğim için endişelendim. Endişem büyü yeceği evin nasıl olduğu değildi. Onun da benim gibi şeyler yaşama ihtimali beni kahredirdi. Ya bana bir şey olursa?”

“Bu da ne demek? Lütfen böyle konuşma.”

“Ama hayat bu. Düşünmek zorundayım. Ivy aklımı başıma getirdi. Bana bir şey olursa hatta sana bir şey olursa bile bebeğimiz asla yalnız kalmayacak. Onun kocaman bir ailesi var. Bu yüzden, bence Colorado’da bulduğun ev bebeğimiz için de uygunsa en kısa zamanda taşınmalıyız. Onun güven içinde ve büyük bir aileyle büyümesini istiyorum.”

“Gitmek mi istiyorsun?” diye sordum. Kendini buna mecbur hissetmemeliydi. Bir fedakârlık gerekiyorsa onu ben yapmalıydım. Kathy yeterince yükün altındaydı zaten. “Kendini zorunlu hissetme bebeğim. Her şeyi halledeceğim. Burada da ev bulabilirim. Bebeğimizin yine de kocaman bir ailesi olacak.”

“Hayır.” dedi kararlılıkla. “Ivy sıklıkla ziyaretimize gelecek. Bebeğimi ailenin yanında büyütmek istiyorum. Sevgi dolu bir yuvada. Bunu gerçekten istiyorum Aaron.”

İçimdeki sevinç her an daha da kabarıyordu.

“Eve bayılacaksın.” dedim daha fazla dayanamayarak. “Kocaman bir bahçesi var. Bir salıncak kurabiliriz. Yemeklerimizi orada yer ve bebeğimizin ilk adımlarına orada şahitlik edebiliriz. Kathy, seni asla yalnız bırakmayacağım.”

“Biliyorum. Şimdi sarıl bana.”

Sarıldım. Bir elim daima karnının üzerinde duruyordu. Bebeğim beni hissetmeliydi. Kathy’ye rakip olamazdım, hayır rakip olmak konusunda her zaman başarısızdım. Bu yüzden bu işte ortaklık. İkimiz de bu minik şeyi çok sevecek ve koruyacaktık. Tabii ailemle birlikte.

“Düğünümüz için hemen harekete geçmemiz gerekiyor. Bebeğimizin evlenmeden doğmasını istemeyiz değil mi?” dedim. “Drew’den önce evleneceğim, bu harika.”

Kathy’de benimle birlikte kahkaha attı. Drew’in nişanı sayesinde bir araya gelmiştik ve şimdi sırasını bize devretmek zorundaydı. Zavallı kardeşim.

“Ayrıca haberi Abrams ailesine vermemiz gerekiyor. Hazırlıklı ol sevgilim, büyük bir kutlama bizi bekliyor.”

5 Ay sonra...

 Kathy

Bahçenin tam ortasında durup evimin görünüşüne baktım. Kapısından bulunduğum yere kadar uzanan taşlı bir yürüme yolu vardı. Kapıyı çevreleyen meşe kütüklere ışıktandırma sarılmıştı. Bunun Aaron’ın işi olduğundan emindim. Evi bana mümkün olduğunca çok sevdirmeye çalışıyordu ama buna gerek yoktu. Onun ve bebeğimin olduğu her yer benim için zaten mükemmeldi.

Evimin mutfak tarafına bakan yerde iki tane kavak ağacı vardı. Camı açıp serin havanın içeriye girmesini hayal ettim. Sanki geleceğimi görebiliyordum. Burayı sevmiştim. Tanrım, burayı çok sevmiştim. Aaron, arka bahçeden bana doğru yürümeye başladığında elimi karnıma götürüp onu bekledim. Artık otomatik bir hareketle ikimiz de karnıma dokunmadan yapamıyorduk. Elini benim elimin üzerine koyarak alnımdan öptü. “İçeri girelim mi?”

“Olur.” dedim. Buraya geleli henüz bir hafta olmuştu. Evi hazırlamak beş günümüzü almıştı ve Aphra’nın evinden kendi evimize iki gün önce geçebilmiştik. Bahçemizde kısa yürüyüşler yapmaktan hoşlanıyorduk. Aaron kolunu belime doladı. Hamileliğim boyunca bana iş yaptırmamak konusunda ciddi

görünüyordu. Babasının gazetesini devralmıştı ve hemen yoğun bir tempoyla çalışmaya başladı. Bu yetmezmiş gibi evle ilgili de tüm yükü üstlenmişti. “Yarın seninle gazeteye gelmek istiyorum.” dedim.

“Dinlenmelisin bebeğim.”

“Üç haftadır, hayatım boyunca dinlenmediğim kadar dinlendim Aaron. Doktorlar çalışabileceğimi söylüyor. Ben iyiyim.”

“Evden de çalışabilirsin. Baş yazarımız sensin.” dedi yüzündeki o şahane gülümsemeyle birlikte.

Kapının tam önünde durup ellerimi belime yerleştirdim. “Masa istiyorum Alfred, kendi odamın ve masamın olmasını istiyorum. Anlıyor musun beni? Yoksa yine sana rakip olmamdan mı endişeleniyorsun?”

Şen bir kahkaha attı. “Bunu ne kadar istediğimi bir bilsen.” Kaşları yukarı kalkmış ve tatlı bir gülümseme dudaklarında asılı kalmıştı. “Bir asansörümüz var.” dedi.

“Seninle yarışmamı mı istiyorsun?”

“Hayır, benimle o asansöre binmeni istiyorum. Belki seni öpmeme izin verirsin.”

Onu göğsünden iterek “Buna izin veremem. İş yeri aşklarına sıcak bakmıyorum.” dedim.

“Öyle mi? O zaman gazetede çalışmayı unutacaksın bebeğim.” Eğilip kolunu bacaklarımdan arkasına dayadı, diğer eli de sırtımı kavramıştı. Kendimi bir anda onun kucığında bulduğumda gülmeye başladım. “Tamam, patron için belki bir ayrıcalık yapabiliriz.”

“Aferin, uslu kızıma.”

Beni yatak odamıza götürüp usulca yatağa bıraktı. Bacaklarımı yukarıda tutabilmem için iki yastığı altına koyup üzerine ince bir örtü örttü. “Sen gelmiyor musun?”

“Elbette geliyorum.” dedi. Hamileliğim boyunca sürekli bana dokunmayacağı korkusunu yaşıtıyordu. İlk hafta bazı sorunlarla karşılaşmıştık. Ufak kanamalar bize hayatımızın en korkutucu birkaç gününü geçirtmişti. Aradan geçen haftalar sonunda her şey yoluna girmişti ama Aaron asla emin olamıyordu. Tedbirli davranışlar tüm aylar boyunca sürdü. Aslında bunu sevmiştim. Birbirimize âşıktık ancak bebeğimiz her şeyden önce geliyordu. İkimiz için de durum aynıydı.

Yanıma uzanıp kolunu omzuma dolayarak başımı göğsüne çekti. “Yarın şömineyi onarmayı planlıyorum.” dedi. Bu sabah şöminenin önünde uzanıp kitap okuma hayali kurmuş olmam bu ani onarımda etkili olmuştu sanırım. Ağzımdan çıkan her şeyi gerçeğe döndürmeye çalışıyordu. Ne kadar ileri gidebileceğini merak etsem de artık onun dinlenmesini istiyordum.

“Yorgun bir baba istemiyorum. Kendine bakmalısın Aaron.”

“Önce size bakalım hanımlar.” dedi. Başım hızla ona döndü. Bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek istememiştik ve Aaron ilk kez onun kız olacağını ima etmişti. “Öyle bakma, bence kız olacak.”

“Ya erkek olursa?”

“Eh, o zaman Eddie’ye benzememesi için dua etmeliyiz sevgilim.”

Gülmeye başladım. Eddie kadar haylaz bir erkek çocuk fikri pek de korkutucu gelmiyordu aslında. Yine de eğer bebeğim erkek olursa kesinlikle babasına benzesin isterdim.

“Elbette kız ya da erkek olması fark etmez ama öyle hissediyorum. Bir kızım olacak, en az senin kadar güzel bir kız. Neyse ki beş tane amcası var.”

“Zor bir gençlik yaşayacak o zaman.” dedim. *Aynı zamanda güvende olacak.*

“Ben kıskanç bir babayım Kathy, ona kimse yaklaşılamayacak.”

Yanaklarını tutup dudağına küçük bir öpücük bıraktım. “Bir gün âşık olacak ama.” dedim.

Geri çekilip kaşlarını çattı. *Aman Tanrım, cidden bu durumu kafasına mı takıyordu?*

“Aaron Alfred Abrams, hemen kendine gel! Kızımı bu konuda rahat bırakacaksın.”

Bana sarılıp “Tamam.” dedi ancak bu tamamın ne anlama geldiğini biliyordum. Eğer kızım olursa sahiden erkek arkadaşı olmak isteyecek çocuğa acırdım. Dudakları dudaklarımı bulduğunda bana bir süredir vermediği şehvetli bir öpücük verdi. Sert elleri bedenimde bir kadife yumuşaklığı bırakmayı nasıl başarıyordu emin değildim. Eli şişkin karnımdan kalçalarımın altına ulaştı ve oradan da kıyafetlerimin altına sızdı. “Doktor cinsel ilişki konusunda hâlâ net mi konuşuyor?”

Her kontrolde beni bunu sormak zorunda bıraktığı için ondan nefret etmeliydim.

“Evet, benden uzak durma çaban anlamsız. Başaramadığını da düşünürsek bence çok zorlama sevgilim.”

“Yine de korkuyor olmam normal değil mi?”

Güldüm. “Onun için endişelenmeni seviyorum ama benim de sana ihtiyacım olduğunu unutma.”

“Hımm, o zaman seninle de ilgilenmeliyim sevgilim.” Elleri hareket etmeyi bırakmıyordu ta ki telefonu çalana kadar. Önce hayal kırıklığıyla iç çekti ve yüzünde haylaz bir gülümsemeyle yanımdan kalktı.

Kalkarken mırıldanmaya başladı ve ‘*Kimse ona yaklaşamaz*’ gibi bir şeyler duyduğuma emindim. Gözlerimi devirip uzandım. Elimi karnımda gezdirip gerçekten kız mı diye merak etmeden edemedim. Artık kendi hayatımız ikinci plandaydı. Önceliğimiz bu ufacık şeydi. Bebeğimiz.

Aaron, telaşla “Nasıl bir aptallık yaptın?” dedi. Telefonun diğer ucundaki her kimse Aaron’ı kızdırmış gibiydi. “Bok kafalı aptal! Tamam, gel bir çaresine bakacağız. Yediğin boku temizlemek için geç kalmadığını umalım.”

Telefonu kapatınca masanın üzerine sertçe bıraktı. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Jason düğün zamanını beklemeyecek buraya erken gelecek.” dedi.

“Peki ya Nat?” diye sordum umutla. “Onun bir an önce gelmesini istiyorum. Düğün hazırlıklarımızı sadece Edidie’ye bırakmaya korkuyorum.” O buradayken her şey daha kolay olacaktı. Patricia ile de çok iyi anlaşıyordum ama Nat benim için ayrı bir yerdeydi.

“Nat birkaç gün sonra, sevgilisiyle birlikte gelecekmiş.” Sözler dudaklarından kızgınlıkla çıktı.

“Pardon?” dedim. *Doğru mu duymuştum?*

“Jason aptalı her şeyi batırmış ve Nat’ı kaybetmenin acısıyla tutuşmuş durumda. Onu geri kazanmak için yardımımızı istiyor.”

Yeniden telefonu eline alıp tuşlara bastı. Megafona almıştı. Josef’in uyku sesi odamızı doldurduğunda Aaron, “Josef, toplanıyoruz. Yeni bir Abrams Yardımlaşması alarmı var.” dedi.

“Yine ne haltlar yedin Aaron. Kathy’yi üzmemeni söylemiştim. Düğün öncesi ne yaptın da Abrams Yardımlaşması’na ihtiyaç duydun?”

Bana bakan sevgili nişanlım gözlerini devirirken ben kıkırdamaya başlamıştım. “Ben değil.” dedi. “Kathy’yi asla üzmem. Jason, Natalie’yi fena kızdırmış gibi.”

“Ne kadar fena?”

“Nat buraya geliyor, sevgilisiyle.”

“Aptal Jason.” diye hırladı Josef. “Ona kaç kez söyledim, Nat’a açılması gerekiyordu. Geçmişe takılıp kaldı, şimdi de mutluluğunu başkasına mı kaptırdı?”

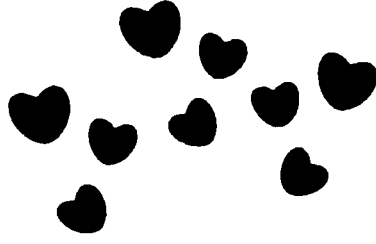
“Aynen öyle. Alarmı ver ve çocukları topla. Akşam bizim evdeyiz.”

Önce sıkıntıyla iç çekme sesi geldi, “Tamam, operasyonun adı ne?”

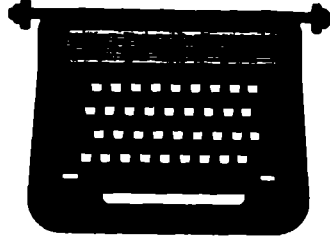
Operasyon mu? Bunlar ne saçmalıyordu böyle? Dahası neden bu kadar ciddi konuşuyorlardı? Aaron bizim için de bu Abrams Yardımlaşması saçmalığını mı toplamıştı? Bu kardeşler kesinlikle normal değildi.

Aaron, duruşunu dikleştirdi. Onu daha önce bu kadar ciddi gördüğüm olmuştu. İş toplantılarında!

“Adı, Aşk Karmaşası.” dedi.

SON SÖZ

Buraya kadar benimle birlikte macerama eşlik eden herkese teşekkürler. Sadece İş İlişkisi, romantik bir kurgu olmanın yanında bazı derin acıların yansımasını taşıyor. Bazılarımız için bu acılar sadece hikâyelere konu olurken bazılarımızın hayat gerçeği oluyor. Kathy, kendisi için atamadığı cesur adımları hiç tanışmadığı kız kardeşleri için atıyor. Tüm kadınlar için.

Birleştirici bir gücü var Sadece İş İlişkisi'nin. Ben de hayatımda daima yeri olan tüm kadınlara; anneme, ablama, tüm kız arkadaşlarıma ve kadınların gücüne inanan tüm erkeklerle teşekkür ederim. Romantik bir kurgu yazma fikrini bana aşıl原因 arkadaşım Reyhan'a ayrıca teşekkürler. Sürecin tüm sancısını benimle birlikte çektiğine inanamıyorum. Sen gerçek bir dostsun. Bu kitapla birlikte tanıştığım sevgili editörüm Şeyda Uçkun'a, yayınevimizin çatısı altında tanıştığım sevgili arkadaşım Merve'ye, bu kitabın basılması konusunda inanç ve desteğini esirgemeyen ve buna öncü olan Funda'ya çok ama çok teşekkür ederim.

O zaman Abrams Erkekleri'nin aşkı bulduğu harika kadınları okumaya devam edelim mi?

Kadın olmazsa yaşam durur. Dünyan, evin ıssızlaşır. Kadın olmazsa cesaretler kırılır. Yarım adımlar, tamamlanmayan hayatlar kalır. Kadın olmazsa çok sevdiğin gülüşler kaybolur. Çiçekler açmaz olur. Kadın olmazsa asla yaza dönmez baharlar. Kara kış olur üşür kalan ruhlar.

Kathy Hotson
Tüm Yıl Kadın

